

KÂVYAMÂLÂ. 16.

THE MUKUNDÂNANDA BHÂNA OF KÂSÎPATI.

EDITED BY
PANDIT DURGÂPRASÂD
AND
KÂSÎNÂTH PÂNDURANG PARAB.

PRINTED AND PUBLISHED
BY
THE PROPRIETOR
OF
THE "NIRNAYA-SÂGARA" PRESS
BOMBAY.

1889.

(Registered according to act XXV of 1867.)

(All rights reserved by the publisher.)

काव्यमाला. १६.

श्रीकाशिपतिविरचितः

मुकुन्दानन्दभाणः ।

त्रयपुरमहाराजाश्रितेन पण्डितब्रजलालसूनुना पण्डित-
दुर्गाप्रसादेन, मुम्बापुरवासिना परबोपाह्व-
पाण्डुरङ्गात्मजकाशिनाथशर्मणा च
संशोधितः ।

स च

मुम्बय्यां निर्णयसागराख्ययन्त्रालये तदधिपतिना मुद्राक्षरैरङ्कयित्वा
प्राकाश्यं नीतः ।

१८८९

(अस्य ग्रन्थस्य पुनर्मुद्रणादिविषये सर्वथा जावजी दादाजी इत्यस्यैवाधिकारः ।)

काव्यमाला ।

श्रीकाशीपतिकविप्रणीतो
मुकुन्दानन्दभाणः ।

वन्दे वन्दारुमन्दारमिन्दुभूषणनन्दनम् ।

अमन्दानन्दसंदोहबन्धुरं सिन्धुराननम् ॥ १ ॥

कण्ठालिङ्गनमङ्गलं वनकुचाभोगोपभोगोत्सवं

श्रोणीसंगमसौभगं च सततं मत्प्रेयसीनां पुरः ।

प्राप्तुं कोऽयमितीर्ष्ययेव यमुनाकूले बलाद्यः स्वयं

गोपीनामहरदुकूलनिचयं कृष्णः स पुष्पातु नैः ॥ २ ॥

पि च ।

चन्द्रे शीतलयत्यलीकनयनं शंभोः सुधाशिकरै-

र्विष्वग्व्याकुलयत्सु संयमधनान्कान्तादृगन्तेषु च ।

लीलायै परमैश्वर्यं धनुरिषून्विभ्रत्प्रसूनात्मनः

स्वच्छन्दं रतिवल्लभो विजयते त्रैलोक्यवीरः स्मरः ॥ ३ ॥

(नान्यन्ते)

सूत्रधारः—(पुरोऽवलोक्य । सप्रमोदम् ।) अद्य खलु फलितमामूलचूडमस्म-
यपुरातनपुण्यकल्पलताभिः । यतः, इत एव नूतनपुरर्परिसरालंकारभद्र-

१. कवेर्देशकालौ न ज्ञायेते. भाति चायं कश्चन द्रविडः, नातिप्राचीनश्च. २. एतद्भा-
गवत्पुत्रे पुस्तकत्रयमस्माभिरधिगतम्. तत्र प्रथमं पुण्यपत्तने 'काव्येतिहाससंग्रह'-
त्र मासिकपत्रे मुद्रितं क-संज्ञकम्, द्वितीयं जयपुरराजगुरुभट्टलक्ष्मीदत्तसूनुश्रीदत्त-
पानां संग्रहात्प्राप्तं १८५३ मिते विक्रमाब्दे काश्यां लिखितं ख-संज्ञकम्, तृतीयमपि
गमेवासमाप्तमशुद्धं च ग-संज्ञकम्. ३. क-पुस्तके प्रारम्भे 'वन्दामहे महेशानचण्डको-
ण्डखण्डनम् । जानकीहृदयानन्दचन्दनं रघुनन्दनम् ॥' अयं श्लोकोऽधिकोऽस्ति. ४.
॥' ख. ५. 'अपि च' क-पुस्तके नास्ति. ६. 'तरुमूलचूडं' ख. ७. 'पुण्य' ख-ग-
कयोर्नास्ति. ८. 'परिषदा' ख, 'परिसदा' ग.

२

काव्यमाला ।

गिरिचूडामणेर्भगवतश्रूडेश्वरस्य वसन्तोत्सवदर्शनसमुत्सुकाः सामाजिकल्याणमण्डपमध्यासते । तदेनानुपसृत्य चिरपरिचितलास्यकलाविलेनाय सविनयमभ्यर्थये । (पदान्तरं गत्वा सप्रश्रयमञ्जलिं बद्ध्वा ।) भो भो. सकलकलाविदः सभासदः, एष भरताचार्यपुत्रः कलाप्रवीणो निजविद्याप्रदर्शनार्थात्रभवतामनुग्रहमाकाङ्क्षते । (आकाशे । कर्णं दत्त्वा ।) किं ब्रूथ—‘साधु भरताचार्यपुत्र, साधु । वयमपि चिरात्कस्यापि सरसकवेः सूक्तिमुक्तामणिग्रथितमभिनवं मिश्रभाणमवलोकयितुमुत्कण्ठिताः । तदधुना तादृशमेव कमपि भाणमभिनीय दर्शयतु भवान्’ इति । अनुगृहीतोऽस्मि । (आत्मगतम् ।) अधुना विरलः खलु मिश्रभाणप्रचारः । विरलाश्च तथाविधाः कवयः । अयं गरीयान्खलु सामाजिकानामादेशः । तत्कथमिदमशक्यसंघटनमापतितम् । (स्मरणमभिनीय ।) अहो, मया प्रणयकुपितगृहिणीमनोविनोदव्यासक्तचित्तेन विस्मृतमपि सामाजिकानुग्रहेण पुनरनतिचिराभ्यस्तमिदं तादृशमेव रूपकं स्मर्यते । भवतु तावत् । गृहिणीमेवाहूय कथयामि । (प्रकाशम् ।) आर्ये, इतस्तावत् ।

(प्रविश्य ।)

नटी—एसहि । को णिओओ आणवेदु अज्जो । (क)

सूत्रधारः—आर्ये,

कौडिन्यवंशरत्नस्य कवेः काशीपतेः कृतिः ।

मुकुन्दानन्दनामायं मिश्रभाणः प्रयुज्यते ॥ ४ ॥

तदत्र—(इत्यर्थोक्ते ।)

(क) एषास्मि । को नियोग आज्ञापयत्वार्यः ।

१. ‘तत्रभवतां’ ख-ग. २. ‘कस्यापि चिरात्’ ख-ग. ३. ‘तदथ तादृशमपि’ क. ४. ‘सूत्रधारः—अनु—’ ख. ५. ‘संघटनं’ ख-ग. ६. ‘विस्मृततमं’ ख, ‘विस्मृततमः’ ग. ७. ‘पुनरपि’ ख-ग. ८. ‘एव’ ख-ग. ९. ‘आणवेदु अज्जो’ ख-ग. पुस्तकयोर्नास्ति. १०. ‘गोत्ररत्नस्य’ ख.

मुकुन्दानन्दभाणः ।

३

टी—अज्ज, अच्चरिअं अच्चरिअं ।

तक्के कक्कसवक्कोत्तिणिट्ठुरा तस्स भारई ।

जादा महुरसंदब्भे कव्वम्मि मिउला कहम् ॥ ९ ॥ (क)

सूत्रधारः—(सपरिहासम् ।) त्वमेव तावत्कथय ।

क्षणं प्रणयकोपे त्वं निष्ठुरापि कथं पुनः ।

प्रेमार्द्रहृदया जाता मृदुलप्रकृतिः प्रिये ॥ ६ ॥

नटी—एकावि भारई कहं कक्कसा मिउला एत्ति पुच्छिदे किं अण्णं
कहेहि अज्जो । (ख)

सूत्रधारः—कोऽत्र विरोधः । उक्तं चैतेनैव कविना—

तर्के कर्कशवक्त्रवाक्यमहने या निष्ठुरा भारती

सा काव्ये मृदुलोक्तिसारसुरभौ स्यादेव मे कोमला ।

या प्रायः प्रियविप्रयुक्तवनिताहर्कतेने कर्तरी

प्रेयोलालितयौवने न मृदुला सा किं प्रसूनावलिः ॥ ७ ॥

नटी—कुसुमसिरीविअ मिउला से कइणो भारई । (ग)

सूत्रधारः—किमुच्यते कुसुमश्रीरिवेति ।

व्याकोचप्रसवश्रियोऽपि मृदुला वाचामियं प्रक्रिया

मन्दस्यन्दिमरन्दतोऽपि मधुरस्तत्रायमर्थक्रमः ।

सौरभ्यादपि संमतं पुनरिह व्यङ्ग्यं पिकेभ्योऽप्यमी

मद्गर्गा मधुरस्वराः कविरयं श्लाघ्यो वसन्तादपि ॥ ८ ॥

(क) आर्य, आश्चर्यमाश्चर्यम् ।

तर्के कर्कशवक्त्रोक्तिनिष्ठुरा तस्य भारती ।

जाता मधुरसंदर्भे काव्येऽपि मृदुला कथम् ॥

(ख) एकापि भारती कथं कर्कशा मृदुला चेति पृष्टे किमन्यत्कथयत्यार्यः ।

(ग) कुसुमश्रीरिव मृदुलास्य कवेभरती ।

१. 'कर्कशा' ख. २. 'चैतेन' ख, 'चैवैतेन' ग. ३. 'मधुरोक्ति' ख-ग. ४. 'कृ-
न्तने' क. ५. 'यौवने' क-ग. ६. 'मिउला' ख-ग-पुस्तकयोर्नास्ति. ७. 'संगतं'
ख-ग. ८. 'काव्येऽस्मिन्' ख-ग.

नटी—(सर्वतोऽवलोक्य ।) अज्ज, एदं चूदवणं कहेहि वसन्दाअमणम् ।
ईदो पेक्ख पेक्ख ।

किसलयकरसंपुडेण वल्ली किंरैइ पुरो कुसुमञ्जलिं णडन्ती ।
पवणणिहदतालपत्ततालद्धाणिमणुगाअइ बम्मरावलीआ ॥ ९ ॥ (क)
सूत्रधारः—आर्ये, साधु निरूपितम् । इतोऽपि

मन्दानिलेरितमनोहरपल्लवाग्रै-
मार्कन्दवीरुर्दियमाह्वयतीव रागात् ।
प्रत्युत्तरं परभृतोऽपि दिशन्निवास्यै
कूजन्कुहूरिति समेति सपक्षपातम् ॥ १० ॥

इतोऽपि पुनः

श्रेणीभूय मदालसा मधुकराः पुष्पणन्ति वेणीश्रियं
प्राञ्चदुच्छभरोऽप्युरोजकलशप्रागल्भ्यमालम्बते ।
रागोल्लासि च पल्लवं कलयते रम्याधरप्रक्रियां
वासन्तीलतिकापि तेन वहते वामालकाविभ्रमम् ॥ ११ ॥

(विमृश्य ।) आर्ये, सर्वमपि सुघटितमस्मद्भाग्यवशात् । यतः ।
कालः कोकिलकोमलोक्तिमधुरः काव्यज्ञमान्यः कविः
काव्यस्यापि स एव कामजनको राधाविटो नायकः ।
सारज्ञाश्च सभासदः पुनरमी नाट्ये प्रवीणा वयं
किं चायं समुदञ्चितो भगवतश्चूडेश्वरस्योत्सवः ॥ १२ ॥
तदत्र संगीतकमनुतिष्ठतु भवती ।

(क) आर्ये, इदं चूतवनं कथयति वसन्तागमनम् । इतः पश्य पश्य ।
किसलयकरसंपुटेन-वल्ली किंरैति पुरः कुसुमाञ्जलिं नटन्ती ।
पवननिहततालपत्रतालध्वनिमनुगायति बम्मरावलीका ॥

१. 'सर्वतोऽवलोक्य' क-पुस्तके नास्ति. २. 'अज्ज' ख-ग-पुस्तकयोर्नास्ति. ३. 'गमणं'
ख. ४. 'ईदो पेक्ख ईदो पेक्ख' क. ५. 'रमइ' ख-ग. ६. 'ज्झणि' ख-ग. ७. 'बम्म-
रावलिः' ख-ग. ८. 'इहमन्त्रयतीव' ख. ९. 'गमयति' ख. १०. 'बम्मरावलिः' ख-ग.

मुकुन्दानन्दभाणः ।

९

नटी—

पल्लइदचूदलदिअं कोइलतैरुणा रमान्दि रमाणिजम् ।

उज्जन्न्दोवि मुहुत्तं काअउलकूरणिस्सणं सुणिअ ॥ १३ ॥ (क)

मूत्रधारः—(सशिरःकम्पम् ।) अहो संगीतमाधुर्यम् ।

(नेपथ्ये ।)

प्राप्य प्रबोधमधुना रैटतीव नाथो

हा हा हतास्मि विधिनेति विनिन्द्य दैवम् ।

निःश्वस्य मत्करधृतं निजमम्बरान्त-

माकृष्य हन्त चलितैव कथं प्रिया मे ॥ १४ ॥

सूत्रधारः—(श्रुत्वा नेपथ्याभिमुखमवलोक्य ।) अयं किल मञ्जरीवियुक्त-
स्य मन्दारोद्यानगतस्य भुजंगशेखरस्य भगवतो मुकुन्दस्य भूमिकामादाय
इत एवाभिवर्तते मातुलपुत्रो मधुकरः । तदावामप्यनन्तरकरणीयाय सजी-
भवावः ।

(इति निष्क्रान्तौ ।)

प्रस्तावना ।

(ततः प्रविशति यथानिर्दिष्टो भुजंगशेखरः ।)

भुजंगशेखरः—(‘प्राप्य प्रबोधम्—’ इति पठित्वा । विमृश्य ।) तदानीमेवाहं
तस्याः

स्फुटधनपुलककदम्बं स्पृष्ट्वा कुचकलशयुगलमविलम्बम् ।

मधुमधुराधरविम्बं मदवत्याः किमिति मङ्गु नाचुम्बम् ॥ १५ ॥

(क) पल्लवितचूतलैतिकां कोकिलतरुणा रैमन्ते रमणीयाम् ।

उज्जन्तोऽपि मुहूर्तं काककुलकूरनिस्वनं श्रुत्वा ॥

१. ‘तरुणा रमइ’ ख-ग. २. ‘संगीतस्य’ क. ३. ‘नटतीव’ ख. ४. ‘विधिनेव’
ग. ५. ‘मन्दारमसदनोद्यान’ ख-ग. ६. ‘लतायां’ क. ७. ‘रमन्ति’ क, ‘रमति’
ख-ग. ८. ‘उज्जन्तपि’ क-ख.

६

काव्यमाला ।

(पुनर्विमृश्य ।) कथमेतावतोऽपि तत्कालेऽवकाशः । यतः ।

कुञ्जे कोमलशाद्वले पदमिह द्वागपितं वा न वा

किञ्चिच्चाटु चमत्कृतं च वचनं किं व्याहृतं वा न वा ।

साकूतप्रणयं च सामि नयनं व्यापारितं वा न वा

तन्व्या हन्त तदन्तरे विधिवशात्तस्याः प्रबुद्धः पतिः ॥ १६ ॥

इयं च पुनरभागधेयेन मया

उत्सङ्गे विनिवेशयामि पुलकिन्याघ्राय वक्त्राम्बुजं

वक्षोजौ परिरभ्य वारिजदृशश्चुम्बामि विम्बाधरम् ।

जल्पन्त्याः श्रवणे रहः किमपि मे विश्लेषयामि च्छला-

न्नीवीमित्यफलैर्मनोरथशतैर्नीता निशा केवलम् ॥ १७ ॥

अथवा कृतमनया व्यतीतचिन्तया । (निःश्वस्य ।) अत्रैवोद्याने पुनरप्येषा

आरुह्योरुयुगं प्रसह्य रभसादुन्नीय नीवीं प्रिया

काञ्चीकिङ्किणिकानिनादचकिता मन्दोच्चलन्मध्यमा ।

किञ्चित्कूजितकंधरा रतिपरिश्रान्ता च दष्टाधरा

कामं मे परिपूरयिष्यति न किं श्वो वा परश्वोऽपि वा ॥ १८ ॥

(क्षणमात्रं विचिन्त्य ।) अलमनयाप्यनागतावगाहिन्या वाञ्छावाहिन्या ।

किंवेतावदाशासनीयम् ।

आनीलकुन्तलपरिष्कृतमायताक्ष-

मापाटलाधरदलाञ्चितमन्दहासम् ।

आपीनतुङ्गकुचमप्रतिमावलग्न-

मङ्गं पुरः स्फुरतु मे पुनरङ्गनायाः ॥ १९ ॥

(स्मृतिमभिनीय ।) इदमपि मे दुर्लभं मन्दभाग्यस्य । यतः (आकाशे ।) या

पत्युः प्रयासि सदनं मृत्योरिव सपदि भीषणं वदनम् ।

सा त्वं प्रिये कथं मे यास्यसि भूयोऽपि नयनयोरयनम् ॥ २० ॥

१ 'एतावता' ख. २. 'यतः' ख-ग-पुस्तकयोर्नास्ति. ३. 'च' ख-ग-पुस्तकयो-
र्नास्ति. ४. 'कृतं कृतमनया' क. ५. 'व्यतीतगोचरया' ख-ग.

मुकुन्दानन्दभाणः ।

७

(सास्रम् ।)

लीलापाङ्गतरङ्गितं तव किमप्यालम्ब्य भूयश्चिरा-

देतावत्कुपितं तृणाय यमहं मत्वा सधैर्यं स्थितः

तस्यैवाद्य करे त्वया विनिहितो मारस्य निःसंशयं

कान्ते किं नु करोमि को नु शरणं का वा गतिः कथ्यताम् ॥ २१ ॥

(पुनः 'तस्यैव-' इत्यादि पठति ।)

(नेपथ्ये ।)

अयमयमुदयाद्रेर्नातिदूरे विवस्त्वा-

नयमयममृतांशुः पातकी याति चास्तम् ।

इयमियमुपकण्ठे त्वद्वियोगासहत्वा-

न्निवसति तरुणी ते कोक शोकं विमुञ्च ॥ २२ ॥

(श्रुतिमभिनीय सहर्षम् । नयनयोरस्रमपमृज्य ।) प्रियावियोगविच्छ्वं गृहदी-
र्घिकाचक्रवाकं शोकारवमुखरमुखं मन्दंमन्दमाश्वासयता मन्दारेण मञ्जरी-
वियुक्तोऽप्यहमाश्वासित इवास्मि । (हृदयं प्रति ।) हृदय, धैर्यमाकलय ।
इयमुपश्रुतिरवश्यं प्रियासमागमं फलिष्यति । (विचिन्त्य ।) अद्यैवाध्यवसि-
तगमनो माधवो मञ्जरीधवः कथमेनामनादाय गच्छति । (सविमर्शम् ।) उ-
पश्रुत्या तु पत्युरेव प्रस्थानं प्रियायाः पुनरिहैवावस्थानं सूचितम् । अतः
सर्वथा प्रियासंमागमेन भवितव्यम् । (पुनः सोच्छ्वासम् ।) कथमिदमकृतसुकृ-
तस्यासंभावनीयमेव मम संभावनां गोचरयति ।

उत्ताम्यतोरतिचिरादपि मन्मथाग्ने-

रद्यावयोर्वटनमैत्र कथंचिदासीत् ।

तत्रान्तरे पतिरभूत्पुनरन्तरायः

संगृह्यते तदपि हन्त मनोरथो मे ॥ २३ ॥

निर्याति किं न पतिरेष कुतोऽपि हेतो-

र्द्रक्ष्यामि वा किमहमिन्दुमुखी न भूयः ।

१. 'भूयस्तरां' ख-ग. २. 'कुपिते' ख. ३. 'अहमप्याश्वासित' ख-ग. ४. 'सं-
गममाफलिष्यति' क. ५. 'संगमेन' क. ६. 'पुण्यस्य' ग. ७. 'एव' ग. ८. 'संत्रायते
सपदि' ख-ग.

८

काव्यमाला ।

(सगद्गदम् ।)

हा हन्त किंतु मदनो मम तावदेव

मर्माणि कृन्वति कृतान्त इवाततायी ॥ २४ ॥

(किंचिद्वैयमवलम्ब्य ।) पञ्चापि युगपदेवायं मयि

अशोकपद्मोत्पलचूतमल्लिकाशराननङ्गो यदि संदधाति सः ।

तथाविधानेतत्समसंख्याकान्

करास्यनेत्राधरहासमार्गणांस्तदा प्रियाया अनुसंदधाम्यहम् ॥ २५ ॥

इति तामेव तामरसलोचनां मनसा गोचरयन्किं करोमि प्रियामेवै चिन्त-
यन्नपि न पारयामि विरहपारावारम् । यतः, मम सा प्रियतमापि

मन्दस्मितेन मधुराधरपल्लवेन

कुम्भोन्नमत्कुचभरेण कशोदरेण ।

विद्युन्निभाङ्गलतया च विचिन्त्यमाना

चेतो धुनोति च धिनोति च चञ्चलाक्षी ॥ २६ ॥

(किंचिदिव स्मित्वा ।) अहो दुःशीलता मदीयहृदयस्य यदिदं तथापि

तत्पादाम्बुरुहं तदूरुयुगलं तादृङ्कितम्बस्थलं

तन्मध्यं स गभीरनाभिवलयस्तावानुरोजक्रमः ।

तद्वक्त्रं तदपाङ्गमुग्धवलनं ते नीलनीलालकाः

सा तन्वीति तदङ्गकेषु हृदयं धावन्न विश्राम्यति ॥ २७ ॥

(स्पर्शमभिनीय ।) कथमियं प्रभातप्राया रजनी संवृत्ता ।

पुरातनपरीमलप्रकरमेदुरा मारुता

न वान्ति मुकुलीभवत्कुमुदगर्भलीना इव ।

चरन्ति नवसौरभाः पुनरमी समीराङ्कुराः

सजृम्भणसरोजिनीसरसिजास्यमुक्ता इव ॥ २८ ॥

१. 'संदधानः' ख-ग. २. 'तथाविधान्-' इत्यादि ख-ग-पुस्तकयोर्नास्ति. ३. 'तथा' ख-ग. ४. 'एवं' क. ५. 'मम प्रिया दूती' ख, 'मामतिप्रियायुवतिः' ग. ६. 'चपला मम चञ्चलाक्षि' ख-ग. ७. 'स्थित्वा' ख-ग.

मुकुन्दानन्दभाणः ।

९

(प्रतोचीमवलोक्य ।) अयमिह

जरठ इव मरालो जर्जराग्रैर्मगूखैः

स्खलति शिशिरभानुः पश्चिमाभ्योधिपारे ।

(ऊर्ध्वमवलोक्य ।) अत्र पुनः

श्लथगरुत इवामूस्तत्र तत्रान्तरिक्षे

विरलविरलभासः किं च तारा लुठन्ति ॥ २९ ॥

कलङ्कदाशो गगनाम्बुराशौ प्रसार्य चन्द्रातपतन्तुजालम् ।

लग्नोदुमीनांल्लवु संजिवृक्षुश्चन्द्रछवस्थश्चरमाब्धिमेति ॥ ३० ॥

नभोवनं नक्तमसौ विगाह्य नक्षत्रसेनासहितः शशाङ्कः ।

कराग्रलग्नान्कतिचित्प्रहृत्य पान्थान्प्रभाते प्रपलायतेऽद्य ॥ ३१ ॥

अपि च ।

आलोकैरतिपाटलैरचरमां विस्तारयद्विदिशं

नक्षत्रद्युतिमाक्षिपद्विरचिरादाशङ्क्य सूर्योदयम् ।

पुञ्जीभूय भयादिवान्धतमसं मन्ये द्विरेफच्छला-

न्मीलन्नीलसरोरुहोदरकुटीकोणान्तरे लीयते ॥ ३२ ॥

तदितो निष्कटवनाद्बहिरद्यैव गन्तव्यम् । (इत्युत्थाय वनप्राकारमुलङ्घ्य वीर्यां प्रविश्य हर्म्यालीमवलोक्य च ।)

व्यामिश्रैकैकबाहु प्रवलितपृथुलैकैकचारूरुकाण्डं

दृष्टादष्टाधरोष्ठं दरशिथिलतनुश्लेषमालिङ्ग्य कान्ताः ।

शश्वन्निःश्वासवेगस्फुरितगुरुकुचद्वन्द्वसंवृष्टवक्षाः

श्रान्तः शेते रतान्ते सुखमिह मुकृती लीलया कामिलोकः॥३३॥

किं च काश्चन पुनरिहैव

निःशेषं व्यपनीय नीविवसनं मञ्जुकणन्मेखलं

क्रीडान्दोलनखिन्नमध्यलतिकं किञ्चित्प्रकम्पस्तनम् ।

१. 'भवन' क. २. 'च' ख-ग-पुस्तकयोर्नास्ति. ३. 'प्रचलित' ख. ४. 'दृष्टा दृष्टा' क.

१०

काव्यमाला ।

उद्यत्कुण्डलताण्डवं च रुचिरं विक्रम्य कान्तोपरि

क्लान्ता वक्षसि कामिनां मुकुलितप्रान्ताक्षिकं शेरते ॥ ३४ ॥

अन्यच्च ।

वीरयितेषु मृगशावविलोचनानां

कण्ठोदितान्यचरमं कलकूजितानि ।

आम्नेडयद्विरथ सौधगतैः कपोतैः

शङ्के गृहीत ईव संप्रति शिष्यभावः ॥ ३५ ॥

(पदान्तरं गत्वा ।) कोऽयं कमलापीडसदनप्राकारादवतीर्य पर्यायस्खलितचरणस्तरुण इत एवाभिवर्तते । (निपुणं निरूप्य स्वगतम् ।) कोऽन्यो वसन्तकादृतेऽस्मन्मित्रादेतादृशे चरित्रे प्रगल्भः । (प्रकाशम् ।) सखे वसन्तक, चिराय शीतलयसि मे लोचने । सत्रासगद्गदं किं ब्रवीषि—‘वयस्य, मन्दं मन्दं जल्प’ इति । सखे, कुतस्ते भयमिदम् । किं ब्रवीषि—‘कमलापीडात्’ इति । सखे, मा भैषीः । (हस्ते गृहीत्वा ।) तिष्ठतु कमलापीडानां शतं सहस्रमयुतं वा ।

जिष्णुर्वा विष्णुर्वा स्वष्टालिकदृष्टिरष्टमूर्तिर्वा ।

स्प्रष्टुं वा प्रष्टुं वा मत्सखमीष्टेऽपि नान्ततो द्रष्टुम् ॥ ३६ ॥

(कतिचित्पदान्यतिक्रम्य ।) कथमद्यापि विकम्पसे । किं ब्रवीषि—

‘उद्यत्करालकरवालतडित्कराग्र-

मुद्गान्तभीमतरशोणितशोणदृष्टिम् ।

उद्दण्डदण्डधरदुर्धरचण्डिमान-

मुद्रीक्ष्य तं कथय हन्त न कम्पते कः ॥ ३७ ॥’ इति ।

सत्यम् । तथाविध एव कमलापीडः । किंतु दूरप्रवासिनस्तस्यासंभावितमालोकनम् । अथवा स्वप्रविजृम्भितमेतत्प्रियसखस्य भवितव्यम् । किं ब्र-

१. ‘विश्रम्य कान्ता परिक्लान्ता’ ख-ग. २. ‘प्रान्तेक्षणं शेरते’ ख, ‘प्रान्ताक्षि संशेरते’ ग. ३. ‘वीरयितेन’ ख. ४. ‘इति’ क-ग. ५. ‘पर्याय’ ख-ग-पुस्तकयोर्नास्ति. ६. ‘चक्रोरतरुण इवायाति’ ख-ग. ७. ‘नयने’ ख-ग. ८. ‘वयस्य’ क-पुस्तके नास्ति. ९. ‘हस्तं’ ख-ग. १०. ‘वत्सर्वालष्टेऽपि’ ख. ११. ‘शोणितकोण’ क.

मुकुन्दानन्दभाणः ।

११

वीषि—‘वयस्य, नायं स्वप्नः’ इति । कथं तर्हि तव पुनरागमनम् । किं तावत् ‘अणुमात्रमपि नात्र मया मिथ्या वचः कथ्यते । सत्यं दूरप्रवासीति । अहमपि तथैव दूतीवचनलम्बितविस्त्रम्भतया तया सममसमशरसंभ्रमसंभृत-हृदयो यथापूर्वं तैस्तैर्विलासैर्विलासगृहविद्रुमचरणपर्यङ्कपर्यन्त एव शयानो निःशङ्को निशामनैषम् । अयं तु कमलापीडहतकः प्रच्छन्न एव कदा वागत्य निजकलत्रवृत्तपरिशोधनाय कुत्र वा निलीय स्थित इति नावेदिषम् । ततो निशावसाने निःशङ्कमेव तस्मान्निशान्तान्निर्गतः प्राङ्गणगतं तं यातुकमपश्यम्’ इति । वयस्य, कष्टं कष्टम् । कथं पुनर्निष्क्रान्तोऽसि । किं ब्रवीषि—

‘स मां दृष्ट्वा हन्तुं करधृतकृपाणः प्रचलितो

बहिर्द्वारं यावच्चरितमरुणजालमहतकः ।

अहं दैवात्तावत्कथमपि चलन्निष्कुटपथा-

दुदग्रप्राकारं लघु समतिलङ्घ्यागत’ इति ॥ ३८ ॥

दिष्ट्या पुनरपि जातं वयस्येन । किं ब्रवीषि—‘विशेषतः प्राणसंरक्षकं प्रियसखमुपलभ्य’ इति । भवतु तावत् । तिष्ठ । कोऽयं कमलापीडसदनाङ्गणे कलकलः । (श्रुतिमभिनीय सगद्गदम् ।) किं ब्रवीषि—‘सखे, नूनं कमलापीडेन खड्गपाणिना सा मत्प्राणवल्लभा कलवाणी व्यापादिता । तत्कृतोऽयममन्दः परिजनाक्रन्दः । हा प्रिये कलवाणि, हा मदर्थत्यक्तजीविते, हा मत्प्राणवल्लभे, कथं पत्यपदेशेन पापीयसा मृत्युना दुर्दशां नीतासि । अथवा किमिति पतिरिहोपालभ्यते । किंत्वहमेव तावदुपालब्धव्यः ।

कण्ठाश्लेषं शशिमुखि मया तन्वता दोरैर्हिभ्यां

प्राणान्पातुं प्रणयगणलं नूनमापूरि गात्रे ।

नो चेत्पूर्वं यदमृतमयं नेत्रयोर्गात्रमासी-

त्तसे भर्तुः कथमिव भवेत्तादृशामर्षपात्रम् ॥ ३९ ॥’ इति ।

वयस्य, कलकलमात्रेण कैथमेवमधीर इवासह्यशोकपावके पतितोऽसि ।

१. ‘तिष्ठ तिष्ठ’ ख. २. ‘दोयुंगाभ्यां’ ख, ‘दोरगाभ्यां’ ग. ३. ‘कथमापीतमदिर इव’ ख, ‘कमापीतहृदय इव’ ग.

नात्मनः प्राणान्गणयसि । किं ब्रवीषि—‘सखे, किं ममापि प्राणेष्वभि-
ष्वङ्गः । येनैवं

त्रैलोक्याद्भुतजीवरत्नमैवलां स्वप्राणनाडीं पतिः

किं कुर्यात्कुपितोऽपि तामिति मया दुस्तर्कवैक्रात्मना ।

जाल्मेनानुपकारिणा जडधिया भूयः कृतघ्नेन म-

त्प्राणा एव निरीक्षिता न तु पुनः प्राणाप्रिया रक्षिता ॥४०॥’ इति ।

(स्वगतम् ।) कथमप्रतिकारशोकवेगः संवृत्तो वयस्यस्य । किमत्र क-
र्तव्यम् । इत्थं तावत्कथयामि । (प्रकाशम् ।) वयस्य, तत्त्वतः कमलापी-
डस्य तस्यां प्रवृत्तिमनवेक्ष्य केवलेन कलकलेन किमप्यमङ्गलमुत्प्रेक्ष्य ग-
दितुमेवमनुभवितुं वा क्लेशमनुचितम् । तदेहि । कलवाणीवृत्तान्तं तत्त्वतो
ज्ञास्यावः’ इति । (कतिचित्पदानि गत्वा विलोक्य च ।) वयस्य, पश्य कोऽयं
कक्षान्तरनिक्षिप्तकृपाणद्वितीयोऽर्धावगुण्ठितमूर्धा ईत एव सत्वरमायाति ।
(निर्वर्ण्य ।) किं ब्रवीषि—‘सखे, अयं मदनुचरः कलकण्ठो मदवलोकनो-
त्कण्ठो जवादभिपतति । यः किल निशीथे कलवाणीविलासगृहं प्रवि-
शता मया मदीयकृपाणं प्रदाय बाह्यकक्षान्तरे मम रक्षणाय निक्षिप्तः’
इति । भवतु । एनमेव पृच्छावः । ‘अरे कलकण्ठ, इत इतः । खङ्गमुत्तं-
सयन्प्रणम्य किं ब्रवीषि—‘सम्मक्खु अणुड्ढिदं देवस्स वअस्सेण मम सा-
मिणा णिअघातदिण्णजीविदंवि जणं परिहरिअ अत्ताणं रक्खअन्तेण ।’
(क) इति । (स्वगतम् ।) कथमयं वयस्यमुपालभमानः कलवाणीगतं किंचिदंशुभं

(क) सम्यक्खल्वनुष्ठितं देवस्य वयस्येन मम स्वाभिना निजघातदत्त-
जीवितमपि जनं परिहृत्यात्मानं रक्षता ।

१. ‘अमलां’ ख-ग. २. ‘धौतात्मना’ ख-ग. ३. ‘केवलं’ ख-ग. ४. ‘इति’
क-पुस्तके नास्ति. ५. ‘द्वितयः’ ख-ग. ६. ‘इत एव’ ख-ग-पुस्तकयोर्नास्ति.
७. ‘मदवलोकनकृतोत्कण्ठो’ ख-ग. ८. ‘आदाय’ ख. ९. ‘ममैव’ ख-ग. १०. ‘अरे’
ख-पुस्तके नास्ति. ११. ‘अम्हे’ ख. १२. ‘णिअपादविषण्ण’ ख. ‘निजपादविषण्ण’
इति तच्छाया. १३. ‘अशुभं शुभं वा न’ ख-ग.

मुकुन्दानन्दभाणः ।

१३

पिशुनयति । (प्रकाशम् ।) अरे मूर्ख, किं दुःखितमेव वयस्यं पुनरेवमरुंतु-
दैर्वचनैर्दुःखयसि । किं ब्रवीषि—‘किंदि दुःखिखदो दे वअस्सो ।’ (क) इति ।
केनापि न रक्षिता निजवल्लभा कमलापीडेन व्यापाद्यमाना कलवाणी ।
किं ब्रवीषि—‘अहं इं । केणावि ण रक्खिदा सा—’ (ख) (इत्यर्थोक्ते ।)
वयस्य, सास्त्रगद्गदं किं ब्रवीषि—

‘द्वाभ्यामाभ्यां कुवलयमयी मालिका मत्कराभ्यां
यस्मिन्क्रीडाविधिषु निहिता सस्पृहं सानुकम्पम् ।

सोऽयं कण्ठः कैनककदलीकन्दलीगर्भसारः

कान्ते जातः कथमसिलताघोरपातस्य पात्रम् ॥ ४१ ॥’ इति ।

(स्वगतम् ।) कथं वयस्यमाश्वासयामि ।

शोकं त्यजेति परुषं किमितः शुचेति

निन्दानुशोचनविधिर्वहुशोकहेतुः ।

मौनं कृपाविधुरता कथमात्तशोक-

माश्वासयन्ति सुहृदं सुहृदो न विद्वः ॥ ४२ ॥

(प्रकाशम् ।) वयस्य, निःशेषमसंबन्धप्रलापिनोऽस्य वचनमर्मेनाकर्ण्य न युक्त-
मेवं विलपितुम् । अरे, किं ब्रवीषि—‘एवं णेदम् । एसो मह वअणं सम-
गं ण सुणादि’ (ग) इति । समग्रमेव तावत्कथय । किं ब्रवीषि—‘सुणिअदु-
दाव । एदं कहिअदि । ण केणावि रक्खिदा सा अप्पणो बुद्धिमन्दरेण’
(घ) इति । वयस्य, तव प्रियतमात्मनो बुद्ध्या रक्षितेत्युक्तं भवति ।
तदलममङ्गलेन शोकेन । तत्प्रकारमेव पृच्छावः । (इति पटाञ्जलेनाश्रूणि परि-

(क) किमिति दुःखितस्ते वयस्यः ।

(ख) अथ किम् । केनापि न रक्षिता सा ।

(ग) एवमिदम् । एष मम वचनं समग्रं न शृणोति ।

(घ) श्रूयतां तावत् । एतत्कथ्यते । न केनापि रक्षिता सात्मनो बुद्धिम-
न्तरेण ।

१. ‘मे वयस्यं’ ख. २. ‘कमलकदली’ ख. ३. ‘दूरघातस्य’ ख-ग. ४. ‘आ-
कर्ण्य’ क.

१४

काव्यमाला ।

मृज्य कलकण्ठमालोक्य च ।) अरे कलकण्ठ, किं सा विनिष्क्रम्य सौभाग्य-
वीथिकां प्रविष्टा । यत्र भर्तुः क्षितिभर्तुर्वा भयं न भवति स्वैरिणीनाम् ।
वयस्य, किं ब्रवीषि—‘यदि गणिकासरणिमवतरति भेदनकरिणी सा
तरुणी तदा

सौधे सुधाकिरणचुम्बिनि लम्बमान-

मुक्तावितानवति मञ्चतले शयानः ।

आरोप्य वक्षसि ममानिशमायताक्षी-

मज्ञातरात्रिदिनभेदमहं वसेयम् ॥ ४३ ॥’ इति ।

(कलकण्ठमालोक्य ।) अरे, किं ब्रवीषि—‘देव, एवं णेदम् ।

धम्मिल्लअं सिरिमुहं हसिअं विआसि

णेत्तायि सोणमहरं अ घणत्थणे अ ।

ताए विलोइअ सआविदिणं दिणंति

जाणादु को णु खु कहंवि णिसं णिसेति ॥ ४४ ॥

किंदु तह ताए ण किदम्’ (क) इति । तर्हि ततः किं कृतं कलवाण्या ।

किं ब्रवीषि—‘देव, जाव इमो घरादो णिग्गदुअ तुवरिदं घरवणपहेण

चलिदो दाव एव्व सा चदुरा अत्तणो आहरणाइं कहंवि णिक्खिअ

णिअवक्खताडणपुव्वअं इमो इमो चोरो मह आहरणाइं आहरिअ ग-

च्छई । हा, हदम्हि । सुवो एव्व दूरदेसादो आअदे अज्जउत्ते किं करि-

स्सम् । किं कहइस्सम् । का गई । को णु सरणं ति अदिभेत्तं अक्कन्दन्ती

(क) देव, एवमेतत् ।

धम्मिल्लकं श्रीमुखं हसितं विकासि

नेत्रे च शोणमधरं च घनस्तनौ च ।

तस्या विलोक्य सदापिदिनं दिनमिति

जानातु को नु खलु कथमपि निशां निशेति ॥

किंतु तथा तथा न कृतम् ।

१. ‘तथा यदि’ ख-ग. २. ‘भेदनमकरिणी’ ख.

मुकुन्दानन्दभाणः ।

१५

अस्सुधाराकिलिण्णलोअणा सअण्णादो णिग्गदा' (क) इति । (सबहुमानम् ।) साधु कलवाणि, साधु । वयस्य, अन्यादृशमेव खलु पतिप्रतारणचातुर्य-मस्यास्तव प्रेयस्याः । (कलकण्ठं प्रति ।) ततस्ततः । किं ब्रवीषि—'तदो सोवि कमलापीडो सव्वं चोरचरिअं एव्व मण्णन्तो अइ हिअअवल्लहे, मा होहि, मा होहि भआउला । एसो दे रक्खिदा संणिहितो कमलापीडोत्ति भणिअ तं एव्व घरवणं किवाणपाणि पविट्ठो । अहंवि दाव एव्व सुण्ण-द्धणकुम्भट्ठिदो लहु णिग्गमिअ देवपाअसण्णिहिं आअदोम्हि' (ख) इति । वयस्य, सा तव पुरातनपुण्यविभवेन विपदमिमामर्ततीतवती नितम्बिनी । किं ब्रवीषि—'तस्या एव नैपुण्यविभवेनेति वक्तव्यम्' इति । भवतु । तथैव यथाभिलषितं भवतः । (पदान्तरं गत्वा अङ्गुल्या निर्दिश्य ।) इयं

विभ्राणा दरशिथिलां करेण नीवीं

निश्वासस्फुरितकुचौ मुहुः स्पृशन्ती ।

पश्यन्ती चकितमितस्ततो मृगाक्षी

पर्यायस्खलितपदं प्रयाति तूर्णम् ॥ ४५ ॥

किं ब्रवीषि—'किं न जानासि । इयं रत्नगुप्तस्तुषा' इति । तर्हि जानामि । इयं किल

(क) देव, यावदसौ गृहान्निर्गत्य त्वरितं गृहवनपथेन चलितस्तावदेव सा चतुरात्मन आभरणानि कुत्रापि निक्षिप्य निजवक्षस्ताडनपूर्वकम् 'अयमयं चोरो ममाभरणान्याहृत्य गच्छति । हा, हतास्मि । श्व एव दूरदेशादागते आर्यपुत्रे किं करिष्यामि । किं कथयिष्यामि । का गतिः । को नु शरणम्' इत्यतिमात्रमाक्रन्दन्त्यश्रुधाराक्लिन्नलोचना सदनाग्निर्गता ।

(ख) ततः सोऽपि कमलापीडः सर्वं चोरचरितमेव मन्यमानः 'अयि हृदयवल्लभे, मा भव, मा भव भयाकुला । एष ते रक्षिता संनिहितः कमला-पीडः' इति भणित्वा तदेव गृहवनं लूपाणपाणिः प्रविष्टः । अहमपि तावदेव शून्यधान्यकुम्भस्थितो लघु निर्गम्य देवपादसंनिधिमागतोऽस्मि ।

१. 'अतिनीतवती नितम्बवती' ख-ग. २. 'यथाभिमतं' ख. ३. 'कासां येयम्' ख-ग. ४. 'पदापि याति' ख, 'पदानि याति' ग. ५. 'रत्नगुप्तस्य' ख-ग.

१६

काव्यमाला ।

कार्ये सत्यपि जातु याति न बहिर्नाप्यन्यमालोके

साध्वीरप्यनुकुर्वती गुरुजनं श्वश्रू च शुश्रूषते ।

विस्त्रम्भं कुरुते च पत्युरधिकं प्राप्ते निशीथे पुन-

निद्राणे निजैर्भर्तृबन्धुनिवहे निर्याति रन्तुं विटैः ॥ ४६ ॥

किं ब्रवीषि—

‘एषैव योषितां धन्या शीलं च लभते सुखम् ।

दिवा पतिव्रता भूत्वा नक्तं च कुलटायते ॥ ४७ ॥’ इति ।

वयस्य, सम्यगुक्तम् । (परिक्रम्य विलोक्य च ।) वयस्य, पश्य पश्य ।

इयमिह

अङ्गुष्ठतर्जनीभ्यामधरं धृत्वा विलोकयत्यवला ।

कुचयुगमुद्धृतसिचयं पश्यति भावयति परिमृशत्यपि च ॥ ४८ ॥

सखे, इतः पश्य ।

एकं विश्लथकेशपाशनहने व्यापारयन्त्याः करं

श्वासोत्कम्पिकुचस्थलीपरिचलच्चलाच्चले चापरम् ।

अस्याः स्रंसिनि लोलरत्नरशनालग्रे शनैरंशुके

मन्दं मन्दमिवाविरस्ति नयनानन्दाय नाभीसरः ॥ ४९ ॥’ इति ।

(अन्यां निर्दिश्य ।)

आलग्नैश्चरमाङ्गके त्रिचतुरैः शय्याप्रसूनैरियं

शङ्के रन्ध्रगवेषिणा निजशरैर्विद्धेति पद्मेषुणा ।

मीलल्लोचनशोणकोणचपलप्रस्निग्धतारं मुखं

शीत्कारस्फुरिताधरं च सुतनोरस्या यदुत्ताम्यति ॥ ५० ॥

(क्षणमात्रं विचिन्त्य ।) किं ब्रवीषि—‘सखे, किञ्चित्प्रच्छामि यदि सत्यमेव

१. ‘अनुकुर्वते’ ख-ग. २. ‘निखिले जने शशिमुखी निर्याति’ ख-ग. ३. ‘भूयो नक्तं च कुलटा यतः’ ख-ग. ४. ‘कुचकलशयुगलमुद्धृतसिचया पश्यति परामृशत्यपि च’ ख. ५. ‘परिगलत्’ ख-ग. ६. ‘संसति’ ख, ‘संसित’ ग. ७. ‘मन्ये’ ख.

मुकुन्दानन्दभाणः ।

१७

कथयसि, न वञ्चयसि' इति । वयस्य, किञ्चित्कदापि किं कथितपूर्वमसत्यम्, येनाधुनाप्यसत्यकथनेन वञ्चयामि । किं ब्रवीषि—

‘काश्यं दधाति गात्रं गमयति निद्रालयं च नेत्रान्तः ।

विरहदहनातिरेकं विवृणोति श्वसितमारुतोऽपि तव ॥ ९१ ॥

किमत्र कारणम्' इति । (स्वगतम् ।) कथं कृतावहित्योऽप्यहमनेन विदितोऽस्मि । (प्रकाशम् ।) अस्ति कारणम् । (कणं ।) एवमिदम् । किं ब्रवीषि—‘अद्यैव पुरोहितपुत्रं वीतिहोत्रमाश्रयस्व' इति । किमद्याश्रयणमस्ति । स मे बालमित्रं पुरोहितपुत्रः । किं ब्रवीषि—‘तर्हि स भवतो विदितवृत्तान्तः कार्तान्तिकशिरोमणिः स्वयं कञ्चिदन्तरायं पिशुनयन्तस्याः पतिगृहगमनं निवारयति' इति । वयस्य, साधु मन्त्रितम् । क पुनरद्य पुरोहितपुत्रः । (सर्वमर्थम् ।) किं ब्रवीषि—‘तेन नियतमद्य देवतार्चनाय कुसुमान्यवचिन्वता पुरोद्याने स्थातव्यम्' इति । कलकण्ठ, किं ब्रवीषि—‘चिडिआअच्चणायेत्ति भणिद्वम्' (क) इति । आः दुर्मते, पूजार्हेष्वपि यत्किञ्चित्प्रलपसि । किं ब्रवीषि—‘कहं पूआअरिहो सो, सन्दिहोमबलिकम्म-एसु जं दक्खिणेत्ति दविणं गहिअदि तप्पणीकदुअ मत्थएण जो चोडिआणं चरणाइं वन्दइ' (ख) इति । वयस्य, त्वमपि किं ब्रवीषि—‘सखे, एवमेतत् ।

विस्फूर्जत्तिमिरे कुटीरकुहरे दृब्बीलितोन्मीलितै-

रायासेन पुरीपुरोहितमुतैस्तावन्निशा नीयते ।

सायं स्वीकृतदक्षिणावसुपणो यावन्निजस्वामिनी-

प्रस्वापावधिकोपचारनिरतो नाभ्येति दासीजनः ॥ ९२ ॥' इति ।

(सोपहासम् ।) वयस्य, न जानासि ।

(क) चेष्टिकार्चनायेति भणितव्यम् ।

(ख) कथं पूजार्हः सः, शान्तिहोमबलिकर्मकेषु यद्वक्षिणेति द्रविणं गृह्यते तत्पणीकृत्य मस्तकेन यश्चेष्टिकानां चरणानि वन्दति ।

१. 'असत्यवचनेन' ख-ग. २. 'एवमिति' ख-ग. ३. 'आश्रयणीयं' ख-ग. ४. 'स एव' ख-ग. ५. 'हा' ख.

१८

काव्यमाला ।

गणिकानिशान्तघटचेटिकाविटाः

कतिचित्परे पुनरयं तु मे सखा ।

सफलीकरोति परयोपिदुन्नत-

स्तनकुम्भिकुम्भपरिरम्भणैरुरः ॥ ९३ ॥

तदहमुद्यानं गत्वा पुरोहितपुत्रमन्वेषयामि । क पुनरितो गच्छति वयस्यः ।
 किं ब्रवीषि—‘वेशवाटीम्’ इति । सन्तु शुभास्ते पन्थानः । (कतिचित्पदान्यति-
 क्रम्य ।) इयं खलु विशृङ्खलमदावष्टम्भविजृम्भमाणमदनधनुष्टंकारशङ्कावह-
 मधुपञ्जंकारमुखरशिखरा ललितरसालकिसलयास्वादसुहितपरभृतकुलबहुल-
 कोलाहला मन्दमन्दस्यन्दमानमकरन्दबिन्दुसंदोहपरिपूरितकुसुमपरागपर-
 मपरापरिकल्पितालवालरेखा विभाति वनरेखा । (वनप्रवेशं नाटयित्वा विलोक्य ।)
 अत्र हि

परागपालीघनसैकतासु मन्दं मिलिन्दा मधुवाहिनीषु ।

क्रीडन्ति मन्दानिलकर्णधारसंचार्यमाणप्रसवछवासु ॥ ९४ ॥

(अन्यतो विलोक्य ।) आप्रभातमिहैव विहरन्ति पौरजारिण्यः ।

एतान्यङ्गजकेलिभग्नवलयान्येषा परिष्कारभू-

रेतत्पल्लवतल्पमेष चिकुरस्त्रस्तःप्रसूनोच्चयः ।

एषा विस्मृतहारयष्टिरिदमालिप्तं पदं लङ्ककै-

रेताः कामुकलोकपादकमलन्यासैकधन्या भुवः ॥ ९५ ॥

(पदान्तरं गत्वा ।) कैथमियमुद्यानपालिका मरालिका । सखि मरालिके, कि-
 मत्र कुसुमावचयार्थमागतो वयस्या मे वीतिहोत्रः । किं ब्रवीषि—‘अह इ ।
 दार्णि एव कुसुमपुडिआहत्थो दक्षिणदो रुक्खवाडी पविट्ठो’ (क) इति ।

(क) अथ किम् । इदानीमेव कुसुमपुटिकाहस्तो दक्षिणतो वृक्षवाटीं
 प्रविष्टः ।

१. ‘तथा सखा’ ख. २. ‘वेशवाटीम्’ ख-ग. ३. ‘सुखित’ क. ४. ‘हस्तकैः’ क.
 ५. ‘कथमिहोद्यान’ ख-ग.

मुकुन्दानन्दभाणः ।

१९

तमेव पन्थानं दर्शय । किं ब्रवीषि—‘ईदो’ (क) इति । (पदान्तरं गत्वा ।)
सखि, पश्य ।

यथा यथायं मकरन्दपूरैरापूरयन्त्याम्रतरुः प्रकामम् ।

तथा तथा मन्दमरुत्परागैरुदञ्जयत्युन्नतमालवालम् ॥ ९६ ॥

(निर्दिश्य ।)

कुसुमरसविन्दुपूरे बम्भरगम्भीरधीरञ्जंकारे ।

मञ्जुलरसालपुञ्जे सरसा विहरन्ति सरसमिह कुञ्जे ॥ ९७ ॥

किं ब्रवीषि—‘णं आणामि ।’ (ख) (‘कुसुमरसविन्दुपूरे’ इत्यादि पठति ।

पुनर्गन्तव्यं विलोक्य सविषादमिव ।)

अस्मिन्निष्पतितोष्णवाष्पसलिलम्लानाङ्कुरे केवलं

क्लृप्ता बल्लभविप्रलब्धसुदृशा संकेतकुञ्जोदरे ।

कंदर्पासिनिकृत्तगात्रपतितस्त्यानामिषप्रोच्चय-

श्रेणीवेयमशोकपल्लवमयी शय्या दरीदृश्यते ॥ ९८ ॥

किं ब्रवीषि—‘ईदो पेक्ख, ईदो पेक्ख । इमो दे वअस्सो’ (ग) इति ।

(दृष्ट्वा सहर्षम् ।) कथमग्रत एव वयस्यः ।

आलम्बिपुष्पपुटकेन करेण शाखा-

मालम्ब्य तत्क्षणसमुच्चलितालियालाम् ।

उद्यम्य दक्षिणकराग्रमुदीक्षमाणः

पुष्पाण्यसाववचिनोति कुरण्टकस्य ॥ ९९ ॥

(उपसृत्य ।) वयस्य—(इत्यर्थोक्ते । ससंभ्रमं शाखामुत्सृज्य क्षणमवलोक्य च ।) किं

ब्रवीषि—‘सखे, संप्रति दुर्विज्ञानं त्वामिज्ञानम् । यतः ।

(क) इतः ।

(ख) ननु जानामि ।

(ग) इतः पश्य, इतः पश्य । अयं ते वयस्यः ।

१. ‘ईदो ईदो इति’ ख-ग. २. ‘समसंस्कृतप्राकृतम्’ इति ख-पुस्तके टिप्पणम्.

३. ‘सुदृशः’ ख-ग. ४. ‘ईदो’ ख-ग-पुस्तकयोर्नास्ति. ५. ‘त्वामिज्ञानम्’ ख-ग.

२०

काव्यमाला ।

कामं कृशैरवयवैः परिपाण्डुरेण
 गण्डस्थलेन च भृशालसया दृशा च ।
 बिम्बाधरेण च मुहुर्मृणीकृतेन
 मन्ये भवन्तमधुना भवदन्यमेव ॥ ६० ॥

किंचान्यत् ।

आरक्तमर्धपरिमृष्टनवाश्रुपूरं
 पक्षमावपातभरदुष्प्रसरावलोकम् ।
 एतत्तवाक्षियुगलं विवृणोति कान्ता-
 विश्लेषजं किमपि दुःखमसह्यवेगम् ॥ ६१ ॥

तार्त्तिकं प्रस्थिता मञ्जरी पतिभवनम्' इति । (स्वगतम् ।) कथमयं जानात्येव
 प्रथममकथितमपि रहस्यम् । अथवा दैवज्ञानां किमविज्ञातमस्ति । (प्र-
 काशम् ।) अपि नाम पश्यसि ज्योतिःशास्त्रेण चक्षुषा मे चरितम् ।

यन्न वेत्ति परः किंचिदेकां मुक्त्वा जटावतीम् ।

या निष्कुटवने तन्वीं मया तां समयोजयत् ॥ ६२ ॥

(विद्वस्य ।) किं ब्रवीषि—'किमेतत्परिज्ञानार्थमपि ज्योतिःशास्त्रं चक्षुरपेक्षि-
 तम् । यतः ।

क्रीडा परस्त्रीषु कियद्भिरेव दिनैर्निगूढापि न गूढिमेति ।

पङ्के निखातापि गभीरतोये पाथोजिनी किं न भमुज्जिहीते ॥६३॥' इति ।
 यद्येवं तर्हि किमिति न परिहरन्ति न परिवदन्ति च पद्ममुखीम् । किं
 ब्रवीषि—'मा मैवं वादीः ।

सुचरितमीदृशमखिलं सर्वे जानन्ति सर्वेषाम् ।

न तु परिवदन्ति निपुणाः स्फुटतरमेते परस्परत्रासात् ॥ ६४ ॥

तत्कतिपयैरेव दिवसैरियं स्वयं परिहरिष्यति सकलमपि बन्धुकुलम्' इति ।
 (निःश्वस्य ।) वयस्य, अतः परमखिलमपि संभावयामि, यदि तावदिदानीं
 शार्दूलवदनबिलादवगलति सा हरिणाक्षी । किं वदसि—'सखे, नक्तमेवोक्तं

१. 'निरुद्धिमेति' ख-ग. २. 'वयस्य' ख-ग-पुस्तकयोर्नास्ति.

मुकुन्दानन्दभाणः ।

२१

त्वयि स्नेहवत्या जटावत्या । वत्स, तथा प्रयतितव्यं यथा मन्दारदुहिता
मञ्जरी पतिमन्दिरकन्दरभाजनं न भवेत् । तत्प्रथममुपदेशो भगवत्या
जटावत्याः । तदुपरि प्रियसुहृदो निदेश इत्युभयथाप्यवश्यं करणीयमेव
मे मञ्जरीगमनमञ्जनम्, तव च मनोरञ्जनम्' इति । (स्वगतम् ।) अहो मयि
भगवत्या जटावत्याः प्रसादातिशयः, यदेवमप्रार्थिताप्यननुयुक्ताप्या-
त्मनैव कृतप्रयत्ना ममैव हितमातनोति । (प्रकाशम् ।) इत्थं कृतनिश्चये
त्वयि तावदस्माकं

सहजप्रेमसंरमे स्वभावचतुरे जने ।

किमर्पितात्मभाराणां वक्तव्यमवशिष्यते ॥ ६९ ॥

तदद्य सत्वरमेव त्वया गन्तव्यम् । किं ब्रवीषि—'अहं गच्छामि' इति ।
(विलोक्य ।) कथमतिक्रान्त एव प्रियमित्रेण प्रमदवनपर्यन्तः । मरालिके,
किं ब्रवीषि—'इदो कमलमित्रेण मित्रेण अक्रन्दो पुव्वगिरिपज्जन्तो' (क)
इति । (प्राचीमवलोक्य ।)

घटमानकोककुचमामृशन्करैर्विकसत्ययोजनयनावलोकितः ।

परिचुम्बतीदमरुणप्रभाधरं रविरद्य वारवनितामुखं मुहुः ॥ ६६ ॥

अथवा ।

भूयो निपीय लवणाम्बुधिमाप्रभातं

पुञ्जीभवन्नदयते तपनच्छलेन ।

और्वाग्निरम्बरपयोनिधिमद्य पातुं

लीनोदुबुद्धकदम्बमिति प्रतीमः ॥ ६७ ॥

(वामतोऽवलोक्य ।)

उन्निद्रपद्मकोशादुद्रच्छन्ती शनैरविच्छिन्ना ।

इयमिह मधुपश्रेणी स्मरकरखड्गश्रियं वहति ॥ ६८ ॥

(क) इतः कमलमित्रेण मित्रेणाक्रान्तः पूर्वगिरिपर्यन्तः ।

१. 'यसिके' ख-ग. २. 'अयं' ख.

२२

काव्यमाला ।

किं ब्रवीषि—‘तत्खु पुव्वदिणविअसिअं सरसिअम्, जदो उग्गयहि महुअरशेणी’ (क) इति । यद्येवमद्यैव विकसितं कमलाविलसितं दर्शय मे कमलम् । (निर्दिश्य ।) किं ब्रवीषि—‘एदं पेक्ख । जत्थ (ख)

इन्दिरावरविहारमन्दिरे मन्दमन्दमरविन्दकंदरे ।

गन्धतुन्दिलमरन्दसुन्दरे बम्भरा इह चरन्ति बन्धुरे ॥ ६९ ॥’

इति । (मशिरःकम्पं तदेव पठित्वा ।) सखि, कथमपूर्वमेव कैथयसि समसंस्कृतप्राकृतं हृद्यं पद्यम् ।

कराग्रहादब्जिनि केवलं ते विभुर्विवस्वानिति लोकवादः ।

आप्रातरासायमपास्तशङ्कं भुङ्क्ते रसं भूरि मिलिन्द एव ॥ ७० ॥

किं च ।

जन्मारभ्य प्रतिकलमसावारजोदर्शनं ते

भ्राम्यन्मृङ्गः क्षणगणनया वासरानत्यनैपीत् ।

त्वं तूद्भिन्ने रजसि मरुता दक्षिणेनासि भुक्ता

सोढव्यं तत्कमलिनि कथं तेन लोकेन वापि ॥ ७१ ॥

(पुनर्विलोक्य ।)

आलिप्ताः कुसुमपरागभस्मनामी

कापालव्रतमिव काममाचरन्तः ।

गायन्तः किमपि मधूनि भिक्षमाणा

गाहन्ते कमलगृहाङ्गणानि मृङ्गाः ॥ ७२ ॥

(पदान्तरं गत्वा ।) अयि, पश्य तावत् । एष पौराणिको मुद्गलभट्ट इत एवाभिवर्तते । किं ब्रवीषि—‘जाणामि णं गूढपाछविअम् । अअं कखु

(क) तत्खलु पूर्वदिनविकसितं सरसिजम्, यत उद्गच्छति मधुकरश्रेणी ।

(ख) एतत्पश्य । यत्र ।

१ ‘विकसितकमल’ क. २. ‘बन्धुरे’ ख-ग. ३. ‘सुन्दरे’ ख-ग. ४. ‘कलयसि’ क.

५. ‘गृहान्तगणि’ ख-ग.

मुकुन्दानन्दभाणः ।

२३

तह तह पढइ पुराणं तह तह वक्खाइं अत्थेवि ।

तह तह पेक्खइ किदवो जह जह रज्जन्दि बालविहवाओ ॥ ७३ ॥
 एदं कखु सुणिदं जं मुग्गलभट्ठोत्ति । किंदु चिदम्बरभट्ठोत्ति एव्व किल
 एदस्स णाम' (क) इति । सत्त्वं चिदम्बरभट्ट इति तातकृतं नाम । गुर्ज-
 रास्तु मुद्गलभट्ट इत्याह्वयन्ति । भवतु तावत् । एनमालापयामि । (उपसृत्य ।
 एकं हस्तमुत्तंसयन् ।) पौराणिक, प्रणम्यसे भुजंगशेखरेण । किं ब्रवीषि—
 'सकलरतिकलदेशिकेऽपि त्वयि कामाशिषमाशास्महे' इति । (सन्निवयम् ।
 कथमलीकवचोभिरेव मेयि गौरवमारोपयसि । किं ब्रवीषि—'अपि नाम
 ममापि वचनमलीकं संभावयसि । स्मरसि तावदिदानीं त्वमेव

उत्ताने शयने ललन्नुपहसन्नव्यक्तमालापय-

न्बाल्येऽपि ब्रजमुभ्रुवां रतिकलाः किं कृष्ण नोपादिशः ।

या दोलावलनच्छलादुपरि ते व्यातेनुरुत्कण्ठया

यत्किञ्चित्क्रममुच्चलत्कुचकचश्रेणीकमेणीदृशः ॥ ७४ ॥' इति ।

भवतु । कैस्य गृहमद्य पवित्रीकर्तुमुद्यमः । किं ब्रवीषि—'गुर्जरस्य निर्जर-
 दासस्य गृहम्' इति । (स्वगतम् ।)

एष नक्तंदिवं तस्य मन्दिरं न विमुञ्चति ।

कलावत्यसियुगलमलोहनिगडं यतः ॥ ७५ ॥

(प्रकाशम् ।) तर्हि गृहिणीमिति वक्तव्यम् । किं भणसि—'सा खलु विश्रु-
 तपुण्यचरिता शक्नोति जगदेव पवित्रीकर्तुम्' इति । (सकल्लुक्म् ।) कथय
 तस्याः पुण्यचरितम् । किं वदसि—

(क) जानाम्येनं गूढपाल्लविकम् । अयं खलु

तथा तथा पठति पुराणं तथा तथा वक्ष्यत्यर्थानपि ।

तथा तथा प्रेक्षते कितवो यथा यथा रज्यन्ते बालविधवाः ॥ ७६ ॥

एतत्खलु श्रुतं यन्मुद्गलभट्ट इति । किंतु चिदम्बरभट्ट इत्येव किलैतस्य नाम ।

१. 'रति' ख-ग-पुस्तकयोर्नास्ति. २. 'मम' ख-ग. ३. 'उत्तानं' ख-ग. ४. 'कस्य
 वा' ख-ग. ५. 'विश्रुतः पुण्य' ख.

२४

काव्यमाला ।

‘मध्यं विष्णुपदं कुचौ शिवपदं वक्त्रं विधातुः पदं

धम्मिल्लः सुमनःपदं प्रविलसत्काञ्ची नितम्बस्थली ।

वाणी चेन्मधुराधरोऽरुणधरः श्रीरङ्गभूमिर्वपु-

स्तस्याः किं कथयामि पुण्यचरितं मान्या सदा निर्जरैः ॥७६॥’ इति ।

(सबहुमानम् ।) तत एव तत्रभवान्महीयते । भवतु । तत्रभवति कीदृशी

तस्या मनोवृत्तिः । किं ब्रवीषि—‘किमपूर्वमिव पृच्छसि ।

पुरुषोत्तमाय भवते देवायेदमिति मे समर्पयति ।

सायंतननीराजनसमये वीटीशतं वधूटी सा ॥ ७७ ॥’ इति ।

सत्यं जानामि ।

धर्मोपदेशगुरुरित्यग्निलान्प्रताप्य

बाह्योपचारशतमातनुत नतभूः ।

अभ्यन्तरे तु रतिदेशिक इत्यनङ्ग-

तत्त्वं तदेव कुरुते गुरुदक्षिणां ते ॥ ७८ ॥

(अनादरमिव ।) किं ब्रवीषि—‘सखे, किमेतावतैव मे साम्राज्यम् ।

कूर्पासगूढकुचपङ्कजकुञ्जलानां

को नाम शंसति रतिं भुवि गुर्जरीणाम् ।

अज्ञातचोलदुरुपद्रवचोलनारी-

पीनस्तनस्तवकमण्डलदत्तहस्तः ॥ ७९ ॥’ इति ।

(आत्मगतम् ।) सर्वोऽपि जनः सजातीयमेव प्रियं मन्यते ।

ये भुवि यज्जातीयास्तज्जातीयासु तेऽनुरज्यन्ते ।

शुकयोषित्पिकयूनोरुदयति किं प्रीतिरन्योन्यम् ॥ ८० ॥

(प्रकाशम् ।) अये, कस्ते चोलनारीषु पक्षपातः ।

चोलच्छन्ना यदि कुचतटी दुर्लभा गुर्जरीणां

कच्छाभावादलघुजघनं तर्हि शक्यावमर्शम् ।

तद्व्यत्यस्तं द्रविडसुदृशमन्ततः किं ततः स्या-

देकत्रैकं भवति सुलभं तद्वदन्यत्र चान्यत् ॥ ८१ ॥

१. ‘सखे, किमपूर्वमेव’ ख-ग. २. ‘अरे’ क. ३. ‘चोलोपु’ ख-ग.

मुकुन्दानन्दभाणः ।

२५

परंतु नक्तंदिवमपि पतिपार्श्ववर्तिनी सा कथमनुवर्तनीया तत्रभवतेति
तरलं भवति मे चेतः । किं ब्रवीषि—‘यत्किंचिदेतत् । यतः ।

कथितसमये गत्वा गूढं मया लिखिता नखैः

स्वपिति शयने पत्यौ पार्श्वेऽप्यहो परिवृत्य सा ।

तमपि निपुणालिङ्गचैवालं भुजालतयैकया

चपलनयना मां च क्रोडीकरोति तदन्यया ॥ ८२ ॥’ इति ।

(साश्चर्यम् ।) अहो श्रोत्रियस्य साहसम् । (मरालिकां प्रति ।)

विधत्तां संकेतं विशतु सदनं वा कथमपि

क्रमात्तस्यां गूढं किमपि कुरुतां वा मृगदृशी ।

प्रबुद्धे पत्यौ चेदयमपि भवेत्कीदृशदशो

वराकी वा सा तद्भुजवलयलैर्ग्रा सखि तदा ॥ ८३ ॥

पौराणिक, किं ब्रवीषि—‘प्रबुद्धेन तेन वा किं कर्तव्यम् ।

गुर्जरीणां कुलाचारक्रमोऽयं यदृहे गृहे ।

पौराणिकः पुरोधा वा भृत्यो वा गूढबल्लभः ॥ ८४ ॥

तदलमतिप्रसङ्गेन । साधयामि’ इति । साधय, साधय । अहमपि वेश-
वाटिकां गच्छामि । (मरालिकामालोक्य ।) सखि, पुरोहितपुत्रस्य वीतिहो-
त्रस्य प्रवृत्तिमचिरेण ज्ञातुमर्हसि । किं ब्रवीषि—‘तस्मिन् अ ताए तुह
दइआए अ उत्तन्तं सम्मं ओलहिअ तुज्झ अज्ज एव णिवेदेमि’ (क) इति ।
सखि, साधु । गन्तव्यम् । (परिक्रम्यावलोक्य च ।) एषा किल यो-
षाकैलभाषाजितरोषावृतकीरायुतकारायितमणिमञ्जुलरुचिपिञ्जरनवपञ्जरमा-
लाशतलीलायुतप्रतिसदनप्रतिहारा पारावतवाराश्रितविटङ्का धारायन्त्रश-
तसंतानितजलबिन्दुकंकणा कुङ्कुमरसपङ्किलसदनाङ्गणा लङ्केव लक्ष्यमाणा-

(क) तस्य च तस्यास्तव दयितायाश्च वृत्तान्तं सम्यगुपलभ्य तवाद्यैव
निवेदयामि ।

१. ‘स्वर्पातिशयने’ क. २. ‘मन्ना’ ख-ग. ३. ‘जन’ ख-ग. ४. ‘रोषाधृत’ क,
‘रोषायित’ ख. ५. ‘जलबिन्दु’ ख-ग-पुस्तकयोर्नास्ति.

२६

काव्यमाला ।

क्षविहारा, अयोध्येव रामानुवृत्तभरतप्रचारा, हरमूर्तिरिव भुजंगविभूषिता,
सरसीव पद्मिनीप्रचुरा, वनभूमिरिव हस्तिनीकरनमितपुंनागा, कादम्बरीव
प्रकटितहेमकूटविस्तारा, नारायणतनुरिव भोगिभोगानुपक्ता, विप्रसभेव श्रु-
तिमिलितविविधवाद्यारब्धकोलाहला हालामदतरलचेटिकाहस्तविस्त्रस्तपे-
टिकागलितवीटिकाकलनचटुलचाटिका वेशवाटिका । (प्रविशति नाटितकेन ।
किञ्चित्परिक्रम्य ।) इह हि

चरन्तीनां सौधे चपलनयनानां तनुरुचो

गवाक्षान्तर्वान्ताः कतिचन गृहीत्वा जलमुचः ।

क्षणं गोपायन्ति क्षणरुचिमिषेण क्षणमहो

विवृण्वन्ति स्वर्णं करगतमिवाकिञ्चनजनाः ॥ ८५ ॥

किं च ।

तारास्तामरसाञ्चलेषु कदलीकाण्डेषु भूमण्डला-

न्यावर्ता गगने शिरःसु फणिनां शैलास्तुषारत्विषाम् ।

बिम्बेष्वम्बुजपत्रचुम्बिषु तमस्तोमास्तदेतत्पुनः

सर्वं हेमलतासु ताः प्रतिगृहं चित्रं प्रतिप्राङ्गणम् ॥ ८६ ॥

(सर्वतोऽवलोक्य ।) अहो रमणीयता बालातपस्य ।

रञ्जयति लोकमखिलं ललितो बालातपप्रसरः ।

सरसयति सदनवापीसारससौरभ्यसंपदप्यभितः ॥ ८७ ॥

(आकाशे ।) किं ब्रूथ—

‘इह क्रीडावल्गत्कुवलयदृशमेतदधर-

प्रभावीचीरोचिर्विलसति न बालातपरुचिः ।

असावप्येतासां वदनकमलामोदलहरी

न तु क्रीडावापीसरसिजवनीसौरभझरी ॥ ८८ ॥’ इति ।

सत्यमीदृशः किलात्र मृगीदृशः । यतः ।

लब्ध्वाम्भोजे मुखशयपदा दृक्तरङ्गैः समृङ्गे

दोर्वल्लीभ्यां विसवति कचैरात्तशैवालजाले ।

१. ‘वेश्यावाटिका’ ख. २. ‘गोपायन्तः’ क. ३. ‘आप्त’ ख-ग.

मुकुन्दानन्दभाणः ।

२७

वक्षोवद्धस्तनघनलसत्कुम्भतुम्बीफलाभ्यां

वारस्त्रैणं निजरुचिसरोमण्डले पोष्टवीति ॥ ८९ ॥

(कतिचित्पदानि गत्वा । निर्वर्ण्य ।) कथमत्रैव बालातपमनुभवति लीलावती ।

अस्याः

आमृश्य नीलकवरीमवसज्य कण्ठे

गाढोपगृहकठिनस्तनकुम्भभारः ।

नीवीमपि श्लथयितुं निभृतं कराग्रै

रागाद्रविः स्पृशति नाभिपदं नताङ्गचाः ॥ ९० ॥

अपि च ।

बालातपमपमार्ष्टुं बाला पर्युषितकुङ्कुमभ्रान्त्या ।

स्तनतटमार्द्रनखाङ्गं काषं काषं करेण सीत्कुरुते ॥ ९१ ॥

(उपसृत्य ।) सखि, तव सीत्कारसुधारसश्चिराय मे श्रवणयोरानन्दं कन्दलयति । साभिमानावहित्थं किं ब्रवीषि—‘का तव पुरतः पुरा पुनरद्य वा कृतवती सीत्कारम्’ इति । तर्हि विस्मृतम् । वयं तु न विस्मरामः । यतः ।

कान्ते द्यूतजिते तवाधरदले दष्टे सरागं मया

स्वैरस्त्रंसिदुकूलदृश्यजघना तत्रैव लोलेक्षणम् ।

मामुद्रीक्ष्य सरोषलज्जमसकृत्सीत्कारतारं वचो

यत्त्वं जल्पितवत्यलं तदधुनाप्यानन्दयत्यैव नः ॥ ९२ ॥

सरोषं किं ब्रवीषि—‘कथमेवमनृतभूषितं ते भाषितम् । अथवा ।

यस्या नखशिखमनृताल्लिङ्गितमङ्गं जनिष्वनेकासु ।

कथयसि कथमथ तत्त्वं स त्वं कृष्णानृतोज्झितो भूयः ॥ ९३ ॥’ इति ।

(विहस्य ।) कुतोऽन्यत्राप्यनृतकथा ।

यत्किलात्र भुवनत्रयोदरे संकटेन समवस्थितं चिरात् ।

तत्समस्तमनृतं नताङ्गि ते कुशिलग्रमवलग्रकैतवात् ॥ ९४ ॥

किं ब्रवीषि—‘गच्छ यथागतम् । किमनेन वाक्कलहेन’ इति । तर्हि कायिकमेव कुरु कलहम् ।

२८

काव्यमाला ।

बद्धा दोर्भ्यामभिमतगृहे मामधस्तान्निपाल्य
द्रागारुह्य स्तनगिरिहतोरस्कमास्कन्दयन्ती ।

तावत्कान्ते रचय सकलं साहसं हृदतं ते

श्रान्ता यावत्कनकसुमनोमालिकेवासि तान्ता ॥ ९५ ॥

किं ब्रवीषि—‘अद्य दिनमुखे कस्य वा मुखमवलोकितमित्थमनेन विव-
दितुम्’ इति । (सस्मितम् ।) अयि मानिनि, तदपि मे^१ सुखावहं सं-
भावयामि ।

शनैरुत्तिष्ठन्त्यास्तव करधृते हेमवसने

हठादाकृष्टे सत्यतिभृशमद्गात्रलतिका ।

सरोषं सघ्रीडं सुमुखि मुखमालोकितवती

प्रभाते यस्य त्वं स्मरसि कृतिनस्तस्य न कथम् ॥ ९६ ॥

किं ब्रवीषि—‘कुतः स्वमानमैविज्ञाय सीमानमतिक्रामसि’ इति । (स्वग-
तम् ।) इयं सुलभकोपा सर्वथा परिहासवचोऽपि मे परमार्थं मन्यते । तद-
न्यतो नयामि । (प्रकाशम् ।) अयि प्रिये, मा कृथा मयि कृथा कोपाड-
म्बरम् । अम्बरमाभरणानि वा यदभिलषितं तदाशु वृणीष्व । वितरिष्यामि ।
साञ्जलिबन्धं किं ब्रवीषि—‘अलं तावदतिवदान्यतया ।

याचामहे जातु न किञ्चन त्वां पुण्यप्रदानादधिकं तवेदम् ।

गोपाङ्गनाचारुदुकूलचोरो यत्कृष्ण मुष्णासि न विद्यमानम् ॥ ९७ ॥’ इति ।

मुग्धे, न जानासि जाराणां चोरः खलु मुख्यः । सस्मितं किं ब्रवीषि—
‘भाव, सत्त्वं चोर एवासि । यदेवं मोचारसमुचा वाचा मे चेतश्चोरयासि ।
(सानन्दम् ।) सखि, यदि प्रसन्नमुखी जातासि, तर्हि शृणु ।

आलिङ्ग्य गाढममलाङ्गि तवाङ्गमङ्गै-

रापाटलं त्वदधरं मधुरं निपीय ।

१. ‘आरुह्य’ क. २. ‘किमहं न जानामि’ ख. ३. ‘कृते’ ख-ग. ४. ‘अविज्ञाय
सीमानम्’ ख-ग-पुस्तकयोर्नास्ति. ५. ‘यावदन्यतो’ ख-ग. ६. ‘मुग्धा’ ख-ग.
७. ‘अङ्गमङ्गै’ ख-ग.

मुकुन्दानन्दभाणः ।

२९

नीवीमथ श्लथयितुं निभृतं करेण

नीलोत्पलाक्षि यतते नितरां मनो मे ॥ ९८ ॥

किं ब्रवीषि—‘भवतु नाम । याहि, सायमायाहि’ इति । तर्हि गच्छामि ।
 (इत्यन्यतो गत्वा विलोक्य ।) कथमत्रैव काञ्चनलतासंतानकौ । (निर्वर्ण्य ।)
 इयमिदानीं

विलोकयन्ती मुकुरे विलासान्मुखाम्बुजं सुगधकुरङ्गनेत्रम् ।

कर्पूरपङ्केन करोति बाला बालेन्दुलेखातिलकं ललाटे ॥ ९९ ॥

(उपसृत्य ।) सखि,

तप्त्वा तपो हरशिरस्तटिनीतटान्ते

मुक्त्वा कलङ्कमथि ते मुखभावलोभात् ।

बालेन्दुचारुतिलकेन चिराय बाले

चन्द्रोऽन्वविन्ददिव नन्दनजन्मशर्म ॥ १०० ॥

सविनयं किं ब्रवीषि—‘चिराय स्मरणसरणीमर्षिरोपितास्मि भावेन’ इति ।
 सखि, मा मैवम् । अद्यापि

वल्गत्कुचानि वलनासहमध्यमानि

कण्ठोदयत्कलरुतानि गलत्कुचानि ।

आस्वादिताधरदलान्यलसेक्षणानि

तान्येव तन्वि सुरतानि तव स्मरामि ॥ १०१ ॥

किं च ।

ध्वान्तप्रान्तपरीतशीतकिरणं निद्रालुनीलोत्पलं

मन्दोदञ्चिकपोतनादमधुरं शश्वद्गलत्तारकम् ।

चक्रद्वन्द्वविलासनाव्यचतुरं चञ्चत्तुपारोदयं

चेतो मे समयं तमेव सुदति प्राप्तुं पुनर्वाञ्छति ॥ १०२ ॥

१. ‘नामाय’ ख-ग. २. ‘इति’ क-पुस्तके नास्ति. ३. ‘इत्यग्रतोऽवलोक्य’ ख.
 ४. ‘रेखातिलकं निटाले’ ख. ५. ‘लोभात्’ क. ६. ‘रोहितास्म्यस्मद्भावेन’ ख.

३०

काव्यमाला ।

किं ब्रवीषि—‘भाव, मुरलीवल्लभस्य कथं तव मादृशीषु तरलीभावः ।
तथाहि ।

संकेतानयनाय सारसदृशां सा कृष्ण ते दूतिका

क्रीडालापकलापगानचतुरा केलीवयस्या च सा ।

त्वद्विम्बाधरचुम्बनादृतमुखी सैवान्ततः प्रेयसी

या ते पाणिपरिश्रहेण मुरली नानामुखं जल्पति॥१०३॥’ इति ।

(अपवार्य ।) वयस्य संतानक, सांप्रतं सफलतः संतान इव लक्ष्यसे । यतः ।

वक्षस्ते दृढलग्नकर्कशकुचद्वन्द्वावभुग्नान्तरं

कण्ठः कंकणरत्नकोटिकलनासुव्यक्तमुद्राङ्कितः ।

व्यत्यासव्यतिषञ्जितश्च तिलकः फाले तवायं सखे

कस्याश्चित्प्रकटीकरोति सुरतप्रौढिं परां सुभ्रुवः ॥ १०४ ॥

वयस्य, किं ब्रवीषि—‘अस्या एव । अथ किं

विविधकरणकल्पनातिशिल्पं सपुलकचुम्बनडम्बराभिरामम् ।

कलरवकलकूजितात्तकण्ठं निधुवनकौशलमद्भुतं नताङ्ग्याः ॥१०५॥’ इति ।

(सौलुभ्यम् ।) का सा रसिका युवमनःकौसारसारसिका । किं ब्रवीषि—

‘इयमेव’ इति । (सबहुमानम् ।)

कुसुमशरविधेयं कोमलं रूपधेयं

तदनुगुणविकासस्त्वद्गुणानां विलासः ।

किमितैरमिह लोकानन्दहेतुस्त्वमेका

तव रतिसुखभाजः कामिनोऽपि दुराजः ॥ १०६ ॥

(सप्रश्रयम् ।) किं ब्रवीषि—‘भाव, किमेवमनुचितं निजेऽपि जने कथयितु-
मुचितम्’ इति । सत्यमनुचितमेवेदं यत्त्वदनुभवरसिका दुराज इति । यतः ।

जम्भारेरपि पाशपादतरुणीजाराज्जयन्तादपि

स्वैराश्लिष्टमुराङ्गनाकुचभरादन्यश्च मान्यश्च सः ।

-
१. ‘तव’ क-पुस्तके नास्ति. २. ‘तरलीभावः’ ख-ग. ३. ‘नानाविधं’ ख-ग.
४. ‘अस्या एव’ ख-ग-पुस्तकयोर्नास्ति. ५. ‘कमलकासार’ ख-ग. ६. ‘कामिनां
नामधेयं’ ख-ग. ७. ‘इतरत्’ ख-ग. ८. ‘पश्यपाद’ ख-ग.

मुकुन्दानन्दभाणः ।

३१

रम्भाकेलिकुतूहलापहरतारम्भाधिकप्रौढया

पुंभावं गतया त्वया जगति यो रम्भोरु संभाव्यते ॥ १०७ ॥

सखि, किं ब्रवीषि—‘भाव, केवलं सुरतरङ्गिणीरिङ्गद्वज्जुरतरङ्गसंगतव-
चोभिङ्गभिरेव मामुत्तुङ्गयसि । न पुनरनङ्गविलासनटनरङ्गैरङ्गैः’ इति ।
सखि, मा मैवं वादीः । तर्हि सायमायास्यामि । (पदान्तरं गत्वा सदृष्टिक्षेपम् ।)
कथमग्रत एव मुदमुदञ्चयति चन्द्रमुखी ।

क्रीडोत्क्षिप्तभुजामृणाललतिकापाशान्तराले बला-

द्वक्नेन्दुं विरचय्य वैरिणमिदं वक्षोजकोकद्वयम् ।

हर्षादुन्नमतीव वारिजदृशो वक्षःसरोमण्डला-

न्निद्राभङ्गनिरूढजृम्भणजुषो मुग्धाङ्गभङ्गोत्सवे ॥ १०८ ॥

(अन्यतो विलोक्य ।)

वक्षोजौ निविडं निरुध्य सिचयेनाकुक्ष्य मध्यं शनैः

कृत्वा चम्पकतैलसेकमबला संपीड्य मन्दं शिरः ।

पाणिभ्यां चलकंकणोद्यतझणत्कारोत्ताराभ्यां करो-

त्यभ्यङ्गं परिपश्यतोऽस्य चपलं दोरन्तरं प्रेयसः ॥ १०९ ॥

(कतिचित्पदानि गत्वा । सानन्दम् ।) इयमिह

जानुभ्यामुपविश्य पार्ष्णिनिहितश्रोणीभरा प्रोन्नम-

दोर्वल्ली नमदुन्नमत्कुचतटी दीव्यन्नखाङ्गावलिः ।

पाणिभ्यां चलकंकणोद्यतझणत्कारावतारोत्तरं

बाला नहति किं निजालकभरं किंवा मदीयं मनः ॥ ११० ॥

मञ्चेतसा सह भुजद्वयमुन्नमय्य

वैर्येण मे सममसावबधूय भूयः ।

बध्नाति कुन्तलभरं कुटिलान्तकेशी

साकं ममैव कथमद्य विलोचनाभ्याम् ॥ १११ ॥

(उपसृत्य ।)

कमलाक्षि विलम्ब्यतां क्षणं कमनीये कचभारवन्धने ।

दृढलग्नमिदं दृशोर्युगं शनकैरद्य समुद्धराम्यहम् ॥ ११२ ॥

१. ‘वादीः’ ख-ग-पुस्तकयोर्नास्ति. २. ‘पाणिभ्यामवधूय कंकणझणत्कारावतारो-
त्तरं’ ख-ग.

३२

काव्यमाला ।

अनादरमिव किं ब्रवीषि—‘कात्र भवन्तमाकारितवती’ इति । (सानुनयम् ।)
 कल्याणि, कथमनालोक्यैव मामधिक्षिपसि । पुनः किं ब्रवीषि—‘किं
 त्वामालोक्य भाग्यमुपगन्तव्यम्’ इति । अयि, नास्ति किमपि किं मायि ।
 किं ब्रवीषि—‘नास्त्येव ।

चौर्येणैव कृतं हि कुक्षिभरणं जन्मप्रभृत्यन्वहं

गोपीनां पणदानशून्यसुरतक्रीडाक्रणं चेत्पुनः ।

दुर्वारं तव जन्मकोटिभिरपि त्वं कृष्ण तत्तादृशः

किं मे दास्यसि किं तवास्ति च वयं किं वा ग्रहीष्यामहे ११३’ इति ।
 मुग्धे, न जानासि ।

नित्यं श्रीरनपायिनी मम परं धामापि रत्नाकरः

शक्रादीनतिशेरेते च विभवैर्भृत्यास्तदास्तामिदम् ।

किं चान्यत् ।

ऐश्वर्यं महदस्ति षड्गुणम्

किं ब्रवीषि—‘क तद्दर्शय’ इति ।

इह प्रख्याप्यतां तत्कथं

पुनः किं ब्रवीषि—‘किमिति न प्रख्यापनीयम्’ इति ।

प्रच्छन्नोऽद्य किलास्मि तन्वि समये सर्वं त्वमेवैष्यसि ॥११४॥

(विहस्य ।) किं ब्रवीषि—‘यां कांचिदेवं वक्ष्य चञ्चलदृशम् । मम तु
 जातुचिदपि पुरो मैवं वादीः’ इति । (स्मित्वा ।) अद्य यद्यपि मद्बचनं न
 रोचते तदा त्वमेव पुनः स्मरिष्यसि । (इत्यन्यतो गत्वा सस्पृहमालोक्य ।)
 कथमिहालंकरोति लवङ्गिका कनकाङ्गीम् । तथाहि ।

निर्बिडानुषक्तकुचकोकदंपती मुखतारकापरिवृढेन शासितुम् ।

अवतारितैव निजतारकावली हरिणीदृशः स्फुरति हारवल्ली ॥११५॥

(उपसृत्य ।) अनया तावदिदानीम्

आत्मनैव विधृतापि मुग्धया हारयष्टिरधरांशुपाटला ।

विह्वमावलिधिया विलोलया दृश्यतेऽपि परिमृश्यते मुहुः ॥११६॥

१. ‘स्थित्वा’ ख-ग. २. ‘पुरः’ ख-ग. ३. ‘अग्रतो’ ख-ग. ४. ‘निबिडं निषक्त’ ख-ग.

मुकुन्दानन्दभाणः ।

३३

(लवङ्गिकामालोक्ष्य ।) कथं कनकाङ्ग्या अप्यङ्गेषु भूषणान्यर्पयसि ।

जेतुं कल्पलताशिल्पमा कल्पं सखि कल्पताम् ।

अकल्पा कल्पकल्पे ते वपुष्याकल्पकल्पनाम् ॥ ११७ ॥

(साकूतम् ।) किं ब्रवीषि—‘देव, अदो ज्जेव आहरणाइं अप्पयिस्सम् ।

अङ्गेसु लावण्णतरङ्गण्णु णिसग्गसोहग्गसमग्गदेसे ।

देह्ण लोअस्स अ लोअणाइं णं संकिदा भूषणमप्पइस्सम्(!) ११८’(क) इति ।

अयि, कुशलासि । यतस्त्वमस्याः

अङ्गकान्यपिदधासि नताङ्ग्या भूषणैर्जनदुरीक्षणभीत्या ।

चञ्चलाक्षि पथि चम्पकवल्ग्याः पल्लवैरिव परं कुसुमानि ॥ ११९ ॥

(क्षणमात्रं निर्वर्ण्य ।) अयि, विफलोऽयं तवायासः ।

अङ्गानामपिधानमाकलयसे मुग्धे मुधा भूषणै-

र्मज्जन्त्यत्र तु भूषणानि सुतनोरङ्गप्रभास्त्रोतसि ।

लीलासु श्रवणोत्पले नयनयोः स्मेरे च हारावली

लाक्षाश्रीः पदपाटलिभि तनुभा सीमासु हेमाम्बरम् ॥ १२० ॥

(पुनर्निर्वर्ण्य ।) अस्याः

कर्णान्ततान्तनयनान्तविलोकनश्री-

संछादितश्रवणपूरसितेतराब्जम् ।

मन्दस्मितद्युतितिरोहितचारुनासा-

मुक्ताफलं वितनुते वदनं मुदं नः ॥ १२१ ॥

(सानुरागं सपुलकोद्रेदं च विभाव्य ।) अयि प्रेयसि, किं करोमि ।

पद्मेन्दीवरकुन्दचम्पकजपाजातीषु जातस्पृहं

क्रीडाकाञ्चनशैलतुङ्गशिखरारोहावरोहालसम् ।

(क) देव, अत एवाभरणान्यर्पयिष्ये ।

अङ्गेषु लावण्यतरङ्गितेषु निसर्गसौभाग्यसमग्रदेशे ।

दृष्ट्वापि लोकस्य च लोचनानि ननु शङ्किता भूषणमर्पयिष्ये ॥

३४

काव्यमाला ।

मार्गे प्रस्खलितं क्रमेण विषमे मग्नं सरोमण्डले

पर्यन्ते पुलिनस्य कान्तकदलीमूले मनो मुह्यति ॥ १२२ ॥

लवङ्गिके, किं ब्रवीषि—‘उद्दं खु पिदुणो तणअस्स सअणाणुवत्तणम्’ (क) इति । (स्वगतम् ।) कथमनया निर्लेज्जयेवाभिहितम् । (प्रकाशम् । सरोषलज्जं क्रीडाकमलेन लवङ्गिकां ताडयन्ती ।) किं ब्रवीषि—‘हञ्जे, कथमपास्तलज्जा त्रासादुरक्षराणि प्रलपसि’ इति । लवङ्गिके, सधैर्यं किं ब्रवीषि—‘सामिणि, पढमप्पलाविणं णं उज्झिअ कथं मायि जेव्व कुप्पसि’ (ख) इति । (सस्मितम् ।) अयि, मय्यपि कुप्यतु नाम तव स्वामिनी । किमत्र परिहीयते ।

प्रत्यासीदति रोषतो यदि मुखामोदस्तदा लभ्यते

बाहावाहिरणे तु कर्कशकुचाश्लेषः स्वयं सिध्यति ।

मामुत्तानमधो निपात्य मयि चेदारोहतीयं ततो-

ऽप्यन्यत्किं मम काङ्क्षितं तदधुनैवालं द्रुतं कुप्यतु ॥ १२३ ॥

(ध्रुवणमभिनीय ।) क एष कलकलः पौरवालकानाम् । (पुरस्तादवलोक्य । सौपहासम् ।) सखि, पश्य पश्य, अयं किल कपटपुण्याहशान्तिबलि-होमविधिविलिप्तविविधचन्दनविकृतललाटतटघटितहरिद्राक्षतो वञ्चितदासी-जनदत्तपञ्चाङ्गुलनिकुञ्चितपूरातनपरिधानकल्पितोष्णीषपरिलम्बमानदशास-हस्रपरिवेषदूषितवदनश्रृङ्खलचेलाञ्चलकीलितमपि पञ्चाङ्गं पतनशङ्कया कु-शतृणाञ्चितेन पाणिना पुनःपुनरामृशन्, सव्यांसर्गतपटच्चरभस्त्रिकाविवरग-लितकतिपयमुद्गतिलतण्डुलग्रहणव्यग्राग्रकरः परिहासपरपौरवालकपरिवा-रमन्तरान्तरा दर्भमुष्टिना दण्डेन निवारयन्, चिन्तोपचितांश्चिरंतनानप्यात्म-सदनव्यापारानात्मनैव प्रकाशमालपन्वेशवाटिकापुरोहितो गणदत्तमातुलो वराहभट्टश्चन्द्रिकागृहादायाति । (सहासम् ।) किं ब्रवीषि—‘अहो, का-

(क) उचितं खलु पितुस्तनयस्य सदनानुवर्तनम् ।

(ख) स्वामिनि, प्रथमप्रलापिनमेनमुज्झित्वा कथं मय्येव कुप्यसि ।

१. ‘क्रीडाकमलेन’ क-पुस्तके नास्ति. २. ‘रोषिता’ ख. ३. ‘पुरातनपटुदशास-हस्र’ ख. ४. ‘गतपट्टिकात्रिवर’ ख. ५. ‘व्यग्रकरः’ ख. ६. ‘परिहासी’ क.

मुकुन्दानन्दभाणः ।

३९

लस्य वैचित्र्यम् । अयमिहैवैतावतो वासरांश्चेटीकुटीरकोटरकोण एव नक्तंदि-
वमप्यतिवाह्य पुनरद्य पलितपरिहते शिरसि वैदिकपद्यामनुरुध्य प्रत्यहं
प्रातरुदकोपस्पर्शनमिव नित्यकर्मविधानमिव किमपि कुर्वन्ननतिचिरादेव
सदवनीदेव इव संवृत्तो वराहभट्टः' इति । न केवलमयमेव । अस्य भार्यापि ।

प्रागतीतमिह किं विविच्यतां कामशासनबलेन कारितम् ।

यौवनापसरणादनन्तरं सर्वथा ननु पतिव्रतैव सा ॥ १२४ ॥

(पुनर्विलोक्य ।) कथमयं प्रत्यासन्नो भूत्वा पञ्चाङ्गं वाचयति । (श्रुत्वा सहासम् ।)
सखि, पश्य ।

पञ्चाङ्गमञ्चितकुशेन करेण धृत्वा

पङ्क्तिं प्रमृज्य किल पञ्चरसेन भूयः ।

आवर्तयन्नसकृदक्षरमेकमेकं

तारादि वाचयति तत्पुनरन्यदन्यत् ॥ १२५ ॥

तदेनमसंबद्धप्रलापिनमालापयन्ती तिष्ठ । साधयामि । (परिक्रम्य पुरो-
ऽवलोक्य च ।) कथमत्र मयूरकः । (उपसृत्य ।) अपि कुशलं प्रियसखस्य ।
किं ब्रवीषि—'कुतः कुशलं भग्नभागधेयानाम्' इति । (सोद्वेगमात्मगतम् ।)
कथमयं किमप्यरुंतुदं कथयिष्यति । अथवा परिहासशीलस्य वचोऽस्य
न विश्वसनीयं भवति । (प्रकाशम् ।) कथमद्य तवाकुशलम् । किं ब्रवीषि—

‘कुटिलचिकुरा कुन्दस्मेरा कुरङ्गविलोचना

कमलवदना कम्बुग्रीवा कठोरपयोधरा ।

कनकलतिकाकान्ता कान्ता कराङ्कगता' इति ।

(विहस्य ।) सत्यमिदमकुशलं यदतिचिरनिबद्धघोटकब्रह्मचारिणस्तव कामि-
नीरत्नं करतललग्नम्' इति । (सरोषविषादम् ।) किं ब्रवीषि—'कथमर्थोक्त
एवाक्षिप्य परिदेवनावसरे परिहसति वयस्यः' इति । तर्हि कथय कथय ।

१. 'किमपि किमपि' क. २. 'तदेवमप्यसंबद्ध' ख. ३. 'आलपन्ती' ख. ४. 'अस्य'
ख-पुस्तके नास्ति.

३६

काव्यमाला ।

किं ब्रवीषि—कराङ्कगता गता' इति । (विमृश्य ।) तर्हि । कठिनहृदयः कामम् । किं ब्रवीषि—'वयस्य, किं त्वया वक्तव्यमिदम् । कठिनहृदय एवाहं योऽयं प्राणवल्लभाप्रयाणेऽपि प्राणिमि' इति । (स्वगतम् ।) कथम् यमन्यथा मन्यमानो मन्युमेव प्रविशति । (प्रकाशम् ।) सखे, किं त्वां कठिनहृदयं ब्रवीमि । किंतु ।

कठिनहृदयः कामं कामः कथं कुशलं तव ॥ १२६ ॥

इति वक्तुं प्रवृत्तोऽस्मि । किं ब्रवीषि—'वयस्य, अहमप्येतदेव

कुटिलचिकुरा कुन्दस्मेरा कुरङ्गविलोचना

कमलवदना कम्बुग्रीवा कठोरपयोधरा ।

कनकलतिकान्ता कान्ता कराङ्कगता गता

कठिनहृदयः कामं कामः कथं कुशलं मम ॥ १२७ ॥

इति वक्तुं प्रवृत्तोऽस्मि' इति । (सचमत्कारम् ।) तदावयोरेकमेवान्ततो विषक्षितं संवृत्तम् । उक्तिप्रत्युक्तिकया त्वन्ततोऽप्यतर्कितं संविधानवैचित्र्यं संपन्नं भवतु । कोऽत्र विरोधः ।

का सा कनकवर्णाङ्गी त्वत्कराङ्कगता गता ।

किं ब्रवीषि—

'सखे सौदामिनी नाम कान्ता कादम्बिनीस्तुषा ॥ १२८ ॥' इति ।

जानामि सकलजननयनहारिणी खलु तदीयतनुरुचिधोरणी । कथं सा करतलगता । कथं च पुनर्गता । किं ब्रवीषि—'सखे, चिरादपि तत्संगमायान्विष्यन्त एव तावदुपायाः । पुनरतीते निशीथे निविडान्धकारमगारपरिसरमधितिष्ठता मया बहिरागता सौदामिनी सरभसं करेण गृहीता' इति । धीरोऽसि । तदा तया किं व्यवसितम् । किं ब्रवीषि—'न किमपि । क्षणमात्रमवस्थिता 'धिङ् मूर्ख, मुञ्च मुञ्च' इति मामवधूय पुनरगारं प्रविष्टा । अहमपि कुकुटकूजितावधि तदागमनाशयैव स्थित्वा तदनन्तर-

१. 'प्रहाणे' ख. २. 'तु कुतोऽपि' ख. ३. 'अन्विष्यतैवोपायान्' ख.

मुकुन्दानन्दभाणः ।

३७

मागतोऽस्मि' इति । भवतु । वयस्य, यदा कदापि किं तथा कथितपूर्वमङ्गी-
कारवचनम् । किं ब्रवीषि—'कथमपूर्वं कथ्यते । यतः ।

सल्लापे सिचयग्रहे कुचतटस्पर्शोऽधरास्वादने

नीवीविश्लथने च किं नु बहुना काले च तस्मिन्नापि ।

जल्पन्त्यप्रकटं निषेधवचनान्येवासकृत्कर्णयो-

रङ्गीकारवचः पराम्बुजदृशां केन श्रुतं कथ्यताम् ॥ १२९ ॥' इति ।
सखे, न जानासि ।

पराङ्गनानां सुरताभ्यनुज्ञा मन्दोदिता एव निषेधवाचः ।

किं ब्रवीषि—'किमिदमहं न जानामि ।

क्रीडानिषेधोक्तिमयी यदासां निषेधगाथाप्यतएव शास्त्रे ॥ १३० ॥

परंतु न तेषामपि निषेधवचसामवसरो लब्धपूर्वः' इति । कथमविदिता-
शयामनुवृत्तोऽसि । किं ब्रवीषि—'अस्ति किंचिदनुरागबीजम् । तथाहि ।

सव्याजं सदनं समेयुषि मयि श्वश्रूसमक्षं तथा

ब्रीडामीषदिवाभिनीय शनकैरुत्थाय यान्त्या बहिः ।

यत्किंचिद्वच्यपदिश्य सामिवलितग्रीवं पुनर्वीक्षितं

तन्वङ्गचा' इति ।

(सशिरःकम्पम् ।) । विश्वसनीयमिदमनुरागबीजं भवति । किं ब्रवीषि—

'तत एव तत्र सुदृशि स्निह्यामि मुह्यामि च १३१' इति ।

यद्येवमद्य श्वो वा भविष्यति युवयोरपि मन्दाकिनीमरालयोरिव
विनैयायासं समागमः । किं ब्रवीषि—'कथमिव तयोर्व्यतिकरः संवृत्तः'
इति । शृणु ।

अन्योन्यं ललितैरपाङ्गवलनैराविष्टताकृतयो-

रौत्सुक्याकुलयोः कथं कथमिव प्राप्तक्षपामध्ययोः ।

१. 'पूर्वं' ख. २. 'तटी' ख. ३. 'किमिदमहं न जानामि' ख-पुस्तके नास्ति.
४. 'किंचन' ख. ५. 'चलितैः' ख.

३८

काव्यमाला ।

दैवादायतने क्वचिन्मिलितयोः साशङ्कमुत्ताम्यतो-

श्रेष्ठाद्यैरभिजानतोरथ तयोरासीदनङ्गोत्सवः ॥ १३२ ॥

तत्किञ्चित्कालं सोढव्यो विरहवेगः । किं ब्रवीषि—‘कथं सोढव्यो-
ऽप्रतीकारोऽयं मदनशरसंतापः’ इति । ननु प्रेयसीचिन्तयैव प्रतिक्रियताम् ।
किं ब्रवीषि—‘सखे, प्रतिकलमपि चिन्तयामि ।

कथं कामेषुदलितमङ्गमङ्गाव्रणं भवेत् ।

प्रियागुणानुसंधानसंधानकरणी न चेत् ॥ १३३ ॥

तदपि संतापयत्येव संताप इति । वयस्य, अद्भुतमनङ्गहतकस्य चरितम् ।

निःसारं क्रमशो धनुः प्रतिपरुः किं मार्गणैः किं गुणै-

र्मन्दं स्यन्दति वा न वा तरुलतागुल्माहतः स्यन्दनः ।

लीनं पाथासि यस्य लक्ष्म च परं निर्दग्धमूर्तिः पुनः

सर्वाङ्गीणमहो तनोति स कथं संतापमद्य स्मरः ॥ १३४ ॥

(पदान्तरं गत्वा । अग्रतो दृष्ट्वा च ।) सखे, पश्य पश्य । किं ब्रवीषि—‘मया
सांप्रतमालोकनीयानामतिरमणीयानामाकृतीनां परं पारमालोकितमेनामा-
लोकयता । मन्ये च तावदित्थम् । अस्याः

लावण्याम्बुनिधौ स्मरेण मथिते रोमावलीभोगिना

निक्षिप्य स्तनमन्दराद्रिशिखरद्वन्द्वं कुरङ्गीदृशः ।

जातं लोचनवीचिकासु गरलं बिम्बाधरे चामृतं

तेनाद्यं विदधाति तापमपरं तूज्जीवनं कामिनाम् ॥ १३५ ॥

किं च ।

अधरे पल्लवरागो विटपसमाश्लेषविभ्रमो बाह्वोः ।

अस्या भुजंगभोगप्रागल्भ्यं स्फुरति किं च रोमाल्याम् १३६’ इति ।

(पुनर्विलोक्य ।)

स्तनाभोगो मध्यं तरलयति तावद्भुरुतया

पृथुश्रोणिभारश्चलनमपि रुन्वे चरणयोः ।

१. ‘प्रियानुगुणसंधानसंजीव’ ख. २. ‘संप्रति मया सांप्रतं’ क. ३. ‘विश्रमो’ क.
४. ‘पुनर्निर्वर्ण्य’ ख.

मुकुन्दानन्दभाणः ।

३९

करालम्भं दातुं तदपि वत नासीदति सखी

कथं कल्याणीयं मदभिमुखमुत्तिष्ठति हठात् ॥ १३७ ॥

किं ब्रवीषि—‘कथमियं वयस्यमालोक्य चिरपरिचयसमुचितप्रणयेव सविनयमुत्तिष्ठति’ इति । अथ किम् । इयमङ्गराजामात्यस्य कलानिधेः कलत्रं चन्द्रिका नाम । किं ब्रवीषि—‘केन पुनरनवद्याङ्गी गणिकापद्यामवतारिता’ इति । ननु भगवता भावजेनैव । किं ब्रवीषि—‘युक्तमाह वयस्यः ।

विसदृशघटनाकुटिलं पङ्कजयोनिं चिराय परिभूय ।

करुणाशाली कामः कान्तानां कान्तमनुगुणं कुरुते ॥ १३८ ॥

भवतु । तदियं वयस्येन गणिका सती परिगृहीता, किं वा कुलाङ्गना सत्येव’ इति । (सावज्ञम् ।) किं गणिकाजनं गणयति साधारणो भुजंग इव तव प्रियसखो भुजंगशेखरः । किं ब्रवीषि—‘एवमेतत् ।

क पणोपाधिकं प्रेमनटनं पण्ययोषिताम् ।

पल्लवेषु परस्त्रीणां क च नैसर्गिको रसः ॥ १३९ ॥

किं च ।

शीलं नाद्रियते कुलं न मनुते नैवानुरुन्धे गुरू-

न्नारीणां कुलदेवता किल पतिस्तं चाप्यहो मुञ्चति ।

किं ब्रूमः परयोषितः पुनरसावन्योऽनुरागक्रमः

स्वप्राणानपि जातुचिन्न गणयत्येषा विद्यार्थे यतः ॥ १४० ॥’ इति ।

वयस्य, पणाशयैव परिभूयते गणिकाजनगौरवम् । न चेदेवं तदा

अशङ्कितनखक्षतं पुनरलज्जमुक्ताम्बरं

प्रवृत्तकरणक्रमं प्रचुरचुम्बनाडम्बरम् ।

सशब्दकरताडनं सपरिहाससंभाषणं

न कस्य सुरतं मनो हरति वारवामभ्रवाम् ॥ १४१ ॥

१. ‘नासीदति’ क. २. ‘भुजंगेश्वरः’ क. ३. ‘पणोपाधिक’ ख. ४. ‘मुक्ताम्बर-प्रवृत्त’ क.

४०

काव्यमाला ।

(उपसृत्य। भुजं प्रसार्य।)

आस्यतामास्यतां तावदुपचारैरलं प्रिये ।

कासौ गुरुकुचाभोगः क्रेदमुत्थानसाहसम् ॥ १४२ ॥

(इति हस्ते गृहीत्वोपवेश्य।) सखि, चिराय रूपानुरूपमनुवृत्तं वारव-
नितावृत्तम् । किं ब्रवीषि—‘भाव, किमेतावता संवृत्तम् । विचारयतु
भवानेव ।

वल्लरीषु मधुपेन वल्गता पद्मिनी न परिभुज्यते यदि ।

किं फलं कितव सौरभश्रियः कर्दमादपि कथंचिदुत्थितेः ॥ १४३ ॥’ इति ।

सखि, त्वदेकायत्तचित्तमपि मामन्यासक्तं संभावयसि । ननु नक्तंदिनमपि

यत्तावत्पतिबाहुपाशवलयं विश्लेष्य निश्यागतं

यत्कर्णे कथितं रहस्यमितरावेद्यं च हृद्यं पुनः ।

यच्चाप्यस्खलदिन्द्रनीलवलयं गाढं त्वयालिङ्गितं

तन्मे तामरसायताक्षि नितरामावर्तते चेतसि ॥ १४४ ॥

किं चान्यदपि कथयामि । स्मरतु सखी ।

चिरं पत्या नक्तं मयि कृतकसल्लापिनि गृहे

बहिर्व्याजाद्वत्वा सुमुखि निवसन्त्यां त्वयि पुनः ।

मया निर्यातेन स्मितरुचिनिरस्ते तमसि य-

त्तदा वक्त्रं पीतं स्फुरति तदिदानीमिव तव ॥ १४५ ॥

मयूरक, किं ब्रवीषि—‘वयस्य, धन्यः खलु भवान्, यत एवमुदीरयन्ति
पल्लवतल्लजाः ।

पतिं मुक्त्वा निद्राशियिलभुजबन्धं चलितया

कपाटं निःशब्दं लघु विवृतवत्या मृगदृशा ।

क्वचित्कोणे लीनो घनतमसि सांकेतिकगिरा

समाहूतः स्वैरं विहरति तया कोऽपि सुकृती ॥ १४६ ॥’ इति ।

१. ‘वारवनितावृत्तम्’ ख-पुस्तके नास्ति. २. ‘विश्लेषयित्वा गतं’ ख. ३. ‘अपि’ क.

मुकुन्दानन्दभाणः ।

४१

सखि, सब्रीडविलक्षं किं ब्रवीषि—‘अतएव भवता लघुताभानीता-
स्मि’ इति । (स्वगतम् ।) कथमियमुपालम्भगर्भवचनसंदर्भेण मामधिक्षिपति ।
तदेनामन्यतो नयामि । (प्रकाशम् ।) सखि, कै सा कन्दुकक्रीडाकलित-
कौतुकाक्रान्ता कान्ता । किं ब्रवीषि—‘इयं ममैव मातृष्वेयी मल्लिका
नाम । मत्कृतस्नेहानुबन्धा बन्धुजनमतिसंधाय मामनुसंगता वर्तते’ इति ।
(सानन्दम् ।) इदमपि ममैव भागधेयम्, यत्करगलितामिव काञ्चनोर्मिकामे-
कमेव त्वां विचिन्वता मौक्तिकमालिकेव पुनरियं मल्लिका मया त्वया
समं समासादिता । तदधुना यदि न कुप्यसि, किञ्चित्पृच्छामि । किं
ब्रवीषि—‘पृच्छ’ इति । (सानुरागम् ।)

उन्मीलत्पुलकं कपोलतलयोरुद्भ्रान्तमीषद्भुवो-

रालोलं नयनान्तयोर्मयि पिबत्यास्यं प्रवालाधरम् ।

व्याधूतारुणपाणिकङ्कणरवर्व्यामृष्टमस्या वचो

मा मा मुञ्च विमुञ्च मामिति मनः श्रोतुं समुत्कण्ठते ॥ १४७ ॥

(सस्मितम् ।) किं ब्रवीषि—‘त्वमेव तावदीप्सितमिमां पृच्छ, स्वयमेव सा
कथयति’ इति । भवतु तावत् । इमामालापयामि । (मल्लिकामालोक्य ।) अयि,

पतन्नपि पयोजाक्षि पादमूले तवासकृत् ।

कैन्दुकः करलग्नोऽयमिति संताड्यते कैथम् ॥ १४८ ॥

किं ब्रवीषि—

‘पतितमपि पादमूले पश्चादुत्पतनशीलमविलम्बम् ।

कैन्दुकमपि कापुरुषं करतललग्नं न ताडयेत्का वा ॥ १४९ ॥’ इति ।

अयि, किमेतावता हीयते ।

तरुणीपदपल्लवप्रहारं तरुणानां परमं वदन्ति भाग्यम् ।

परिपाटलतत्करप्रहारः परिभावः किमयं वरोरु तेषाम् ॥ १५० ॥

मयूरक, किं ब्रवीषि—‘सखे, कथमस्याः कुलक्रमागतगणिकाक्रमाया इव

१. ‘वैलक्ष्यं’ ख. २. ‘आनीताः स्म इति’ ख. ३. ‘कासौ’ ख. ४. ‘व्याख्यातं’ ख.
५. ‘अये’ ख. ६. ‘कन्दुकः’ ख. ७. ‘पुनः’ ख. ८. ‘कन्दुकं’ ख. ९. ‘तरुणा ये’ क.

४२

काव्यमाला ।

प्रत्यग्रगणिकाया अपि न लज्जाकणिका' इति । सुतनु, किं ब्रवीषि—'भाव, कुञ्जरमारुह्य किमिति कुटिलद्वारपथेन गन्तव्यम्' इति । (सबहुमानम् ।) साधु मल्लिके, साधु । सखे, किं ब्रवीषि—'नैवं खलु वक्तव्यम् । किंतु कथं वराहमारुह्य पुरीषं निषेद्धव्यम्' इति । मल्लिके, त्वमपि किं ब्रवीषि—'अरे मयूरक, कुलत्थयूषार्थिनस्तव कुतो मन्दुरातुरगाधिकारः । गच्छ गच्छ । किं दाता किमदाता वा त्वम्' इति । सखे, किं ब्रवीषि—'कथमियं गणिकाया जननीव कथयति दुरक्षराणि । (अपवार्य ।) सखे, विरम विरम । कुटिलान्तरङ्गाः खलु कुरङ्गाक्ष्यः । किं ब्रवीषि—'कुटिलतरान्तरङ्गा इति वक्तव्यम् । किं च ।

किं ब्रूमहे कुटिलतीक्ष्णकठोरभावा
नैङ्गेषु भान्ति सुदृशां किमुतान्तरङ्गे ।
यत्तावदाद्यमलकेषु दृशोद्वितीय-

मुज्जृम्भते तदितरत्कुचकुम्भयोश्च ॥ १९१ ॥

भवतु । चन्द्रिकामालोक्य सोढव्यम्' इति । चन्द्रिके, किं ब्रवीषि—मयूरक, त्वयि किञ्चित्प्रथममुदितमविनीतं तदनु यौवनमददुर्ललितायामस्यामपि किञ्चिदुदञ्चितम् । किमेतावता । पश्यतु कन्दुकक्रीडाचातुर्यमस्याः पल्लवपाणेः । अयि मल्लिके, मुधा मा कृथाः कलहं परिहासकुतुके मयूरक । विहर तावत्कन्दुकेन' इति । (सदृष्टमात्मगतम् ।) दिष्ट्या मल्लिका-मयूरकौ समीकृतवती चन्द्रिका । (प्रकाशम् ।) सखे, पश्य पश्य ।

गुणिनमपि सुवृत्तं कन्दुकमालोक्य ताडितं तन्व्या ।

परिनृत्यति कुचभारः

किं ब्रवीषि—

'कर्कशवृत्तस्य कुत्र कारुण्यम् १९२' इति ।

वयस्य, दीयतामितो दृष्टिः, यत्र शुकमालापयति शुकभाषिणी (इति विलोक्य सकौतुकम् ।)

१. 'श्राङ्गेषु भान्ति' क. २. 'उदीर्गितं विनीतम्' क. ३. छन्दोभङ्गदूषितोऽयमार्या-प्रथमपादः.

मुकुन्दानन्दभाणः ।

४३

आलापयन्त्याः शुक्रमायताक्ष्या मूर्ता मुखस्थाक्षरपङ्क्तिरेव ।

विलोक्यतेऽस्या विमले कपोले ताटङ्कमुक्तामणिचिम्बदम्भात् ॥ १९३ ॥

(श्रवणमभिनीय ।) कोऽयं कलकलः पौराणाम् । किं ब्रवीषि—‘वयस्य, गत्वा निरूपयावः’ इति । सखि, सावधानं तिष्ठ । (इति कतिचित्पदानि गत्वा पुरोऽवलोक्य सकौतुकम् ।) सखे, पश्य पश्य । अयमिह

पौरानाकुलयत्यलं तत इतः पश्यन्पतत्यापणे

व्यग्रानापणिकान्विवृत्य वदनं वित्रासयन्गजति ।

पाणिभ्यां युगपन्मुखेन च मुहुर्गृह्णाति मुद्रान्यवा-

न्धावर्त्युत्पतति छवत्यपि कपिः प्रासादमारोहति ॥ १९४ ॥

(सहासम् ।) किं ब्रवीषि—‘प्रतिक्षणाविलक्षणं खलु छवंगचेष्टालक्षणम् । पश्य ।

लीलाचङ्क्रमणैर्विटङ्कशिखरश्रेणीषु लोलं चर-

न्नासीनः क्वचिद्ध्वजानु कलयञ्शेफःसमुज्जृम्भणम् ।

ब्रीडाकारिविचेष्टितैविनमयन्वक्त्राणि वामभ्रुवां

पौराणां पुरतश्चरन्प्रहसनं प्रस्तौति शाखामृगः ॥ १९५ ॥

(श्रवणमभिनीय ।) अयमिदानीम्

नाडीभेदविभिन्नकालकलनाविज्ञानसंसिद्धये

दैवज्ञाभिहतादमन्दवटिकावण्टामणेरुत्थितः ।

लोकानां श्रवणोत्सवं विरचयन्रुन्धन्क्रमाद्रोदसी

द्राघीयान्निनदः कदम्बमुकुलन्यायात्समुज्जृम्भते ॥ १९६ ॥

तदयं मध्याह्नसमयो वर्तते । (ऊर्ध्वमवलोक्य ।) सखे, पश्य पश्य ।

पादानुदग्रतरपर्वतमस्तकेषु

विन्यस्य सान्द्ररुचिरद्य सहस्रभानुः ।

अन्वेष्टुमन्धतमसं गहनेषुलीन-

मारोहतीति गगनाग्रमयं प्रतीमः ॥ १९७ ॥

४४

काव्यमाला ।

किं ब्रवीषि—‘मम तु पुनरेवं प्रतिभाति ।

कान्तारलीनमिव सन्तमसं विचेतु-

माकाशपादपशिखामधिरुह्य भानुः ।

भूयोऽप्ययं पतनभीत इवाखिलाशा-

शाखावलिं निजकरैर्युगपद्विभर्ति ॥ १९८ ॥’ इति ।

(समन्तादवलोक्य ।) अहो स्थावराणामपि शरणागतपरित्राणपरायणता ।

पश्य पश्य । (अङ्गुल्या दिनकरमण्डलं निर्दिश्य ।)

रोषादेष करान्प्रसार्य कुरुते संनाहमद्वांपति-

श्छायां नाशयितुं निजातपभयत्राणोद्यतामद्यताम् ।

(पादपान्निदिश्य ।)

एते भूमिरुहास्तु पल्लवकरैः संरुध्य भास्वत्करा-

न्गोपायन्ति

किं ब्रवीषि—

न को नु वा परपरित्राणोद्यतं त्रायते ॥ १९९ ॥

परंतु छायापरिपालनं न पादपानां प्रशंसापदम् ।

ये पालयन्ति निरुपाधि फलादिभिः स्वैः

पान्थान्कुतोऽपि विषयात्कचन प्रयातान् ।

स्वाकारमेव दधतीं स्वशरीरजातां

छायां न पान्तु तरवः कथमातपात्ते ॥ १६० ॥’ इति ।

(अन्यतो दृष्ट्वा ।)

कमलोदरमकरन्दं सपदि कदुष्णं विहाय सानन्दम् ।

मदशिशिरकरटपालीमिभकलभानामुपैति मधुपाली ॥ १६१ ॥

(कतिचित्पदानि गत्वा ।) इयमिह

सिक्तं स्वेदपयोभिः सक्तं करजव्रणेषु चार्द्रेषु ।

सीत्कृतिसंकुचदधरं कञ्चुकमबला शनैरुदधयति ॥ १६२ ॥

मुकुन्दानन्दभाणः ।

४९

किं ब्रवीषि—‘एवमेतत् ।

उच्चैरुन्नमनादुजालतिकयोरुन्नमितौ पार्श्वयो-

राद्रानाद्रनखव्रणाङ्गवल्यावादृश्यन्ती कुचौ ।

बिभ्राणा चुचुकाञ्चलेन सिचयं बिम्बाधरापाटलं

कान्ता मुञ्चति निःसहातपपरिश्रान्ता शनैः कञ्चुकीम् ॥ १६३ ॥ इति ।

(पुनर्विलोक्य ।) कथमग्रत एव समुद्रग्रकनकदण्डकाण्डकलितपाण्डुरात-
पत्रपुण्डरीकमण्डलच्छायान्तरितघनातपा कापि कमलमुखी सखीकरमव-
लम्ब्य सलीलमभिमुखीभवति । (निर्वर्ण्य ।)

करैर्हारं हारं मुखपरिमलं मोहनदृशो

रुचां नेता नेता कमलममलं बान्धवमिति ।

रुषा छत्रछद्मा तिरयति रविं शीतकिरणो

दुरालोकं लोके रिपुविभवमालोकयति कः ॥ १६४ ॥

(सप्रत्यभिज्ञम् ।) कथमियमस्मदपहृतकौमारा नातिचिरादेव समग्रयौवना-
वतारा तारा । यतः ।

उद्भेदं प्रतिपद्य पक्वबदरीभावं समेत्य क्रमा-

त्पुंनागाकृतिमाप्य पृगपदवीमारुह्य बिल्वश्रियम् ।

लब्ध्वा तालफलोपमां च ललितामासाद्य भूयोऽधुना

चञ्चत्काञ्चनकुम्भजृम्भणभिमावस्याः स्तनौ विभ्रतः ॥ १६५ ॥

(आलिङ्ग्य । आत्मगतम् ।)

अलं क्रोडीकर्तुं यदपहृतमप्यङ्गमभव-

दुजेनैकेनापि प्रथमपरिरम्भे मृगदृशः ।

तदेवाद्य प्रेम्णा गतमपि मदेकैकरसतां

न माति प्रोत्तुङ्गस्तनभरतया बाहुयुगले ॥ १६६ ॥

(प्रकाशम् ।) अयि, अपि नाम यदाकंदाचन स्मरसि भुजंगशेखरम् ।

(सोपालम्भम् ।) किं ब्रवीषि—‘किमिति स्मरामि कितवाचारं भवन्तम् ।

१. ‘कंचुलीम्’ क. २. ‘लोको’ क. ३. ‘तारा’ क-पुस्तके नास्ति. ४. ‘अयि’
ख-पुस्तके नास्ति. ५. ‘कदा वा’ ख.

४६

काव्यमाला ।

मायाविन्यतिकर्कशात्मनि दयादूरे मृषाभाषणे

मिथ्याबाह्यविडम्बनैकचतुरे श्रीकृष्ण किं मे त्वयि ।

आस्ते कोऽपि वियोगभीरुरनिशं कृष्णो ममान्तर्बहि-

र्यं पश्यामि च संलपामि च मुहुः श्लिष्यामि हृष्यामि च॥ १६७॥' इति ।

(सहर्षमात्मगतम् ।) कथं वारयुवतिजोतेरपि प्रेमभावबन्धुरं हृदयम् । (प्रका-

शम् ।) सखि, जानामि ते साहजिकरागरमणीयं चेतः । भवतु । केयं

पार्श्ववर्तिनी । यस्याः

किंचित्किंचिदुदञ्चतीव वलयाकारेण वक्षःस्थली

मन्दं मन्दमिवाधिरोहति वचोलीलाक्रमे वक्रिमा ।

स्तोकं स्तोकमिवाविरस्ति सरसव्रीडाविलासो दृशो-

र्वारं वारमवेक्षते च मदनो वस्तुं वराङ्ग्या वपुः ॥ १६८ ॥

किंच ।

पदमधरदले विधाय रागः प्रविशति संप्रति मानसं मृगाक्ष्याः ।

पतति कुटिलतापि कुन्तलेभ्यो विपुलविलोचनलोलवीचिकासु ॥ १६९ ॥

किं ब्रवीषि—'भाव, इयं ममैव कनीयसी शशिरेखा' इति । (सप्रत्यभि-

ज्ञानाश्चर्यम् ।) कथमेतावतैवानेह सा तावदियमियतीमाकृतिसंपदमधिगता । म-

म त्विमामालोकयतः

अव्यक्तवर्णमपि कर्णरसायनं य-

त्प्रायः स्वल्पपदमपि प्रियदर्शनं यत् ।

आभाषणं च गमनं च तदेव साक्षा-

दद्यापि मे भवति शैशववृत्तमस्याः ॥ १७० ॥

तदस्या अपि कौमारमहमेवापहरिष्यामि । मयूरक, किं ब्रवीषि—

'विदग्धः खलु भवान्मुग्धाङ्गनाजनमनोरञ्जनकलामु' इति । यद्येवमङ्गीक-

रोति प्रेयसी तारा, तर्हि सफलं मे वैदग्ध्यम् । सखि, किं ब्रवीषि—'यदु-

पभुक्तशेषं किल तथापि भोक्तव्यम् । गच्छ गच्छ । कठोरातपेन पादनखपञ्चे

१. 'प्रेमबन्धुर' ख. २. 'सहजानुराग' ख.

मुकुन्दानन्दभाणः ।

४७

पथि किं वृथालापेन' इति । तर्हि गच्छ । वयमपि पुरोद्यानवाटीं प्रविश्या-
तपमपनेष्यामः । सखे, पुरोद्यानपद्यां प्रदर्शय । किं ब्रवीषि—'इत इतः'
इति । (परिक्रम्यावलोक्य च सकौतुकम् ।) कथमत्र सरसि मध्याह्निकस्तनमा-
चरन्ति महीसुराः । (विहस्य ।) किं ब्रवीषि—'अनवरतजडाशयपरिचयादेव
नूनमेषां श्रोत्रियजडानां प्रतिदिनमतिशेते मतिजाज्यम् । किं च । सिता-
सितमरित्प्रमुखमहातीर्थराशेरतिमहत्तरमिदं मरकतनामकं सरः पारलौकि-
कमुखसाधनमिति पौराणिककैथामनुधावतामवनिमुराणामनिवारणीयमम्भोव-
गाहनव्रतम्' इति । ननु रहस्यविदामत्रैव सुखमस्ति । यतः ।

दरहासविलोकनापदेशान्मिलिते यत्र सितासिते तटिन्यौ ।

सुदृशां पुरतो विगाह्य तस्मिन्सुखमत्रैव भजन्ति केऽपि धन्याः ॥ १७१ ॥
अन्यच्च ।

भृङ्गोमलाम्बुरुहकम्बुमृणालकोक-

शैवालवीचिसलिलभ्रमसैकतानि ।

यत्रेभहस्तर्कमठस्फुरितानि भान्ति

क्रीडन्ति तत्र रसिकाः सततं सरस्याम् ॥ १७२ ॥

किं ब्रवीषि—'सखे, दीयतामितो दृष्टिः ।

अम्बुसिक्तविमलाम्बरान्तराद्विम्ब्यमानजघनोरुमण्डलाः ।

उत्तरन्ति सरसोऽद्य बालिकाश्चित्तलोभकरसिद्धमूलिकाः ॥ १७३ ॥' इति ।
(दृष्ट्वा स्मरणमभिनीय ।) वयस्य,

विमलसलिलासिक्तासक्ताम्बरप्रतिबिम्बितां

मुहुरवयवश्रेणीमेणीदृशां मम पश्यतः ।

स्मरति तदलं चित्तं व्यक्तं यदारचयन्पुरा

मुषितवसने मन्दं कुञ्जं गते मयि गोपिकाः ॥ १७४ ॥

पुनः किं ब्रवीषि—'इतोऽपि विततनलिनदलच्छायायां विकचराजीवराजी-
विरचितावतंसा राजहंसावली' इति । (निर्वर्ण्य ।)

१. 'गच्छ गच्छ' क. २. 'श्रोत्रियजडानां' क-पुस्तके नास्ति. ३. 'गाथां' ख.
४. 'कमल' ख. ५. 'मन्द' क. ६. 'अपि' क-पुस्तके नास्ति. ७. 'विरचितानिवासा'
ख. ८. 'निर्वर्ण्य' क-पुस्तके नास्ति.

४८

काव्यमाला ।

छायामायतनालपत्रकपटच्छत्रोदितामाश्रिता

कुर्वाणा निजपक्षपाति भुवनं कोशोदयामोदिनी ।

सानन्दं कविभाषितानि कलयन्त्याबद्धपद्मासना

लक्ष्मीं विन्दति राजहंसपरिषन्नामानुरूपामियम् ॥ १७५ ॥

(पदान्तरं गत्वा ।) इदमिदानीमविरलतरुनिकरनिवारितरविकरप्रवेशं रवि-
करप्रकाशचकितगुरुतिमिरशरणीकरणीयलतागृहप्रवेशं कचन समुच्छसि-
तशताङ्गमिव विकसदशोकशाखाभिः, कचिदुन्नतमातङ्गमिव निविडतम-
तमालतरुभिः, कचिदुद्गारतुरंगमिव क्रीडाकुरङ्गैः, कचन वाचालबन्धिवृन्द-
मिव कलकलायमानकोकिलकुलैः, कचन पुरोत्तम्भितपताकमिव राजर-
म्भाभिः, कचिदुद्भ्रान्तकुन्तमिव केतकीप्रमूढैः, कचिदुद्यतकरवालमिव चूत-
प्रवालैः, कचिदुद्धृतातपत्रमिव शतपत्रैः, कचिदुद्धूतचामरमिव चपलकलहंसैः,
कचिदुपनतगीतमिव मधुरमधुकरझंकारैः, कचिदुदञ्चितनटनचटुलवारनि-
तम्भवतीनिकुरम्बमिव मलयानिलचलितललितलताभिः, कचिदुपरचितवितान-
मिव कायमानैः, कचिदुच्छिन्नतपटमण्डपमिव कुसुमितलतानिकुञ्जैः समन्त-
तश्च कुसुमशरनृपशिविरमिव पुनरनेन सकलेनापि स्फुरति पुंरः पुरोद्यानम् ।
अपि च ।

मधुराप्सरोविलासा मधुरसकलनाकुलालिसहकारा ।

अक्षतरूपश्लाघ्या वनिताजनतेव भाति पुरवन्द्या ॥ १७६ ॥

किञ्च ।

अलिकलसदगरुतिलका चलदलकान्ता सुवर्णकृतमाला ।

तरुणवयोरमणीया तरुणीलीलां दधाति वनरेखा ॥ १७७ ॥

अन्यच्च ।

मृदुलवलिललितमध्यं पृथुलकुचं चारुविपुलभूजवनम् ।

पुंनागस्पृहणीयं स्फुरति वनं यौवनं च नारीणाम् ॥ १७८ ॥

१. 'दल' ख. २. 'कचिदुत्तम्भित' ख. ३. 'उपवन' क. ४. 'निकुञ्जैः' क.
५. 'पुनः' क. ६. 'अपि च' ख.

मुकुन्दानन्दभाणः ।

४९

(वनं प्रविश्य ।) सखे, पश्य पश्य ।

मन्दमन्दमुपगम्य मारुते मञ्जरीकुचकिशोरकस्पृशि ।

रागवत्यपि रसालवल्ली पल्लवेन पिदधाति पाणिना ॥ १७९ ॥

(पुनर्विलोक्य ।) कोऽयमपरिशीलितसंनिवेश इव, आविष्ट इव, मुक्तचैतन्य इव, मुषितेन्द्रिय इव, अनियतमितस्ततो विवशमेव कथंचन बलादात्मानं संचारयन्कचिदपि न विश्राम्यति । (निर्वर्ण्य ।) किं ब्रवीषि—‘वयस्य, कलहंसको मदनविह्वलः परिभ्राम्यति’ इति । (उपसृत्य ।) वयस्य, किमितस्ततो भ्राम्यसि । किं ब्रवीषि—‘किं करोमि ।

अत्राकारितमत्र चुम्बितमिहाश्लिष्टं च हृष्टं पुन-

स्तन्वङ्गचात्र विसृष्टमत्र शयितं चात्रैव संभाषितम् ।

इत्थं कुञ्जगृहेषु तान्तमुमनस्तल्पेषु वापीतट-

क्रीडासैकतकेषु च प्रतिपदं भ्राम्यामि ताम्यामि च ॥ १८० ॥’ इति ।

कया गणिकया मुषितचेतनो मुह्यसि । किं ब्रवीषि—‘आः, किमुच्यते गणिकयेति । नहि गणिकाजनकामुकस्तैव वयस्यः । किंतु प्रभाकर-कलत्रस्य कमलिन्यः कैरपि विभ्रमैर्विभ्रान्तस्वान्ततया मनागपि नात्मनः प्रभवामि’ इति । सखे, साधु साधु ।

उपरिष्ठवस्वभावाः प्रायो गणिकाश्च तार्णकणिकाश्च ।

कथय कथं गाहन्तां रसिकानां मनसि सरसि च स्वरसात् ॥ १८१ ॥

मयूरक, सशिरःकम्पं किं ब्रवीषि—‘सदृश एव कमलिन्यां कलहंसस्य रागानुबन्धः । अपि च तादृशमेव तदीयं सौन्दर्यम् । यतः ।

वीथीमुपैति यदि नाम विलासिनी सा

देवोत्सवादिदिवसेषु यदाकदाचित् ।

व्याजात्कुतोऽपि विनिवृत्य पुरोजुषोऽपि

पश्चाल्लगन्ति परिफुल्लदृशो युवानः ॥ १८२ ॥’ इति ।

१. ‘भृताविष्टः’ ख. २. ‘कथं’ ख. ३. ‘ते’ ख. ४. ‘पद्मिन्याः कैरपि विलासैः’ ख.

५. ‘मनागपि’ ख-गुस्तके नास्ति.

५०

कान्यमाला ।

सखे कलहंसक, कथय कथमनया सममनायासमत्रैवोद्याने मिलितोऽसि ।
किं ब्रवीषि—‘कथमनायासमासाद्यते परकलत्रम् । शृणु तावत् ।

वीक्षाविभ्रमचोष्टितैरपि मनो विज्ञातुमेवाक्षमं

ज्ञातेऽप्यालपितुं न शक्यमथवा संभाषितापि क्रमात् ।

नेतव्या स्ववशं कथं वशमथानीतापि कृच्छ्रात्कचि-

न्निर्विघ्नं पुनरन्ततः परवधूरासाद्यते वा न वा ॥ १८३ ॥’ इति ।

(आत्मगतम् ।) एवमेतत् । अत्रायं सौदामिनीकामुको मयूरक एवोदाह-
रणम् । अथवा मय्येव तिष्ठति भग्नभागधेये किमन्यगवेषणया । (प्रकाशम् ।)
एवमेतत् ।

किमालापः स्वैरं क्षणमपि किमेकत्र वसतिः

किमश्लेषो गाढं किमु हृदयतृप्तिः किमथवा ।

रतान्ते विश्रान्तिः किमिह परकीयासु वटते

तदप्याश्रयं नः परिपतति तास्वेव हृदयम् ॥ १८४ ॥

तत्कथमासादिता कमलिनी वयस्येन । किं ब्रवीषि—‘तत्कृते मत्कृता-
यासो मासमेकं नक्तंदिनमपि कथ्यमानो न पार्यत एव । श्रुत्वा वा ततः
किमस्ति प्रयोजनम् । फलितं तु कथयामि । सा खलु प्रथमावलोकनप्रभृति
प्रकर्षेण वा प्राचीनपुण्यपरिपाकानाम्, अनुग्रहेण वा शुभग्रहाणाम्, आनु-
कूलेन वा कुलदेवतानाम्, अनुरोधेन वा मधुमासवासराणाम्, दाक्षिण्येन वा
दक्षिणानिलानाम्, गौरवेण वा कोकिलगुरूपदेशानाम्, महिमातिशयेन वा
मधुमदचपलमधुव्रतविरुतमन्त्राक्षराणाम्, प्रभावेण वा प्रसवरजःसिद्धिचू-
र्णानाम्, महत्तया वा मदनमहाराजविभूतीनाम्, किं बहुना स्वकीयेनैव पर-
तापासहिष्णुना स्वभावतैरलेन रसिकसमाजहृदयरञ्जनेन परप्रार्थनाभङ्गभी-
रुणा निसर्गसरसेन प्रकृतिविशेषेण वा क्रमेणास्य जनस्योपरि ग्राहित-
रागानुबन्धा बन्धूनापि श्वश्रूमपि श्वशुरमपि पतिमपि परिजनमप्यतिसंधाय
कृतसमयबन्धा यदा यदा स्वयमेव मामभिगन्तुमुद्यतवती, तदा तदा नि-

१. ‘हृदयसाहित्यमथवा’ ख. २. ‘लिंग’ ख. ३. ‘महाराजाज्ञा’ ख. ४. ‘सरसेन’
ख. ५. ‘उद्युक्तवती’ ख.

मुकुन्दानन्दभाणः ।

९१

प्रकारणवैरिणा सट्टशर्षमायोगविघटनकुटिलेन परश्रेयोविधातकारिणा प्रकृ-
 तिदारुणेन करुणागन्धविधुरेण वात्सल्यकथानभिज्ञेन दुर्विदग्धेन विधिना
 बहूनपि वासरान्न केवलं विफलमनोरथा कमलिनी कृता, किंत्वैसावहमपि
 शोकमलिनीकृतः । ह्यस्तने तु पुनरहनि गभस्तिमालिनि शनैरस्तगिरिमस्त-
 कादवतीर्णे चरमाणवमुपरि परिलग्रमयूखमञ्जरीभिरिव रविपतनपरिक्षुभित-
 जलधिजैलोत्पतितवाडवशिखाभिरिव विरहिजनहृदयतार्णगृहवित्तीर्णपरि-
 शिष्टमदनविसृष्टदहनहेतिभिरिव संध्यारागरुचिभिरापाटलेषु पयोदपटलेषु,
 दुर्विषहर्तृदुष्णवेगासहिष्णुतयेव तारतरविरावमुखरमुखमभीक्ष्णकृतपक्षपुट-
 विधूननं शिशिरकुसुमरसपरागपिहितनिजहितकुलायमहीरुहं गतेषु विहं-
 गमेषु, तदात्व एव तदालोकनभयादिव श्रिया घटितदलकवाटेषु कमल-
 वाटेषु, तत्कृतदुरन्तसंतापादिव संजातविस्फोटेषु कुमुदमुक्तास्फोटेषु, समुत्तु-
 ङ्गतदङ्गारकणिकास्विव दर्शितावतारासु तारासु, गगनतलगाढलग्राभिरतिब-
 हुलतया पुनरवगलन्तीभिस्तदुज्ज्वलकज्जलधूलिभिरिव तिमिरपालिभिराक्रा-
 न्तेषु दिग्गन्तेषु, विस्फारतदीयविस्फुलिङ्गेष्विव विद्योतितविपिनाङ्गणेषु ज्यो-
 तिरिङ्गणेषु, किंच विफलजनचक्षुषि विस्फुरितसकलतारकारोचिषि प्रचीय-
 मानकौशिकदृगायुषि दूरदृश्यान्लार्चिषि दूयमानचक्रवाकहृदयर्तुषि चञ्चरी-
 कपरिपीयमानकुवलयमकरन्दविभ्रुषि उद्वेलचकोरिकातृषि उन्मिषदोष-
 धिज्योतिषि उदग्रदीपिकात्विषि उद्वोधितकुसुमधनुषि शिशिरमरुदनुमीय-
 मानसरसि प्रनष्टसंध्यारागतेजसि अपरिदृष्टचन्द्रमसि अप्रविष्टचन्द्रिकाम-
 हसि तस्मिन्ननेहसि, प्रचलतमःपटलपटकृतावगुण्ठनतया केनचिदप्यल-
 क्ष्यमाणो निभृतपदक्रमं क्रमात्प्रभाकरगृहप्राङ्गणं प्रविश्य तस्मिन्नेव पूर्वकृत-
 संकेते स्नानगृहे न्यवसम्' इति । तर्हि संप्रदायज्ञोऽसि ।

१. 'संयोग' ख. २. 'सा विवाहमपि' क. ३. 'जठरोत्पतित' ख. ४. 'ग्रह' क.
 ५. 'पयोधर' ख. ६. 'तदुत्थ' ख. ७. 'गमेषु' क. ८. 'तदा तदाविलोकन' क.
 ९. 'विस्फोटासु कुमुदमुक्तास्फोटासु' क. १०. 'समुत्तरद्भुत्तुङ्ग' ख. ११. 'वि-
 भ्रुषि' क. १२. 'स्नाननिकेतने' ख.

स्नानालये वा ततनिष्कुटे वा गोष्ठेऽपि वा पुष्पकुटीरके वा ।

पराङ्मनाभोगपरेण यूना वस्तव्यमालोक्य विलोकशून्ये ॥ १८५ ॥

ततस्ततः । किं ब्रवीषि—‘ततस्तस्या देवरस्तदेव गृहं गृहीतधूमवर्तिरङ्गारार्थी प्रविश्य समुपविश्य चुल्लीसमीपभुवि तत्रत्येनैव केनचित्पुष्टावशिष्टेन काष्ठेन गाढावनमितमूर्धा किञ्चिदुल्मुकमुज्ज्वलयन्, उपरि बद्धभस्मपरागमुत्सारयन्, वदनमरुता यावदेव द्रष्टव्यमानाङ्गाररुचिभिरगारतिमिरनिकरं मदीयधैर्यसारेणैव सौकमपसारयति स्म’ इति । हन्त, अत्याहितमत्याहितम् । ततस्ततः । किं ब्रवीषि—‘तावदेव मदुपकण्ठगते सलिलकलशे मयैव निपाति-ते तदम्बुपरिवाहविगाहनसमसमयमेव संपूत्कारमुत्थितेन कदुष्णेन भस्मना युगपदेव नासानयनवदनविवरपातिना कमपि विकारमापादितः । तत्काल-मेव कलशपतनचकितपलायमानगृहविडालकं कलशपतनकारणं मन्यमानो मन्युना शपन्, काष्ठेन क्षिपन्, पक्ष्मपुटनासिकाधरश्मश्रूणि कराञ्चलेन परि-मार्जयन्, नष्टहुताशनतया निराशो निर्जगाम’ इति । (सहर्षम् ।) दिष्ट्या पुनरुज्जीवितोऽसि । ततस्ततः । किं ब्रवीषि—‘गत्वा च पञ्चषाणि पदानि पुनरेव निवृत्य वामकरेण कवाटमाकृष्य बहिरायसकीलकेन बद्धा निर-गात्’ इति । (सविषादम् ।) कष्टं कष्टम् । ततस्ततः । किं ब्रवीषि—‘अथ कथंचन कंचिदिव समयं संभवस्थितो मन्दं मन्दं कवाटपुटं विघटयितुमने-कधात्मानमायास्य नीरन्ध्रकृतबन्धनतया बहुभिरप्युपायैरशक्यविघटनमव-धारयन्नचिन्तयम् । तदा खल्विदं कवाटबन्धनमकिञ्चित्करं भवेत्, यदि ना-म सा प्रसीदति प्रेयसी कमलिनी । यदि च केनचिदन्तरायेणोपहन्यमा-नया तया सदनान्निर्गन्तुमेव न पार्यते, तदा पुनरत्र गाढकवाटबन्धे ध्वने-ष्टकारचित्तभित्तौ अभेद्योपरिपरिच्छदे संप्रच्छन्नानि दारुपञ्जरे बुद्धिपूर्वमा-त्मनैव निपतितस्य मम प्रभाते गृहपतिकरपतनमवश्यमसंशयमेव भवि-ष्यति । कोऽत्र प्रतीकारः । को वा निर्गमोपायः । का वा युक्तिः । किं वा

१. ‘कुञ्ज’ ख. २. ‘आलोकविलोक’ ख. ३. ‘उल्लयन्’ ख. ४. ‘परिवद्ध’ ख.
५. ‘सह निःसारयति’ ख. ६. ‘सचूत्कार’ ख. ७. ‘आस्थितो’ ख. ८. ‘भवति’ ख.
९. ‘दृष्टेष्टका’ ख. १०. ‘सन्नानि दारुण’ ख.

मुकुन्दानन्दभाणः ।

१३

शरणम् । कस्मै कथयामि । कथं गौरवं प्रतिपालयामि । कथं वा जनोप-
हासं परिहरामि । कथं वा बन्धुगृहेषु चरामि । कथमपनेतव्योऽपवादः ।
कथमवलोकनीया गुरवः । सर्वथा चोरं जारं वा व्यपदिशन्ति जनाः ।
किंच किमनुभूय महत्फलमेतावत्परिभवस्य भाजनतां नीतोऽस्मि, यद-
नुसंधाय सर्वमपि विस्मरामि । किं च ।

नालिङ्गितं घनपयोधरतुङ्गमङ्गं

नास्वादितं मधुरमप्यधरप्रवालम् ।

नाघ्रातमाननपयोरुहमप्यमुष्या

हन्ताधुनैव कथमापतितोऽन्तरायः ॥ १८६ ॥

इत्यादिकमामीलितलोचनमेवाकलयन्कमपि पदशब्दमश्रौषम् । श्रुत्वा चो-
न्मीलितनयनो द्वारसंधिविवरप्रविष्टैरायामिभिरिन्दुकान्तमयकुन्तानुकारि-
भिरर्धवमथितगेहान्धकारैरपरिस्फुटाकारविशेषमर्थजातमुपदर्शयद्भिरनतिब-
हुभिरिन्दुपादैरनुमितचन्द्रोदयसमयपरिमाणः साशं च साशङ्गं च कवाट-
विवरदत्तचक्षुरतिप्रौढचन्द्रातपतया निःशेषपरिस्फुटाकृतिं दरफुल्लमल्लिका-
दामवलितकेशकलापं शशिकिरणपाशपरिवेष्टितमिव तिमिरपटलं शिरसा
धारयन्तीम्, सदनवनविहारचक्रोरकवलितचन्द्रिकातुच्छप्रदेशानच्छकपोल-
कान्तिपूरैरापूरयन्तीम्, श्रुतिपथविलङ्घनजङ्घालविपुलविलोचनवसतिसीमावि-
भागहेतुना सेतुनेव नासावंशेनालंकृताम्, गृहदीर्घिकाविकासिकुमुदकुवल्या-
वलेपसारमपसारयितुमिव तत इतो दिक्षु कटाक्षान्विक्षिपन्तीम्, जाम्बूनदाम्ब-
रपरिपिहितावयवतया सहोदरीमोहमिलितयेव सौदामिनीलतया कृताश्लेषां
विमलनखमणिप्रतिबिम्बदम्भकृतपादपतनं वदनकमलपराजितं चन्द्रमसं प-
दक्रमापदेशेन पदे पदे विधूयावधीरयन्तीम्, गुरुकुचकुसुममञ्जरीमञ्जुलतनुल-
तापरिमलतरलपटीरपवमानमन्तरान्तरा पर्यस्तपटाञ्चलोच्चलनकपटेन पाणि-
कमलेन परिहरन्तीम्, प्राट्षमिव घनपयोधराम्, शरदमिव प्रसन्नसरसाश-
याम्, चन्द्ररेखामिव चारुमुधाधराम्, समुद्रसंपदमिव समकरस्फुरितकंकणा-

१. 'लोचनः' ख. २. 'इन्दुकान्तमयकान्तानु' ख. ३. 'चक्रोरकिशोरकवलित-
च्छन्नप्रदेशान्' ख.

भिरामाम्, तारामिव सुग्रीवाधिरोपितहाराम्, सुयोधनसेनामिव कर्णावस-
क्तगाङ्गेयाभरणाम्, सुमेरुधरामिव सुवर्णमेखलाम्, सुरवनीमिव सुरतरुचि-
रोपगूढस्वान्ताम्, समग्रसकलावयवामपि दरदर्शितानङ्गविभ्रमाम्, सेनाम-
प्यबलाम्, संजातसात्त्विकोदयामपि सान्द्रतमोविगाहनकुतूहलाम्, गुणानु-
रागिणीमपि दोषागमोत्सुकाम्, परलोकभीतामप्यङ्गीकृतस्वैरभावाम्, तामेव
कान्तामपश्यम्' इति । सखे, स्वरकिरणसंतापितोऽपि शिशिरकरकलामा-
लोकते न किं कुमुदाकरः । ततस्ततः । किं ब्रवीषि—'ततस्तदवलोकनमु-
धारसाप्यायितसकलावयवतया कमपि प्रमोदभरमन्तरासाद्य सद्य एव तथा
विघटितकवाटबन्धे प्रागेव दरविवृतकवाटपुटनिर्हितकरः पुरस्तात्प्रसार्य पूर्व-
कायं कायजसाम्राज्यकलाम्, कमलिनीं करेण गृहीत्वा तमेव मज्जननिवेशं
प्रावेशयम् । प्रविश्य ।

धम्मिञ्छं मम मुञ्च मुञ्च किमिदं गृह्णासि चेलाञ्चलं

हारस्त्रुव्यति तिष्ठ तिष्ठ गुरवो निष्कारणाशङ्किनः ।

मन्दं जल्प गृहे पतिः स्वपिति मे धूर्तेति संलापिनी

मामालिङ्गितवत्यमुक्तवसना सा सत्वरं प्रेयसी ॥ १८७ ॥' इति ।

सखे, धैन्योऽसि । यतः ।

वैश्या किं तव कैश्वकीं श्लथयितुं वेणीग्रहं मा कृथा

राज्यं नेदमराजकं तव बलात्कारेऽधिकारः कुतः ।

नीवीं मा स्पृश ते स्पृशामि चरणावित्यालपन्ती हठा-

द्येनालं परिरभ्यते परवधूः सोऽयं हि धन्यो युवा ॥ १८८ ॥

किं ब्रवीषि—'ततः

पादाग्रेण कथंचन स्थितवती बाहू निधायांसयो-

रुन्नम्योरसि मे गुरुस्तनभरेणोल्लेखनं कुर्वती ।

बाला चुम्बनलम्पटेव चपलं स्पृष्ट्वा कपोलस्थली-

मासिञ्चनम कामपि श्रवणयोरालापरूपां सुधाम् ॥ १८९ ॥

१. 'भरमतिमात्रमासाद्य' ख. २. 'निर्गत' ख. ३. 'अकायसाम्राज्यकमलां' ख.
४. 'मान्यो' ख. ५. 'वैश्या' क. ६. 'कैश्वली' क. ७. 'ततः' क-पुस्तके नास्ति.
८. 'लम्बितेव चपला' क.

मुकुन्दानन्दभाणः ।

५५

यथा किल । अद्याहं शिरोवेदनापरिदूनेनार्यपुत्रेण श्वश्रूसमीप एव शयि-
तुमादिष्टास्मि । श्वश्रूश्च मां प्रागेव शयनगृहं प्रस्थाप्य निद्रां प्रविश्य
वर्तते । तदेहि तावत् । आवामशङ्कं पुरोद्याने विहराव' इति । सखे, साधु
मन्त्रितं तया । श्वश्रूसमीपशायिनीं मन्यते पतिः । पतिसविधशायिनीं च
श्वश्रूः । तदुभयतोऽपि न शङ्कनीयम् । ततस्ततः । किं ब्रवीषि—'ततश्च
विततनालिकेरतरुशाखादलवलयकायमानान्तरितचन्द्रकरधोरण्या सरण्या
तया तरुण्या तावदिदमेवोद्यानमानीतोऽस्मि । आनीय च सा

संलापकेलिकरताडनसोपहास-

ताम्बूलचुम्बनकचग्रहणैर्विलासैः ।

उद्धोधिताङ्गजतया स्वयमेव ताव-

त्प्रावर्तत प्रथमतो रतये नतभूः ॥ १९० ॥

किं च ।

कण्ठाश्लेषिणमुन्नतस्तनभरश्रोणीतटग्राहिणं

संसक्तोरुयुगं गृहीतजघनप्रावारमप्यन्ततः ।

प्रागेव श्लथबन्धमिन्दुवदना गाढावमर्दासहं

विज्ञायात्यजदाशु काञ्चनपटं व्रीडाकुलापि क्षणम् ॥ १९१ ॥' इति ।

मयूरक, सहासं किं ब्रवीषि—'काञ्चनपटमित्यभिधाय मामुज्जीवितवानसि ।

यैत आत्मानमेव तादृशमत्यजदिति कथयसीति भीतोऽस्मि' इति ।

(सस्मितम् ।) भवतु । ततस्ततः । किं ब्रवीषि—'वयस्य, ततः परम् ।

प्रागल्भ्यं पुरुषायिते मम पुरः पश्येति संनद्धया

तन्व्या ताम्यदुरोजयापि सुचिरं विक्रम्य रम्यं तया ।

श्रान्ता वक्षसि मे निपत्य च पुनः सापत्रपं सस्मितं

साकूतं च समीक्षितं मृगदृशा यत्तत्कथं कथ्यते ॥ १९२ ॥

एवमनेकविधविहारैरायामवतीमपि यामवतीं विरामवतीमाकलय्य यावदेव
पुनरहमेकवारमालिङ्गितुमुद्यतोऽस्मि, तावदेव

१. 'परिदूयमानेन' ख. २. 'प्रागेव' क. ३. 'यतः किल' ख.

९६

काव्यमाला ।

कराभ्यामाकृष्य कणितवल्याभ्यां सरभसं
समासज्य स्वैरं कुचकलशयोरुत्पुलकयोः ।

गलत्काञ्चीदामन्यलघुनि समारोप्य जघने

तया बद्धो गाढं तदनु सुकृती

(इत्यधोक्ते ।) वयस्य, सत्यमेव सुकृती भवान् । यतः ।

परिरम्भकेलिपरिहासभाषणैर्भृशमादृतोऽपि न वशं समेति यः ।

स बधूजनोऽपि यतते यदि स्वयं ग्रहणाय तत्पुरुषपुण्यगौरवम् ॥ १९४ ॥

(सनिःश्वासम् ।) किं ब्रवीषि—‘क वामेतादृशं सुकृतम्’ इति । कस्तर्हि ।

किं ब्रवीषि ।

‘काञ्चनपटः ॥ १९३ ॥’ इति ।

ततस्ततः । किं ब्रवीषि—‘ततश्च

प्रभातप्रायेयं रजनिरजनि प्राग्गुरुजन-

प्रबोधाद्वन्तव्यं विसृज विसृजेति द्रुतगतिः ।

पटान्ते लग्नं मां परिहृतवती पद्मनयना

प्रयाता पश्यन्ती विवलितमुखेन्दुः प्रतिपदम् ॥ १९५ ॥

ततः प्रभृति

अत्राकारितमत्र चुम्बितमिहाश्लिष्टं च हृष्टं पुन-

स्तन्वङ्ग्यात्र विसृष्टमत्र शयितं चात्रैव संभाषितम् ।

इत्थं कुञ्जगृहेषु तान्तसुमनस्तल्पेषु वापीतट-

क्रीडासैकतकेषु च प्रतिपदं भ्राम्यामि हृष्यामि च ॥ १९६ ॥

मयूरक, किं ब्रवीषि—‘सखे, नक्तंदिवमपि तया किं तवाङ्कमारूढया भ-
वितव्यम् । प्रयाता चेन्नक्तमागमिष्यति किमेतावता’ इति । एवमेतत् ।

अतनुतापमपास्य निशि प्रभाकरकलत्रमसौ मुकुलस्तनीम् ।

कमलिनीमचिरात्कलहंसको रमयतीति वयस्य किमद्भुतम् ॥ १९७ ॥

किं ब्रवीषि—‘यदि तावदनेहसं प्रसूनमार्गणो मार्गणार्नुपसंहरिष्यति ततः

१. ‘तथ्यं’ ख. २. ‘मम’ ख. ३. ‘भवति रजनी’ ख. ४. ‘तदा’ ख. ५. ‘किमु
तावता’ ख. ६. ‘उपसंहरति’ ख.

मुकुन्दानन्दभाणः ।

९७

शुभोदकं भविष्यति न भविष्यति वा' इति । मयूरक, किं ब्रवीषि—
 'सखे, प्रमदवनपालिकां मरालिकामाहूय कलहंसकस्य शिशिरोपचारं का-
 रय' इति । (स्मरणमभिनीय स्वगतम् ।) प्रियाप्रस्थानवृत्तान्तावगमाय प्रेषिता
 किल मया वनपालिका मरालिका । भवतु । (प्रकाशम् ।) क्वेदानीं मरा-
 लिका । कलहंसक, किं ब्रवीषि—'वयस्य, मरालिकानामग्रहणेन स्मृत्वा
 कथयामि । सा खल्वितः पूर्वस्मिन्नेव मुहूर्ते वयस्यमेव सुचिरमितस्ततो-
 ऽन्विष्यान्विष्यानुपलभ्य क्वापि मत्संकाशमागत्य 'अये कलहंसक, तव
 प्रियसखो मुकुन्दश्चिरमन्विष्टोऽपि न दृष्टः । तदागते तस्मिन्निदं तस्य
 करे समर्पणीयम्' इति स्वकरकुसुमपुटिकान्तरादुद्धृत्य पत्रिकायुगलं मधुप-
 कण्ठे निधाय मया पुनरपि 'त्वमेव तदागमनपर्यन्तं स्थित्वा गच्छ' इति
 मुहुरुदीरितापि 'ननु तावदहं राजवल्लभेन मन्दारेण पुराद्वहिरद्य नक्तं का-
 लिकाया बल्युत्सवं कारयता कुसुमानयनायादिष्टास्मि । तत्क्षणमपि विल-
 म्बितुं विभेमि' इत्युक्त्वा गतवती' इति । (सहर्षं स्वगतम् ।)

विजहाति वक्रिमाणं विधिरधुना तावदीषदिव ।

शुभसूचकान्यमूनि श्रूयन्ते कतिचिदक्षराणि यतः ॥ १९८ ॥

अद्योत्सवदिने नूनं कन्यकापत्यवत्सलः ।

प्रस्थापयति मन्दारो भर्तुर्गेहं न मञ्जरीम् ॥ १९९ ॥

ततस्तत्रैव मरालिका कालिकायतनोद्याने प्रियतमा पूरयिष्यति मे^२ मनो-
 रथमिति तर्कयामि । (प्रकाशम् ।) सखे, एकां तावदुपनय पत्रिकाम् । किं
 ब्रवीषि—'इदं गृह्यताम्' इति । (गृहीत्वा विलोक्य ।) कथमिदं प्रियाकव-
 रीभारपरिमिलितं केतकीदलमेव । तदेव निर्दिश्य

प्रियावियोगविधुरं ममेवाकृतिनस्तव ।

परिम्लानमभूदङ्गं केतकच्छद तत्कथम् ॥ २०० ॥

अथवा ।

आनीय सस्मितमुखीभिरलं सखीभि-

र्नद्धोऽसि मुग्ध इव वेणिकया नताङ्गचाः ।

१. 'समीपं' ख. २. 'मे' क-पुस्तके नास्ति. ३. 'केतकदलं' ख.

९८

काव्यमाला ।

हे केतकच्छद तयैव नखैर्लिखन्त्या

भुक्तस्त्वमेव सुकृती पुनरेष नाहम् ॥ २०१ ॥

सखे, किं ब्रवीषि—‘वाचय’ इति । (प्राकृतमाश्रित्य वाचयति ।) सत्थि महा-
भाअस्स । एसा गच्छम्हि मन्दभाइणी पइभवणम् (क) । (सासम् ।) व-
यस्य, अतःपरं न शक्नोमि वाचयितुम् ।

कम्पः पाणेः श्लथयति बलात्केतकीवर्हमेत-

च्चक्षुर्बाष्पं स्थगयति ततो नैव बध्नाति लक्ष्यम् ।

चेतो मोहप्रसरकलुषं बुद्ध्यते नापि किञ्चि-

ज्जातं शून्यं शिव शिव जगत्प्रस्थितेति प्रिया मे ॥ २०२ ॥

तत्त्वमेव वाचय । (गृहीत्वा ।) किं वाचयसि ।

ओहरइत्ति पई मं पिअ मा पज्जाउलो तुमं होहि ।

सो हरइ ताव अङ्गं अत्ताणं हरइ तुइ कहं लग्गम् ॥ २०३ ॥

अण्णं अ ।

सीसम्मि कडुअ पाणी सदवारं णाह विण्णवेमि तुमम् ।

काऊण मइ सिणेहं मा णिअकाअम्मि णिइओ होहि ॥ २०४ ॥ (ख)

(सोच्छ्वासम् ।)

अतिसाहसमारूढमियतैव प्रिये त्वया ।

असाविदमपि शृण्वन्हन्त प्राणिमि कर्कशः ॥ २०५ ॥

वयस्यौ, किं ब्रूथः—‘सखे, सर्वथा नास्मिन्दिवसे तस्या प्रस्थानं भवति ।

(क) स्वस्ति महाभागस्य । एसा गच्छामि मन्दभाग्या पतिभवनम् ।

(ख) अपहरतीति पतिर्मा प्रिय मा पर्याकुलस्त्वं भव ।

स हरेत्तावदङ्गमात्मानं हरति त्वयि कथं लग्नम् ॥

अन्यच्च ।

शीर्षे कृत्वा पाणी शतवारं नाथ विश्वापयामि त्वाम् ।

कृत्वा मयि स्नेहं मा निजकाये निर्दयो भव ॥

१. ‘लिखित्वा’ ख. २. ‘वाचयति’ क-पुस्तके नास्ति. ३. ‘संभवति’ ख.

मुकुन्दानन्दभाणः ।

५९

परंतु श्वशुरकुलमाकुलयितुं तस्याः पतिहतकेन केवलं विचेष्टमानेन भ-
वितव्यम् । तथाहि ।

मृष्टान्नेषु मृषारुचिः सुवसने दर्पादिवानादरः

सान्त्वोक्तौ कुटिलोक्तयः किल सुहृद्भावेऽपि सासूयता ।

प्राप्तेषूत्सववासरेषु च पुनः सद्यः प्रयाणोद्यम-

स्तज्जामातृपदाङ्कितो न कुरुते किंनाम दुश्चेष्टितम् ॥ २०६ ॥'इति ।

प्रकृतिरेवेयं मूर्खाणां यत्प्रस्तुतेषु प्रतीपाचरणम् । किं ब्रवीषि—'इमा-
मपि पत्रिकां शृणोतु वयस्यः' इति । (साशङ्कम् ।) सखे, विभेमि श्रोतुम् ।
(पुनः सधैर्यम् ।) किमितोऽधिकं दारुणं भविष्यति । वाचय वाचय । किं
वाचयसि—'स्वस्ति समस्तविलासिनीजनमस्तकमणिस्तोमनीराजितचरण-
नखमण्डलाय विटमण्डलाखण्डलाय युवतिहृदयानन्दकन्दाय मुकुन्दाय ।
सादरमिदमाकलनीयं वयस्येन वचनं बालमित्रस्य वीतिहोत्रस्य ।

मा प्रस्थिता प्रियतमेति क्थं विषादं

प्रागेव सा पुनरुपैति गृहान्प्रदोषात् ।

मा भारती मम मृषेति च जातु शङ्का

ज्योतिर्विदां व्यभिचरन्ति वचांसि नार्थात् ॥ २०७ ॥

तत्कतिचिदेव कालं सोढव्यः संतापः' इति । (विहस्य ।) सायमागन्तुमेव
किल महोत्सवमप्यनादृत्य पत्या तामादाय प्रातर्गतम् । किं ब्रवीषि—'व-
यस्य, मा मैवम् । न खलु दैवज्ञा मृषाभाषिणो भवन्ति । तदा प्रदोषं प्रतिपा-
लनीयमेव' इति । किमेवमपि वक्तव्यम् । प्रतिपाल्यत एव रथावत्प्राणधार-
णम् । किं ब्रवीषि—'किं नाम करणीयम् । अकारणवैरिणा दैवेन दारुणम-
स्मासु त्रिष्वपि प्रदर्शितम् । अत्र भवितव्यतैव भगवती प्रभवति' इति ।
भवतु । कश्चन कथाप्रसङ्गः प्रस्तूयतां वासरशेषमतिवाहयितुम् । (इतरेतरमव-
लोक्य ।) किं ब्रूथः—'किमप्रस्तुतेनान्यकथाप्रस्तावेन । यदेव तावदाकर्ण-

१. 'मिष्टान्नेषु' ख. २. 'किं वाचयसि' क-पुस्तके नास्ति. ३. 'बाल्य' ख. ४. 'वृथा'
ख. ५. 'नार्थम्' ख. ६. 'सोढव्याः संतापाः' क. ७. 'मागतमेव' क. ८. 'तावत्' क.
९. 'ब्रूथः' ख.

६०

काव्यमाला ।

यितुमावयोरद्भुतजलनिधिर्मग्नमन्तःकरणम्, तदेव मञ्जरीसमागमसंविधानमा-
नुपूर्व्येण कथयतु वयस्यः' इति । (किञ्चिन्मुखमवनम्य ।) किमनेन कथितेना-
कथितेन वा विफलेन मनोरथेन । तथापि प्रियसहचरयोरनुयोगो न प्रत्या-
देशमर्हतीति कथयामि तावत् । आकर्णयतं वयस्यौ । किं ब्रूथः—'इमावव-
हितौ स्वः' इति । अस्ति किल समस्तसुरमस्तकमणिस्तवकपालीदीपाली-
नीराजितचरणनखस्य चरणानतचतुर्मुखस्य भगवतो भागवतहृदयमन्दिरा-
भरणस्य श्रीमदिन्दिरारमणस्य निरन्तरतरङ्गदभङ्गुरोत्सवनटनरङ्गं निखि-
लनगरोत्तमाङ्गं निशाकरपुष्करिणीपरिप्लुतोत्सङ्गं कवेरकन्यकाकृतपरिष्वङ्गं
कनकगोपुरोत्तुङ्गं वन्दनमालिकावलदनेकभृङ्गं वन्दारुजनपापभङ्गं वैजयन्ति-
काचुम्बितगगनगङ्गं गगनगङ्गाधौतसौधगृङ्गं शृङ्गाटकनटत्क्रीडाकुरङ्गं कुरङ्ग-
लोचनापाङ्गतरङ्गितानङ्गमनङ्गमदचटुलवारकान्तावशीकृतभुजङ्गं जङ्गमगाङ्गे-
यगिरिगुरुशताङ्गं शताङ्गचरणकरपरिचरणपरिणतमत्तमातङ्गं मातङ्गमदज-
लासिक्तरथ्यानैटत्तुरङ्गं तुरङ्गखुरदलितकुट्टिमसमुत्थितपरागपरम्परापिहितप-
तङ्गं पतङ्गमणिमण्डपमण्डनशुकसारिकाक्रियमाणहरिकथाप्रसङ्गं संगतनिग-
महृदयान्तरङ्गं श्रीरङ्गम् । किं ब्रूथः—'अस्त्यसकृदवलोकितमध्यासितं च ।

सह्यक्षमाधरतुङ्गशृङ्गघटितप्रालम्बमानोल्लस-

त्कावेरीपरिवाहरश्मियुगलीपर्यन्तपर्यङ्किका ।

मन्ये रङ्गपुरीति यत्र भगवान्वातूलतूलाश्रिते

तल्पे कल्पितकौतुकः कमलया दोलासुखं ढौकते ॥ २०८ ॥

ततस्ततः' इति । कदाचन किल कमलाहृदयकमलभृङ्गराजस्य रङ्गराजस्य
चैत्रोत्सवावलोकनप्रसङ्गाद्वसंतकसंतानकप्रमुखैः प्रियसखैः सह रङ्गनगरीं
गतः । तत्र तैस्तैरुत्सवैरमन्दकन्दलितमानन्दमनुभवन्कतिचन दिनान्यनै-
षम् । एकदा तु कलकलायमानकोकिलकुलकण्ठगर्जिततर्जितपथिकजनन-
यनबाष्पधारापूरपूरितसरणीषु मधुमदचपलमधुकरतरलबकुलमुकुलगलित-
मकरन्दधोरणीषु चन्दनमरुदान्दोलितलताकुसुमपरागपुलिनशबलितासु कु-
सुमावचयकुतुकपौराङ्गनाचरणचङ्क्रमणरणन्मणिमञ्जुमञ्जीरमञ्जुलरवाकृष्ट-

१. 'निमग्नं' ख. २. 'अवनम्य' ख. ३. 'चरत' ख. ४. 'पराङ्गना' ख.

मुकुन्दानन्दभाणः ।

६१

कलहंसधवलितासु क्रीडाकुरङ्गकिशोरककवलितदूर्वाङ्कुरासु वनदेवताकर-
कलितवलिकुसुमकोरकितशशिकान्तमणिवेदिकासु कवेरजातटवनवीथिकासु
कदाप्यदृष्टपूर्वतया निसर्गरमणीयतया च तस्य देशस्य चित्रीकृतहृदय-
स्तत्र तत्र संचरन्कंचन चञ्चलापुञ्जमिव जलदावतीर्णं पञ्चबाणकलितमिव
काञ्चनलतालीलावनं कृतभूतलावतारमिव तारकानिकुरम्भं तरुणीकदम्ब-
मालोकयम् । किं ब्रूथः—‘ततस्ततः’ इति ।

वदनपरिमलाशावल्गदिन्दिन्दिराली-

वलयशिखिशिखण्डच्छन्नशालिन्यधोवः ।

युर्वातजनकदम्बे मञ्जरी तत्र दृष्टा

नवकिसलयलेखामण्डले मञ्जरीव ॥ २०९ ॥

तया च ।

कालिन्दीपुलिनेषु मे विहरतश्चेतोदुकूले चिरं

चित्रं गोपवधूमयं विरचितं चेतोमुवा यत्पुरा ।

तन्वङ्ग्या मम दृक्पथेन रभसादन्तः प्रविश्य क्षणा-

त्तत्सर्वं निजकान्तिकुङ्कुमरसैः कोपादिव क्षालितम् ॥ २१० ॥

मयूरक, किं ब्रवीषि—‘अपि नाम तादृशी रूपसंपत्तिः’ इति । कलहं-
सक, किं ब्रवीषि—‘कथमन्यथा हृदयमवगाहतां वयस्यस्य’ इति । अथ
किम् ।

अमृतमयपयोधिमञ्जयोनौ हरिणकिशोरदृशो मुखापदेशात् ।

कलयति गलितो य एकचिन्दुर्जगति बभूव स एव नूनमिन्दुः ॥ २११ ॥

अपि च ।

कुन्ताः कुटिलदृगन्ता दन्ता नवकुन्दकुसुमसामन्ताः ।

(निःश्वस्य ।)

चिन्ता मम तु दुरन्ता

तथापि संग्रहेण कथयामि ।

वान्ता तडिदेव वारिदात्कान्ता ॥ २१२ ॥

१. ‘जालान्यधोवः’ ख. २. ‘कुन्द’ क-पुस्तके नास्ति. ३. ‘संक्षेपेण’ ख.

६२

काव्यमाला ।

किं ब्रूथः—‘ततस्ततः’ इति । ततश्च तासु यथाभिलषितं तत्र तत्र लता-
कुञ्जेषु कुसुमावचयं कुर्वतीषु स्वयमेकैव सा मञ्जरी मदनमदकुञ्जरीव तत
इतश्चरन्ती कचन माकन्दलतामन्दिरद्वारवेदिकामधिरुह्य वसति मयि किं-
चिदिव विवर्तितवदना मदनावेशतरङ्गितान्यपाङ्गानि व्यापारयति स्म ।
तथाहि ।

स्वच्छन्दमेत्य मयि न प्रसृतानि कामं
स्वावास एव निभृतं न पुनःस्थितानि ।
लक्ष्यान्तरेऽपि च न लब्धपदानि तस्याः
पारिष्ठवानि पथि केवलमीक्षितानि ॥ २१३ ॥

किंच ।

अन्यासु तासु कुसुमान्युपचिन्वतीषु
कुञ्जेषु मञ्जु मदकुञ्जरगामिनीषु ।
सा मञ्जरी तु मम सामिविलोकितेन
चेतोमयं जलजमाहरदेकमेव ॥ २१४ ॥

किं बहुना ।

पादाभ्यामुपरुद्धमूरुयुगलीयन्त्रेण निष्पीडितं
मध्येनानृतमूर्तिना मृगदृशो नाभौ बलान्मज्जितम् ।
व्याकृष्य त्रिवलीषु रोमलतया वक्षोजशैलाग्रयोः
क्षिप्तं वीक्षितसायकैर्मम मनो विद्धं च बद्धं कचैः ॥ २१५ ॥

किंच ।

आयातं कचभारबन्धनगृहादास्यामृताम्भोनिधौ
स्नातं दन्तपटीपटीपरिहितं नेत्रोत्पलालंकृतम् ।
चेतो मे विनिवेश्य चित्तजनुषा वक्षोजसिंहासने
साम्राज्ये पुनरभ्यपेचि मुदृशः स्मेरापदेशामृतैः ॥ २१६ ॥

१. ‘आनतमूर्तिना’ ख. २. ‘कोमलतया’ ख. ३. ‘अस्या मुखाम्भो’ क.

मुकुन्दानन्दभाणः ।

६३

किं ब्रूथः—‘स्थाने खलु मनोजन्मनो जनकसमाराधनानुरोधः’ इति ।
वयस्यौ, मा मैवम् । अनियतमनङ्गहतकस्य सौहार्दम्, यतस्तेनैव पुनः

अवचितकुसुमाभिस्ताभिरालीभिरेषा

कथमपि पुरमारात्प्रस्थिता यावदेव ।

शिव शिव मम तावच्चित्तजेनाशु चित्तं

प्रमथितमवदीर्णं चूर्णितं भूर्णितं च ॥ २१७ ॥

वयस्यौ, किं ब्रूथः—‘अव्यवस्थितचित्तस्य प्रसादोऽपि भयंकरः इति
सत्यमेव संवृत्तम् । ततस्ततः’ इति । ततश्चान्तरान्तरा सव्याजविवलित-
मुखीं सुमुखीमारादिवानुसरंस्तदगारद्वारपर्यन्तं गतोऽस्मि ।

तदेन्द्रजालसंरम्भं समजृम्भयदङ्गजः ।

प्रविष्टामपि गेहं तां यन्मे प्रावेशयन्मनः ॥ २१८ ॥

अथ तावदशिशिलावयवैःसंधिवन्धमज्ञातकैतवकथागन्धं सिन्धुमिव जडाश-
यम्, जलदमिव पयोवाहम्, जलदकालमिव घनमघीमलिनाम्बरम्, प्रल-
यानलमिव दग्धकाष्ठावलिम्, हरमिवाग्निविकारलोचनम्, नारायणमिव
भक्तानुकूलव्यापारम्, शेषमिवोदग्रदर्वीकरम्, गरुडमिवाधिगतमहानसम्,
कृष्णमिव क्षालितकंसमालिन्यम्, राममिव मारीचमथनम्, भीमसेनमिव
दलितज्वलितकीचकशतम्, शक्रमिव पाकशासनम्, मत्तमातङ्गमिव करपि-
ष्टनागैरम्, वैयाकरणमिव विदितस्वरसव्यंजनैर्प्रक्रियम्, वैशेषिकमिव द्रव्य-
गुणक्रियाजातिविशेषतत्समवायक्रमाभिज्ञम्, मीमांसकमिवार्थभावनस्वरू-
पज्ञम्, सुकविमिव विज्ञातशिखरिणीभेदम्, पण्डितमिव परिचितसकलर-
सपरिपाकम्, कमपि कज्जलमेचकं पाचकमपश्यम् । स च वसन्तकमुखेन
प्रष्टः स्वभावसरलतया तस्याः सकलमपि नामकुलशीलादिकमकथयत् ।
तथा हि—यथा किल इयमस्मत्स्वामिनो मलयस्य स्नुषा माधवस्य
कलत्रं मञ्जरी नाप्त्री मन्दारस्य नन्दिनी । इयमद्य श्वो वा बन्धुकुल-
दिदृक्षया नवीननगरं गमिष्यति । यत्र पितुर्मन्दारस्य मन्दिरम्’ इति ।

१. ‘वयस्यौ’ क-पुस्तके नास्ति. २. ‘अपचित’ क. ३. ‘सकलावयव’ ख. ४. ‘प्र-
दग्ध’ ख. ५. ‘नागररङ्ग’ ख. ६. ‘विक्रिय’ ख. ७. ‘तथा हि’ क-पुस्तके नास्ति.

६४

काव्यमाला ।

वयस्यौ, किं ब्रूथः—‘अहो परमार्थवादिता याचकस्य । ततस्ततः’ इति । ततः कतिपयदिनान्तर एव सा नवीननगरमिदमागता । पश्चादहमपि । अत्र च मयीव तस्यामप्यपक्षपातं दर्शितदर्पे कंदर्पे तत्र भगवत्या जटावत्या विदिततदभिप्रायया परमकारुणिकया स्वयमेव तीर्थयात्राप्रसङ्गेन कालिन्दीतीरवृन्दावने विज्ञातपूर्वं मामुपगम्य कृतप्रणाममाशीर्भिरभिनन्द्य ‘वत्स मुकुन्द, कथं कंदर्पमुन्दरायां कन्दलति तव तनाविन्दाविव तानवम् । किमेतदध्वश्रमाद्भवेत्, आहोस्विदिष्टबन्धुविप्रयोगात्, किंवा मदनधनुश्चेष्टितादित्यसरुदनुबध्यानुयुक्तो मनस्येव किं मामुपहसितुम्, किमवधीरयितुम्, किं वा निग्रहीतुम्, किं वानुग्रहीतुं पृच्छति । किमस्यै संवरणीयं विवरणीयं वेति क्षणं विचिन्त्य पुनरेव कुतो महाभावानामनुग्रहादन्यत्राभिनिवेशो भवेदिति कृताध्यवसायः सानुपूर्व्यं भगवत्यै मदनवेदनां न्यरूपयम् । वयस्यौ, किं ब्रूथः—‘वयस्य, सम्यगध्यवासितम् । ततस्ततः’ इति । सा च तदाकर्ण्य ‘वत्स, एवमेव वत्सयापि बाल्यात्प्रभृति मन्दकलालितया मञ्जर्याप्यभिधाय सप्रार्थनं वत्ससकाशं प्रहितास्मि । शृणु तस्याः समवस्थाम् ।

सूते बालरसालपल्लवततिः श्वासाहता मर्मरं

पाणिस्पर्शनशोषिताः सुमनसो अश्रयन्ति वृन्तैः समम् ।

म्लायन्ते नयनान्तवान्तसलिलैर्हा हन्त दूर्वाङ्कुरा-

दावस्पष्टमिवाद्य निष्कुटवनं तन्व्या दरीदृश्यते ॥ २१९ ॥

तद्गद्ग, नोपेक्षणीया बलवदस्वस्था बाला’ इत्यभिहितवतीं भगवतीम् ‘अयमहं प्रियायाः साहजिकानङ्गतरङ्गितैरपाङ्गैरेव प्रथमं क्रयविक्रयार्हदशामासादितोऽस्मि । विशेषतश्चाद्य तत्रभवत्याः प्रसादेन । तद्यथाभिलषितं नियुज्यस्व’ इत्यवोचम् । किं ब्रूथः—‘सांप्रतं भगवत्यां न्यस्तभारोऽसि । ततस्ततः’ इति । ततः सा भगवती दीर्घं निःश्वस्य ।

रूपलावण्यसौन्दर्यसंपदा समयोद्दयोः ।

प्रेम्णा च युवयोर्हन्त परिपन्थी वृथा विधिः ॥ २२० ॥

१. ‘मदनधनुश्चेष्टिता’ ख. २. ‘अन्यथा’ ख. ३. ‘सा तु’ क. ४. ‘विक्रयाहो’ ख.

मुकुन्दानन्दभाणः ।

६९

तदमुना निष्कारणवैरिणा विहन्यमानो मत्प्रयत्नः कथं शुभोदको भविष्यति । अथवा त्रिलोकविजयिनो मन्मथस्य व्यवसितुं कथं नाम विघटयतु कुटिलधीरपि विधिः । भवतु । समयमन्विष्य योजयिष्यामीत्युक्त्वा तत्प्रभृति तया कृतो बहुविधोऽपि प्रयत्नो मदीयदुर्विधिपैकादेव प्रतिहतः । ह्यस्तु पुनर्मन्दारारामे सा मे भगवत्या जटावत्याः प्रसादात्प्रियतमा मञ्जरी करतललङ्घने । किं ब्रूथः—‘चिराय फलितं प्रियसखस्य मनोरथेन’ इति । (सनिःश्वासम् ।) नहि नहि । किं तु फलोन्मुख एव भग्नः । वयस्यौ, किं ब्रूथः—‘कथं कथम्’ इति । (सविषादम् ।)

कुञ्जे कोमलशाद्वले पदमिह द्वागर्पितं वा न वा

किञ्चिच्चाटु चमत्कृतं च वचनं किं व्याहृतं वा न वा ।

साकूतप्रणयं च सामि नयनं व्यापारितं वा न वा

तन्व्या हन्त तदन्तरे विधिवशात्तस्याः प्रबुद्धः पतिः॥२२१॥

अद्यतनस्तु वृत्तान्तः प्रियवयस्ययोर्विदित एवास्ति । किं ब्रूथः—‘भवतु । किमेतावता । अस्मिन्दिवसे फलिष्यत्येव ते मनोरथः’ इति । (विहस्य ।) नूनमद्यैव फलिष्यति, यस्मात्प्रियतमा पत्या समं प्रस्थिता । किं ब्रूथः—‘सखे, अपि नाम विस्मृतं वीतिहोत्रप्रेषितं पत्रम्’ इति । (दिशो विलोक्य ।) विस्मृतप्रायमेव, यदयं प्रदोषसमयोऽप्युपनतः । तथा हि ।

द्रागैन्द्रीमनुचुम्ब्य सस्मितमुखीमामोदिनीं पद्मिनीं

कृत्वासौ परिरम्भसंभ्रमपरिश्रान्तां च वारश्रियम् ।

संरक्तोऽहिमभानुरद्य च समाश्लिष्यत्यहो रागिणीं

काश्मीरोपलसत्पयोधरभरां कान्तां दिशं वारुणीम् ॥२२२॥

किं च ।

पुराणरश्मिजालेषु स्वस्तेष्वस्तावलम्बनम् ।

बिम्बमम्बुरुहां नेतुरम्बरादवलम्बते ॥ २२३ ॥

१. ‘निहन्यमानो’ ख. २. ‘अथवात्र’ ख. ३. ‘विपाकेनैव’ ख. ४. ‘लम्बैव’ क. ५. ‘भविष्यति’ ख. ६. ‘ब्रवीषि’ क. ७. ‘स्त्रियम्’ क. ८. ‘चरमां श्लिष्यत्यहो’ क.

६६

काव्यमाला ।

अपि च ।

जगदिव हुलातपाभितप्तं जनयितुमद्य जलाभिषेकशीतम् ।

परिधृतविशातकुम्भकुम्भा प्रचलति पश्चिमवारिधिं दिनश्रीः ॥२२४॥

किं च ।

पतति रविरपूर्ववारिराशौ हृदि पथिकस्य यथात्मभूर्हुताशः ।

प्रसरति च तमां तमःप्ररोहः प्रतिपदमस्य यथा मनोविमोहः ॥२२५॥

किं ब्रूथः—

‘अभिभूय सतामवस्थितिं जडजेषु प्रतिपाद्य च श्रियम् ।

जगतीपरितापकृत्कथं जलधौ नावपतेदसौ रविः ॥ २२६ ॥’ इति ।

(अन्यतोऽवलोक्य सकरुणम् ।) हन्त हन्त ।

चरमाचलपरभागं चक्षुर्जगतामगाद्यावत् ।

हा तावदेव कोकौ दूनावन्योन्यमगमतां दूरम् ॥ २२७ ॥

(पुनर्विलोक्य ।) कथमित एवागच्छति भगवती जटावती । (सप्रथयम् ।) भ-

गवति, इत् इतः । (किंचिदुत्थाय ।) भगवति, प्रणम्यसे । किं ब्रवीषि—

‘वत्स, अचिरादेवाभिमतं लभस्व’ इति । (सन्निवेदम् ।) । कथं ममाप्यभि-

मतलामः । किं ब्रवीषि—‘अद्यैवोपनतमित्यवधार्यताम्’ इति । (सहर्षम् ।)

कथमिव । किं ब्रवीषि—‘अर्धपथात्पुनरागता मञ्जरी’ इति । वयस्यौ,

किं ब्रूथः—‘अहो सूनृतवादिता पुरोहितपुत्रस्य वीतिहोत्रस्य’ इति ।

कथं नाम ज्योतिर्विदां वितथवादिता भवेत् । (सस्पृहं स्वगतम् ।)

अन्तर्मनोजदहनोष्णाशिखावलीढ-

श्वासोपरोधपरिपाण्डुलसत्कपोलम् ।

मद्रीक्षणक्षणभवन्नवकान्तिपूरं

द्रक्ष्यामि तद्भदनवारिरुहं कंदा नु ॥ २२८ ॥

किं ब्रूथः—‘भगवति, किं पत्यैव पुनरानीता’ इति । भगवति, किं वदसि

नहि नहीति । (सप्रमोदं स्वगतम् ।) तर्हि कथमागता प्रियतमा । किं ब्रवीषि—

‘शृणु । यावदेवैनामादाय क्रोशमात्रं गतो माधवस्तावदेव तत्पित्रा मलयेन

१. ‘चरमां’ क. २. ‘अद्य’ क. ३. ‘यूनां’ क. ४. ‘वत्स वत्स’ क. ५. ‘कथमिव कथमिव’ क. ६. ‘वयस्यौ’ क-पुस्तके नास्ति. ७. ‘कदाहं’ ख. ८. ‘ब्रवीषि’ ख.

मुकुन्दानन्दभाणः ।

६७

प्रेषितं पत्रमुपनतम्' इति । किमिति प्रेषितं पत्रम् । किं ब्रवीषि—'इदानीं राजोपप्लवाद्भङ्गनगरं विहाय मधुरां गताः स्मः । तद्वत्सा मञ्जरी कतिचन मासांस्तत्रैव मातृभवने स्थातुमर्हति । त्वं तावदेतत्पत्रिकावलोकनात्परं न क्षणमपि विलम्बितुमर्हसि' इति । वयस्यौ, किं ब्रूथः—'वयस्य, दिष्ट्या तव प्रसन्नाः कुलदेवताः' इति । (सौत्सुक्यम् ।) ततस्ततः । किं ब्रवीषि—'ततस्तां मञ्जरीं तत्सहोदरं स्वच्छगुच्छं च पुनर्निवर्त्य तेन पत्रिकानेत्रा सद्वितीयः प्रस्थितो माधवः' इति । (सविस्मयानन्दम् ।)

हन्त पत्यपदेशेन मृत्युना हरिणक्षणा ।

कला चान्द्रीव तमसा वियुक्ता सहसा कथम् ॥ २२९ ॥

केदानीं प्रेयसी । किं ब्रवीषि—'भद्र, भवद्विरहविह्वलामध्वपरिश्रम-
खिन्नां मन्यमानो मन्दारो मन्दिर एव मरालिकाद्वितीयां मञ्जरीमास्थाप्य
सकलबन्धुकुलसमेतः कालिकामाराधयितुं बाह्योद्यानं गतः' इति । अन्य-
दप्यनुकूलं भगवत्याः प्रसादेन । क्षणमात्रं ध्यानारूढा भगवती कलहंस-
कर्मयूरकौ प्रति किं वदति—'वत्सौ, युवयोरपि दिष्ट्या फलिष्यति
मनोरथः । तदवश्यं व्याप्रियतामभिमतविषयेषु' इति । मयूरक, किं ब्र-
वीषि—'कलहंसकस्य कमलिनी करतलगतैव वर्तते । मम कथं मन्दभा-
ग्यस्य प्रकृतिचपला सौदामिनी प्रसीदेत्' इति । (पुनरपि ध्यात्वा ।) किं
ब्रवीति भगवती—'मयूरक, पूर्वद्युर्जाग्रतो गुरुजनाङ्गीता सौदामिनी प्र-
तिनिवृत्ता । न खल्वस्यामपि रजन्यां तथा करिष्यति' इति । वयस्यौ,
किं ब्रूथः—'न खलु ज्ञायते किं वा भविष्यति' इति । आः, कथं भग-
वत्या वचनेऽपि विचिकित्सा । (श्रवणमभिनीय ।) कथं पदशब्द इव श्रू-
यते । (विलोक्य ।) कथं सत्वरं मरालिका समापतति । भगवति, किं ब्र-
वीषि—'भद्र, सांप्रतमसह्यवेदनया वत्सया प्रेषितेयं भविष्यति' इति ।
(पुनर्विलोक्य ।) कथं प्रत्यासन्नैव । किं ब्रवीषि—'कहं विलम्बीअदि ।

१. 'राजकार्यो' क. २. 'त्वं तावत्' इत्यादि, 'अर्हसि' इत्यन्तं क-पुस्तके नास्ति.

३. 'स्वच्छं च' क. ४. 'मरालकौ' ख. ५. 'प्रसीदतीति' ख. ६. 'विज्ञायते' ख.

६८

काव्यमाला ।

मधुरसविसर्लित्तमगणेहिं कुसुमसरेण हृदाएँ हा सहीए ।

णिवइअ मैलआणिलो हदासो हर हर जीविदसंसअं करोदि॥२३०॥(क)

(संस्कृतमाश्रित्य १) किंबहुना ।

सेचं सेचं तुहिनसलिलैर्लोचने वीक्षिता सा

स्वादं स्वादं हिमकरघटे कां दशां ते वदामि ।

श्रोत्रे शश्वन्मलयजदलैः श्रूयतां वीजयित्वा

प्राणास्तन्व्यास्तव करतले तत्र देवः प्रमाणम् ॥२३१॥'इति ।

भगवति, किं ब्रवीषि—'त्वर्यताम् । यावदेव नोदयशिखरिशिखरमधिरो-
हति तुषारकरः' इति । एवमेतत् । तिमिरतिरोहित एव समये समुपसर्प-
णीयाः स्वैरिण्यः । (सर्वतोऽवलोक्य १)

आपूरितमिदं श्यामतमसंतमसैरलम् ।

ब्रह्माण्डमण्डलं भाति सकज्जलकरण्डवत् ॥ २३२ ॥

कलहंसक, किं ब्रवीषि—

'सर्वे ध्वान्तमिदं वदन्तु बहुधा सिद्धान्त एवं तु नः

स्वाधारेषु करेषु पुष्करमणेः स्वस्तेषु नूनं शनैः ।

अस्तालम्बतयाम्बरेण पतता ग्रस्ते समस्ते जग-

त्युन्मीलत्करकन्दलैरैथ विधोस्तत्तावदुत्तार्यते ॥२३३॥' इति ।

वयस्य, सम्यगुक्तम् । मरालिके, किं ब्रवीषि—

'कंदप्पचन्दणसमीरणकोइलाली-

कोलाहलाउलमणा मह दाव आली ।

(क) कथं विलम्ब्यते ।

मधुरसविषर्लित्तमार्गणैः कुसुमशरेण हृताया हा सख्याः ।

निर्पत्य मलयानिलो हताशो हर हर जीवितसंशयं करोति ॥

१. 'सित्त' ख. २. 'हदाइ हा सही ई' क. ३. 'मअआणलो' क. ४. 'वीक्षते'
ख. ५. 'हिमकरघटिः' ख. ६. 'त्वर्यतां त्वर्यताम्' ख. ७. 'आरोहति' ख. ८. 'स-
मुपसर्पणीया स्वैरिणी' ख. ९. 'अपि' क. १०. 'सित्त' ख. ११. 'हता हि हा सखी
मे' क. १२. 'निपतति मृदनानलो' क.

मुकुन्दानन्दभाणः ।

६९

चन्द्रोदए जदि पदे घणचन्दिआ वि

णूणं भवे अहह दावहदा लदे व्व ॥ २३४ ॥

ता तुवारिज्जिदु' (क) इति । अये कलहंसक, मयूरक, युवाभ्यामपि भग-
वत्युपदेशक्रमेण व्याप्रियताम् । इयं भगवती मरालिका च मां त्वरयतः ।
किं ब्रूयः—'अथ किम् । वयस्य, साधय साधय' इति । मरालिके, म-
न्दारसदनमार्गं दर्शय । किं ब्रवीषि—'देव, इदो इदो' (ख) इति ।
(कतिचित्पदान्यतिक्रम्य ।) कथं क्षणेन मन्दारोद्यानमागतोऽस्मि । (विलोक्य
सविस्मयम् ।) कथमिहानुदितेऽपि चन्द्रमसि चन्द्रिकाप्रसरः । मरालिके,
किं ब्रवीषि—'ण क्खु चन्दिआपसारो एसो ।

देवै तुह दंसणादो तरुणीए हरिसणिभरङ्गीए ।

कन्दलइ मन्दहासो कन्दलिआणन्दकन्दलो व्व मुहात् ॥ २३५ ॥

ता पेक्ख पेक्ख । इमाए

वाणी महुरसवेणी वेणी मधुमत्तमधुअरीसेणी ।

खोणी विसालसोणी एणीणअणा वि मअणसरतूणी ॥ २३६ ॥ (ग)

(क) कंदर्पचन्दनसमीरणकोकिलालि-

कोलाहलाकुलमैना मम तावदालिः ।

चन्द्रोदये यदि पतेद्वनचन्द्रिकापि

नूनं भवेदहह दावहता लतेव ॥

तैत्त्वयताम् ।

(ख) देव, इत इतः ।

(ग) न खलु चन्द्रिकाप्रसर एषः ।

देव तव दर्शनात्तरुण्या हर्षनिर्भराङ्गयाः ।

कन्दलति मन्दहासः कन्दलितानन्दकन्दल इव मुखात् ॥

तैत्पश्य पश्य । एतस्याः

वाणी मधुरसवेणी वेणी मधुमत्तमधुकरीश्रेणी ।

क्षोणी विशालश्रोणी एणीनयनापि मदनशरतूणी ॥

१. 'णूणं' क. २. 'कतिचन' ख. ३. इयमार्या क-पुस्तके गद्यान्तः पातिता. ४.
'मुहादो' ख. ५. 'मला' क. ६. 'त्वयतां त्वयतां' क. ७. 'तत्प्रेक्ष्य प्रेक्ष्य अस्याः' क.

भगवति, किं ब्रवीषि—‘एवमेतत् ।

अमुष्या लावण्यं मृदुलमृदुलानप्यवयवा-

न्मनोलौल्यं धातुः कैरकठिनतां मे विमृशति ।

पदं चित्ते धत्ते मतिरिति पुरा पङ्कजभुवा

ध्रुवं कल्याणीयं कलितमुकृतैरेव रचिता ॥ २३७ ॥

तदुपसर्पतु वैत्सः’ इति । (उपसृत्य सचमत्कारम् ।)

प्रणये प्रैतार्यमाणे कृष्णभुजंगेन कोकदंपत्योः ।

चकित इव चित्रमेतत्पार्श्वे वर्तयति बर्हिणं चन्द्रः ॥ २३८ ॥

किं च ।

कुचदुर्गराजधान्योर्मध्येमार्गं मृगीदृशो मदनः ।

किमकृत नाभीवापीमपि रोमालीतमालवनरेखाम् ॥ २३९ ॥

मरालिके, लज्जया किंचिदिव संध्रान्तां मञ्जरीं प्रति किं ब्रवीषि—

‘ओणेहि सुमुहि दूलं वीलां विस्सासघाङ्गीं झत्ति ।

जा संमुहे वि दइए कितवा विमुहीकरेदि तुमम् ॥ २४० ॥’ (क)

प्रिये, किं ब्रवीषि—‘सहि, इमो माआवी महाभाओ जदा मह दिट्ठिपहं गतो तदो ज्जेव दूलं पलाइदं वीलाए अणुपअं ज्जेव कुलवुत्तेण अ’ (ख) इति । (सस्मितम् ।) मरालिके, किं ब्रवीषि—

‘अणुवट्ठिअ सेरगइं अम्बां अज्जं वि अणुसरिअ ।

सैरं चरमाणाए ण तुए लुत्तं सुवेणि कुलवुत्तम् ॥ २४१ ॥’ (ग) इति ।

(क) अपनय सुमुखि दूरं व्रीडां विश्वासघातिनीं झटिति ।

या संमुखेऽपि दयिते कितवा विमुखीकरोति त्वाम् ॥

(ख) सखि, अयं मायावी महाभागो यदा मम दृष्टिपथं गतस्तदैव दूरं पलायितं व्रीडयानुपदमेव कुलवृत्तेन च ।

(ग) अनुवर्त्य स्वैरगतिमम्बामार्यं चानुसृत्य ।

स्वैरं चरमाणाया न त्वया लुप्तं सुवेणि कुलवृत्तम् ॥

१. ‘कठिनकरतां मे विमृशतः’ ख. २. ‘भवान्’ ख. ३. ‘प्रतीर्यमाणे’ ख.
४. ‘केकिन’ ख. ५. ‘किं च’ क-पुस्तके नास्ति.

मुकुन्दानन्दभाणः ।

७१

प्रिये, मरालिकां कर्णोत्पलेन ताडयन्ती सस्मितं किं ब्रवीषि—‘हला मरालिए, कहं अम्बं वि परिससि’ (क) इति । भगवति, किं ब्रवीषि—‘आ शतसंवत्सरान्तमस्त्येव कुलवृत्तम् । अयं तु दुर्लभः स्वाभिमतविषयानुभवः’ इति । प्रिये, अपि नाम श्रुतो भगवतीनिदेशः । प्रिये, सस्मितं किं ब्रवीषि—‘ण केवलं सुणीअदि अनुष्ठीअदि अ’ (ख) इति । कथं भगवत्युपदेशेनाकलङ्कहृदया प्रेयसी संवृत्ता । भगवती किं ब्रवीति—

‘निसर्गादेव युवयोर्निरूढप्रेमबन्धयोः ।

निशायितं मया जोषं कैरविण्यञ्जयोरिव ॥ २४२ ॥’ इति ।

प्रिये, किं ब्रवीषि—‘पेक्ख पेक्ख । एदं कन्दलइ चन्द्रबिम्बम्’ (ग) इति । अयि,

इन्दुना मम किमब्धिविन्दुना सिन्धुना च पुनरस्य बन्धुना ।

आनने जयति ते वरानने चञ्चले च कलिते दृगञ्चले ॥ २४३ ॥

(प्राचीमवलोक्य ।) कथमुदितमेव विरहिजनप्राणजगत्प्राणफणिना हराशिरोमणिना । तथा हि ।

कलितमम्बरमाकलयन्करैर्मृदितपङ्कजकोशपयोधरः ।

विकसदुत्पलनेत्रविलोकितः सखि निशां सरसीकुरुते विधुः ॥ २४४ ॥

किं च ।

आलोक्य चन्द्रमसमभ्युदितं समन्ता-

दुद्वेष्टदूर्मिविचैलत्कलशाम्बुराशेः ।

विष्वग्विसारिपरमाणुपरम्परैव

ज्योत्स्नात्मना जगदिदं धवलीकरोति ॥ २४५ ॥

(क) सखि मरालिके, कथमम्बामपि स्पृशसि ।

(ख) न केवलं श्रूयतेऽनुष्ठीयते च ।

(ग) प्रेक्षस्व प्रेक्षस्व । इदं कन्दलयाति चन्द्रबिम्बम् ।

१. ‘भगवति, किं ब्रवीषि’ ख. २. ‘विलसत्’ ख.

७२

काव्यमाला ।

भगवति, किं ब्रवीषि—‘एवमेतत् ।

भास्वत्कर्कशशोणचक्रकषणैराकाशकालायसा-

द्यच्चूर्णं निविडं निपत्य तम इत्याख्यां जगत्यामगात् ।

तैच्चेन्दुच्छलसिद्धपारदमहाबिन्दोः समायोगतो

जातं रूढ्यरजोमयं वयमिदं ज्योत्स्नां समाचक्ष्महे ॥ २४६ ॥ इति ।

अहमेवं तर्कयामि ।

समयशबरो व्योमारण्ये सुधाशनमक्षिका-

नुविहितसुधाबिम्बक्षौद्रस्फुरत्पटलं प्रति ।

कलयति कलङ्काख्यं धूमं निपीज्युः ।

त्किरति मधुरज्योत्स्नाक्षौद्रं महीतलभाजने ॥ २४७ ॥

अपि च ।

दष्टे जगद्वपुषि कालभुजंगमेन

तत्रान्धकारमिषमाविरभूद्विषं यत् ।

संजातलक्ष्मणि तदिन्दुमणौ निपाय्य

ज्योत्स्नामये पयसि तं क्षिपति स्म धाता ॥ २४८ ॥

अथवा ।

आयताग्रसितरश्मिनिबद्धं लैञ्छनछविमपीरसदिग्धम् ।

चन्द्रकैतवमरुत्पटचैक्रं क्रीडयोत्सृजति किं स्मरबालः ॥ २४९ ॥

किं च ।

दिग्यन्त्रतस्तिमिरचूर्णविशेषपूर्णा-

दुद्रवरोर्दुर्मयरञ्जकविस्फुलिङ्गात् ।

कालेन पूर्वगिरिदुर्गजुषा प्रयुक्तो

वृत्तोपलो विधुमिषात्पथिकान्हिनस्ति ॥ २५० ॥

अथवा नायं चन्द्रः ।

शम्बरारिरमृतं विषगर्भं चन्द्रबिम्बकपटात्प्रयुनक्ति ।

यद्वहिः सितमथासितमन्तः प्रोषितान्दहति दर्शनमात्रात् ॥ २५१ ॥

१. ‘शोणकोणकषणैः’ ख. २. ‘यश्चेन्दोश्चल’ क. ३. ‘सुविहित’ ख. ४. ‘चन्द्रका-
ञ्चनमयी’ ख. ५. ‘यन्त्रं’ ख. ६. ‘मयरम्बुक’ ख.

मुकुन्दानन्दभागः ।

७३

प्रिये, किं ब्रवीषि—‘सच्चं कहेइ महाभाओ । गिसगवैरी कखु एसो विर-
हिजणस्स’ (क) इति । मरालिके, किं ब्रवीषि—‘कहं विअ सहावसी-
अलो संदावेइ चन्द्रमा’ (ख) इति । सत्यम् ।

नेत्रमग्निमयमङ्गजशत्रोः संप्रतार्य सुचिराश्रयणेन ।

दाहशक्तिमपहृत्य तदीयां चन्द्रमा दहति नूनमयुक्तान् ॥ २९२ ॥

(सविमर्शम् ।) हन्त, चिरादप्यनेन हताः स्मः । तदद्य प्रियासाहाय्यादसं-
जातभीतिरेनमुपालभे । (चन्द्रं प्रति ।)

खण्डशस्तव निकृन्तति कालो मण्डलं यदमृतस्य हिमांशो ।

अर्जितस्य हननात्पथिकानां पातकस्य सदृशः स हि दण्डः ॥ २९३ ॥

अथवा त्वच्चरितविलोकनेन दुर्मनायमानस्तवैव तातो नित्यमुपालभते ।
तथा हि ।

विप्रयोगिहननाय वृथा मे जातवानिति कथं जठरात्त्वम् ।

उद्यतोर्मिकरताडितवक्षाः क्रन्दति त्वदुदयेऽम्बुधिरिन्दो ॥ २९४ ॥

भगवति, किं ब्रवीषि—‘मा मैवम् । लोकानुग्रहतत्पराः खलु चन्द्रमदन-
मलयानिलादयः । अतो नोपालम्भमर्हन्ति । यतः ।

कामानलेन मलयानिलबोधितेन

कैरुः कलाद इव शीतकरः प्रताप्य ।

स्त्रीपुंसयोः प्रणयटङ्कणतो द्रवत्वं

नीत्वा मनःकनकमेकरसीकरोति ॥ २९५ ॥’ इति ।

(सप्रश्रयम् ।) तर्हि प्रणमामि ।

स्फुरदिन्दीवरानन्दनाडिधमकराङ्कुरम् ।

वृन्दारजिविजातुं वन्दे शिवशिरोमणिम् ॥ २९६ ॥

(क) सत्यं कथयति महाभागः । निसर्गवैरी खल्वेव विरहिजनस्य ।

(ख) कथमिव स्वभावशीतलः संतापयति चन्द्रमाः ।

७४

काव्यमाला ।

(श्रवणमभिनीय ।) चञ्चूपुटचञ्चच्चन्द्रिका मधुरविरावैश्चन्द्रादेशाच्चकोरिकाः किं वदन्ति—

‘मुकुन्द मञ्जरीमितां मुदा त्वं शरदां शतम् ।

आनन्दय यथानन्दमिन्दुरिन्दीवरश्रियम् ॥ २५७ ॥’ इति ।

भगवति, किं ब्रवीषि—‘तथास्तु’ इति । (सविनयम् ।) अनुगृहीतोऽस्मि ।

पुनः किं ब्रवीषि—‘किं ते भूयः प्रियमुपकरोमि’ इति । (सविनयम् ।)

किमितोऽपि प्रियमस्ति । तथापीदमस्तु भरतवाक्यम् ।

वर्षन्तु कामं भुवि वारिवाहा गोब्राह्मणेभ्यः कुशलानि सन्तु ।

हृष्यन्तु सन्तः सुकविप्रबन्धैस्तेषां च शाम्यन्तु खलोपसर्गाः ॥ २५८ ॥

मुकुन्दानन्दनाम्ना मे भाणेनानेन तोषितः ।

कैमलाकामुकः कामं कल्लोलयतु मङ्गलम् ॥ २५९ ॥

कृतिं लसदलंकृतिं रसविदो बुधा ये मम

प्रसन्नहृदया दयाजलधयो बहुकुर्वते ।

तदीयपदपद्मयोरयमयं प्रणामाञ्जलिः

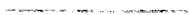
सरोजमुकुलाकृतिः शिरसि संततं न्यस्यते ॥ २६० ॥

इति श्रीमत्काशीपतिकविराड्विरचितो मुकुन्दानन्दनामा भागः संपूर्णः ।

KÂVYAMÂLÂ. 7.

THE KARNASUNDARÎ OF BIHLANA.

EDITED BY
PANDIT DURGÂPRASÂD
AND
KÂSÎNÂTH PÂNDURANG PARAB.

PRINTED AND PUBLISHED
BY
THE PROPRIETOR
OF
THE "NIRNAYA-SÂGARA" PRESS,
BOMBAY.

1888.

Price 8 Annas.

(Registered according to act XVI of 1867.)

(All rights reserved by the publisher.)

काव्यमाला. ७.

महाकविश्रीविह्वणविरचिता

कर्णसुन्दरी ।

जयपुरमहाराजाश्रितेन पण्डितत्रजलालसूनुना पण्डित-

दुर्गाप्रसादेन, मुम्बापुरवासिना पद्मोपाद्-

पाण्डुरङ्गात्मजकाशिनाथशर्मणा च

संशोभिता ।

मा च

मुम्बय्यां निर्णयमागराख्ययन्त्रालये तदधिपतिना मुद्राक्षरैरङ्कयित्वा

प्राकाश्यं नीता ।

१८८८

(अस्य ग्रन्थस्य पुनर्मुद्रणादिविषये सर्वथा जावजी दादाजी इत्यस्यैवाधिकारः ।)

मूल्यं रूप्यकार्शणम् ।

बिहूणः ।

अस्ति कश्मीरेष्वनेकगुणगुम्फितं प्रवरपुरं नाम नगरम्. वर्तते च ततः क्रौशत्रयान्तरे तक्षकनागार्धाष्टितविमलसलिलभरितकुण्डमण्डितस्य जयवनाख्यस्थलस्य समीपे द्राक्षा-कुङ्कुमक्षेत्रसमुद्भसितोभयभागः परमरमणीयः खोनमुख(ष)नामको ग्रामः. निवसन्ति स्म तत्र गोपादित्यमहीभुजा मध्यदेशात्सादरमानीय समावासिताः श्रौतस्मार्तधर्मानुष्ठाननिष्ठितचेतसो ब्रह्माचिन्तनैकतानवृत्तयः कौशिकगोत्रोत्पन्नाः केचन भूसुरसत्तमाः. तेषु निखिलवेदवेदाङ्गवेत्ता मुक्तिकलशो नाम पण्डितरत्नमासीत्. तस्य वदान्यो विक्रान्तो विद्वांश्च राजकलशाभिधस्तनयो बभूव. तस्मान्महाभाष्यव्याख्याता ज्येष्ठकलशाख्यः सूनुरुदपद्यत, यो नागादेवी नाम पतिव्रताग्रगण्या भार्यामूढवान्. तयोर्विद्वन्मूर्धन्यो नानानरपति-परिषत्सु लब्धसंमानः सत्कविरिष्टरामाख्यः, काञ्चनगौराङ्गो वेदवेदाङ्गसाहित्यादिनिखिलविद्याकुलगृहं जगद्व्यामभूतो महाकविबिहूणः, कवितानिवासस्थलमानन्दाख्यश्चेति पुत्रत्रयमुदपेदे. तेषु बिहूणो बाल्यमर्तावाह्य यौवने नानादेशविलोकनकौतुकादनन्तदेव-सूनुकलशदेवराज्यसमये कश्मीरान्परित्यज्य मथुरा-वृन्दावन-कान्यकुब्ज(कनौज)-काशी-प्रयाग-अयोध्या-डाहल-धारानगर-गुर्जरदेश-सोमनाथपत्तन-सेतुबन्धादिस्थलेषु बभ्रम्यमा-णस्तत्तद्देशीयविविधभूपालसभाजितः क्रमेण दक्षिणादिञ्जण्डनायमानां चालुक्यवंश्यनरेन्द्रराजधानीं कल्याणाभिधां नगरीमाससाद. लब्धवांश्च तत्रैव चालुक्यवंशभूषणेन कर्णाटदेशाधीशेन कुन्तलेन्दुना त्रैलोक्यमल्लापरनामधेयेनाहवमल्लेन तत्सूनुना विक्रमाङ्कदेवेन वा सादरमपितां विद्याधिपतिरिति पदवीपुरस्कृतां भूयसीं संपत्तिम्. प्रणिनाय च तत्रैव विक्रमाङ्कदेवचरिताभिधं महाकाव्यमिति विक्रमाङ्कदेवचरितादेवावगम्यते.

१. राजधानीनगरम्, अधुना यस्य श्रीनगरनाम्ना व्यवहारः. २. अधुना यस्य 'खु-न्मोह'नाम्ना प्रसिद्धिः. ३. ख्रिस्ताब्दप्रारम्भात्किञ्चिद्नवचतुःशतवर्षपूर्वं गोपादित्यमही-पतिः कश्मीरेषु राज्यं कुर्वन्नासीत्. ४. 'कश्मीरेभ्यो विनिर्यान्तं राज्ये कलशभूपतेः । विद्यापतिं यं कर्णाटश्चक्रे पर्माडिभूपतिः ॥ ९३६ ॥ प्रसर्पतः करिडिभिः कर्णाटकटकान्तरे । राज्ञोऽग्रे ददृशे तुङ्गं यस्यैवातपवारणम् ॥ ९३७ ॥ त्यागिनं हर्षदेवं स श्रुत्वा सुकविबा-न्धवम् । बिहूणो वञ्चनां मेने विभूतिं तावतीमपि ॥ ९३८ ॥ इति कल्लणराजतरङ्गि-ण्याः सप्तमे तरङ्गे समुपलभ्यते. ख्रिस्ताब्दीयैकादशशतकस्योत्तरार्धे कलशदेवराज्यसमयः. तदैव बिहूणः कश्मीरान्परित्यक्तवान्. ५. विक्रमाङ्कदेवचरिते प्रतिसर्गसमाप्तां 'त्रिभुव-नमल्लदेवविद्यापति' इति बिहूणविशेषणं वर्तते. एतेन आहवमल्लापरनाम्ना त्रैलोक्यमल्लेनैव बिहूणाय विद्यापतिरिति पदवी वितीर्णा स्यादित्यनुमीयते.

बिहूणचरिताभिधे खण्डकाव्ये तु “गुर्जरदेशे अनहिलपत्तनाभिधे नगरे वैरिमिहो-
 भिधो नरपतिः, सुताराभिधा अवन्तिभूपालदुहिता तन्महिषी चासीत् । तयोरेका
 शशिकलानाम्नी कन्या समुत्पन्ना । सा च क्रमेण यौवनारूढतिरूपलावण्यवती पित्रोः
 सुतरामानन्ददायिनी बभूव । तत्पिता तु नित्यं तदध्यापनचिन्ताकुलस्तथा । अ-
 स्मिन्नवसरे काश्मीरको बिहूणकविस्तत्र समायातः । नीतश्च राजपुरोहितेनातिकौतु-
 कान्महीपतिसमीपम् । वैरिसिंहमहीपतिरपि निरुपमं तद्विद्याचमत्कारमतिमधुरां च
 तदीयकवितामाकर्ण्य बहुसंपत्तिसमर्पणपूर्वकं साभ्यर्थनं च नियोजितवान्स्वदुहितुः
 शशिकलायाः पाठने । सापि पितुराज्ञानुकूलं बाल्योचितां शुकशारिकादिकीडामपहाय
 निजगुरुं बिहूणं शुश्रूषमाणा विद्याभ्यासं कुर्वती स्वल्पैरेव दिवसैः संस्कृतप्राकृतादि
 सर्वमधीतवती । एकदा चातिसुरभिगन्धसंचाररुचिरे पुष्पमालादिपरिष्कृते प्रासादे
 राजसुतां कामशास्त्रं पाठयन्कविग्रासीत् । तदा च रूपयौवनविद्याविनयादिगुणगणसंपन्ने
 तस्मिन्कविवरे बद्धभावा शशिलेखा नानाविधैर्हवैस्तस्य चित्तमात्मायत्तं चकार । देव-
 नोदितः काममोहितश्च कविरपि प्राग्जन्मजायायास्तस्या गूढं गान्धर्वविधिना पाणि
 जग्राह । रञ्जयामास च मन्मथतन्त्रप्रतिपादिताभिर्बहुविधाभिः कालिभिर्विविधाभिश्च
 बन्धक्रियाभिर्नैरेन्द्रपुत्रीम् । एवं सुखमनुभवतोस्तयोरतिक्रान्ते क्रियत्यप्यनेहसि रक्षापु-
 रुषा राजसुतायास्तत्तपनीयकान्तीन्यङ्गानि म्लायमानांशरीपकुसुमोपमानि संभोग-
 चिदाङ्कितानि चालोक्य, विज्ञाय च कथमपि सर्वं गूढं चरितं राज्ञे निवेदयांचक्रुः । रा-
 जापि वज्रनिपातोपमं तद्भूतमाकर्ण्य रोषेण प्रज्वलन्नादिदेश बिहूणस्य शूलारोपणम् ।
 तदैव घातुकपुरुषैः शूलाधिरापणस्थलं नीतो बिहूणः, उक्तश्च—‘भो बध्य, संनिहित-
 स्तवाधुना मृत्युः । स्मर निजामाराध्यदेवताम्’ इति । बिहूणोऽपि राजसुतासक्तमना
 मृत्युभयमप्यगणयन् ‘अद्यापि तां कनकचम्पकदामगौरी’ इत्यादि शशिलेखास्मरण-
 रूपां पञ्चाशिकां समुदीरितवान् । अत्रान्तरे प्राणप्रियाया निजसुतायास्तस्मिन्गा-
 दमनुरागं निजमहिषीमुखादाकर्ण्य किञ्चिच्छथिलितकोपो बिहूणगुणगणवशीकृतस्वा-
 न्तैः पौरैः परिजनैर्मन्त्रिभिर्विधितश्च ब्राह्मणवधभीरुर्नैरेन्द्रः परमेश्वरेच्छामेव तादृशीं
 मन्यमानो निवारयामास कविं शूलारोपणात् । समर्पितवांश्च तदैव तस्मै शशिले-
 खाम्, बहुप्रामगजतुरगसुवर्णरत्नादिसमृद्धिं च । एवं मृत्युमुखान्मुक्तो बिहूणकवि-
 नृपतिप्रसादमासाद्य शशिलेखया समं चिरं सुखमनुबभूव’ इति कथा वर्तते. पर-
 मियं कथा नातिविश्वासाहर्षा, यतो बिहूणः ख्रिस्ताब्दीयैकादशशतकोत्तरार्धे कश्मी-
 रान्परित्यज्य समागतस्तदा अनहिलपत्तने चालुक्यवंशोद्भवो भीमदेवसूनुः कर्णराजो
 महीपतिरासीत्, न तु वैरिमिहः. चापोत्कट(चावडा)वंशोद्भवो वैरिसिंहस्तु ९२० मिते

१. बिहूणचरितप्रणेतुर्नाम नोपलभ्यते. २. ‘वीरसिंहः’ इत्यपि नाम पुस्तके वर्तते.
 ३. पुस्तकान्तरे ‘सुनारी’ इति पाठोऽस्ति. ४. कर्णराजस्य राज्यसमयस्तु १०७२ मि-
 ताख्रिस्ताब्दादारभ्य १०९४ मितख्रिस्ताब्दपर्यन्तमासीत्.

विह्वणः ।

३

त्रिस्ताब्द एव समाप्तोऽभूदिति ऑनरेबल्. ए. के. फॉर्ब्सप्रणीत 'रासमाला' ख्यगुजरात-देशेतिहासग्रन्थे प्रसिद्धमेव. एकादशशतकोत्तरभागे गुर्जरदेशे विह्वणः समागत इति त्वसं-दिग्धम्. गुर्जरदेशे च विह्वणेन कश्चन क्लेशोऽनुभूत इति 'कक्षाबन्धं विदधति न ये सर्व-दैवाविशुद्धास्तद्वापन्ते किमपि भजते यज्जुगुप्सास्पदत्वम् । तेषां मार्गे परिचयवशाद-जितं गुर्जराणां यः संतापं शिथिलमकरोत्सोमनाथं विलोक्य ॥' अस्माद्विक्रमाङ्कदेवच-रितस्थ(१८।९७)पद्यात्प्रतीयते. एवं कल्याणनगरेऽपि कुन्तलाधीशतो भूयांसमैश्वर्य-मधिगत्यापि कांचन विपत्तिं विह्वणोऽनुभूतवानिति 'सर्वस्वं गृह्णाति कुन्तलपतिर्गृह्णातु तन्मे पुनर्भाण्डागारमखण्डमेव हृदये जागर्ति सारस्वतम् । रे क्षुद्रास्त्यजत प्रमोदमचिरा-देष्यन्ति मन्मन्दिरं हेलान्दोलितकर्णतालकरटिस्कन्धाधिरुढाः श्रियः ॥', 'अयि कि-मनिशं राजद्वारे समुद्रुरकंधरे कुवलयदलस्त्रिगुणे मुग्धे विमुञ्चसि लोचने । अमररमणी-लीलावल्गद्विलोचनवागुराविषयपतितो न व्यावृत्तिं करिष्यति विह्वणः ॥' अस्मात्क-श्मीरदेशीयचौरीसुरतपञ्चाशिका(चौरपञ्चाशिका)पुस्तकप्रारम्भस्थश्लोकद्वयाज्ज्ञायत.

चौरपञ्चाशिका, विक्रमाङ्कदेवचरितम्, कर्णसुन्दरीनाटिका चेति ग्रन्थत्रयमद्यावधि विह्वणप्रणीतं समुपलब्धमस्ति. तत्र चौरपञ्चाशिका तावत्सुप्रसिद्धैव. विक्रमाङ्कदेवचरितं च त्रैसलमेरनगरात् डॉक्टरबूलरेणासादितम्, प्रसिद्धिं च नीतम्. कर्णसुन्दरी तु ना-द्यापि प्राकाश्यमाप्तवती. पूर्ववर्षे ग्वाह्वेरनगरनिवासिपण्डितगङ्गाधरजोशीसकाशा-देकं कर्णसुन्दरीपुस्तकमस्मन्मित्रं राजगुरुपर्वणीकरोपाह्वनारायणभट्टैः प्राप्तमस्मभ्यं सम-पितं च. एतत्पुस्तकं प्रायः शुद्धं केनचित्संशोधकेन क्वचित्क्वचिदशुद्धतां नीतं शतत्रय-वर्षप्राचीनमिवोपलक्ष्यमाणमस्ति. अस्मिन्पुस्तके पञ्चाशन्मितानि पत्राणि, प्रतिपृष्ठं षट्पङ्क्तयः, प्रतिपङ्क्तिं च पङ्क्तिशतयश्च सन्ति. पत्राणि च षडङ्गुलमितानि विस्तारे सार्धत्रयोदशाङ्गुलमितानि च दैर्घ्ये वर्तन्ते. पञ्चाशन्मितपत्रान्तिमपङ्क्तिसमाप्ता 'समाप्ता चेयं कर्णसुन्दरी' इत्यस्ति. एतेनापरमप्येकं पत्रमासीत्, तस्मिन्पुस्तकलेखनकालोऽपि क-दाचित्स्यदिति भाति. अन्यदप्येकं पुस्तकमस्मन्मित्रपण्डितज्येष्ठाराममुकुन्दजीशर्मणां साहाय्येन मुम्बईनगरमण्डनसत्कविपण्डितवरगङ्गालालाजीशर्मणां पुस्तकसंग्रहादुपलब्ध-म्. किं त्वेतत्पुस्तकमलशुद्धं पत्रत्रयहीनं ग्वाह्वेरपुस्तकस्यैव प्रतिरूपकमिव प्रतीयमा-नमस्तीति नात्र तस्य कश्चिदुपयोगो जातः. केवलमेकस्माद् ग्वाह्वेरपुस्तकादेवैतन्मुद्रण-मस्माभिर्विहितम्. कर्णसुन्दर्या चास्यां पूर्वोक्तश्रालुक्यवंशोद्भवो भीमदेवात्मजः कर्ण-राज एव कथानायकः. अन्यद्वृत्तं तु प्रायः क्विकल्पितमस्तीति भद्रम्.

१. डॉक्टरबूलरस्य कश्मीर'रिपोर्ट'पुस्तकं द्रष्टव्यम्. २. विक्रमाङ्कदेवचरितादि-ष्वनुपलब्धमानाः केचन श्लोकाः शार्ङ्गधरपद्धति-सूक्तिमुक्तावल्यादिषु विह्वणनाम्ना समु-द्धृताः समुपलब्धन्त इत्यस्ति कश्चिदन्योऽपि ग्रन्थो विह्वणप्रणीत इति प्रतीयते.

काव्यमाला ।

महाकविश्रीविह्वणविरचिता

कर्णसुन्दरी ।

प्रथमोऽङ्कः ।

अर्हन्नार्हसि मामुपेक्षितुमपि क्षामां त्वदर्थे तनुं
किं नालोकयसे भविष्यति कुतः स्त्रीघातिनस्ते सुखम् ।
अङ्गैः काञ्चनकान्तिभिः कुरु परिष्वङ्गं सुपर्वाङ्गना-
लोकैरित्यमुदीरितः क्षितिधरस्थायी जिनः पातु वः ॥ १ ॥

अपि च ।

संतापं शमयन्तु वस्त्रिविधमप्युद्धूलनानन्तरं
तिस्रस्ताः करतालिकाः पुररिपोर्निर्विघ्नसंघ्यार्चनाः ।
देव्याः शैलभुवः क्षणं मदयता दृष्टिं यदाकर्णना-
त्कौमारेण शिखाण्डिना निबिडितक्रीडारवं नृत्यते ॥ २ ॥

अपि च ।

वक्त्रेन्दोः सदृशी भविष्यति लिपिः कण्ठे नु कण्ठोचिता
लक्ष्मीः किं कुचमण्डले कुचभुवः संवादि मध्यं नु किम् ।
इत्यादि क्रमशः कुतूहलरसप्रेमालसा दृष्टयः
श्रीकान्तस्य जयन्ति दुग्धजलधेरभ्युद्धसत्यां श्रियि ॥ ३ ॥

(नान्द्यन्ते)

सूत्रधारः—कथं प्रभातसमयः ।

अपरशिखरिचूडाचुम्बि बिम्बं हिमांशो-
रिह हि विरहिणीनां याति शापैरिवास्तम् ।

२

काव्यमाला ।

अपि कुपितचकोरीनेत्रसब्रह्मचारी

भजति ककुभमैन्द्रां कोऽपि सांध्यो विलासः ॥ ४ ॥

दधति गृहचकोराश्चन्द्रिकाम्भःशिलोज्ज्वलं

क्वचन कनकशालाजालकाभ्यन्तरेषु ।

अपि रतिभवनानि व्यञ्जयन्ति प्रियाणां

निधुवनमुखनिद्रां मूकपारावतानि ॥ ५ ॥

विडम्बयति दाडिमीकुसुममत्र सौत्रामणी

दरिद्रति वियद्गुमे मुकुलकान्तयस्तारकाः ।

वपुस्तुहिनदीधितेरपि चकास्ति कस्तूरिका-

कुरङ्गनयनारुणं वरुणलाञ्छितायां दिशि ॥ ६ ॥

(नेपथ्याभिमुखम् ।) आर्ये, अपि सुसंगतानि रङ्गमङ्गलानि । (विमृश्य ।) परा-
ञ्जुखीवार्या । किं नु कारणं स्यात् । (स्मृतिमभिनीय ।)

आस्थानावसरे नरेन्द्रतरणेः सा दाक्षिणात्या नदी

नृत्यन्ती यददर्शि नूतनवयोविद्यानवद्या मया ।

तद्गोष्ठीरसनिर्भरेण किमपि स्वप्ने यदद्य स्थितं

मन्ये मन्युकषायितेन मनसा तेन स्थिता मे प्रिया ॥ ७ ॥

(सप्रत्ययम् ।) इतस्तावत् ।

(प्रविश्य)

नदी—इअह्नि । (क)

सूत्रधारः—अलमसंभाव्यसंभावनया ।

परिणयविधिरासीदावयोः पांसुलीला-

परिचयदृढरूढस्नेहयोर्बाल्य एव ।

स्मरासि किमपि तत्राप्यानुकूल्यात्परं य-

त्सपदि पुनरसौ मे पञ्चबाणः प्रमाणम् ॥ ८ ॥

नदी—न मे कावि आसङ्गा । आणवीयदु किं अणुचिद्दीयदु त्ति । (ख)

(क) इयमस्मि ।

(ख) न मे काप्यासङ्गा । आज्ञापयतु किमनुष्ठीयतामिति ।

१ अङ्कः]

कर्णसुन्दरी ।

३

सूत्रधारः—नन्वस्मिन्नणहिह्लपाटणकमुकुटमणौ श्रीशान्त्युत्सवदेवगृहे
भगवतो नाभेयस्य महामात्यसंपत्करप्रवर्तिते यात्रामहोत्सवे समुत्सुकः
सामन्तजनः प्रत्यग्रप्रयोगदर्शनाय ।

(नेपथ्ये गीयते ।)

णवमाहवीर्णं दाविय सरसविलासाई परवसाइन्तो ।

मन्दीकअकुन्दलआचुम्बणतहो भमइ भमरो ॥ ९ ॥ (क)

सूत्रधारः—(सहधर्म ।) कथमुपक्षिप्तैव नटैर्नाटिका कर्णसुन्दरी ।
अहो सुकृतानि सामाजिकजनस्य ।

हंहो भाग्यमहानिधिर्दयितया देवस्य दग्धुः पुरां

पात्रं पुत्र इव स्वयं विरचितः सारस्वतीनां गिराम् ।

साहित्योपनिषन्निषण्णहृदयः श्रीबिह्णोऽस्यां कविः

किं चैतत्किल भीमदेवतनयः साक्षात्कथानायकः ॥ १० ॥

स च कविरेवमुक्तवान्—

औचित्यावहमेतदत्र तु रसः काष्ठामनेनार्हति

व्युत्पत्तेरिदमास्पदं पदमिदं काव्यस्य जीवातवे ।

एवं यः कवितुः श्रमः सहृदयस्तं पुस्तकेभ्यः पठ-

न्सूक्तीरुत्पुलकः प्रमार्ष्टि निविडैरानन्दवाप्नोद्गमैः ॥ ११ ॥

अपि च ।

न विश्वासस्थानं प्रियमभिधानोऽपि पिशुनो

विषं प्राणान्हर्तुं धुरि मधुरमेव प्रभवति ।

परं शक्तः कर्तुं किमु मम वराकः कतिपये

यदद्यापि ज्ञप्तौ सुकविचसां केऽपि मुजनाः ॥ १२ ॥

(कर्णं दत्त्वा ।) किमात्थ । कोऽत्र कथासंबन्ध इति । श्रूयताम् ।

विद्याधरेन्द्रतनयां नयनाभिरामां

लावण्यविभ्रमगुणां परिणीय देवः ।

(क) नवमाधव्या दृष्ट्वा सरसविलासान्परवशायितः ।

मन्दीकृतकुन्दलताचुम्बनतृष्णो भ्रमति भ्रमरः ॥

४

काव्यमाला ।

चालुक्यपार्थिवकुलार्णवपूर्णचन्द्रः

साम्राज्यमत्र भुवनत्रयगीतमेति ॥ १३ ॥

(पुरोऽवलोक्य ।) कथमयमस्मद्भाता महामात्यप्रणिधिभूमिकामाश्रित एव ।
तदेहि । अनन्तरकरणीयाय सज्जीभवावः ।

(इति निष्क्रान्तौ ।)

प्रस्तावना ।

(ततः प्रविशति प्रणिधिः ।)

प्रणिधिः—अहो किमपि यौगन्धरायणप्रभृतिमहामात्यविजयिनो-
ऽभ्यर्हिता मतिरमात्यसंपत्करस्य । तथा हि ।

वात्सल्यं न वहत्यपत्यविषये व्याक्षिप्यते न क्षणं

दाक्षिण्येन समीहिते नववधूवर्गेऽपि धीराशयः ।

निष्णातः कुटिले नयाध्वनि चरन्नाचारपूतः प्रभो-

र्दुःसाध्यानपि साधयत्यभिमतानर्थान्मुसाधानिव ॥ १४ ॥

अपि च ।

अस्याश्चर्यमयस्य मन्त्रगतयः स्वैरन्तरङ्गैरपि

ज्ञायन्ते न विवेरिवातिकुटिला वैदग्ध्यसीमाभुवः ।

श्रूयन्ते प्रतिभूभृतां वसतयस्त्वङ्गचतुरंगावली-

विश्वोत्खेलखुराग्रखण्डितमणिक्षोणीतलाः केवलम् ॥ १५ ॥

किं च ।

शेषे प्रज्ञाविशेषः स्फुरति यदि किमु च्छद्मना पद्मनाभः

संरम्भात्तेन तेन स्वयमसुरवधव्यग्रभावं दधार ।

वाचामीशोऽपि सत्यं यदि विपुलमतिः श्रूयते वज्रिणः किं

दैत्यावस्कन्दबन्दिग्रहणपरिभवश्यामला शक्रलक्ष्मीः ॥ १६ ॥

संप्रति प्रेषिताश्च प्रतिदिशं सेनापतय इति । (कर्णं दत्त्वा । आकाशमवलोक्य ।)

अमरसरिदुपान्तभ्रान्तचक्राद्वचक्र-

भ्रमसुरसिजभारैः काश्चन व्यञ्जयन्त्यः ।

१ अङ्कः]

कर्णसुन्दरी ।

६

किमु विततनितम्बाभोगसंवाहवेग-

स्खलनमुखरचञ्चत्काञ्चयः संचरन्ति ॥ १७ ॥

(अग्रतो विलोक्य । सविस्मयम् ।)

तुलाकोटिकाणप्रणायिभिरवाप्तैरिव गते-

र्विलासे शिष्यत्वं भवनकलहंसैरनुगता ।

सुधामुग्धैरङ्गैः शशिन इव गर्भाद्विगलिता

कुरङ्गाक्षी केयं तिलकयति लीलावनभुवम् ॥ १८ ॥

(पुनरवलोक्य ।)

उच्चक्षुपञ्जरचकोरकचर्व्यमाण-

पूर्णेन्दुसुन्दरतराननचन्द्रिकेयम् ।

देव्याः कथं परिजनप्रमदाजनेन

नीतैव मन्दिरममन्दकुतूहलायाः ॥ १९ ॥

(विचिन्त्य ।)

एताः काश्चन निश्चलालकलताश्चिन्तातिरेकश्रम-

स्विद्यद्भालतटा यदम्बरतले भ्राम्यन्ति वामभ्रुवः ।

श्रीचालुक्यकुलोद्भवे कलयति त्र्यक्षोपचर्यामिह

स्रस्ता काचन लिङ्गलङ्घनवशात्तद्वेद्मि विद्याधरी ॥ २० ॥

(सचमत्कारम् ।) सत्यस्वप्नः सांप्रतममात्यः । तेनैवंविधेन व्यतिकरेण मां

प्रति भर्तुश्चक्रवर्तित्वमभिहितमासीत् । तत्परिजनमुखेन

जानीते निपुणा कथंचन मनाग्देवी न सीता यथा

वारंवारमसौ तथा नरपतेः संदर्शनीया मया ।

अन्योन्यं हृदये तयोः स्पृहयतोर्भावेऽतिभूमिं गते

पर्याप्तः कुसुमायुधः स भगवान्पारावताराय नः ॥ २१ ॥

तद्भवतु । सांप्रतमेव

लीलोद्याने भवनवलभौ रत्नवातायनेषु

क्रीडासौधे तदनु मदनोद्यानशालासु बालाम् ।

१. आदर्शपुस्तके 'संवाह-' इत्यस्य 'संवाध-' इति शोधनं कृतमस्ति.

२

६

काव्यमाला ।

इन्दोर्गर्भे चिरमिव धृतैरङ्गकैस्तामनङ्ग-

स्याङ्गावाप्तौ पुनरिव नवां सिद्धिमालेखयामि ॥ २२ ॥

(नेपथ्ये ।)

जयति विश्रामावसरो देवस्य । संप्रति

अन्योन्यं लज्जयेव प्रतिफलनभिषात्कुट्टिमन्तर्विशन्तः

पातालं भूमिपालाः किंशलयितशिखाः पाणिबन्धैः प्रणम्य ।

गच्छन्ति च्छत्रखण्डस्तवकितककुभश्चित्रवादित्रजैत्र-

ध्वानाकृष्टप्रहृष्टप्रचुरपुरवधूवीक्ष्यमाणा गृहाणि ॥ २३ ॥

अपि च ।

पद्मास्त्रस्य त्रिलोकीहठविजयमहारम्भसंभारदीक्षा-

माचक्षाणा इवोच्चैर्जघनङ्गणङ्गणन्मेखलाचक्रवालैः ।

ध्वस्ताम्भोजैः सुभिक्षं दिशि दिशि विशदैर्दर्शयन्त्यश्च वकै-

श्चन्द्राणां सान्द्रलीलातिलकितगतयो निर्गता वाररामाः ॥ २४ ॥

किं च ।

विश्रान्तो मुरजध्वनिर्जलधरध्वानानुकारी गताः

संगीताङ्गणतस्तरङ्गितमुखज्योत्स्नारसा लामिकाः ।

चण्डः केलिशिखण्डिनां न विरमत्यद्यापि नृत्योत्सव-

श्चञ्चच्चव एव किं च विचरन्त्यन्तश्चकोराङ्गनाः ॥ २५ ॥

प्रणिधिः—यत्पुनर्देवो विश्राममण्डपमलंकृतवांस्तन्नमेतद्दर्शनजन्मा
मन्मथावेग एव विविक्तस्थानस्थितिमुपदिशति । तद्रत्वा यथोचितं विर-
चयामि । (इति निष्क्रान्तः ।)

शुद्धविष्कम्भकः ।

(ततः प्रविशति राजा विदूषकश्च ।)

राजा—(सौत्सुक्यम् ।)

धातुस्तन्मुखवर्तनाफलहकः श्यामावधूवच्छम-

स्तल्लेखोद्यततूलिकाग्रगलितास्ताराः सुधाविम्रुपः ।

१. 'किंशलयितशिखापाणि-' इत्यादर्शपाठः. २. 'छत्रखण्ड-' इत्यादर्शपाठः. ३. 'ज्ज-
णज्जण-' इत्यादर्शपुस्तकपाठः.

१ अङ्कः]

कर्णसुन्दरी ।

७

तच्छावण्यरसस्य शेषममला सा शारदी कौमुदी

तद्भूनिर्मितिमानसूत्रमपि तच्चापं मनोजन्मनः ॥ २६ ॥

अपि च ।

मज्जन्तीव दृशः कुरङ्गकदृशो लीलाविलासोर्मिषु

भ्रूलेखा सृजतीव विभ्रमशतैः कामाय दामावलिम् ।

लावण्यामृतनिर्झरः स्नपयतीवाङ्गानि किं चाधर-

स्तारां सिञ्चति पद्मरागकिरणोत्सेकैरिवैकावलीम् ॥ २७ ॥

अपि च ।

त्रिवलिवलितलीलालोलवेणीकलापं

किमपि रसविभूतेस्तिर्यगाकेकराक्षम् ।

कलितकुटिलकण्ठं दर्शनोत्कण्ठयास्या

लिखितामिव ममान्तस्तन्मुखं मन्मथेन ॥ २८ ॥

विदूषकः—भो, किं वि पृच्छामि । (क)

राजा—(तद्वधोऽग्नेन ।)

विधत्ते निःसेकं सहजरमणीयस्तरुणिमा

वपुर्वल्लीं चित्रैः कवचयति लीलाकिसलयैः ।

विलासव्यापारः किमपि कमलस्थो नयनयो-

रनङ्गं तन्व्यङ्ग्यास्त्रिभुवनजिगीषु रचयति ॥ २९ ॥

विदूषकः—भो, का एसा लीलावणप्पवेसे पिअवअस्सेण दिट्ठा । (ख)

राजा—

ध्यानान्ते विधिना प्रणम्य चरणौ चन्द्रार्धमौलेरहं

कैश्चिज्जप्यपदैः प्रदक्षिणायितुं यावत्समभ्युद्यतः ।

(क) भोः, किमपि पृच्छामि ।

(ख) भोः, कैसा लीलावनप्रवेशे प्रियवयस्येन दृष्टा ।

१ 'अपि च' इत्यादर्शे नास्ति.

८

काव्यमाला ।

तावत्काचिदनङ्गजङ्गमपुरीवाग्रे मनोग्राहिणी

रम्भास्तम्भमनोहरोरुयुगला बालाभवच्चक्षुषोः ॥ ३० ॥

स्वप्नोऽसौ किमुतेन्द्रजालमपरं किं वा किमप्यद्भुतं

यत्सा कान्तितरङ्गिताङ्गलतिका दृष्टा कुरङ्गक्षणा ।

उल्लेखः स नवीन एव सुमतेः कस्यापि रूपे विधेः

संवादोऽपि न यस्य पङ्कजशशिज्योत्स्नामृणालादिभिः ॥ ३१ ॥

विदूषकः—भो, एदस्स उज्जाणप्पदेसस्स किं करीअदु जत्थ
अणत्थो एरिसो समावडिदो । (क)

राजा—मूर्ख,

तदेकं देवस्य स्पृशतु मदनस्यास्पदपदं

लतास्तास्तत्रत्याः स्तवकयतु चैत्रः प्रतिदिनम् ।

असौ दृष्टा यत्र क्षणममललावण्यसरसी

जगन्नेत्राचम्यं किमपि दधती कान्तिसलिलम् ॥ ३२ ॥

विदूषकः—भट्टिणो संदावदाअणं ति भणामि । (ख)

राजा—सखे,

चान्द्री वर्तिर्नयनयुगले जीवलोकस्य सैका

सा साम्राज्ये कुसुमधनुषः कीर्तिहेतुः पताका ।

तत्प्राप्त्याशाविवशमनसा केनचित्तप्यते चे-

न्निःसंबन्धं कथयतु भवान्कस्तदीयोऽपराधः ॥ ३३ ॥

विदूषकः—(छोटिकां दत्त्वा ।) जइ एव्वं अत्थि विवेओ ता कीस ण
विरज्जीअदि । (ग)

राजा—अनभिज्ञोऽसि । कथ्यते । पश्य ।

रागः कस्यचिदेति चेतसि पदं यः काकतालीयतः

कस्यांचिन्न विवेकवारिविसरैर्धौतोऽपि निर्यात्यसौ ।

(क) भोः, एतस्योद्यानप्रदेशस्य किं क्रियते यत्रानर्थ ईदृशः समापतितः ।

(ख) भर्तुः संतापदायकमिति भणामि ।

(ग) यद्येवमस्ति विवेकस्तत्कुतो न विरज्यते ।

१ अङ्कः]

कर्णसुन्दरी ।

९

माञ्जिष्ठादपि सोऽन्य एव किमपि स्थैर्यास्पदं मन्मथे-

नावर्त्येव निजेन बाणशिखिना चित्तैक्यमापादितः ॥ ३४ ॥

विदूषकः—अथ किं ति देवी दुष्मणायन्ति व्व मये लक्ष्मिदा । (क)

राजा—शृणु निवेदयामि ।

अद्योद्याने मरकतमयीं वापिकामुत्तरेण

स्वप्ने दृष्टा प्रकृतिमधुरा माधवीमण्डपान्तः ।

काप्येणाक्षी रतिरिव मया विप्रयुक्ता स्मरेण

स्मारं स्मारं किमपि दधती दुःसहां मोहनिद्राम् ॥ ३५ ॥

विदूषकः—तदो । (ख)

राजा—

अम्ब त्र्यम्बकपद्मलाक्षि भगवन्विश्वैकवीर स्मर

स्मर्तव्या जननान्तरेऽपि युवयोः कारुण्यलेशादहम् ।

अस्मिञ्जन्मनि तावदुन्मदसुरस्तम्बेरमाकृत्रिम-

क्रीडामन्दगतिः स सुन्दरवपुर्नो नेत्रमैत्रीं गतः ॥ ३६ ॥

एवं पुनः पुनरुदीर्य विदीर्यमाणं

वज्राग्रभिन्नमिव सा हृदयं दधाना ।

मोहं गता कुचतटे नयनाम्बुलेशै-

रामूत्रितत्रिचतुरापरहारलेखा ॥ ३७ ॥

विदूषकः—हृद्धी हृद्धी पमादो । संकडे पडिदा महानुभावा ।

तदो । (ग)

राजा—

अथ कथमपि संज्ञां प्राप्य दीर्घं श्वसन्ती

कुचपरिसरनृत्यत्तारहारावलीका ।

(क) अथ किमिति देवी दुर्मनायमानेव मया लक्षिता ।

(ख) ततः ।

(ग) हा धिक् हा धिक् प्रमादः । संकटे पतिता महानुभावा । ततः ।

१०

काव्यमाला ।

विचकिलवनगुल्मे नूतनीभूतवल्ली-

वलयनिगलिता सा पाशबन्धे प्रवृत्ता ॥ ३८ ॥

विदूषकः—(हस्तमुद्यम्य ।) अब्बह्मण्णं अब्बह्मण्णम् । (क)

राजा—वैधेय, स्वप्नविधिरयम् ।

विदूषकः—तदो । (ख)

राजा—

विरम रमणि प्राणत्यागे धृता किमिति स्पृहा

ननु भगवतः कंदर्पस्य त्वमुच्छ्वसितान्तरम् ।

इति शशिमुखीमुक्त्वा यावद्विभर्मि पटाञ्चले

चटुलरंसना तूर्णं तावद्रता क्वचिदेव सा ॥ ३९ ॥

अनन्तरमिदं जातम् । अस्ति च स्वप्नदृष्टजनस्य संवादः । तेन जाने किं भविष्यति ।

विदूषकः—कल्लाणपिसुणं एदं मठवं भवदित्ति किं अण्णम् । अवि
ण्णादं देवीए । (ग)

राजा—अथ किम् ।

विदूषकः—परुखस्खरं आलविअ ण किं पि अण्णं आअरिदम् । (घ)

राजा—

नो किंचित्परुषाक्षरं निर्गदितं नो दर्शितः संभ्रमः

कासावित्युपहासगभितरुपा प्रश्नोऽपि नाविष्कृतः ।

निःश्वासः परित्यक्त्य किं तु शनकैः श्यामीकृतप्रज्वल-

न्नानारत्नमयप्रदीपकिरणश्रेणिर्विमुक्तस्तया ॥ ४० ॥

(क) अब्रह्मण्यमब्रह्मण्यम् ।

(ख) ततः ।

(ग) कल्याणपिशुनमेतत्सर्वं भवतीति किमन्यत् । अपि ज्ञातं देव्या ।

(घ) परुषाक्षरमालप्य न किमप्यन्यदाचरितम् ।

१. 'रसना' इत्यादर्शपाठः. २. 'तं न' इत्यादर्शपाठः. ३. 'परुखस्खरं' इत्यादर्शपाठः.

१ अङ्कः]

कर्णसुन्दरी ।

११

विदूषकः—एस जेव्व कराला गरलगण्ठी । अहवा तुज्झ किं जादम् । तुअं लुलुछरोहिं बोलेहिं पाअपडणेहिं पुणो पि अप्पवसं करेसि । अहं जेव्व एक्को णिठभच्छिआमि । एदस्स दुट्ठवह्मणस्स एदं खु सव्वं विलसिदं त्ति । (क)

राजा—कथं न जातम् ।

न यस्मिन्दाक्षिण्यं परिणतमियत्त्वस्य विषये
विकल्पाधिष्ठानं तदपि विहितं प्रेम सुदृशः ।

इतः शून्यं चेतः स्मरकितवसंचारचकितं

न जानीमो धातुः किमधिकरणः सूत्रणविधिः ॥ ४१ ॥

(नेपथ्ये ।)

सुखाय कुसुमसमयसमारम्भो देवस्य । संप्रति हि

रक्ताशोकद्रुमाणां लसति किसलयश्रेणिरार्द्रापराध-

प्रेयः शौण्डीर्यपीतद्रविडवरवधूचारुबिम्बाधरश्रीः ।

उन्मेषश्चम्पकानामजरठमरठीगण्डपालीविलासः

कर्णाटीहास्यलेशान्विचकिलमुकुलस्फूर्तयो वार्तयन्ति ॥ ४२ ॥

कान्ते नूतनचूतमञ्जरिधनुर्दण्डेऽधुना संदध-

त्कंदर्पः कलकण्ठपञ्चमरवब्रह्मास्त्रमव्याहतम् ।

दोयुग्मं वलयीकरोति युगपत्कर्तुं त्रिलोकोपरि

स्वामाज्ञां रतिवक्रपत्रशबलं मौर्वीकिणाङ्गाङ्कितम् ॥ ४३ ॥

विदूषकः—(अन्यतः)

कावेरीणालिएरीतरलगनिउणा णम्मदाणम्मआरा

कञ्चीए चुम्बणद्दा तुमुलिदमुरलालोलकल्लोलमाला ।

(क) एषैव कराला गरलग्रन्थिः । अथवा तव किं जातम् । त्वं म-
धुरैर्वचनैः पादपतनैः पुनरप्यात्मवशां करिष्यसि । अहमेवैको निर्भर्त्स्ये ।
एतस्य दुष्टब्राह्मणस्यैतत्खलु सर्वं विलसितमिति ।

१. 'विदूषकः' इत्यादर्शपुस्तके नास्ति.

१२

काव्यमाला ।

एदे गोदावरीए लहरिपरिचिदा दिण्णासिप्पाकडप्पा
कंदप्पोद्दीवणेच्छागहिदविहरणा दाहिणा एन्ति वाआ ॥४४॥(क)

राजा—

क्वचिदविषये सा सारङ्गीतरङ्गितलोचना
हृदि कवचितः पञ्चेषुर्मे विकुञ्चितकार्मुकः ।
अयमपि बत प्राप्तश्रूताङ्कुराकुलकोकिला-
कलरवजयोद्धोषः कालः किमत्र समीहितम् ॥ ४५ ॥

(सनिर्वेदोत्कण्ठम् ।)

आवासः किलकिञ्चित्स्य दयिता पार्श्वे विलासालसा
कर्णे कोकिलकामिनीकलरवः स्मेरो लतामण्डपः ।
गोष्ठी सत्कविभिः समं कतिपयैर्मग्धाः सुभ्रांशोः कराः
केषांचित्सुखयन्ति चात्र हृदयं चैत्रे विचित्रोत्सवे ॥ ४६ ॥

संप्रति—

कुर्वन्ति कोकिलकलोपहतिं लतासु
रुन्धन्ति वासभवनेषु समीरमार्गान् ।
किं तन्न यद्विरहिणीनिवहस्य सख्यः
सावज्ञमाकुलतया कलयन्त्यजस्रम् ॥ ४७ ॥

(विचिन्त्य ।) तत्क्वायमात्मा विनोदयितव्यः ।

विदूषकः—भो वअस्स, अहिणवमहुरसतरङ्गिदललिदलदालिङ्गिद-
कुसुमहसिदतरुणतरुमण्डलं कुण्डलिदकोदण्डचण्डपहारपडुमअणसुहडप-

(क) कावेरीनालिकेरीतरलननिपुणा नर्मदानर्मकाराः
काङ्क्ष्याश्रुम्बनाद्रीस्तुमुलितमुरलालोलकल्लोलमालाः ।

एते गोदावर्या लहरिपरिचिता दत्तसिप्राकटप्राः
कंदर्पोद्दीपनेच्छागृहीतविहरणा दक्षिणा आगच्छन्ति वाताः ॥

१ अङ्कः।

कणसुन्दरा ।

१३

जलिज्जन्तसहआरङ्कुरशिलीमुखं रज्जन्तकण्ठकलअण्ठचारुपञ्चमस्सरमहुरि-
ज्जन्तं मअणुज्जाणं पेक्खन्तो णिवुइं उव्वहिस्सदि भवं । (क)

राजा—सहृदयो मे वयस्यः ।

यत्कोकिलाकलरवं कलयत्यनङ्ग-

श्रुताङ्कुरं धनुषि यद्विजयास्त्रहेतोः ।

यच्च स्मितं सुमनसां स समित्प्रपञ्चो

जीवातवे विरहपावकडम्बरस्य ॥ ४८ ॥

विदूषकः—भो, एत्थ कहिं पि भविस्सदि देववसेण दंसणगोअरे
सा तेल्लोक्कसुन्दरीति भणामि । (ख)

राजा—एवमस्तु । उपदिश पन्थानम् ।

विदूषकः—इदो सेवागदणरिन्दसहस्ससंकिणं विलाससंचिअतेल्लो-
कसुन्दरजणं अत्थाणङ्गणं परिहरिअ चउक्किआए खिडिक्किआदो रअण्डु-
आरिआए णीसरीअ कहिं पि एदु भवं । (ग)

(इति परिक्रामतः ।)

विदूषकः—इदं तं कोइलपडिज्जन्तचारुपञ्चमाभिहाणमअणमन्तसंमो-
हनमठं संततट्ठाणं वसन्तसुहडस्स । ता पविसदु पिअवअस्सो । (घ)

(इति तथा कुरुतः ।)

(क) भो वयस्य, अभिनवमधुरसतरङ्गितललितलताल्लिङ्गितकुसुमहसितत-
रुणतरुमण्डलं कुण्डलितकोदण्डचण्डप्रहारपटुमदनसुभटतीक्ष्णीक्रियमाणसह-
काराङ्कुरशिलीमुखं रज्यत्कण्ठकलकण्ठचारुपञ्चमस्वरमुखरीक्रियमाणं मदनो-
द्यानं पश्यन्निर्वृतिमुद्रक्षयति भवान् ।

(ख) भोः, अत्र कुत्रापि भविष्यति दैववशेन दर्शनगोचरे सा त्रैलोक्यसु-
न्दरीति भणामि ।

(ग) इतः सेवागतनरेन्द्रसहस्रसंकीर्णं विलाससंचितत्रैलोक्यसुन्दरजन-
मास्थानाङ्गणं परिहृत्य चतुष्किायाः गवाक्षाद्रत्नद्वारिकाया निःसृत्य
कुत्राप्येतु भवान् ।

(घ) इदं तत्कोकिलपठ्यमानचारुपञ्चमाभिधानमदनमन्त्रसंमोहनमठं(?) सं-
ततास्थानं वसन्तसुभटस्य । तत्प्रविशतु प्रियवयस्यः ।

१४

काव्यमाला ।

विदूषकः—पिअवअस्स, पेक्ख ।

लाडीतण्डवकेलिखिन्नचलणच्छाआलवं पल्लवं

कङ्कली पअडेदि पाडलितरू जादो पसूणच्चिदो ।

एदं कुङ्कुमसिक्ककीररमणीगण्डप्पहं चम्पकं

कम्पावेइ विओइणीओ वडलो फुछेहिं सछेहिं व ॥४९॥ (क)

(इति संस्कृतमाश्रित्य ।)

कुर्वाणाः प्राणनाथे प्रणयकलिरुपं जर्जरां गुर्जरीणां

भिन्दानाः सान्द्रमानग्रहपटिममदं मेदपाटाङ्गनानाम् ।

उन्मीलन्मालवस्त्रीवदनपरिमलग्राहिणो हूणरामा-

कामारम्भश्रमाम्भःकणहरणरसोच्छासिनो वान्ति वाताः ॥ ५० ॥

राजा—(सोपहासम् ।) अहो वर्णनाक्रमः । (इति निःश्वस्य समन्तादवलोक्य च ।)

लीलोद्याने चलकिसलयाः शाखिनः खेललोला-

श्लिष्यद्दृङ्गावलिबलियिता भान्ति यावन्त एते ।

कोपावेशाद्वलयितधनुर्वद्धगोत्राङ्गुलित्र-

स्तावज्योऽपि त्रिभुवनजयी धावतीवासमास्त्रः ॥ ५१ ॥

एहि । तस्यास्तरङ्गशालाया अभ्यन्तरे क्षणमुपविशावः ।

(तथा कुरुतः ।)

(क) प्रियवयस्य, पश्य ।

लाटीताण्डवकेलिखिन्नचरणच्छायालवं पल्लवं

कङ्कलिः प्रकटयति पाटलितरुर्जातः प्रसूनाञ्चितः ।

एतत्कुङ्कुमसिक्ककीररमणीगण्डप्रभं चम्पकं

कम्पयति वियोगिनीर्वकुलः पुष्पैः शल्यैरिव ॥

१. आदर्शपुस्तकेऽस्मिन्मन्दाक्रान्तावृत्ते 'श्लिष्यद्दृङ्गावलीभिर्वलयितलतिका भान्ति यावन्त एते' इति द्वितीयः पादः स्रग्भरानिवद्धः शोधकेन स्थापितः. आदर्शपाठस्तु न शातुं शक्यते.

१ अङ्कः]

कर्णसुन्दरी ।

१९

विदूषकः—(भित्तिमवलोक्य सचमत्कारम् ।) अए, का एसा पच्चाएसो उव्वसीपमुहाणं अच्छराणं सव्वङ्गलडहा आलिहिदा । (क)

राजा—(अवलोक्योत्थाय च ।)

एतत्तदेव सितदेवतरुप्रसून-

सौभाग्यमङ्गकमनङ्गविलासवेश्म ।

जैत्रः स एव च विलोचनयोर्विलासः

सैवेन्दुसुन्दरमुखी लिखितेयमास्ते ॥ ९२ ॥

अपि च ।

सैवोन्मज्जत्कनककलशप्रेक्षणीयस्तनश्री-

मूर्तिर्लोकत्रयविजयिनी राजधानी स्मरस्य ।

एतच्चक्षुस्तदपि विदलत्केतकीपत्रमित्रं

छाया सेयं नियतमधरे विद्रुमोत्सेकमुद्रा ॥ ९३ ॥

विदूषकः—भो, एसा चित्ते केण विलिहिदा । (ख)

राजा—मम तावन्मकरकेतुना । इह तु न जाने ।

विदूषकः—भो, भणामि किं पि जइ मे वअणं करेसि । (ग)

राजा—किं न कथयसि ।

विदूषकः—ओसरीयदु इमादो तरङ्गसालादो तुरिदम् । कदापि देवी एत्थ आअच्छेदि । (घ)

राजा—कुपिता कथमागच्छति सौभाग्याभिमानखण्डनानुप्रवेशात् ।

(क) अये, कैषा प्रत्यादेश उर्वशीप्रमुखाणामप्सरसां सर्वाङ्गलटभालिखिता ।

(ख) भोः, एषा चित्रे केन विलिखिता ।

(ग) भोः, भणामि किमपि यदि मे वचनं करोषि ।

(घ) अपस्त्रियतामस्यास्तरङ्गसालायास्त्वरितम् । कदापि देव्यत्रागच्छति ।

१६

काव्यमाला ।

(ततः प्रविशति हारलतया सह देवी ।)

देवी—हारलदे, ता कआपराधं पेक्खिअ एहिं सअं अणुसरन्ती
अज्जउत्तेण केरिसी भणिआमि । (क)

हारलता—भट्टिणि, महानुभाव त्ति किं अण्णम् । (ख)

देवी—जदि दिट्ठिआ परुसत्तणमुव्वहामि, अज्जउत्तो आअसीअदि ।
अणुचिदकारिणी भवामि । (ग)

हारलता—देवीए विणा अण्णो को एदं मन्तेदि । विणा मअङ्कलेहं
कुदो जोह्माए विसरो । (घ)

देवी—अवि जाणासि किं उद्दिसिअ अज्जउत्तेण सिविणए प-
लविदम् । (ङ)

हारलता—तुज्झवसेक्कजीविदस्स णत्थि अण्णा वाणी । एवंविधा जेव्व
सिविणआ [अ] विप्पलम्भका होन्ति । ण किं पि आसङ्कणिज्जम् । (च)
(इति परिक्रामतः ।)

देवी—कण्णसुन्दरी अज्जउत्तस्स दंसणगोअरं गदा । (छ)

हारलता—रविकिरणाणं वि अगम्मे त्ति कधं एदम् । (पुरोऽवलोक्य ।)
एसो तरङ्गशालाए भट्टा वट्ठदि । ता उपसप्पीअदि । (ज)

(क) हारलते, तत्कृतापराधं प्रेक्ष्याधुना स्वयमनुसरन्त्यार्यपुत्रेण की-
दृशी भण्ये ।

(ख) भट्टिनि, महानुभावेति किमन्यत् ।

(ग) यदि दिष्ट्या परुषत्वमुद्वहामि, आर्यपुत्र आयास्यते । अनुचितकारिणी
भवामि ।

(घ) देव्या विनान्यः क एतन्मन्त्रयते । विना मृगाङ्कलेखां कुतो ज्यो-
त्स्नाया विसरः ।

(ङ) अपि जानासि किमुद्दिश्यार्यपुत्रेण स्वप्ने प्रलपितम् ।

(च) त्वद्वशैकजीवितस्य नास्त्यन्या वाणी । एवंविधा एव स्वप्ना [च]
विप्रलम्भका भवन्ति । न किमप्याशङ्कनीयम् ।

(छ) कर्णसुन्दर्यार्यपुत्रस्य दर्शनगोचरं गता ।

(ज) रविकिरणानामप्यगम्येति कथमेतत् । एष तरङ्गशालायां भर्ता व-
र्तते । तदुपसर्प्यते ।

१ अङ्कः]

कर्णमुन्दरी ।

१७

देवी—किं पि सुणन्तीओ उपसप्पह्म । (क)

राजा—(बद्धाञ्जलिः ।)

आयासः किमयं वृथैव धनुषो देव स्मर स्वीकृत-

स्त्वत्पत्रिव्ययपात्रमत्र कतमः कात्यायनीकामुकः ।

एतां लोकविलक्षणेन विधिना केनापि येनासिषी(?)

यायां(?) चित्रगतामपि प्रियतमां संजीव्य संप्रापय ॥ ९४ ॥

देवी—कस्स कदे अज्जउत्तो एवं मन्तेदि । (ख)

हारलता—कस्स अण्णस्स । भोदिं जेव्व कुविदं जाणिअ चित्तपडि-
बिम्बेण अप्पाणं विणोदेदि भट्टा । ता उपसप्पीअदु । (ग)

(तथा विधत्तः ।)

देवी—जेदु अज्जउत्तो । (घ)

हारलता—जेदु जेदु भट्टा । (ङ)

देवी—(सविनयम् ।) मए एव्व तदा किं पि खलिदं ति अज्जउत्तेण ण
अण्णवा भणिदव्वम् । (च)

राजा—

त्रिजगति भवती परं ममैका दिशति मुदं कुमुदस्य कौमुदीव ।

प्रभुरसि कुरुषे रुषं कदाचिद्भजसि कदापि यथारुचि प्रसादम् ॥ ९५ ॥

विदूषकः—महाणुभावा देवी जा एव्वं पतिच्छत्तणं धारेदि । (छ)

(क) किमपि शृण्वत्य उपसर्पावः ।

(ख) कस्य कृते आर्यपुत्र एवं मन्त्रयते ।

(ग) कस्यान्यस्य । भवतीमेव कुपितां ज्ञात्वा चित्रप्रतिबिम्बेनात्मानं वि-
नोदयति भर्ता । तदुपसर्प्यताम् ।

(घ) जयतु आर्यपुत्रः ।

(ङ) जयतु जयतु भर्ता ।

(च) मयैव तदा किमपि स्खलितमित्यार्यपुत्रेण नान्यथा भणितव्यम् ।

(छ) महानुभावा देवी यैवं पत्यनुकूलत्वं धारयति ।

१८

काव्यमाला ।

देवी—(चित्रमवलोक्यापवार्य च ।) हारलदे, पेक्ख । कण्णसुन्दरिं जेव्व आलिहिअ अप्पाणअं विणोदेदि । तुमं तु मम ण पत्तिज्जसि । अहं जेव्व अविमिस्सकारिणित्ति किं भणीअदि । (क)

हारलता—तथैव ।

देवी—(प्रकाशम् ।) अज्जउत्त, इदं णअणविणोदणं मए आगदुअ विनिवट्ठिदं जेव्व । संपदं पेक्खिदव्वम् । (इति सावेगमुत्तिष्ठति ।) (ख)

राजा—अलमन्यथा संभावितेन । (इति वारयति ।)

(देव्याक्षिप्य हारलतया सह निष्क्रान्ता ।)

राजा—एहि तावत् । देवीप्रसादनाय प्रयतावहे ।

(इति निष्क्रान्ताः सर्वे ।)

इति प्रथमोऽङ्कः ।

द्वितीयोऽङ्कः ।

(ततः प्रविशति सुप्तोत्थितो विदूषकः ।)

विदूषकः—(अङ्गुलीभ्यामक्षिणी मृजन् ।) अज्ज पिअवअस्सेण दिग्घ-
रोसं देवि पसादिअ मे किं पि समादिट्ठम् । तदादिट्ठत्थदूणो मञ्जिहारुणेण
अरुणसारहिमण्डलेण सान्दअन्तेण रआणिं जगाविओहि । ण सक्क-
णोमि सअणिज्जादो णिद्दाए बलामोडिमीलिज्जन्तादिट्ठी उट्ठिदुम् । पिअ-
वअस्सचलणवडणसंतुट्ठदेवीपसादलद्धेहिं मोदएहिं पुट्ठभुट्ठं चिट्ठादि मे
उअरम् । णिहुअं अववरअअन्तरे सुवामि । (स्मृतिमभिनीय ।) अहवा कहं
सुवीअदि । जं पिअवअस्सेण तीए विज्जाहरकण्णआए पउत्तिं जाणिदुं
किं सा वि वअस्ससाणुराआ ण वेत्ति आणत्तहि । ता जाव गदुअ काए
वि अन्तेउरविलासिणीए सआसादो अण्णापदेसेण जाणिस्सम् । कहं
उवलतरङ्गा तरङ्गवदित्तिणामहेआ इदो जेव्व आअच्छदि । भोदु । एदाए

(क) हारलते, पश्य । कर्णसुन्दरीमेवालिख्यात्मानं विनोदयति । त्वं
तु मम न प्रययसे । अहमेवाविमृश्यकारिणीति किं भण्यते ।

(ख) आर्यपुत्र, एतन्नयनविनोदनं मयागय विनिवर्तितमेव । सांप्रतं
प्रेक्षितव्यम् ।

२ अङ्कः]

कर्णमुन्दरी ।

१९

जेव्व मुहादो जाणिस्सम् । (पुनरवलोक्य ।) मं पेक्खिअ एदाए किं पि अप-
च्छादिदम् । (निरूप्य सशिरःकम्पम् ।) अत्थि एत्थ वडे जक्खो । भोदु । सं-
भाविअ जाणामि^१ । (इति तथा करोति ।) (क)

(ततः प्रविशति तरङ्गवती ।)

तरङ्गवती—(अग्रतोऽवलोक्य ।) एस दुट्ठवडू पेक्खिस्सदि एदं सि-
सिरोवआरम् । ता अण्णदो गच्छामि । (इति तथा गच्छति ।) (ख)

विदूषकः—(सत्वरमुपसृत्य ।) भोदि, कीस अण्णदो गच्छीअदि ।
अहं तुह ससिलेहाए विअ मग्गं पलोएमि । तुमं राहुं व मं पलिहलसि ।
किं ण्णेदम् । (ग)

तरङ्गवती—अज्ज, कज्जन्तरपजाउलहिअअत्तेण ण लक्खिदोसि ।
पसीददु भवं । (घ)

(क) अद्य प्रियवयस्येन दीर्घरोषां देवीं प्रसाद्य मे किमपि समा-
दिष्टम् । तदादिष्टार्थदूनो मञ्जिष्ठारुणेनारुणसारथिमण्डलेन सान्द्रायमाणेन
रजनिं जागरितोऽस्मि । न शक्नोमि शयनीयान्निद्रया हठान्मीलदृष्टिस्तथातुम् ।
प्रियवयस्यचरणपतनसंतुष्टदेवीप्रसादलब्धैर्मोदकैः पुष्टभूयिष्ठं तिष्ठति मे उदरम् ।
निभृतमपवरकान्तरे स्वपिमि । अथवा कथं सुप्यते । यत्प्रियवयस्येन तस्या वि-
द्याधरकन्यकायाः प्रवृत्तिं ज्ञातुं किं सापि वयस्यसानुरागा न वेत्याज्ञप्तो-
ऽस्मि । तद्यावद्भत्वा कस्या अप्यन्तःपुरविलासिन्याः सकाशादन्यापदेशेन
ज्ञास्यामि । कथमुत्पलतरङ्गा तरङ्गवतीतिनामधेया इत एवागच्छति । भवतु ।
अस्या एव मुखाज्ज्ञास्यामि । मां प्रेक्ष्यैतया किमप्यपच्छादितम् । अस्त्यत्र वटे
यक्षः । भवतु । संभाव्य जानामि ।

(ख) एष दुष्टवटुः प्रेक्षिष्यत एतच्छिशिरोपचारम् । तदन्यतो गच्छामि ।

(ग) भवति, कुतोऽन्यतो गम्यते । अहं तव शशिलेखाया इव मार्गं
प्रलोकयामि । त्वं राहुमिव मां परिहरसि । किं न्वेतत् ।

(घ) आर्य, कार्यान्तरपर्याकुलहृदयत्वेन न लक्षितोऽसि । प्रसीदतु भवान् ।

१. एतावत्पर्यन्तमस्मिन्विदूषकवाक्येऽप्यत्यस्फुटं प्राकृतमस्ति.

२०

काव्यमाला ।

विदूषकः—अहं केण वावारेण तत्तभोदी कण्णसुन्दरी वट्ठदि । (क)

तरङ्गवती—णिअवावारे व्व सा पिअसही । (ख)

विदूषकः—को उण णिअवावारो । (ग)

तरङ्गवती—देवीए सआसे सिक्खदि लक्खणानामणुसीलिनानि, अमण्णाओ बहुविहाओ लीलाओ वि । (घ)

विदूषकः—(विहस्य ।) अवरो को वि वावारो त्ति मुणीअदि । (ङ)

तरङ्गवती—(साशङ्कम् ।) क इत्ति णिवेदेदु भवं । (च)

विदूषकः—जत्थ एदाणं विणिओओ । (इत्यस्या अंशुकान्तरात्कदलीपत्राणि मृणालिकाश्च लीलया गृह्णाति ।) (छ)

तरङ्गिका—अज्ज, ण किं पि सङ्किदव्वम् । एदेहिं मम किं पि कज्जं अत्थि । (ज)

विदूषकः—अविस्सासिणि, अलं अवलावेण । णणु पिअवअस्सेण पउत्तिं जाणिदुं पेसिदोह्मि । ता उज्जुअं कहेसु । (झ)

तरङ्गवती—अज्ज, रक्खिदव्वं रहस्सम् । (ञ)

(क) अथ केन व्यापारेण तत्रभवती कर्णसुन्दरी वर्तते ।

(ख) निजव्यापारैव सा प्रियसखी ।

(ग) कः पुनर्निजव्यापारः ।

(घ) देव्याः सकाशे शिक्षते लक्षणानामनुशीलनानि, अमदना बहुविधा लीला अपि ।

(ङ) अपरः कोऽपि व्यापार इति श्रूयते ।

(च) क इति निवेदयतु भवान् ।

(छ) यत्रैतेषां विनियोगः ।

(ज) आर्य, न किमपि शङ्कितव्यम् । एतैर्मम किमपि कार्यमस्ति ।

(झ) अविश्वासिनि, अलमपलापेन । ननु प्रियवयस्येन प्रवृत्तिं ज्ञातुं प्रेषितोऽस्मि । तद्वक्तुं कथय ।

(ञ) आर्य, रक्षितव्यं रहस्यम् ।

२ अङ्कः]

कर्णसुन्दरी ।

२१

(इति संस्कृतमाश्रित्य ।)

यत्तारारमणोऽपि निर्दृतिपदं नास्याश्चलच्चक्षुषो-

र्यद्वात्रं शतपत्रपत्रशयनेऽप्युत्फालमुद्वेष्टति ।

शतिं यच्च कुचस्थलीमलयजं धूलीकदम्बायते

किं वान्यत्तदनङ्गमङ्गलमयी भङ्गी कुरङ्गीदृशः ॥ १ ॥

(इत्युक्त्वापसरति ।)

विदूषकः—(सपङ्क्तोष्म ।) भोदि, सणिओअं असुण्णं करेसु । अहं
पि पिअवअस्मं वट्ठमि । (क)

(इति निष्क्रान्तौ ।)

प्रवेशकः ।

(ततः प्रविशति मोत्कण्ठो राज्ञा विदूषकश्च ।)

राजा—

धूमश्यामलितेव तापनवशाच्चाभीकरस्य च्छवि-

श्रन्द्रो मुक्त इव श्रिया किसलया निर्धौतरागा इव ।

निःसारेव धनुर्लता रतिपतेः सुप्तेव विश्वप्रभा

तस्याः किं च पुरो विभान्ति कदलीस्तम्भाः सदम्भा इव ॥ २ ॥

अपि च ।

मुग्धाक्ष्याः कति नेन्दवः समुदिता वक्त्रं स्फुरत्क्रान्तयो

विश्रान्तिः कियतां न लोचनयुगे नीलाम्बुजानां श्रियः ।

निष्पन्नः कियता न विद्रुमरुचां सारेण विम्बाधरः

पीताश्रारुभिरङ्गकैश्च कति न स्निग्धा मधूकत्विषः ॥ ३ ॥

(अनुसंधाय ।)

स्फुरच्छीलामालं किमपि रसयोगान्मृगदृशः

क्षणं दीर्घापाङ्गप्रणयि यदभून्नेत्रयुगलम् ।

अहो हज्जन्मान्तः स्फुरति वत मे शल्यमिव त-

द्यदावेगे मोहः परमयमविश्रामविषयः ॥ ४ ॥

(क) भवति, स्वनियोगमशून्यं कुरु । अहमपि प्रियवयस्यं वर्धयामि ।

२२

काव्यमाला ।

अहो, किमपि कमनीये वयसि वर्तते सुमध्यमा । तथा हि ।

आभोगः कृत एव किं तु न गतिस्त्यक्ता कुचाभ्यां द्वयी

भ्रूलास्यैरवकीर्णमेव मिलितं नो किं तु सम्यग्दृशोः ।

लीलाभिः परिरब्धमेव गमनं तन्वया नितम्बोद्गम-

प्राग्भारेण न किं तु मन्थरपदन्यासस्तदा सूत्रितः ॥ ९ ॥

सखे, अपि सत्यं तरङ्गवत्या वचः ।

विदूषकः—एदे क्खु मअणमअतिह्माविप्पलद्धा कामिणो उम्मत्ता मह पडिहान्ति । जं पच्चक्खे वि विप्पदिवात्ति कुणन्ति । जदि सव्वधा ण पत्तिज्जसि ता अकरणजं पि करोमि । बह्मणीए चलणेहिं सवामि । (क)

राजा—हृदय, दिष्ट्या वर्धते ।

यस्यां रक्तं किल कलयसि ह्यनन्तिमत्यर्थमेवं

नूनं रुन्तादिव सरसिजं मज्जदन्तर्हिमान्मभः ।

कृत्वा सद्यः श्रवणयुगलं लोलताटङ्गरिक्तं

सापि स्वैरं विशिखखुरली कल्पिता मन्मथेन ॥ ६ ॥

(‘स्फुरल्लीला-’ इत्यादि पठति ।)

विदूषकः—(विद्वस्य ।) भो, किं पि पुच्छामि । (ख)

राजा—किं न पृच्छसि ।

विदूषकः—सिणिद्धमुद्धपहाउडणमणुल्लसणमणोहरं हरसुप्फुल्लकवो-
लमण्डलं संमुहपलोद्दं अवगणिअ कण्णान्तिकगामिणिं वड्ढं जेव्व दिट्ठि
कुविदाणं विअ कामिणीणं कामिणो कीस पसंसन्ति । (ग)

(क) एते खलु मदनमृगतृष्णाविप्रलब्धाः कामिन उन्मत्ता मम प्रति-
भान्ति । यत्प्रत्यक्षेऽपि विप्रतिपत्तिं कुर्वन्ति । यदि सर्वथा न प्रत्ययसे तद-
करणीयमपि करोमि । ब्राह्मण्याश्चरणाभ्यां शपामि ।

(ख) भोः, किमपि पृच्छामि ।

(ग) स्निग्धमुग्ध.....मनोहरं दर्पोत्फुल्लकपोलमण्डलं संमुखप्रलो-
कितमवगणय्य कर्णान्तिकगामिनीं वक्राग्नेव दृष्टिं कुपितानामिव कामिनीनां
कामिनः कुतः प्रशंसन्ति ।

२ अङ्कः]

कणमुन्दरी ।

२३

राजा—अविदग्धोऽसि । पश्य ।

दीर्घापाङ्गतरङ्गितेन विगलन्नीरं विलोलेक्षणा

यत्पश्यन्त्यवतंसनालनलिनच्छायामुषा चक्षुषा ।

तुल्यं वाधिकमन्यदेव मदनस्यास्त्रं त्रिलोकीजयि-

व्यापारोऽस्य न यत्र तत्र किमपि प्रेम्णो हि तल्लक्षणम् ॥७॥

विदूषकः—भो, अण्णं भणामि । जाए कारणादो महन्तेण दुःखेण सअलं जेव्व जामिणि देवी अब्भत्थिदा सा किं त्ति पुणो वि अणुसंधी-
अदि । जदि तीए कज्जं ता किं त्ति देवी पीडन्ती अणुणीअदि । अहं
देवीए कज्जं ता किं त्ति सा अणुसंधीअदि त्ति । (क)

राजा—अयि सखे, शृणु ।

जनिमुपगता विश्वप्रख्यातनाम्नि कुले पुनः

प्रणयविशदा देवी मोक्तुं मया न हि पार्यते ।

कथमवितथश्चाध्यैरङ्गैरसावपि मुच्यतां

रचितकवचः पक्षे यस्याः स्थितः कुसुमायुधः ॥ ८ ॥

तत्कथमयं विरहदाहो मया गमयितव्यः ।

विदूषकः—सव्वधा पिअवअस्सो अमुहिदो त्ति करुणं उप्पाइअ
सत्थिवाअणपुव्वअं अणुणीअ सा समप्पीअदु त्ति देविं पुच्छेमि । (ख)

राजा—मूर्ख,

नैवं कथंचन कृतानुनयापि देवी

मन्येत मन्युकलुषा मयि केवलं स्यात् ।

(क) भोः, अन्यद्भणामि । यस्याः कारणान्महता दुःखेन सकलमेव या-
मिनीं देव्यभ्यर्थिता सा किमिति पुनरप्यनुसंधीयते । यदि तथा कार्यं त-
त्किमिति देवी पीड्यमानानुनीयते । अथ देव्या कार्यं तत्किमिति सानु-
संधीयत इति ।

(ख) सर्वथा प्रियवयस्योऽसुखित इति करुणामुत्पाद्य स्वस्तिवायनपूर्वक-
मनुनीय सा समर्प्यतामिति देवीं पृच्छामि ।

२४

काव्यमाला ।

स्थातुं सुशक्यमनले पतितुं कृपाण-

धारासु वा न तु जनं दयितं विमोक्तुम् ॥ ९ ॥

तत्कायमात्मा विनोदयितव्यः ।

विदूषकः—भो, तत्थ जेव्व उज्जाणे गच्छीअदु । तत्थ तरङ्गसाल-
व्भन्तरे चित्तगदं पलोअन्तो सुहं पाविहिसि । (क)

राजा—सखे, युक्तमुक्तम् । तदुपदिश पन्थानम् ।

विदूषकः—इदो इदो । (इति परिक्रामति ।) एसा तरङ्गसाला अलंक-
रीअदु । (ख)

(उभौ तथा कुरुतः ।)

विदूषकः—(सर्वतोऽवलोक्य ।) भो, कहिं सा सामलङ्गी अणङ्गदेवदा
आलिहिदा । अह वा अहं चम्मचक्खू ण पेक्खामि । (ग)

राजा—(निःश्वस्य ।) कथमुत्प्रोज्झितं तदनङ्गशस्त्रम् । अहो निर्दया देवी ।

सिद्धक्षेत्रमिवाङ्गनाकुलगुरोर्लावण्यसारोच्चय-

श्रीसंकेत इव त्रिलोकनयनप्रीतेरिवैको निधिः ।

धातुश्चन्द्रसहस्रसंग्रह इव द्रष्टुं तदेणीदृशो

वक्रं चित्रनिविष्टमप्यसुलभं कोऽयं विरुद्धो विधिः ॥ १० ॥

(विचिन्त्य ।)

विद्वांस्ततो लिखितुमिन्दुमुखीं विदग्धः

कोऽन्यो विना कुसुमचापमनल्पशिल्पः ।

नूनं तदा तदनुबन्धिभिरिन्द्रजाल-

मुन्मीलितं किमपि मे पुरतो विकल्पैः ॥ ११ ॥

(इति शोकं नाटयति ।)

(क) भोः, तत्रैवोद्याने गम्यताम् । तत्र तरङ्गशालाम्यन्तरे चित्रगतां
प्रलोकयन्सुखं प्राप्स्यसि ।

(ख) इत इतः । एसा तरङ्गशालालंक्रियताम् ।

(ग) भोः, कुत्र सा श्यामलाङ्गयनङ्गदेवतालिखिता । अथ बाहं चर्म-
चक्षुर्न पश्यामि ।

२ अङ्कः]

कर्णमुन्दरी ।

२९

विदूषकः—भो, किं एत्थ सुण्णदेउले । एहि । लीलावणब्भन्तरे परि-
व्भमामो । कदा वि कथं वि कुसुमाओ उच्चिन्ती लदाओ सिञ्चन्ती वा
सरसीजलम्भि ह्माणविधिं करन्ती वा सा हुविस्सदि । (क)

राजा—कुत एवंविधा भाग्यसंपदः । तथापि पश्चात्तापव्यपनय-
नाय तदपि विधीयताम् ।

(इति तथा कुरुतः ।)

विदूषकः—(अप्रतो विलोक्य ।) पेक्ख केलिकमलिणीसणुम्मि ।

विच्छोडन्तो णिअमुहगदं चक्कवाआण चक्कं

देन्तो णिद्दारसमसमये सव्वदो पङ्कआणम् ।

(अप्रतोऽवलोक्य ।)

तारं तीरप्फुरिदकिरणो लोअणानन्दवल्ली-

कन्दो चन्दो रचअदि जले मज्जणुम्मज्जणाइं ॥ १२ ॥ (ख)

राजा—(विलोक्य ।)

परं मैत्रीपात्रं त्रिभुवनजिगीषोः स्मृतिभुवः

स एवायं यूनामविनयकथोन्मुद्रणगुरुः ।

(विचिन्त्य ।)

गतः किं वा दैवादृत वत कलङ्कोऽस्य नियतं

सुधामुग्धैर्वीतः कमलसरसीवीचिनिचयैः ॥ १३ ॥

(सोत्प्रेक्षम् ।)

तस्याः कुरङ्गकटशो युगपन्मुखेन

दोषाकरश्च कमलानि च निर्जितानि ।

(क) भोः, किमत्र शून्यदेवकुले । एहि । लीलावनाभ्यन्तरे परिभ्रमावः ।

कदापि कथमपि कुसुमान्युच्चिन्वती लताः सिञ्चन्ती वा सरसीजले स्नान-
विधिं कुर्वती वा सा भविष्यति ।

(ख) पश्य केलिकमलिनी..... ।

वियोजयन्निजमुखगतं चक्रवाकाणां चक्रं

ददन्निद्दारसमसमये सर्वतः पङ्कजानाम् ।

तारं तीरस्फुरितकिरणो लोचनानन्दवल्ली-

कन्दश्चन्द्रो रचयति जले मज्जनोन्मज्जनानि ॥

२६

काव्यमाला ।

एतानि शाश्वतिकमप्यपहाय वैरं

स्वैरं तदत्र रचयन्ति विधेयचिन्ताम् ॥ १४ ॥

विदूषकः—

रोहिणिवअणालिङ्गणणिब्भरसंकन्तपरिमलुगारम् ।

ण मुअन्ति कुमुअवन्धवविम्भं परिलम्बिआ भमरा ॥ १५ ॥ (क)

राजा—(निपुणं निरूप्य । सहर्षम् ।)

सखे नायं खेलंस्तिलकयति चन्द्रः कुमुदिनी-

मदः कंदर्पाज्ञास्फुरणगुरुवक्त्रं मृगदृशः ।

कुलं रोलम्बानामिदमपि न लयं परिमला-

दयं वेणीदण्डः शिखिन इव बर्हस्तरलितः ॥ १६ ॥

अपि च ।

आभात्यमर्त्यतरुपत्रसगोत्रपाणिः

सेयं मृगाङ्गवदना मदनास्त्रमत्र ।

हेतोः कुतोऽपि कमला कमलान्तराला-

न्निर्गत्य संयमवती पयसि स्थितेव ॥ १७ ॥

विदूषकः—(सकौतुकम् ।)

ण वरकवरी गोरङ्गीए तरङ्गिदविब्भमा

भमरणिवहो आमोदाणं ससिम्मि ण संगदो ।

अवि कमलिनीसंकन्तेणं विलासहरेण सा

कणअकमलुक्किणा जादा मुहेण जलन्तरे ॥ १८ ॥ (ख)

(क) रोहिणीवदनालिङ्गननिर्भरसंक्रान्तपरिमलोद्धारम् ।

न मुञ्चन्ति कुमुदवान्धवविम्भं परिलम्बिता भमराः ॥

(ख) न वरकवरी गौराङ्ग्यास्तरङ्गितविभ्रमा

भ्रमरनिवह आमोदेन शशिनि न संगतः ।

अपि कमलिनीसंक्रान्तेन विलासधरेण सा

कनककमलोत्कीर्णा जाता मुखेन जलान्तरे ॥

२ अङ्कः]

कर्णसुन्दरी ।

२७

राजा—

पुष्पेपोरभिषेकयोग्यमथ वा भर्गाग्निमग्नात्मनः

प्रत्युज्जीवनमेतदम्बुजसरः कम्बुप्रसन्नच्छवि ।

यच्चाग्नेडितशीतरश्मिकिरणस्यन्दोपमेनामुना

लावण्यामृतनिर्झरेण सुतनोर्यत्पात्रतां नीयते ॥ १९ ॥

अपि च ।

आश्चर्यं फलितं भरोरुहवने स्थित्वा चिरेण श्रियः

कान्तिः कान्तिमुधाद्वेण सुतनोर्याता यदत्राधुना ।

सान्द्रप्रेमवशीकृतस्य नियतं कौमोदकीलक्ष्मणः

साप्यङ्गे गिरिजेव मन्मथारिपोः कायास्त्रमुत्स्रक्ष्यति ॥ २० ॥

विदूषकः—वणाणिलवेष्टिद्विद्रुमकिसलयससरिच्छपप्फुरिदाहरोष्ठी

अङ्गुलिविवर्तणमणोहरकरपल्लवा नासगलग्गविसदृकन्दोदसलोणलो-
अणा जादा । (क)

राजा—

स्फुरति यदयं दन्तज्योत्स्नाविलासधरोऽधरः

करकिसलयौ मुद्रायोगाद्यदुच्चलिताङ्गुली ।

मुकुलनविधिर्यन्नीलाब्जद्विपोरपि चक्षुषो-

स्तदियमवला ध्यायत्यन्तः किमप्यधिदैवतम् ॥ २१ ॥

विदूषकः—(सकौतुकम् ।) भो, कीस एसा सुण्णं पुणो पुणो पाणि

णीरमज्झादो आअट्ठदि । (ख)

राजा—(दृष्ट्वा ।)

सुतनुरनवलोकयन्त्युपान्ते स्थितमपि काञ्चनकुम्भमम्बुपूर्णम् ।

क्वचिदपि गतमानसा करेण स्पृशति कुचप्रतिबिम्बमम्बुमध्ये ॥ २२ ॥

(क) वनानिलवेष्टितविद्रुमकिसलयसदृक्षप्रस्फुरिताधरोष्ठी अङ्गुलिविवर्त-
नमनोहरकरपल्लवा नासाग्रलग्गविस्पष्टनीलोत्पलसलावण्यलोचना जाता ।

(ख) भोः, कस्मादेषा शून्यं पुनः पुनः पाणि नीरमध्यादाकर्षति ।

२८

काव्यमाला ।

(सस्पृहम् ।)

ताम्बूलावरणोज्झिते विकसितं रागेण विम्बाधरे

मज्जत्कज्जलकालिकेन कलिता कापि च्छविश्रक्षुषा ।

श्रीरन्ध्रैव निरङ्गरागमुभगेऽप्यङ्गे कुरङ्गीदृशो

विश्राम्यत्वधुना धनुर्विजयते कं नाम नैव स्मरः ॥ २३ ॥

विदूषकः—(विलोक्य ।) कहं एसा णिव्वत्तिदपव्वदीचरणमुस्सूसा इ-
मादो कमलसरादो णिग्गदा रहमि सहीण सह लदागुम्मन्तरे पविट्ठा।(क)

राजा—

धूपांशुकेन शनकैः परिमृज्यमान-

वेणीगुणा प्रणयपूर्वमुपेत्य सख्या ।

मध्ये मधुद्रुमवनं वनदेवतेव

तन्वी विवक्षुरिव किञ्चिदिहोपविष्टा ॥ २४ ॥

(सदृशम् ।) सखे, सुव्यक्तानि विरहचिद्धानि । तथा हि ।

दग्धासन्नलतावलीकिसलयः श्वासानिलानां चयो

वाष्पाम्बःस्रुतिरालवालकलनायोग्या तरूणामधः ।

तापो निर्मृदिताब्जिनीदलचयः कोऽप्यङ्गकानां गुरु-

र्द्ध्वाकाण्डविडम्बिपाण्डिमघनं किं चाननं सुभ्रुवः ॥ २५ ॥

विदूषकः—सुलक्खिदं पिअवअस्सेण ।

णीसासाहिणवप्पहारवलिदा कामस्स णूणं सरा

..... । (ख)

(क) कथमेषा निर्वर्तितपार्वतीचरणशुश्रूपास्मात्कमलसरसो निर्गता रहसि
सख्या सह लतागुल्मान्तरे प्रविष्टा ।

(ख) सुलक्षितं प्रियवयस्येन ।

निःश्वासाभिनवप्रहारवलिता कामस्य नूनं सरा

..... ।

१. आदर्शपुस्तकेऽस्य श्लोकस्य पादमात्रमेवास्ति.

२ अङ्कः]

कर्णसुन्दरी ।

२९

.....

.....॥ २६ ॥

राजा—सखे, अस्यैव लतागहनस्य पश्चात्स्थित्वा शृणुवस्तावदस्या विश्रम्भभाषितानि ।

(इति तथा कुरुतः ।)

(ततः प्रविशति यथानिर्दिष्टा नायिका सखी च ।)

सखी—किं एवं रोदीअदि । एसा भअवदी भवाणी पणदजणव-
च्छला णिच्चिअं तुह इच्छं पूरइस्सदि । (क)

नायिका—

को जाणादि कदा हुविस्सदि फलं चन्दद्धचूडामणि-

प्पाणेषाचलणप्पसादतरुणो भत्तीअ सित्तस्स वि ।

मुज्झन्ती मअणाणलेन बहलं साहं हदासा पुणो

दारिण जेव्व तहिं चरामि परमं जं जं अवत्थन्तरम् ॥ २७ ॥

अवि अ ।

आसण्णो मअलज्झणो ण वअणो दुद्धेण धोएव्व सा

दिट्ठी सामलगौरमुद्धलडहं तं तस्स रूवं पटु ।

झाणे झत्ति जधा परिप्फुरदि मे कच्चाइणीणो तथा

णो जाणे जदि जीवइस्सदि उमा कण्णा विपण्णेत्ति माम् ॥२८॥(ख)

(क) किमेवं रुद्यते । एषा भगवती भवानी प्रणतजनवत्सला निश्चितं तवेच्छां पूरयिष्यति ।

(ख) को जानाति कदा भविष्यति फलं चन्द्रार्धचूडामणि-

प्राणेशाचरणप्रसादतरोर्भक्त्या सिक्तस्यापि ।

मुह्यन्ती मदनानलेन बहुलं साहं हताशा पुन-

रिदानीमेव तत्र चरामि परमं यद्यदवस्थान्तरम् ॥

अपि च ।

आसन्नो मृगलाज्जनो न वदनं दुग्धेन धौतेव सा

दृष्टिः श्यामलगौरमुग्धलटभं तत्तस्य रूपं पटु ।

१. 'वा' इत्यादर्शपुस्तकपाठः.

५

३०

काव्यमाला ।

सखी—णं तस्सिं पि संणद्धो मअरद्धओ त्ति किं त्ति उत्तमीअदि । (क)

नायिका—सहि, अलं आसासणसीलदाए । (ख)

सखी—णं जो सो तस्स महाभाअस्स कदे पच्छावइदुमाढत्तो सि-
लोओ ण किं विरइअदि । (ग)

नायिका—तुमं जेव्व सक्का सिलोअजुअलं करेसु । मह मम्महरस-
संकप्पविकप्पेहिं अन्तरिज्जदि पणिधानदिठ्ठी । (घ)

सखी—(नातिचिरात्स्थित्वा ।) सहि, अवधारेसु । (संस्कृतमाश्रित्य ।)(ङ)

नीरागा मृगलाञ्छने मुखमपि स्वं नेक्षते दर्पणे

खिन्ना कोकिलकूजितादपि गिरं नोन्मुद्रयत्यात्मनः ।

चित्रं दुःसहदाहदायिनि धृतद्वेषापि पुष्पायुधे

मुग्धाक्षी सुभग त्वयि प्रतिपदं प्रेमाधिकं पुष्यति ॥ २९ ॥

अपि च ।

प्रोतेति प्रतिबिम्बितेति घटितेत्यास्थानशालामणि-

स्तम्भन्यस्तभरामपि प्रियसखीवर्गो न जानाति ताम् ।

अङ्गेनोत्पुलकेन किं तु सुचिरं गीतं कुरुङ्गीव सा

तन्वङ्गी तव शृण्वती नयनजैरम्भोभिरुन्नीयते ॥ ३० ॥

ध्याने झटिति यथा परिस्फुरति मे कात्यायन्यास्तथा

नो जाने यदि जीवयिष्यत्युमा कन्या विपन्नेति माम् ॥

(क) ननु तस्मिन्नापि संनद्धो मकरध्वज इति किमित्युत्ताम्यते ।

(ख) सखि, अलमाश्वासनशीलतया ।

(ग) ननु यः स तस्य महाभागस्य कृते प्रस्तावयितुमारब्धः श्लोको न
किं विरच्यते ।

(घ) त्वमेव शक्ता श्लोकयुगलं कुरुष्व । मम मन्मथरससंकल्पविकल्पैर-
न्तर्यते प्रणिधानदृष्टिः ।

(ङ) सखि, अवधारय ।

२ अङ्कः]

कर्णसुन्दरी ।

३१

नायिका—सखि, साधु विरइदम् । सरसकइत्तणेण परभूमिमारोविदो विप्पलम्भो । (क)

राजा—प्रिये, अन्तरङ्गासि काव्योपनिषदाम् ।

नायिका—सहि, मए वि विरइदो संदेसो । (ख)

सखी—कीरिसो । गण्डूसेहि सवणाइं रसदानेण । (ग)

नायिका—

किं चन्दो तह चन्दणव्व सिसिरो किं वल्लईपञ्चमो

कण्णे वल्लहसंगमो मणसिजो किं वा सपक्खट्ठिदो ।

दिट्ठी किं कमलेसु रज्जदि मणं किं णाम मे दक्खिणो

सो वा दक्खिणमारुदो जइ तुए मज्झत्थमालम्बिदम् ॥ ३१ ॥ (घ)

विदूषकः—भो, एहिं पत्तिजसि । (ङ)

(राजा मोदते ।)

सखी—सहि, णिअदसाणिवेदणगब्भणिब्भरं दढं उपलब्धो भट्ठा । (च)

नायिका—एवं सुणीअ किं पडिपज्जदि । (छ)

(क) सखि, साधु विरचितम् । सरसकवित्वेन परभूमिमारोपितो विप्रलम्भः ।

(ख) सखि, मयापि विरचितः संदेशः ।

(ग) कीदृशः । गण्डूषय श्रवणे रसदानेन ।

(घ) किं चन्द्रस्तथा चन्दन इव शिशिरः किं वल्लकीपञ्चमः

कर्णे वल्लभसंगमो मनसिजः किं वा सपक्षस्थितः ।

दृष्टिः किं कमलेषु रज्यति मनाकिं नाम मे दक्षिणः

स वा दक्षिणमारुतो यदि त्वया माध्यस्थ्यमालम्बितम् ॥

(ङ) भोः, अधुना प्रत्याग्यसे ।

(च) सखि, निजदशानिवेदनगर्भनिर्भरं दृढमुपालब्धो भर्ता ।

(छ) एवं श्रुत्वा किं प्रतिपद्यते ।

३२

काव्यमाला ।

सखी—किं अण्णम् ।

जं जलरासिसुताए नवरसतण्हाउलेण कण्हेण ।

ससिहण्डमण्डणेण वि पडिवण्णं जं च गोरीए ॥ ३२ ॥ (क)

नायिका—अवि ण कहिं पि अवहीरस्सदि सखी । (ख)**सखी—**(विहस्य ।)

तुह्मारिसीओ परिहवविसअम्मि कहं व वज्जन्ति ।

किज्जउ कहं विअ फुडं णिअडाहिँ सुहाइदं दूरे ॥ ३३ ॥ (ग)

नायिका—(सोत्कलिकं संस्कृतमाश्रित्य ।)

जाने सखि स्मरशिखिज्वलिता जनस्य

तस्य व्रजामि निकटं परिभूय लज्जाम् ।

पश्चाद्यथाभिरुचितं विदधातु देवी

किं दुःसहं विरहपावकतोऽपि वा स्यात् ॥ ३४ ॥

विदूषकः—भो, ण जुत्तं दाणिं पडिवालणम् । उपसरीअदु । (घ)**राजा—**मूर्ख, किं तरलोऽसि ।**सखी—**साहि, किं उच्चावलासि । तारिसाइं जेव्व तुह लक्खणाइं जेहिं किं ण संभावीअदि । (ङ)**नायिका—**ईरिसाइं मह भाअधेआइं जेण मिच्चुसंभावणा ।
(इति संस्कृतमाश्रित्य ।) (च)

(क) किमन्यत् ।

यज्जलराशिसुताया नवरसतृष्णाकुलेन कण्णेन ।

शशिखण्डमण्डनेनापि प्रतिपन्नं यच्च गौर्या ॥

(ख) अपि न कुत्राप्यवधीरयिष्यति(?) सखी ।

(ग) युष्मादृश्यः परिभवविषये कथमिव व्रजन्ति ।

क्रियतां कथमिव स्फुटं निगडैः सुखायितं दूरे ॥

(घ) भोः, न युक्तमिदानीं प्रतिपालनम् । उपस्रियताम् ।

(ङ) सखि, किमाकुलासि । तादृशान्येव तव लक्षणानि यैः किं न संभाव्यते ।

(च) ईदृशानि मम भागधेयानि यैर्मृत्युसंभावना ।

२ अङ्कः]

कर्णसुन्दरी ।

३३

गुर्वी धुरं दुरभियोगनिधिर्मनोभू-

रारूढवानविषये मनसोऽनुबन्धः ।

बन्धुर्न कश्चिदपि निघ्नतया स्थितिश्च

हा निश्चितं मरणमेव ममेह जातम् ॥ ३५ ॥

(इति मोहमुपगच्छति ।)

विदूषकः—भो, पमादो पमादो । मए पढमं जेव्व आअक्खिदं उ-
पसप्पीअदु त्ति । (क)

(राजा ससंभ्रममुपसर्पति ।)

सखी—विजयताम् ।

विदूषकः—अब्बहण्णं अब्बहण्णम् । (ख)

सखी—महाराअ, हत्थेण फंसीअदु जेण चेअणं पावेदि । (ग)

राजा—(तथा कुर्वन् ।)

विलोलत्वं चक्षुः स्पृशति मुकुलावस्थमपि य-

दुरस्विद्यन्मध्यं कुचकलशयोरुच्छ्वसिति यत् ।

प्रसीदत्युद्दामा यदपि वदनश्रीः सपुलकं

तदेतस्याः संज्ञा ध्रुवमभिमुखी पक्ष्मलदृशः ॥ ३६ ॥

(पुनरवलोक्य ।) अहो सर्वावस्थाभिरव्यवधीयमानं रामणीयकमस्याः ।
तथा हि ।

भ्रूलेखा विनिरुत्तनृत्तरचना मुक्ताञ्चनोदञ्चन-

व्यापारा कुसुमास्त्रकार्मुकलतामुप्याः सगोत्रीकृता ।

मीलल्लीलमुपैति लोचनयुगं निद्रालुनीलोत्पल-

स्पर्धा श्वासकदर्थितोऽपि भजते बिम्बाधरः स्वां धुरम् ॥ ३७ ॥

विदूषकः—भोदी मम पिअवअस्सहत्थेण फंसिज्जन्ती कहं ण चे-
अणं पडिवज्जदि । (घ)

(क) भोः, प्रमादः प्रमादः । मया प्रथममेवाख्यातमुपसृप्यतामिति ।

(ख) अब्रह्मण्यमब्रह्मण्यम् ।

(ग) महाराज, हस्तेन स्पृश्यतां येन चेतनां प्राप्नोति ।

(घ) भवती मम प्रियवयस्यहस्तेन स्पृश्यमाना कथं न चेतनां प्रतिपद्यते ।

३४

काव्यमाला ।

राजा—(सानन्दमात्मगतम् ।)

मग्रं मृगाङ्कसरसीव सुधानिधाने

गर्भे निषण्णमिव पङ्कजकैरवाणाम् ।

अप्यत्र यन्त्रविनिपीडितपारिजात-

निःस्यन्दधौतमिव निर्धृतिमेति चेतः ॥ ३८ ॥

सखी—सहि, एदेण हत्थफंसेण ण उच्छससि त्ति अहो दे कठि-
णत्तणम् । (क)

नायिका—(किञ्चित्समाश्वस्य ।) अम्मो, किञ्चित् रसाअणसित्तेव्व णि-
व्वुदिं उव्वहामि । एसो जिआअणो कद्धिदो जणो । (इति किञ्चित्दृष्ट्वा
सलजमास्ते ।) (ख)

राजा—

वद सुवदने किं व्यामोहः समाश्वसिहि द्रुतं

प्रणयिनि जने किं प्रत्याशाविरोधि विचेष्टितम् ।

नय नयनयोरातिथ्यं मां मनोभववागुरा

परिचरतु मां नीलाम्भोजस्रजः कलयान्विता ॥ ३९ ॥

विदूषकः— भोदि, किं ण अलिअणिदा विद्दावीअदि । पिअवअ-
स्सो एव्वं दीणत्तणं दंसेदि । (ग)

सखी— (सहासम् ।) किञ्चित् पडिपत्तिमूढदा अङ्गीकदेत्ति । (एनां बलादा-
नोय राजान्तिकमुपवेशयति ।) (घ)

(क) सखि, एतेन हस्तस्पर्शेन नोच्छ्वसिसील्यहो ते कठिनत्वम् ।

(ख) अहो, किमिति रसायनसित्तेव निर्धृतिमुद्रहामि । एष जीवनः
काङ्क्षितो जनः ।

(ग) भवति, किं नालीकनिद्रा विद्राव्यते । प्रियवयस्य एवं दीनत्वं दर्शयति ।

(घ) किमिति प्रतिपत्तिमूढता अङ्गीकृतेति ।

२ अङ्कः]

कर्णसुन्दरी ।

३९

नायिका— (सकृतककोपम् ।) अवेहि पडिहासशीले । (इति सासू-
यमवलोकयति ।) (क)

राजा—

इयं यदालोकयति त्रपानता दृशा नवेन्दीवरदामदीर्घया ।

तदन्यदेवाभ्यधिकं रसायनादवैमि पुष्पायुधदेहदोहदम् ॥ ४० ॥

(इति पटाञ्चले मृशन् ।)

नायं जनः किमु परिच्छदमध्यमास्ते

यल्लज्जया ननु तनूदरि मुद्रितासि ।

आलिङ्ग मां परिचितानि चिराद्भवन्तु

देहे हरिन्ति हरिचन्दनपल्लवानि ॥ ४१ ॥

(इत्यालिङ्गितुमिच्छति ।)

नायिका—(स्वगतम् ।) हिअअ, मणोरहाणं वि उपरि वट्टसि । (ख)

सखी—दिज्जउ एदाणं वीसम्भगोष्ठी । (इति शनकैः किञ्चिदपसरति ।) (ग)

विदूषकः—भोदि, एसा देवी आगदा । (घ)

(सखी ससंभ्रमं निवर्तते । नायिका समयमुत्तिष्ठति ।)

राजा—(सशङ्कं दिशोऽवलोक्य ।) मूर्खे, कासौ ।

विदूषकः—भो, तत्तभोदिं कण्णसुन्दरिं उदिसिअ देवी उज्जाणमलं-
करेदित्ति भणिदं । (ङ)

राजा—(अप्रतोऽवलोक्य ।) कथं सत्यमेवागता देवी । अहो ब्रह्मव-
न्धोरमुष्य फलितममङ्गलेन ।

(क) अपेहि परिहासशीले ।

(ख) हृदय, मनोरथानामप्युपरि वर्तसे ।

(ग) दीयतामेतयोर्विसम्भगोष्ठी ।

(घ) भवति, एसा देव्यागता ।

(ङ) भोः, तत्रभवती कर्णसुन्दरीमुद्दिश्य देव्युद्यानमलंकरोतीति भ-
णितम् ।

१. 'सासूयमवलोकयति' इत्यादर्शपुस्तकपाठः.

३६

काव्यमाला ।

नायिका—(विलोक्य । आत्मगतम् ।) अण्ठभए इदं वज्रपडणं पेक्खि-
दम् । (क)

सखी—महाराज, सुमरिदव्वो अअं जणो । संपदं अण्णदो ग-
च्छह्म । (ख)

विदूषकः—अह्मे वि एव्वं जेव्व करेह्म । (ग)
(नायिका सख्या सह निष्क्रान्ता ।)

राजा—(निःश्वस्य ।)

कथमपि दिवः पुञ्जीभूय च्युतामिव कौमुदीं
कुमुदमुहदः प्राप्य प्राणाधिकां विधिकारणात् ।

अहरहरहो प्राप्तं लीलारसोर्मिषु मज्जता
क्षणमपि मया न स्वातन्त्र्यं किमत्र विधीयताम् ॥ ४२ ॥
(ततः प्रविशति देवी हारलता च ।)

हारलता—कहं भट्ठावि इह जेव । (घ)

देवी—राअकज्जविरहे इमस्सि काले इह जेव्व दिणं णिविण्णो
विणोदइ अज्जउत्तो अत्ताणअत्ति । (ङ)

राजा—अपि विज्ञातोऽहं देव्या ।

विदूषकः—तथा कुविआ वअस्सेण अणुणीदा कथं विप्पदीवं प-
सज्जिअ अणुसरिस्सदि । (च)

(क) अनभ्रे इदं वज्रपतनं प्रेक्षितम् ।

(ख) महाराज, स्मर्तव्योऽयं जनः । सांप्रतमन्यतो गच्छावः ।

(ग) आवामप्येवमेव कुर्वः ।

(घ) कथं भर्तापीहैव ।

(ङ) राजकार्यविरहेऽस्मिन्काले इहैव दिनं निर्विण्णो विनोदयत्यार्यपुत्र
आत्मानमिति ।

(च) तथा कुपिता वयस्येनानुनीता कथं विप्रतीपं प्रसज्ज्यानुसरिष्यति ।

१. आदर्शपुस्तकसंशोधकेन हारलतास्थाने देवी, देवीस्थाने च हारलता इति पदं
शोधितमस्ति.

३ अङ्कः]

कर्णमुन्दरी ।

३७

राजा—तदितोऽभ्यन्तरमेव ब्रजावः ।

(इति निष्क्रान्ताः सर्वे ।)

द्वितीयोऽङ्कः ।

तृतीयोऽङ्कः ।

(ततः प्रविशतश्चेष्ट्यो ।)

एका—सहि बउलावलि, सो ण हु बन्धवो भणीअदि जस्सिंहिअ-
अम्मि विअ णीसङ्कदाए ण रहस्सं संचारीअदि । ता कहेसु कीस तुअं
देवीए वासे मन्तअन्ती आसि । (क)

बकुलावली—सहि मन्दोअरि, ण अत्थि मम वीसासो । तुअं चा-
वलभावेण विमुमरिअ कस्स पि पुरदो कहिस्ससि त्ति ण आवेदेमि । ज-
दि कुप्पसि ता एवं णिवेदीअदि । परं मन्तभेदो रक्खिदव्वो । (ख)

मन्दोदरी—अविस्सासिणि, कहेसु । (ग)

बकुलावली—सहि, भट्टा विज्जाहरकण्णाए अणुरत्तचित्तो, परं दे-
वीकारणेण किं पि कादुं ण सक्कुणोदित्ति सव्वगदो पवादो । किं तु भ-
ट्टदारिआए कलहाअन्तो अवलावं करेदि । अज्ज क्खु पिअन्तअकेण
अज्जवादराअणेण अन्तेउरसालाए पच्छादो णिहुअं हुविअ अज्ज पओसे
परिकलिअमअणुज्जाणए संकेदो गहिदो अवअं मन्तिदं ण वेत्ति विरह-
लेहो अ णिअकरे कदो । देवीए सव्वं पि मुणिअ अहं भणिदा अज्ज
मए कण्णमुन्दरीरूएण तुए तीअ सहीरूएण गदुअ अज्जउत्तो वञ्चिद-
व्वो । ता एदाए वत्ताए रक्खणं कदुअ उअअरणं सज्जीकरेसुत्ति । (घ)

(क) सखि बकुलावलि, स न खलु बान्धवो भण्यते यस्मिन्हृदय इव निः-
शङ्कतया न रहस्यं संचार्यते । तत्कथय कस्मात्त्वं देव्या वासे मन्त्रयन्ती आसीः ।

(ख) सखि मन्दोदरि, नास्ति मम विश्वासः । त्वं चापलभावेन विस्मृत्य
कस्यापि पुरतः कथयिष्यसीति नावेदयामि । यदि कुप्यसि तदेवं निवेद्यते ।
परं मन्त्रभेदो रक्षितव्यः ।

(ग) अविश्वासिनि, कथय ।

(घ) सखि, भर्ता विद्याधरकन्यायामनुरक्तचित्तः, परं देवीकारणेन कि-

३८

काव्यमाला ।

मन्दोदरी—अहो, संकटे पडिदो महाराओ । (इत्यग्रतोऽवलोक्य ।)
 एसो भट्टा लच्छीसणाहो णूणं एत्थ रमणपगीवएतंव जेव पडिपालअन्तो
 चिट्ठदि । ता एहि गच्छामो । जाव अह्मे पेक्खिअ ण किं पि
 उप्पिस्सदि । (क)

(इति निष्क्रान्ते ।)

प्रवेशकः ।

(ततः प्रविशति यथानिर्दिष्टो राजा ।)

राजा—

न स्वेच्छागतयोऽपि साचिवलनावैचित्र्यशून्या दृशो
 नाधौताधरकान्ति संस्तुतजनालोपेऽपि लीलास्मितम् ।
 वाचां विस्मरणेऽपि न व्यवहिता विच्छित्तिस्संकान्तय-
 स्तात्पर्यं मदनेन दर्शितमहो वैदग्ध्यदीक्षाविधौ ॥ १ ॥

अपि च ।

तद्वक्त्रेण विलुप्तकान्तिमहिमा वर्णोज्झितः शर्वरी-
 मब्रह्मण्यमिव प्रसारितकरः कृत्स्नां विधत्ते विधुः ।
 अप्याविष्कृतपत्रमुत्पलवनं तल्लोचनेन्दीवर-
 च्छायाः रिक्थमिव द्विरेफपटलीवाचालामाकाङ्क्षते ॥ २ ॥

मपि कर्तुं न शक्नोतीति सर्वगतः प्रवादः । किं तु भर्तृदारिकया कलहाय-
 मानोऽपलापं करोति । अद्य खलु प्रिय.....आर्यबादरायणेनान्तः-
 पुरशालायाः पश्चान्निभृतं भूत्वाद्य प्रदोषे परिकलितमदनोद्यानके संकेतो गृ-
 हीतः.....मन्त्रितं न वेति विरहलेखश्च निजकरे कृतः । देव्या सर्वमपि
 श्रुत्वाहं भणिता अद्य मया कर्णसुन्दरीरूपेण त्वया तस्याः सखीरूपेण गत्वा-
 र्यपुत्रो वञ्चयितव्यः । तदस्या वार्ताया रक्षणं कृत्वोपकरणं सजीकुरुष्वेति ।

(क) अहो, संकटे पतितो महाराजः । एष भर्ता लक्ष्मीसनाथो नून-
 मत्र रमण.....एव प्रतिपालयंस्तिष्ठति । तदेहि गच्छावः । यावदावां
 प्रेक्ष्य न किमपि..... ।

३ अङ्कः]

कर्णमुन्दरी ।

३९

(इति साङ्गभङ्गम् ।)

तत्पादद्वितयस्य दास्यमपि न प्राप्नोति पङ्केरुहं

तद्भूभङ्गविनिर्जितं स्मरधनुर्नम्रं सदा तिष्ठति ।

इन्दुः किं दुरतिक्रमस्य कुरुतां धातुः सुधासूतिर-

प्यङ्कं तन्मुखिकिकरत्वपिशुनं धत्ते सहोत्थं यतः ॥ ३ ॥

(स्मरणमभिनीय ।)

प्रायो दास्यति नो पयोधरतटी गन्तुं पुरस्तादिति

ध्यानेनेव चकास्ति साचिगमने शिशारसश्चक्षुषोः ।

अन्तः स्थानमिव स्मरैकमुहदः कस्यापि दातुं बहि-

निर्गन्तुं हृदयादपि स्तनयुगं विस्तारि संनह्यति ॥ ४ ॥

अपि च ।

कान्तिः कापि कपोलयोः परिणमत्तालीर्दलस्पर्धिनी

वर्धन्ते मधुपावलीवलयिनः श्वासानिलाः संततम् ।

कार्श्यस्यावरणं तरङ्गितगतेर्लावण्यमेवाङ्गके

सारङ्गायतचक्षुषः किमथवा सर्वं नवीनायते ॥ ५ ॥

अपि च ।

कंदर्पदैवतनिकेतनवैजयन्ती

यान्ती विलासरसमन्थरमुत्पलाक्षी ।

दृष्टिं निवेदितवती मयि कालकूट-

लेशान्वकारितसुधालहरीविचित्राम् ॥ ६ ॥

(सनिःश्वासम् ।) तत्किमद्यापि चिरयति वयस्यः ।

विज्ञातेङ्गितया तरङ्गितवनक्रोधानुषङ्गं धृतः

किं देव्या प्रतिपालयन्परिजनं तस्याः क्वचित्सुभ्रुवः ।

खेदं सैव सखेलवारणगतिर्न प्रापिता चेति मे

चेतः सान्द्रसमुल्लसन्नवनवोद्वेखं मुहुस्ताम्यति ॥ ७ ॥

(प्रविश्य ।)

विदूषकः—दिट्टिआ वडूसि कज्जसिद्धीए । (क)

(क) दिष्ट्या वर्धसे कार्यसिद्ध्या ।

१. 'वनस्पर्धिनी' इत्यादर्शपुस्तकपाठः. २. 'गतैर' इत्यादर्शे पाठः.

४०

काव्यमाला ।

राजा—(सहर्षमालिङ्ग्य ।) कथमिव ।

विदूषकः—(कर्णे ।) एवमेवं । (क)

राजा—(सानन्दम् ।)

भूयोऽपि तावदिदमेव निवेदय त्वं

चन्द्रांशुभिः कवलिता इव सूक्तयस्ते ।

अन्तर्बहिश्च हृदयेन किमप्यमन्द-

निःस्यन्दमिन्दुमणिनेव विलीयते मे ॥ ८ ॥

(इति सोत्साहम् । आकाशे ।)

भव भव शतयामा यामिनि स्वामिनि त्वं

हुरय रजनिनाथ ज्योत्स्नया दिङ्मुखानि ।

अयि विरमय काम क्रेङ्कितं क्रूरबाण-

व्ययपरिचयचञ्चत्कर्मणः कार्मुकस्य ॥ ९ ॥

(गगनमवलोक्य ।) सखे, समासन्नप्रायस्तत्र गमनसमयः । तथा हि ।

व्योमभ्रान्तिपरिश्रमेण तृषितैराकृष्यमाणो हयैः

प्रस्वेदश्चथमानसारथिकरप्रभ्रष्टवल्गैरिव ।

अम्भोधेरधिकूलकच्छगहनं क्षीणच्छवि क्षमाभृतः

स्थित्वा मूर्धनि पश्चिमस्य विशति स्वैरं ग्रहग्रामणीः ॥ १० ॥

अपि च ।

दूरं भानुरुदञ्चितारुणकरः पाथोनिधौ पद्मिनी-

स्पर्शासक्तरजोङ्गरागविगमत्रासादिवामज्जति ।

अन्तः कान्तिमिव प्रियस्य विरहोत्कण्ठाविनोदार्थिनी

रोद्धुं मुद्रयति स्वपङ्कजवनीकोपं च पाथोजिनी ॥ ११ ॥

विदूषकः—भो पिअवअस्स, अअं अ तीए अवत्थाणिवेदओ वि-
रहलेहो वाचीअदु । (ख)

(क) एवमेवम् ।

(ख) भोः प्रियवयस्य, अयं च तस्या अवस्थानिवेदको विरहलेखो वा-
च्यताम् ।

३ अङ्कः]

कर्णसुन्दरी ।

४१

(राजा वाचयति ।)

एतां गृहाण सखि रत्नगृहप्रविष्टां

ज्योत्स्नां पिधाय सहसैव गवाक्षमार्गान् ।

नीलीरसेन सह वर्तय पट्टके च

चन्द्रः समेतु कियतापि परिक्षयेण ॥ १२ ॥

ज्योत्स्नानिर्गममार्गमुद्रणविधिं धत्तोरुकुम्भे मुहु-

स्ताराः कारयतान्यतो बत मुहुः संमार्जनीनां चयैः ।

पद्मेषोर्भजताभिचारचैरुतां विस्मर्यतां पञ्चमः

किं चायं पिकमण्डलस्य मयि चेत्सख्यः सुखं वाञ्छथ ॥ १३ ॥

अपि च ।

कलयत दलबन्धं संधिषु न्यस्य सान्द्रं

ननु जतुरसपङ्कं पङ्कजेन्दीवराणाम् ।

इह विरहवतीनां जीवितं येन नायं

हरति परिमलश्रीबान्धवो गन्धवाहः ॥ १४ ॥

नयनयुगलवल्गुनीरसंक्षाल्यमान-

स्तनमलयजलेपा सावलेपा कथासु ।

इति सुभग समग्रामेव रात्रिं विधत्ते

निरुजसुलभवस्तुप्रार्थनाभिः सखीनाम् ॥ १५ ॥

अपि च ।

धूर्तोऽयं सखि बध्यतामिति विधुं राश्मिब्रजैः कर्षति

ज्योत्स्नाम्भः परतः प्रयात्विति रिपुं राहुं मुहुर्याचते ।

अप्याकाङ्क्षति सेवितुं सुवदना देवं पुरद्वेषिणं

भूयो निग्रहवाञ्छया भगवतः शृङ्गारचूडामणेः ॥ १६ ॥

विदूषकः—एहिं किं मण्णसि । (क)

(क) अयुना किं मन्यसे ।

१. 'वरमुहुः' इत्यादर्शपाठः. २. 'चतुरा' इत्यादर्शपाठः. ३. 'विघ्न' इत्यादर्शपाठः.

राजा—(लेखं बहुलं प्रसार्य ।) कथमत्राप्यक्षराणि । (वाचयति ।)

पश्यागच्छ कुतूहलादपि गृहानस्माकमाकर्णय

त्वं देवि च्छलिता न केनचिदिति प्रोक्तं शुकानामपि ।

सा नः कापि सखीषु नास्ति सुभग प्राप्तस्तदीयाङ्गक-

स्पर्शोष्मग्लपितो न कामपि रुजं यस्याः किणाङ्कः करः ॥ १७ ॥

कथमपि हृदि कृत्वा त्वद्वियोगातिभारं

सुभग निविडलज्जामज्जदारम्भमास्ते ।

पिशुनयति कृशाङ्ग्याः केवलं मन्मथाग्निं

श्वसितपवनधूमश्यामला चित्रशाला ॥ १८ ॥

विदूषकः—(पुरतोऽवलोक्य) भो, तुह्याणं दुहुं पि तारिसो सिणेहो
जारिसो इमस्स चक्रवाअजुअलस्स । (क)

राजा—(सस्पृहमवलोकयन् ।)

रक्ताम्भोरुहचारुचक्षुपुटकेनोद्धर्तुमिच्छन्निव

भ्रश्यत्पश्यति बिम्बमम्बरमणेश्चक्राद्वयो विद्वलः ।

साश्रुर्मुञ्चति चक्षुषी प्रतिदिशं कान्तास्य दीनानना

मा भैषीस्त्वमिति स्वकालविरहत्राणार्थिनीवानिशम् ॥ १९ ॥

विदूषकः—भो, निरन्तरगोधनसहस्रसमुद्भूतधूलीसमुच्छाहिदतरु-
णतरतिमिररिञ्जोलीलञ्छणे समए अणुसरीअदु संकेदट्ठाणम् । (ख)

राजा—(ऊर्ध्वमवलोक्य ।)

संधत्ते धूपधूमच्छविमबहु तमः प्राप्यते तारकाभिः

पुष्पस्त्रग्दामशोभा नभसि नवनिशाकामिनीतल्पकल्पे ।

(क) भोः, युवयोर्द्वयोरपि तादृशः स्नेहो यादृशोऽस्य चक्रवाकयुगलस्य ।

(ख) भोः, निरन्तरगोधनसहस्रसमुद्भूतधूलीसमुत्साहिततरुणतरतिमिरप-
ङ्गिलाञ्छने समयेऽनुस्त्रियतां संकेतस्थानम् ।

१. 'लेखनं' इत्यादर्शपाठः. २. 'श्वसिति' इत्यादर्शपाठः. ३. 'अवलोकयति'
इत्यादर्शपाठः.

३ अङ्कः]

कर्णसुन्दरी ।

४३

मध्ये कस्तूरिकाङ्कं दधदिव हरिणं किं च संध्यानुबन्धा-

दिन्दुः सिन्दूरभिन्नस्फटिकमणिशिलाबुधलीलां तनोति ॥२०॥

तदादेशय तमुद्देशं यावन्नालम्बते जरठतां रजनीपरिच्छदः ।

विदूषकः—इदो पिअवअस्सो । (क)

(इति परिक्रामतः ।)

विदूषकः—(अग्रतो दृष्ट्वा ।) एदं तं । पविसदु भवं । उपविसदु पिअव-
अस्सो । (ख)

(तथा कुरुतः ।)

राजा—अहो रम्यः समयः ।

बध्यन्ते कुसुमगृहाणि धूपधूमै-

स्तान्येव स्मरदयितानि संस्क्रियन्ते ।

धन्यानामपि च सुलोचनासमीपे

रोचन्ते सपदि मनोलसद्विलासाः ॥ २१ ॥

विदूषकः—भो वअस्स,

कीराणं पञ्जराणं सुरतकलरुओग्घुठवादानुवाद-

त्तासेणं किज्जमाणा मणिमयवलहीवाहिराई वडन्ति ।

सेज्जाठाणे कआणं फुरइ कलरवो केलिपारावआणं

धण्णाणं हुन्ति कीलाजलकणहरणा संपदं चन्द्रपाआ ॥२२॥(ग)

राजा—(निःश्चल्य ।)

उरसि सुरतनिद्रालीनकान्ते न मग्नं

धवलगृहगवाक्षस्पन्दिभिश्चन्द्रपादैः ।

(क) इतः प्रियवयस्यः ।

(ख) एतत्तत् । प्रविशतु भवान् । उपविशतु प्रियवयस्यः ।

(ग) भो वयस्य,

कीराणां पञ्जराणां सुरतकलरुतोद्घुष्टवादानुवाद-

त्रासेन क्रियमाणा मणिमयवलभीवहिर्भागेण पतन्ति ।

शय्यास्थाने.....स्फुरति कलरवः केलिपारावतानां

धन्यानां भवन्ति क्रीडाजलकणहरणाः सांप्रतं चन्द्रपादाः ॥

४४

काव्यमाला ।

श्रुतमपि भुजशाखापञ्जरे चारुलीला-

मधुरमधरपीडाकूजितं नायताक्ष्याः ॥ २३ ॥

(इति सौत्सुक्यम् ।)

सान्द्रश्रीखण्डपाण्डुस्तनकलशभरात्तारहारप्रकाण्ड-

ज्योत्स्नापुञ्जाभिषेकद्विगुणपरिणमत्कौमुदीमग्रवक्त्रा ।

उत्कण्ठाकृष्यमाणा प्रगुणमनसिजादिश्यमानेन काचि-

न्मार्गेण प्राणनाथप्रणयरभसतः सान्द्रलीलां तनोति ॥ २४ ॥

यस्यै कुप्यति नूतनस्तरुणिमा लावण्यलक्ष्मीरियं

यत्रापत्रपते न संवदति या प्रेमानुबन्धस्य न ।

श्रुत्वैतां च ततां गिरं चिरमसावेतत्किमित्याकुलो

वैक्लव्यं च कुतूहलं च वदनं स्मेरं च धत्ते स्मरः ॥ २५ ॥

(ततः प्रविशति कर्णसुन्दरीवेषा देवी, वकुलावलिवेषा हारलता च ।)

देवी—सहि हारलदे, अहो किं पि सुणन्तिओ चिट्ठह । (क)

राजा—अये, कथं प्राप्तैव प्राणेश्वरी । (मुखमवलोक्य ।) अहह ।

जानामि विस्मृतिममन्यत पद्मयोनि-

र्लावण्यसारमभिलिख्य मृगाङ्गबिम्बम् ।

तेनात्र काकपदकं हरिणच्छलेन

दत्त्वा लिलेख मुखमायतलोचनं ते ॥ २६ ॥

विदूषकः—अहं पि दाव वण्णेमि ।

रङ्कलहविरोहे रोहिणीकज्जलंसु-

प्पसरपरिगदोव्व ज्झामलो लज्जणेण ।

निजवअणसवण्णं जामिणीडिम्भमेणं

वहइ रअणिणाहो लालयन्तो व्व अङ्के ॥ २७ ॥ (ख)

(क) सखि हारलते, आवां किमपि शृण्वत्यौ तिष्ठावः ।

(ख) अहमपि तावद्वर्णयामि ।

रतिकलहविरोधे रोहिणीकज्जलाश्रु-

प्पसरपरिगत इव श्यामलो लाज्जनेन ।

३ अङ्कः]

कर्णसुन्दरी ।

४९

देवी—(आत्मगतम् ।) हृदास, तुज्झ एसो सव्वो एव्व परिफन्दो । (क)

राजा—सखि बकुलाबलि, किमियं वामता भवत्सख्याः, यदेव-
मालोकनेनापि न कृतार्थयति ।

हारलता—णेहो एत्थ अवरज्झदि, णो उण वामदा । (ख)

राजा—

झटिति कुवलयानि व्रीडया पीडितत्वा-

दधतु कृतकनिद्रां चन्द्रिकासंगमेऽपि ।

अपि तरलय लीलामज्जदुन्मज्जदन्तः-

स्फुरितकुसुमचापं चक्षुराकेकराक्षि ॥ २८ ॥

अपि च ।

सुतनु विसृज लज्जां वल्गु वल्गन्तु वाचः

कवचयतु विपक्षीपञ्चमः श्रोत्रयुग्मम् ।

अपि कुरु परिरम्भं चारु रम्भोरु गात्रे

परिणमति कठोरः कैरवेशप्रकाशः ॥ २९ ॥

(इति समन्तादवलोक्य । आत्मगतम् ।) अहो निःसीमं रामणीयकम् ।

जयति धनुरधिज्यं भ्रूविलासः स्मरस्य

स्पृशति किमपि जैत्रं तैक्ष्ण्यमक्ष्णोः प्रचारः ।

अपि च चिबुकचुम्बी श्यामलाङ्ग्यास्तनोति

स्तनकलशनिवेशः पेशलश्रीः पृथुत्वम् ॥ ३० ॥

(इत्यालिङ्गति ।)

देवी—(प्रकटीभूय ।) साअदं अज्जउत्तस्स । (इति क्षिपति ।) (ग)

निजवदनसवर्णं यामिनीडिम्भमेनं

बहति रजनिनाथो लालयन्निवाङ्के ॥

(क) हताश, तवैष सर्व एव परिस्पन्दः ।

(ख) स्नेहोऽत्रापराध्यति, न पुनर्वामता ।

(ग) स्वागतमार्यपुत्राय ।

१. 'पेशलश्रीपृथुत्वम्' इत्यादर्शपाठः.

४६

काव्यमाला ।

राजा—(सर्वैलक्ष्यम् ।)

स्वयं कृतेऽपराधे तु ज्ञाते धीर्यस्य जायते ।

अपत्रपायां महती तद्वैलक्ष्यं वयं स्तुमः ॥ ३१ ॥

(विदूषको राज्ञः पक्षश्चाधोमुखस्तिष्ठति ।)

राजा—

त्वां प्रत्येव मयापि नर्म कृतमित्युक्ते कुतो मन्यसे

निर्दोषोऽहमिति ब्रवीमि सहसा दृष्टव्यलीकः कथम् ।

क्षन्तव्यं मयि सर्वमित्यपि भवेदङ्गीकृतोऽयं विधिः

किं वक्तुं मम युक्तमित्यनुगुणं देवि त्वमेवादिश ॥ ३२ ॥

(इति पादयोः पतितुमिच्छति ।)

(देवी साक्षेपं हारलतया सह निष्क्रान्ता ।)

विदूषकः—भो, किं अरण्यरोदणेन । देवी एव अणुसरीअदु । (क)

राजा—एवमिति ।

(इति निष्क्रान्ताः सर्वे ।)

तृतीयोऽङ्कः ।

चतुर्थोऽङ्कः ।

(नेपथ्ये ।)

अवन्ध्या भवतु प्रभातसंध्या देवस्य । संप्रति

रवितुरगखुराग्रक्षुण्णपूर्वाद्रिधातु-

क्षितिरज इव धत्ते धाम पौरंदरी दिक् ।

अपरजलधिवेलोद्भूतडिण्डीरपिण्ड-

भ्रमममृतमरीचिः किं च दत्ते प्रतीच्याम् ॥ १ ॥

अपि च ।

चन्द्रालोकनरागजागरणतः श्रान्तेव कृत्स्नां निशां

प्रालेयानिलसौहृदात्कुमुदिनी निद्रावृता घूर्णते ।

अप्येते विदितप्रबोधसमयाः प्रत्यूषभोगावली-

र्गायन्तीव कलस्वरा मधुलिहः पद्माकराणामितः ॥ २ ॥

(क) भोः, किमरण्यरोदनेन । देव्येवानुस्त्रियताम् ।

४ अङ्कः]

कर्णसुन्दरी ।

४७

अपि च ।

उन्मृष्टा शयनेषु चित्रसुरतक्रीडाविधेः साक्षिणी

लाक्षारागमयी लिपिः श्रमवशाः पारावताः शेरते ।

सर्वं साधकमत्र तु प्रतिविधिं कुर्युः कुरङ्गीदृश-

स्तादृश्यः प्रसरन्ति यद्गुरुजनस्याग्रे शुकानां गिरः ॥ ३ ॥

(ततः प्रविशति विदूषकः ।)

विदूषकः—(सपरितोषम् ।) साहु अमच्च, साहु । देवीए भाइणेयं कुमारं कण्णसुन्दरीए समाणवअस्सं अप्पणो सआसे से वेसधारिणं आणअन्तेण तस्स व्व णिवासे कण्णसुन्दरीं मुअन्तेण सव्वं साहिदम् । ता पिअवअस्सस्स चक्कवट्ठिभावः सव्वधा अहिमुहो संवुत्तो । अवरं देवीए परिहासादो रक्खिदो अज्ज खलु महाभावो अ । मए मन्दभाअधेआए वामत्तणेण अज्जउत्तो किलिम्मिदोत्ति कण्णसुन्दरीपदिकिदिगव्वभरूअं भाइणेअं परिणाइउं पिअवअस्सो पउत्तो । संपदं देवी एव्व विलक्खा हु-विस्सादि । ता दुस्सअसंगदनिवाहस्स तस्स परिवासवट्ठी होमि । (इति निष्क्रान्तः ।) (क)

(ततः प्रविशति राजा विदूषकश्च ।)

राजा—

निद्रां लम्भयता चिरं भगवता भालस्थलीलोचन-

ज्वालापल्लवसंस्तरे पुरजिता पुष्पायुधं मन्मथम् ।

(क) साधु अमात्य, साधु । देव्या भागिनेयं कुमारं कर्णसुन्दर्याः समानवयस्कमात्मनः सकाशे तस्या वेषधारिणमानयता तस्यैव निवासे कर्णसुन्दरीं मुञ्चता सर्वं साधितम् । तत्प्रियवयस्यस्य चक्रवर्तिभावः सर्वथाभिमुखः संवृत्तः । अपरं देव्याः परिहासाद्रक्षितोऽद्य खलु महाभावश्च । मया मन्दभागधेयया वामत्वेनार्यपुत्रः क्लामित इति कर्णसुन्दरीप्रतिकृतिगर्भरूपं भागिनेयं परिणाययितुं प्रियवयस्यः प्रवृत्तः । सांप्रतं देव्येव विलक्षा भविष्यति । तद्दुःसहसंगतनिवासस्य(?) तस्य परिपार्श्ववर्ती भवामि ।

४८

काव्यमाला ।

हा हानिर्महती कृता विरहिणां यद्वज्रसारान्स्मरः

कोऽप्यन्यः क्षिपति प्रतिक्षणमयं मर्माविधः सायकान् ॥ ४ ॥

अपि च ।

न प्राप्तः प्रणयापराधसमये बाष्पाम्बुधौतोऽधर-

श्चित्रं नात्र विपर्ययेण सुतनोर्दृष्टं भ्रुवोस्ताण्डवम् ।

निद्रामुद्रितचक्षुषः श्रुतमपि क्रीडावसाने मया

न प्रत्युत्तरमुत्कटाक्षरमहो वामः प्रकामं विधिः ॥ ५ ॥

विदूषकः—अहो, अज्ज वि किंति उत्तम्मसि । जं मसिविलित्तं क-
दुअ पिमुणाणं वअणं संपण्णकप्पो जादो मणोरहो । (क)

राजा—

युक्त्या यद्यपि मुद्रितो विधिरयं चेतस्तथापि स्थिरा-

माशामेति कुरङ्गशावकदृशः प्राप्तौ न तस्याः क्षणम् ।

अङ्गस्थेऽपि जने मनोहृति किमप्युत्प्रेक्षते तत्क्षणा-

ज्ज्ञेयं कापि सुलोचना पुनरसावायाति दूरे दृशोः ॥ ६ ॥

(नेपथ्ये ।)

सुखाय ग्रीष्मसमयो महाराजस्य । संप्रति

सत्पानीयमिति श्रुतेः स्वभवने पूर्वं परीक्षाविधौ

त्वद्वैरिक्षितिपालपक्ष्मलदृशस्तृष्णातुराः कानने ।

बाष्पाम्भःकणचक्रवालरचनाचञ्चत्कपोलान्तरं

मुक्तादाम विलोकयन्ति गमनव्यग्राः कुचाग्रस्थितम् ॥ ७ ॥

राजा—(सोत्कण्ठम् ।)

सपदि दिवसमध्ये पुण्यभाजः सुजन्मा

वितरति रतिलीलोल्लासिना मानसेन ।

(क) अहो, अद्यापि किमित्युत्ताम्यसि । यन्मणीविलित्तं कृत्वा पिशुनानां
वदनं संपन्नकल्पो जातो मनोरथः ।

१. 'अपि च' इत्यादर्शे नास्ति.

४ अङ्कः]

कर्णसुन्दरी ।

४९

वरयुवतिरमन्दं चन्दनस्यन्दसान्द्र-

प्रसृतलवणिमाम्भःपङ्क्तिरामङ्कपालीम् ॥ ८ ॥

(सोत्सुक्यम् ।)

रम्भास्तम्भमनोभिरामसहजस्पर्शा यदूरुस्फिजः

संपन्नागुरुधूपवासविधयो यन्मज्जनाद्र्द्राः कचाः ।

यच्चाकैतवशीतलाः कुचभुवः सा कान्तिरेणीदृशः

पुष्पेपोस्तदहो निदाघसमयम्लानस्य जीवातवे ॥ ९ ॥

अपि च ।

ताम्बूलद्रवमुद्रणेन विधुरच्छायो न विम्बाधर-

श्रक्षुः क्षालितकज्जलं जलभरैः पुष्यत्यभिख्यां निजाम् ।

कोऽप्यन्यः कवरीभरस्य विगलद्विन्दोरमन्दो रसः

स्नानान्ते सपदि स्मरास्त्रमनघं किं वा न वामभ्रुवाम् ॥ १० ॥

तत्किमद्यापि चिरयति देवीसमाद्धानम् ।

विदूषकः—भो, मा उत्तम । देवीए एसो पडिहासो त्ति महन्तो
अहिणिवेसो । (क)

(प्रविश्य ।)

चेटी—जेदु जेदु भट्टा । एदाइं आहरणाइं देवीए पेसिदाइं विवाह-
जोग्गाइं परिहाइअ विवाहभूमी तुरिदं अलंकरीअदु । (इत्याभरणानि
समर्पयति ।) (ख)राजा—एतत्त्वं गृहाणापरम् । मां समागतं देव्यै निवेदय । (इति
कण्ठादवतार्य मुक्तादाम समर्पयति ।)

(चेटी गृहीत्वा निष्क्रान्ता ।)

(क) भोः, मा उत्ताम्य । देव्या एष परिहास इति महानभिनिवेशः ।

(ख) जयतु जयतु भर्ता । एतान्याभरणानि देव्या प्रेषितानि विवाहयो-
ग्यानि परिधाय विवाहभूमिस्त्वरितमलंक्रियताम् ।

१०

काव्यमाला ।

राजा—(आत्मीयानलंकारान्विदूषकाय दत्त्वा नाय्येनात्मानमलंकरोति । निःश्वस्य ।)

तद्वैवाहिकहोमधूमकलनामीलत्कपोलं मुखं

किं लज्जारसमज्जनादवनमज्जायेत दृग्गोचरम् ।

यत्पारिष्ठवलोचनाञ्चलमिलद्दूर्वाङ्गमङ्गे रतेः

सुप्तस्यापि मनोभुवस्त्रिजगतां साम्राज्यदानक्षमम् ॥ ११ ॥

विदूषकः—किं तुहं विवाहविहीण अग्निपज्जालणेण वा करेसि ।

जघा तं समप्पइ देवी तथा सव्वधा गिहसु । (क)

(नेपथ्ये ।)

गीयन्तां मङ्गलानि स्फुरतु चतुरता ताण्डवे लासिकानां

सिच्यन्तां बाह्यकक्षाः क्षितिपतिभिरपि क्षिप्यतां पुष्पवृष्टिः ।

संघैः स्वःकन्यकानां परिणयविधये मण्डपोद्देशमेति

प्रेयश्चित्तानुवृत्तिव्रतनिहितमतिः सस्मिता येन देवी ॥ १२ ॥

विदूषकः—भो, णीसंदेहं जाणसु वञ्चिता देवी । ता एहि । तुरिदं गच्छम्ह । इदो इदो । (ख)

(इति परिक्रामतः ।)

(ततः प्रविशति देवी चेटी च, विभवतश्च परिवारः ।)

देवी—सहि हारलदे, पज्जत्तं विप्पलम्भेण अज्जउत्तस्स । (इति पुरो-
ऽवलोक्य ।) एसो संपत्तो भट्टा समं बम्भणविडेण । (ग)

(इति सावरणं तिष्ठतः ।)

विदूषकः—एसा देवी । उपसप्पदु भवं । (घ)

(इति तथा कुरुतः ।)

(क) किं त्वं विवाहविधयेऽग्निप्रज्वालनेन वा करोषि । यथा तां समर्पयति देवी तथा सर्वथा गृहाण ।

(ख) भोः, निःसंदेहं जानीहि वञ्चिता देवी । तदेहि । त्वरितं गच्छावः । इत इतः ।

(ग) सखि हारलते, पर्याप्तं विप्रलम्भेनार्यपुत्रस्य । एष संप्राप्तो भर्ता समं ब्राह्मणविटेन ।

(घ) एषा देवी । उपसर्पतु भवान् ।

४ अङ्कः]

कर्णसुन्दरी ।

९१

देवी—(उत्थाय ।) जेदु जेदु अजउत्तो । (क)

(सर्वे यथोचितमुपविशन्ति ।)

देवी—(अञ्जलि बद्धा ।) जं मए किं पि विरुद्धं आअरिदं तस्स दण्डं
कण्णसुन्दरीं समप्पेमि । (ख)

राजा—महानुभावप्रकृतिरसि । यदभिरुचितं तदाचर ।

(प्रविश्य ।)

प्रतीहारी—अमच्चो हुआरे चिह्मदि । (ग)

राजा—तूर्णं प्रवेशय ।

(इति प्रतीहारी निष्क्रान्ता ।)

(ततः प्रविशत्यमात्यः प्रतीहारी च ।)

प्रतीहारी—इदो इदो अमच्चो । (घ)

(इति परिक्रामतः ।)

प्रतीहारी—एसो भट्टा । उपसप्पदु अमच्चो । (ङ)

(अमात्यो यथोचितमुपसर्पति ।)

राजा—आसनमासनम् ।

(प्रतीहारी आसनं दत्त्वा निष्क्रान्ता ।)

देवी—सहि, आणेसु कण्णसुन्दरीं जेण अमच्चस्स पुरदो समप्पिअ
निरवराहा होमि । (च)चेटी—णववहुत्ति जेव्व जवाणिअन्तरे धरिदा सा । (इति निष्क्रम्य
तां गृहीत्वा प्रविश्य च ।) देवि, पडिच्छसु एणम् । (छ)

(क) जयतु जयत्वार्यपुत्रः ।

(ख) यन्मया किमपि विरुद्धमाचरितं तस्य दण्डं कर्णसुन्दरीं समर्पयामि ।

(ग) अमात्यो द्वारे तिष्ठति ।

(घ) इत इतोऽमात्यः ।

(ङ) एष भर्ता । उपसर्पत्वमात्यः ।

(च) सखि, आनय कर्णसुन्दरीं येनामात्यस्य पुरतः समर्प्य निरप-
राधा भवामि ।

(छ) नववधूरियेव जवनिकान्तरे धृता सा । देवि, प्रतीच्छैनाम् ।

५२

काव्यमाला ।

देवी—(सलजां नायिकामन्तिके निवेश्य स्वगतम् ।) अच्चरिअम् । पच्चक्खं
सेव्व एसा । अहो माहप्पं कवडनाडअस्स । (क)

राजा—

माञ्जिष्ठी लिपिरोष्ठयोः कवचितं चन्द्रस्य कान्त्या मुखं

भूयुग्मं मकरध्वजस्य धनुषा सर्वाङ्गमालिङ्गितम् ।

लावण्यं कुचयोः सुवर्णकलशीमानेन नूनं कृतं

नो जाने कियतीं पपौ कुवलयच्छायां कटाक्षच्छविः ॥ १३ ॥

(विहस्य ।)

देवी निसर्गतरला तरलायताक्षी

संवादमिच्छति मदीक्षणवञ्चनाय ।

प्रत्यन्तरेक्षणमपि क्षणमेतदीय-

सादृश्यनिर्मितिविधौ विधिरप्यशक्तः ॥ १४ ॥

देवी—एसा मए तुज्झ समप्पिदा । भजसु णं चउसमुद्धपुहवीए रत्तम् ।
(इति हस्ते नायिकां समर्पयति ।) (ख)

राजा—(गृहीत्वा ।) प्रसन्नं देव्या ।

देवी—अमच्च, जुत्तं कदम् । (ग)

अमात्यः—किमुच्यते ।

वंशे तस्मिन्नजनि भवती मौक्तिकोत्सिक्तकान्तिः

कीर्तिर्यस्य च्छुरयति सुरक्षमाधरेन्द्रस्य वक्षः ।

चालुक्यानां वसुमति गृहे किं च तेषां वधूस्त्वं

यैर्निश्चिन्तः कलयति हरिः सागरे नाम शय्याम् ॥ १५ ॥

(क) आश्चर्यम् । प्रत्यक्षं सैवैषा । अहो माहात्म्यं कपटनाटकस्य ।

(ख) एषा मया तुभ्यं समर्पिता । भजैतच्चतुःसमुद्रपृथिव्या रत्नम् ।

(ग) अमात्य, युक्तं कृतम् ।

१. 'नायिकां सलज्जामन्तिके निवेशयति । स्वगतम्' इत्यादर्शपाठः.

४ अङ्कः]

कर्णमुन्दरी ।

९३

विदूषकः—संवृत्तो विवाहो । ता सोत्थिवाअणस्स अवसरो । (क)

देवी—(स्वगतम् ।) हदास्स, पिक्खिस्ससि विआहम् । (ख)

राजा—(स्वगतम् ।)

मदन कनकपुङ्खाः सन्त्वसंख्याः पृषत्काः

स्फुरतु विजयलक्ष्मीकर्मठं कार्मुकं ते ।

अपि च सहचराणां कापि संपच्चकास्तु

प्रियजनविरहाधिरेप जातो यदन्तः ॥ १६ ॥

अमात्यः—(आत्मगतम् ।) अवसरः प्रकाशनस्य । (प्रकाशम् ।) कंः
कोऽत्र ।

(प्रविश्य ।)

प्रतीहारी—आणवेदु अमच्चो । (ग)

अमात्यः—देवीभागिनेयः कुमारः कौतुकेनानीत आसीन्मया स्वम-
न्दिरे । बन्धुसंगतो न वेति जानीहि ।

प्रतीहारी—संपदं जेव्व मए हिण्डन्तो दिट्ठो । (इति निष्क्रान्ताः) (घ)

देवी—(आत्मगतम् ।) हा, हदम्हि मन्दभाङ्गिणी । मए कधिदं जेव्व कै-
दवं त्ति पच्चक्खं सेव्व एसा त्ति । ता वच्चिदम्हि । किं कीरदि । (इति
धैर्यमवलम्बते ।) (ङ)

(प्रविश्य ।)

प्रतीहारी—गज्जणणअरं जेतुं गअस्स रुच्चिकस्स सआसादो पहाणो
वीरसिङ्घो आअच्छदि । (च)

(क) संवृत्तो विवाहः । तत्स्थितिवायनस्यावसरः ।

(ख) हताश, प्रेक्षिष्यसे विवाहम् ।

(ग) आज्ञापयत्वमात्यः ।

(घ) सांप्रतमेव मया हिण्डन्टुः ।

(ङ) हा, हतास्मि मन्दभागिनी । मया कथितमेव कैतवमिति प्रत्यक्षं
सैव एवेति । तद्वञ्चितास्मि । किं क्रियते ।

(च) गर्जननगरं जेतुं गतस्य रुच्चिकस्य सकाशात्प्रधानो वीरसिंह आ-
गच्छति ।

१४

काव्यमाला ।

अमात्यः—अविलम्बितं प्रवेशय ।

(प्रतीहारी निष्क्रम्य वीरसिंहेन सह प्रविशति ।)

वीरसिंहः—जयति देवः साम्राज्येन ।

अमात्यः—आसनम् ।

(प्रतीहारी आसनं दत्त्वा निष्क्रान्ता ।)

राजा—वीरसिंह, निवेदय वृत्तान्तम् ।

वीरसिंहः—यथा तावदितो निर्गत्य गर्जनाधिपतिबलस्यास्मद्वलं
सिन्धो रोधसि मिलितम्, तथा देवाय निवेदितमेव । अनन्तरं महति समर-
संमर्दे

पांसूनां सूचिभेदैः सकलमपि कुलक्षमाभृतां छादनेच्छा-

बद्धोत्साहैः प्रवाहैरसुषिरमभवद्वचोमसीमान्तरालम् ।

द्वारश्रेणीनिवेशश्रियमथ धरणीमण्डलं वीर्ययाता

जातोर्वी तेऽनुवीर(?) विरचितविवरास्तत्र चाहो मुहूर्तम् ॥ १७ ॥

ततश्च ।

किं दोर्वीर्येण मौर्वी विरचय धनुषि त्वामहं न प्रहर्ता

निःशङ्कस्त्वं रथस्थः प्रहर ननु यतः प्राक्प्रहारप्रियोऽहम् ।

वीराणामित्युदाराः सुचिरमुदचरन्नाककान्तानिकायैः

स्निह्यत्कर्णा विमानप्रणिहितवदनैर्भावितास्तत्र वाचः ॥ १८ ॥

राजा—ततः ।

वीरसेनः—क्रमेण.

नीरन्ध्रं रुन्धते स्म त्रुटितमिव तडिज्ज्योतिषा व्योमरन्ध्रं

शस्त्राणि त्रासताम्यद्दिनकरतुरगश्रेणिदूरेक्षितानि ।

तीक्ष्णासिच्छिन्नमुह्यद्भटवरवरणारम्भसंभारभाजां

येन स्वःस्वैरिणीनामवतरणविधावप्यभून्नावकाशः ॥ १९ ॥

(देवी स्मरते ।)

विदूषकः—उक्ताम्पिदोम्हि । (क)

(क) उक्ताम्पितोऽस्मि ।

४ अङ्कः]

कर्णमुन्दरी ।

९९

राजा—ततः ।

वीरसेनः—

कबन्धस्कन्धेषु स्ववदतिघनस्त्यानरुधिर-

स्थिरारम्भं गुह्यावनिधरशिरः श्रेणिमभितः ।

पुरो दृष्ट्वा दृष्ट्वा सुरयुवतयः किनरकुल-

क्षयाशङ्कातङ्कात्क्षुभितमनसः क्षिप्रमभवन् ॥ २० ॥

अपि च ।

गायन्तीषु सुराङ्गनासु मधुरं सौगन्ध्यवत्तन्मुख-

श्वासोल्लासिनि षट्पदावलिरवे वेणुध्वनिस्पर्धिनि ।

धीरं वैरिकबन्धताण्डवविधौ सङ्ग्रामरङ्गे लस-

त्सेनानां गजगर्जितेन मुरजध्वानानुकारो धृतः ॥ २१ ॥

राजा—ततश्च ।

वीरसेनः—तत्कृतं कर्म रुच्चिकेन येन विस्मिताः सुराः ।

राजा—ततश्च ।

वीरसेनः—

त्रातारं जगतां विलोलवलयश्रेणीकृतैकारवं

सोन्मादामरमुन्दरीभुजलतासंसक्तकण्ठग्रहम् ।

कृत्वा गर्जनकाधिराजमधुना त्वं भूरिरत्नाङ्कुर-

च्छायाविच्छुरिताम्बुराशिरशनादाम्नः पृथिव्या पतिः ॥ २२ ॥

(सर्वे मोदन्ते । विदूषको नृत्यति ।)

अमात्यः—किं ते भूयः प्रियमुपकरोमि ।

राजा—

दृष्टं देव्या किमपि भुवनाश्चर्यतत्त्वं महत्त्वं

लब्धा लक्ष्मीरिव मनसिजक्षमाभुवः पक्षमलाक्षी ।

एकच्छत्रं समजनि महीमण्डलं तत्प्रियं मे

किं स्यादस्मात्परमपि वरं यत्तु याचे भवत्तः ॥ २३ ॥

१. 'वरश्रेणि' इत्यादर्शपाठः.

५६

काव्यमाला ।

तथापीदमस्तु—

हेलाभ्यस्तसमस्तशास्त्रगहनः साहित्यपाथोनिधि-

क्रीडालोडनपण्डितः प्रियतमः शृङ्गारिणीनां गिराम् ।

एकैकेन दिनेन निर्मितमहाकाव्यादिरव्याहत-

प्रागल्भ्यस्थितिविश्रुतः स्थिरमतिः पार्श्वे विदग्धः कविः ॥ २४ ॥

(इति निष्क्रान्ताः सर्वे ।)

चतुर्थोऽङ्कः ।

भट्टश्रीबिहणोऽस्याः कविरकलुषधीः सिद्धयः साहसानां

स्रष्टुः शिष्टोपकारव्रतपरमगुरोः संमुखा यस्य तास्ताः ।

अर्धे चन्द्रार्धमौलेर्विरचितवसतिर्देवता सापि यस्मै

शब्दब्रह्माभ्यनुज्ञां सममुपनिषदा बाल्य एवादिदेश ॥ १ ॥

यन्मूलं करुणानिधिः स भगवान्वल्मीकजन्मा मुनि-

र्यस्यैके कवयः पराशरमुतप्रायाः प्रतिष्ठां दधुः ।

सद्यो यः पथि कालिदासवचसां श्रीबिहणः सोऽधुना

निर्व्याजं फलितः सहैव कुमुमोत्तंसेन कल्पद्रुमः ॥ २ ॥

बिन्दुद्वन्द्वतरङ्गिताग्रसरणिः कर्ता शिरोबिन्दुकं

कर्मेति क्रमशिक्षितान्वयकथा ये केऽपि तेभ्यो नमः ।

ये तु ग्रन्थसहस्रशाणकषणत्रुस्यत्कलङ्कैर्गिरा-

मुल्लेखैः कवयन्ति बिहणकविस्तेष्वेव संनहति ॥ ३ ॥

सहोदराः कुङ्कुमकेसराणां भवन्ति नूनं कविताविलासाः ।

न शारदादेशमपास्य दृष्टस्तेषां यदन्यत्र मया प्ररोहः ॥ ४ ॥

समाप्तेयं कर्णसुन्दरी नाम नाटिका ।

१. 'सान्द्रैर्वेदध्वनिभिरनभिव्यक्तमञ्जीरनादा मौजीबन्धात्प्रभृति वदने यस्य वाग्देवतामीत्' इति विक्रमाङ्कदेवचरितेऽपि (१८।८१) बिहणकविगात्मानं वर्णयति स्म.
 २. विक्रमाङ्कदेवचरितस्य प्रथमसंज्ञेऽप्ययं श्लोकः समुपलभ्यते. ३. आदर्शपुस्तके 'समाप्ता चेयं कर्णसुन्दरी' इत्येतावदेवास्ति.

KÂVYAMÂLÂ. 4.

THE KARPÛRAMANJARÎ (With the Commentary of Vâsudeva) AND THE BÂLABHÂRATA OF RÂJASEKHARA.

EDITED BY
PANDITA DURGÂPRASÂDA
AND
KÂS'ÎNÂTHA PÂNDURANGA PARABA

PRINTED AND PUBLISHED
BY
THE PROPRIETOR
OF
THE "NIRNAYA-SÂGARA" PRESS.
BOMBAY.

1887.

Price 1 Rupee.

(Registered according to act XXV of 1867.)

(All rights reserved by the publisher.)

काव्यमाला. ४.

श्रीराजशेखरविरचिता

कर्पूरमञ्जरी

वासुदेवकृतया टीकया समेता ।

बालभारतं च ।

जयपुरमहाराजाश्रितेन पण्डितव्रजलालसूनुना पण्डित-
दुर्गाप्रसादेन, मुम्बापुरवासिना परबोपाह्व-
पाण्डुरङ्गात्मजकाशिनाथशर्मणा च
संशोधितम् ।

तच्च

मुम्बय्यां निर्णयसागराख्ययन्त्रालये तदधिपतिना मुद्राक्षरैरङ्कयित्वा
प्राकाश्यं नीतम् ।

१८८७

(अस्य ग्रन्थस्य पुनर्मुद्रणादिविषये सर्वथा जावजी दादाजी इत्यस्यैवाधिकारः ।)

मूल्यमेको रूप्यकः ।

काव्यमाला ।

महाकविश्रीराजशेखरकृता कर्पूरमञ्जरी ।

वासुदेवकृतया टीकया समेता ।

प्रथमं जवनिकान्तरम् ।

भद्रं भोदु सरस्ईअ कइणो णन्दन्तु वासाइणो
अण्णाणं वि परं पअट्टदु वरा वाणी छइछप्पिआ ।
वच्छोमी तह माअही फुरदु णो सा किं च पंचालिआ
रीदीयो विलिहन्तु कब्बकुसला जोह्मां चओरा विअ ॥ १ ॥

दशास्योद्यदास्यच्छिदं जानकीशं कुलोपास्यमानम्य साष्टाङ्गपातम् ।

गणेशं च गण्डोलसद्भृङ्गसङ्गं हरोच्चाङ्गसङ्गांश्च गङ्गातरङ्गान् ॥

तातं प्रभाकरं नत्वा मातरं गोमतीमपि ।

कर्पूरमञ्जरीटीका वासुदेवेन तन्यते ॥

कर्पूरमञ्जर्याख्यसाटकारम्मे सूत्रधार आशीरूपां नान्दीं पठति—

भद्रमिति ।

भद्रं भवतु सरस्वत्याः कवयो नन्दन्तु व्यासादयः

अन्येषामपि परं प्रवर्ततां वरा वाणी विदग्धप्रिया ।

वैदर्भी तथा मागधी स्फुरतु नः सा किं च पाञ्चालिका

रीतिका विलिहन्तु काव्यकुशला ज्योत्स्नां चकोरा इव ॥

अत्र च व्यासादय इत्यादौ सरस्वत्या इत्येतत्प्रभृति षष्ठ्यन्तत्वोपक्रमभङ्गाभासेऽपि भवत्वित्यादिप्रधानक्रियापदानां लोडन्तत्वप्रक्रमः सर्वत्राविहत इति न प्रक्रमभङ्गः शङ्क्यः । तेन रीतिर्नाम शब्दगुणः । यथोक्तं सरस्वतीकण्ठाभरणे—‘उपक्रमस्य निर्वाहो रीतिरित्यभिधीयते’ इति । सरस्वत्याः सततं भद्रभाजनत्वादप्राप्तप्रार्थनारूपाशीरसंभवो यद्यपि, तथापि स्वसंबन्धिन्या वा तस्या मङ्गलाशंसनं संभवत्येव । अत एवान्येषामपीत्यप्र आशंसनम् । ‘भवेत्तद्विन्नवचने यद्विन्नवचनोपमम्’ इत्युक्तत्वाज्ज्योत्स्नामित्युपमाने भिन्नवचनादोषो न शङ्क्यः । ‘यद्विन्नलिङ्गमित्युक्तं तद्विन्नवचनं भवेत् । उपमादूषणं तन्न यत्रोद्वेगो न धीमताम् ॥’ इति वृद्धैः, ‘न लिङ्गवचने भिन्ने न हीनाधिक-

१. साहित्यदर्पणादिषु सट्टकमिति नाम दृश्यते.

तापि वा । उपमादूषणायालं यत्रोद्वेगो न धीमताम् ॥' इति दण्डिना चोक्तत्वात्, अत्र चाल्पीयस्या अपि ज्योत्स्नाया अतितृप्तिजनकत्वेन लोकोत्तरत्वस्य. 'पदैकदेशरचनावर्णेष्वपि रसादयः' इति काव्यप्रकाशकृदुक्तेरेकवचनेन व्यञ्जनादुद्वेगाभावो वेदितव्यः । विदग्धप्रियेति विविधगुणालंकारगुम्फितत्वं व्यङ्ग्यम् । रीतीनां प्रतिनामग्रहणेन तिस्रोऽप्यत्र ताः सन्तीति ध्वनितम् । तदिदं वस्तुना वस्तु व्यज्यते । काव्यकुशला इति तादृशानामेव सभ्यत्वमत्र सूचितम् । तल्लक्षणं भरते—'सभ्यास्तु विबुधैर्ज्ञेया ये दिदृक्षान्विता जनाः । मध्यस्थाः सावधानाश्च वाग्मिनो न्यायवेदिनः ॥ त्रुटिता-त्रुटिताभिज्ञा विनयानम्रकंधराः । अगर्वा रससारज्ञास्तौर्यत्रितयकोविदाः ॥ असद्वादिनिषेद्धारश्चतुरा मत्सरच्छिदः । अमन्दरसनिष्यन्दिहृदया भूषणोज्ज्वलाः ॥ सुवेषा भोगिनो नानाभाषाचारविशारदाः । स्वस्वोचितस्थाननिष्ठास्तत्प्रशंसापरायणाः ॥' इति । चकोरोपमानेन विवेचनकर्तृत्वप्रार्थना व्यङ्ग्या । सोऽयमलंकारेण वस्तुध्वनिः । विदग्धप्रियेति षष्ठीतत्पुरुषं कृत्वा वाण्या विशेषणम् । यद्वा वैदर्भ्यादीनाम् । अस्मिन्पक्षे कर्मधारयमाश्रित्य वैदर्भ्यादीनां कामिनीरूपत्वं व्यङ्ग्यम् । सोऽयं वस्तुनालंकारध्वनिः । वैदर्भ्याद्या रीतयः शब्दालंकाराः । तल्लक्षणं कण्ठाभरणे—'तत्रासमासा निःशेषसमग्रगुणगुम्फिता । विपञ्चीस्वरसौभाग्या वैदर्भी रीतिरिष्यते ॥ पूर्वरीतेरनिर्वाहे खण्डरीतिस्तु मागधी । समस्तपञ्चषडामोजःकान्तिविर्वाजिताम् । मधुरां सुकुमारां च पाञ्चालीं कवयो विदुः ॥' इति । रीतिसामान्यलक्षणं च तत्रैव—'वैदर्भ्यादिकृतः पन्थाः काव्ये मार्ग इति स्मृतः । रीङ् गताविति धातोः सा व्युत्पत्त्या रीतिरिष्यते ॥' इति । गौडो लाटीनामेतत्संकरजत्वात्तिष्ठणामेवोपादानम् । चकोरा इत्युपमालंकारः । सा यथा—'साधर्म्यमुपमा भेदे' इति काव्यप्रकाशे । वामनेनाप्युक्तम्—'उपमानोपमेययोर्गुणलेशतः साम्यमुपमा' इति । दण्डिनाप्युक्तम्—'यथाकथंचित्सादृश्यं यत्रोद्भूतं प्रतीयते । उपमा नाम सा तस्याः प्रपञ्चोऽयं निदर्श्यते ॥' इति । भद्रं भोदु इत्यादौ छेकानुप्रासः । कइणो इत्यादौ वृत्त्यनुप्रासः । स यथा तत्रैव—'वर्णवृत्तिरनुप्रासश्छेकवृत्तिगतो द्विधा । सोऽनेकस्य सकृत्पूर्वं एकस्याप्यसकृत्परः ॥' इति । इयं च वैदर्भी रीतिः । ओजःप्रसादश्चेपसमाधिमाधुर्यसौकुमार्योदायार्थव्यक्तिप्रभृतिबन्धगुणानामर्थगुणानां च विद्यमानत्वात् । एतेषां विवरणं न कृतम्, ग्रन्थगौरवभयात् । एवमन्येऽपि कैशिक्यादयः शब्दालंकारा ज्ञेयाः । 'ध्वनिमत्ता तु गाम्भीर्यम्' इत्युक्तत्वाद्गाम्भीर्यादयो गुणाश्च । केचित्तु रीत्यादीनामपि गुणत्वं मन्यन्ते । अत्र च 'रतिर्देवादिविषया' इत्युक्तत्वात्सरस्वत्यादिविषया रतिरुक्ता । विदग्धप्रियेत्येतेन विदर्भदेशोत्पन्ननायिकाबोधकेन वैदर्भ्यादिशब्देन च समासोक्त्या रीतेर्नायिकात्वारोपात्, काव्यकुशलपदेन च तेषां नायकत्वारोपात्, शृङ्गारो ध्वन्यते । स्थाय्यादि स्वयमूढम् । इदं च शार्दूलविक्रीडितम्—'सूर्याश्वैर्मसजस्तताः सगुरवः शार्दूलविक्रीडितम्' इति । 'वर्णविन्यासयोगः । पद्यादौ वाद्यवक्त्रे वचसि च सकले प्राकृतादौ समोऽयम्' इत्युक्तेर्गणादिविचारः क्रियते—तत्र 'भो भूमिस्त्रिगुरुः श्रियं दिशति' इत्युक्तत्वाद्गणशुद्धिरत्रास्ति । 'सुखभयमरणक्लेशदुःखान्यवर्गः' इत्युक्तेर्वर्णशुद्धिः । 'देवतावाचकाः शब्दा ये च भद्रा-

१ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

३

अवि अ ।

अकलिअपरिरंभविब्भमाई अजणिअचुंवणडंबराई दूरम् ।

अघडिअघणताडणाई णिच्चं णमह अणंगरईणमोहणाई ॥ २ ॥

दिवाचकाः । ते सर्वे नैव निन्द्याः स्युर्लिपितो गणतोऽपि च ॥' इत्यभिधानात् । 'भगण-
नगणदुइमित्त होइ भगणयगणहोइ भिच्च । उदासीण जत दुअगणअ अवसिदुइ अरि-
णिच्च ॥' 'मित्रान्मित्रादयः स्युर्यदि धनमुदयं शून्यकं बन्धुपीडाम्' इत्यरिसंज्ञकस्य सग-
णस्य मित्रसंज्ञानमगणादुत्तरपठितस्य बन्धुपीडाप्रदत्वं न मन्तव्यम् । नान्दीलक्षणे 'श-
ब्दतो वार्थतो वापि मनाक्काव्यार्थसूचनम्' इत्युक्तेस्तदप्युच्यते—सरस्वत्याः स्त्रीरत्नस्य
कर्पूरमञ्जर्याः । 'सरस्वती स्यात्स्त्रीरत्ने नद्यां नद्यन्तरे गवि' इत्यजयः । विविधं वस्त्वभि-
नवमा समन्तादस्यति क्षिपति दर्शयितुमिति व्यासो भैरवानन्दः । तदीयोद्योगिनः कवयो
विद्वांसः कलाकुशलाः । वरा उत्कृष्टा वाणी यस्यां सा कर्पूरमञ्जरीसदृशी कान्ता । वि-
दर्भमगधपञ्चालदेशीयरीतिषु कं सुखं यासां ता नानाविलासिन्यः काव्याभिज्ञा रसिका
इति । 'हरोत्तमाङ्गस्थितवस्तुवर्णनैः' इत्युक्तेज्योत्स्नापदेन शिवशिरःस्थितचन्द्रकला-
स्मारणम् । भद्ममिति भद्रशब्दे 'सर्वत्र लवराम्' इति सूत्रेण रलोपे 'शेषादेशयोर्द्वित्वम-
नादौ' इति दस्य द्वित्वे 'अत ओ सोः' इति सोरोकारादेशे प्राप्ते 'नपुंसके सोर्बिन्दुः'
इत्यनुस्वारः । एवमग्रेऽपि प्राकृतप्रक्रिया ज्ञेया । कचिद्विशेषं वक्ष्यामः । छद्मलवच्छोमी-
शब्दौ 'दाढादयो बहुलम्' इति विदग्धवैदर्भीशब्दयोः साधू । जोहामिति ज्योत्स्नाशब्दे
'अधो मनयाम्' इति नलोपे प्राप्ते 'ह्रस्वगक्ष्णश्चः' इति स्त्रस्य ह्रादेशोः 'उपरि लोपः'
इति तलोपे 'अधामनयाम्' इति यलोपः ॥

अवि एति ।

अपि च ।

अकलितपरिरम्भविभ्रमाण्यजनितचुम्बनडम्बराणि दूरम् ।

अगणितघनताडनानि नित्यं नमतानङ्गरत्योर्मोहनानि ॥

दूरमत्यर्थं ताडनानि चन्द्रकलोद्बोधनार्थानि 'अङ्गुष्ठे चरणे च गुल्फनिलये' इत्या-
दिना पञ्चसायकाशुक्तानि । ताडनपदेन नखक्षतादीन्यप्युक्तानि । मोहनानि सुरतानि ।
अत्र संभोगशृङ्गार उक्तः । चुम्बनताडनपदाभ्यां तज्ज्ञानं लक्ष्यते । तेषां क्रियमाणत्वा-
देव । परिरम्भादिभेदास्त्वनतिप्रयोजनत्वान्न लिखिताः । अनङ्गरत्योरिति काव्यलिङ्गेन
नमतेति पदयोर्थं सभ्यानामतिरसिकत्वं व्यङ्ग्यम् । सुरतानामतिशयितत्वं च मोहना-
नीति बहुवचनेनोत्तानकरणादयः सर्वे सुरतबन्धाः सूचिताः । सत्स्वपि परिरम्भादिषु
तज्ज्ञानानुत्पत्तेर्विशेषोक्तिः । सा यथा काव्यप्रकाशे—'विशेषोक्तिरखण्डेषु कारणेषु
फलावचः' इति । काव्यार्थसूचनेऽनङ्गरतिरूपयोश्चन्द्रपालकर्पूरमञ्जरीनीयकयोर्मोहनानीति
ज्ञेयम् ॥

४

काव्यमाला ।

अवि अ ।

ससिंहण्डमंडणां समोहणासाणं सुरअणपिआणम् ।

गिरिसगिरीदमुआणं संघाडी वो सुहं देउ ॥ ३ ॥

अवि अ ।

ईसारोसंपसादप्पणादिसु बहुसो सग्गंगाजलेहिं

आ मूलं पूरिदाए तुहिणअरअलारुप्पसिप्पीअ रुद्धो ।

जोह्णामुत्ताहलिछं णदमउलिणिहित्तग्गहत्थेहिं दोहिं

अग्घं सिग्घं व देंतो जअइ गिरिसुआपाअपंकेरुहाणं ॥ ४ ॥

अवि अ । समीति ।

शशिखण्डमण्डनयोः समोहनाशयोः सुरगणाप्रिययोः ।

गिरिशगिरीन्द्रसुतयोः संघटना वः सुखं ददातु ॥

मोहने सुरते आशया सहितयोः । मोहस्य नाशेन सहितयोर्वा । जगन्मोहयतीति मोहनोऽनङ्गस्तस्याशेन व्याख्या सहितयोर्वा । 'अशूङ् व्याप्तौ' एतस्माद्भूत् । मोहनस्यासेन क्षेपेण सहितयोर्वा । शिवेन तस्य जितत्वात् । 'शपोः सः' इति सादेशे सर्वत्र सकार एव । अनेन सदा स्त्रीसंगमेऽपि कामजयित्वादन्येभ्योऽतिशयित्वाद्यतिरेकालंकारो व्यङ्ग्यः । 'महाहिवलया प्राप्ता चन्द्ररेखाविभूषणा' इत्यादौ 'देव्याश्चन्द्रचूडत्वं प्रसिद्धम् । मण्डनपदेन विरुद्धवेषस्याप्यलंकारकारित्वसूचनाद्यतिरेकालंकार एव व्यङ्ग्यः ॥

अवि एति ।

ईर्ष्यारोषप्रसादप्रणतिषु बहुशः स्वर्गगङ्गाजलै-

रा मूलं पूरितया तुहिनकरकलारूप्यशुक्त्या रुद्रः ।

ज्योत्स्नामुक्ताफलाढ्यं नतमौलिनिहिताभ्यामग्रहस्ताभ्यां द्वाभ्या-

मर्ध्यं शीघ्रमिव ददज्जयति गिरिसुतापादपङ्केरुहयोः ॥

बहुश ईर्ष्यारोषयोः सतोः प्रसादार्थं क्रियमाणासु प्रणतिषु नतमौलिनिःक्षिप्ताग्रहस्ताभ्यां द्वाभ्यां गिरिसुतापादकमलयोश्चन्द्रकलारूप्यशुक्त्या शीघ्रमर्धमिव ददद्भूतो जयतीत्यन्वयः । चन्द्रकलायाः शुक्तित्वम् । अन्योऽपि भक्तो जलपूरतया रूप्यशुक्त्या मुक्तायुक्तं प्रणामपूर्वं हस्ताभ्यामर्धं ददातात्यर्थं श्लेषः । बहुश इति तस्या मानिनीत्वं व्यङ्ग्यम् । स्वर्गगङ्गेति भावित्वमभिप्रत्युक्तम् । शीघ्रमिति मानवृद्धिभयं व्यङ्ग्यम् । देवीपादयोश्चन्द्रकलासंबन्धकरणं कदाचिदस्याश्चन्द्रस्योद्दोषकत्वान्मदनावेशेन मानभङ्ग इति शङ्कया । अत्र रूपकम् । 'उपमैव तिरोभूतभेदा रूपकमिष्यते' इति तल्लक्षणात् । अर्घ्य-

१ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

५

(नान्द्यन्ते)

सूत्रधारः—(परिक्रम्य नेपथ्याभिमुखमवलोक्य ।) किं उण णट्टपअट्ठो विअ दीसदि अह्माणं कुसीलवाणं परिजणो । जदो एक्का पत्तोच्चिआइं सिअ-

मिवेत्युत्प्रेक्षा । ‘अन्यथैव स्थिता वृत्तिश्चेतनस्येतरस्य वा । अन्यथोत्प्रेक्ष्यते यत्तु तामुत्प्रेक्षां विदुर्बुधाः ॥’ इत्युक्तत्वात् । परोत्कर्षाक्षमेष्ट्या स्यादौर्जन्यान्मन्युतोऽपि वा’ इति रसकलिकायामुक्तत्वान्मन्दाकिनीरूपसपत्न्यामीष्ट्या ज्ञेया गौर्याः । इयं च स्वाधीनभर्तृका । सा यथा तत्रैव—‘स्वाधीनपतिका सा तु यां न मुञ्चति वल्लभः’ इति । अन्योऽप्यवान्तरनायिकाभिदोऽस्या योजनीयः । ‘दादादयो बहुलम्’ इति शुक्तिशब्दस्य सिप्पीत्यादेशः । तदुक्तम्—‘अधोवैदूर्यशुक्तीनां वधूभ्रमितशब्दयोः । हेडुवेरिह्छर्भसिप्पी’ इति । हलिह्लेति ‘आलिवल्लोलालवर्तेता मतुपः’ इति मतुप इहः । ‘सेवदिषु वा’ इति निहितेत्यत्र वा द्वित्वम् ॥

नान्द्यन्ते सूत्रधार इति कविवचनम् । एवमग्रेऽपि मध्ये मध्ये कविवचनं संस्कृतं ज्ञेयम् । नान्दीलक्षणं तु ‘आशीर्नेमस्क्रयारूपः श्लोकः काव्यार्थसूचकः । नान्दीति कथ्यते’ इत्यादि भरते । नाट्यप्रदीपेऽपि ‘नन्दन्ति काव्यानि कवीन्द्रवर्याः कुशीलवाः पारिषदाश्च सन्तः । यस्मादलं सज्जनसिन्धुहंसी तस्मादलं सा कथितेह नान्दी ॥’ इयं च मङ्गलार्थी । ‘यन्नाट्यवत्पुनः पूर्वैरङ्गं विघ्नोपशान्तये । कुशीलवाः प्रकुर्वन्ति पूर्वैरङ्गः स उच्यते ॥ उत्थापकाः प्रकुर्वन्ति सन्ति भूयांसि यद्यपि । तथाप्यवश्यं कर्तव्या नान्दी विघ्नोपशान्तये ॥’ इत्युक्तत्वात् । सा चेहाष्टपदी कृता । ‘नाट्यपूर्वकृता नान्दी त्वाशीर्वचनसंयुता । अष्टाङ्गपदसंयुक्ता प्रशस्ता वेदसंमिता । नान्दी पदैर्द्वादशभिरष्टभिर्वीप्यलंकृता ॥’ इति भरतोक्तेः । पदानि चात्र श्लोकचरणरूपाणि । ‘श्लोकपादं पदं केचित्सुप्तिङन्तमथापरे । परेऽवान्तरवाक्यैकस्वरूपं पदमूचरे ॥’ इति नाट्यप्रदीपेऽभिहितत्वात् । अवान्तरवाक्यपक्षे षट्पदेयं द्रष्टव्या । सा चेयं सूत्रधारप्रयोज्या । ‘सूत्रधारः पठेन्नान्दीं मध्यमं तालमाश्रितः ।’ इति भरतोक्तेः । ईदृशीं नान्दीं पठित्वा सूत्रधारे गते पश्चात्सूत्रधारः स्थापकाख्योऽपरः प्रविशतीति शषः । उक्तं च दशरूपके—‘पूर्वैरङ्गं विधायादौ सूत्रधारे विनिर्गते । प्रविश्य तद्वदपरः काव्यमास्थापयेन्नटः ॥’ इति । भावप्रकाशेऽपि—‘इत्थं रङ्गं विधायादौ सूत्रधारे विनिर्गते । तद्वन्नटः प्रविश्यान्यः सूत्रधारगुणाकृतिः ॥’ इति । पूर्वैरङ्गशब्दार्थस्तूक्तो वृद्धेः—‘पूर्वं रज्यत इति पूर्वैरङ्गो नाट्यशाला । तात्स्थ्यात्प्रथमप्रयोग इति ।’ अन्यत्राप्युक्तः—‘सभापतिः सभा सभ्या गायका वाचका अपि । अतो रङ्ग इति ज्ञेयः पूर्ववत्परिकल्प्यते । तस्मादयं पूर्वैरङ्ग इति विद्वद्भिर्बुध्यते ॥’ इति । सूत्रधारव्युत्पत्तिः संगीतसर्वस्वे—‘नर्तनीयकथासूत्रं प्रथमं येन सूच्यते । रङ्गभूमिं समाक्रम्य सूत्रधारः स उच्यते ॥’ इति । लक्षणं चास्य मातृगुप्ताचार्यैरुक्तम्—चतुरातोद्यनिष्णातोऽनेकभूषासमावृतः । नानाभाषणतत्त्वज्ञो नीतिशास्त्रार्थतत्त्ववित् ॥ वेश्योपचारचतुरः पौरुषेयविवक्षुः । तत्तद्गीतानुगानेककलातालावधारणः ॥

६

काव्यमाला ।

आइं उच्चिणेदि । इअरा कुसुमावलीओ गुंफेदि । अण्णा पडिसीसआइं
पडिसारेदि । कावि कखु वण्णिआओ पट्टए वट्टेदि । एस वंसे ठाविदो द्वाणो ।
इअं वीणा पडिसारीअदि । इमे तिण्णि मिअंगा सज्जीअंति । एस कां-
सतालानं पक्खालणुज्जलानं हल्लवोलो । एदं धुआगीदमालवीअदि । ता
किंवि कुडुवं हक्कारिअ पुच्छिस्सं । (नेपथ्याभिमुखमवलोक्य संज्ञापयति ।)

अवधार्य प्रयोक्ता च योक्तृणामुपदेशकः । एवं गुणगणोपेतः सूत्रधारः स उच्यते ॥
इति । द्वितीयस्य स्थापकसंज्ञा दर्शिता भरते—‘स्थापकः प्रविशेत्तत्र सूत्रधारगुणाकृ-
तिः ।’ इति । सूत्रधार इत्यस्याग्रे क्वचिद्वचद्वोऽस्ति । सूत्रधारपदं पुनरप्युच्चारणीयमिति
तस्यार्थः । तेन सूत्रधारो वदतीति द्वितीयपदस्यार्थः । एवमग्रेऽपि ज्ञेयम् । **नेपथ्याभि-
मुखमिति ।** नेपथ्यं स्याज्जवनिका रङ्गभूमिप्रसाधनम् ।’ इत्यजयः ।

किं उणेति ।

किं पुनर्नृत्यप्रवृत्त इव दृश्यतेऽस्माकं कुशीलवानां परिजनः ।

जदो इति ।

यत एका पात्रोचितानि सिचयान्युच्चिनोति । इतरा कुसुमावलीर्गुम्फति ।
अन्या प्रतिशीर्षकाणि प्रसारयति ।

प्रतिशीर्षकाणि नाट्यलोचने ‘अमात्यकञ्चुकिध्रेष्ठिविदूषकपुरोधसाम् । वेष्टनाबद्धपट्टानि
प्रतिशीर्षाणि कारयेत् ॥’ इति ।

कापि खलु वर्णिकाः पट्टे वर्तयति ।

चित्रफलकानि चित्रयतोत्यर्थः ।

एष वंशे स्थापितो ध्वानः ।

वंशो वेणुवाद्यम् ।

इयं वीणा प्रतिसार्यते । इमे त्रयो मृदङ्गाः सृज्यन्ते ।

त्रैविध्यं च भरते—‘मायूरी अर्धमायूरी कूर्मरथी चेति त्रिधा’ इति ।

एष कांस्यतालानां प्रक्षालनोज्ज्वलानां हलहलः ।

‘हल्लवोल’ इति देशी ।

एतद्धुवागीतमालप्यते ।

उक्तं च भरते—‘प्रावेशिकी आक्षेपिणी क्रामिकी उत्थापिनी प्रासादिकी इति पञ्च
ध्रुवाः ।’ इति ।

तत्किमपि कुटुम्बमाकार्यं पृच्छामि ।

नेपथ्येति । संज्ञापनमाह्वानसंकेतकरणम् ।

१ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

७

(ततः प्रविशति पारिपार्श्वकः ।)

पारिपार्श्वकः—आणवेदु भावो ।**सूत्रधारः**—(विचिन्त्य ।) किं उण णट्ठपअट्ठा विअ दीसध ।**पारिपार्श्वकः**—भाव, सट्ठअं णच्चिदव्वं ।**सूत्रधारः**—को उण तस्स कई ।**पारिपार्श्वकः**—

भाव कहिज्जदु एदं को भणई रअणिवल्लहसिहंडो ।

रहुउलचूडामणिणो महेंदपालस्स को अ गुरु ॥ १ ॥

सूत्रधारः—(विचिन्त्य ।) पल्लोत्तरं क्वु एदं । (प्रकाशम् ।) राअसेहरो ।तत इति । पारिपार्श्वकलक्षणं च 'तस्यानुचरः पारिपार्श्वकः' इति साहित्यदर्पणे ।
आणवेदु इति ।

आज्ञापयतु भावः ।

'भाव इत्युच्यते विद्वान्' इति भावलक्षणम् ।

सूत्रधारः—

किं पुनर्नृत्यप्रवृत्ता इव दृश्यध्वे ।

पारिपार्श्वकः—

भाव, साटकं नर्तितव्यम् ।

सट्ठकमिति । तल्लक्षणं च भावप्रकाशे—'सैव प्रवेशकेनापि विष्कम्भेण विना कृता ।
अङ्कस्थानीयविन्यस्तचतुर्जवनिकान्तरा ॥ प्रकृष्टप्राकृतमयी सट्ठकं नामतो भवेत् ।'**सूत्रधारः**—

कः पुनस्तस्य कविः ।

पारिपार्श्वकः—

भाव कथ्यतामेतत्को भण्यते रजनीवल्लभशिखण्डः ।

रघुकुलचूडामणेर्महेन्द्रपालस्य कश्च गुरुः ॥

राजशेखरकविनाम्नः पर्यायो रजनीत्यादिः ।

सूत्रधारः—विचिन्तनं स्वगतपर्यायः । 'अश्राव्यं स्वगतं मतम्' इति तल्लक्षणम् ।

पठेति ।

प्रश्नोत्तरं खल्वेतत् ।

मया पृष्टेऽनेनेदृशमुक्तं चेदत्रोत्तरमस्तीत्यर्थः ।

८

काव्यमाला ।

पारिपार्श्वकः—सो एदस्स कई ।

सूत्रधारः—किं सट्ठअं ।

पारिपार्श्वकः—(स्मृत्वा ।) कधिदं जेव्व छइछेहिं ।

सो सट्ठओ त्ति भणई दूरं जो णाडिआई अणुहरइ ।

किं उण एत्थ पेवेअसविकंभाई ण केवलं होंति ॥ ६ ॥

सूत्रधारः—(विचिन्त्य ।) ता किं त्ति सक्कअं परिहरिअ पाउअवंधे पअट्ठो कई ।

पारिपार्श्वकः—सब्बभासाचउरेण तेण भणिदं जेव्व । जधा

अत्थणिएसा ते च्चिअ सद्दा ते च्चेअ परिणमंताइं ।

उत्तिविसेसो कब्बो भासा जा होइ सा होदु ॥ ७ ॥

प्रकाशमिति । 'सर्वश्राव्यं प्रकाशं स्यात्' इति तल्लक्षणम् ।

राणति ।

राजशेखरः ।

काका वदति—

स एतस्य कविः ।

'गोत्रं नाम च बध्नीयात्' इत्युक्तेः कविनामोक्तिः ।

किं साटकम् ।

कधिदमिति ।

कथितमेव विदग्धैः ।

तत्साटकमिति भण्यते दूरं यो नाटिका अनुहरति ।

किं पुनरत्र प्रवेशकविष्कम्भकौ न केवलं भवतः ॥

दूरमत्यर्थम् । तल्लक्षणं सुधाकरे—'यन्नीचैः केवलं पात्रैर्भाविभूतार्थसूचनम् । अङ्कयो-
रुभयोर्मध्ये स विज्ञेयः प्रवेशकः ॥' इति । 'तत्र विष्कम्भको भूतभाविवस्त्वंशसूचकः ।
अमुख्यपात्ररचितः संक्षेपैकप्रयोजनः ॥' तद्वेदा अपि तत्रैव—'द्विधा स शुद्धो मिश्रश्च
मिश्रः स्यान्नीचमध्यमैः । शुद्धः केवलमध्योऽयमेकानेककृतो द्विधा ॥'

ता किमिति ।

तत्किमिति संस्कृतं परिहृत्य प्राकृतबन्धे प्रवृत्तः कविः ।

पारिपार्श्वकः—

सर्वभाषाचतुरेण तेन भणितमेव । यथा

१ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

९

अवि अ ।

परुसा सक्कअबंधा पाउअबंधो वि होइ सुउमारो ।

पुरुसमहिलाणं जेत्तिअमिहंतरं तेत्तिअमिमाणं ॥ ८ ॥

सूत्रधारः—ता अप्पा किं ण वणिणदो तेण ।

पारिपार्श्वकः—सुणु । वणिणदो जेब्ब तक्कालकइणं मज्झिम्मि मिअं-
कलेहाकहाआरेण अवराइएण । जधा

बालकई कइराओ णिब्बअराअस्स तह उवज्झाओ ।

इअ जस्स परंपरए अप्पा माहप्पमारूढो ॥ ९ ॥

अर्थनिवेशास्त एव शब्दास्त एव परिणमन्तोऽपि ।

उक्तिविशेषः काव्यं भाषा या भवति सा भवतु ॥

परिणमन्तोऽपीत्यनेन प्राकृतस्य संस्कृतयोर्नित्वमुक्तम् । तदुक्तं प्राकृतसंजीविन्याम्—
‘प्राकृतस्य तु सर्वमेव संस्कृतं योनिः’ इति । दण्डिना चोक्तम्—‘तद्ववस्तत्समो देशी-
त्यनेकः प्राकृतक्रमः ।’ इति । उक्तिविशेष इति ‘तददोषौ शब्दार्थौ’ इत्यादिना काव्य-
प्रकाशे नानाभेदभिन्नं काव्यमुपक्षिप्तम् । भाषाविशेषानादरश्चोक्तः । कण्ठाभरणे—
‘संस्कृतेनैव कोऽप्यर्थः प्राकृतेनैव चापरः ।’ इत्यादिना ‘सर्वाभिरपि कश्चन’ इत्यन्तेन ।

अवि एति ।

अपि च ।

परुषाः संस्कृतगुम्फाः प्राकृतगुम्फोऽपि भवति सुकुमारः ।

पुरुषमहिलानां यावदिहान्तरं तेषु तावत् ॥

महिलाः कामिन्यः ।

सूत्रधारः—

तदात्मा किं न वर्णितस्तेन ।

पारिपार्श्वकः—

शृणु । वर्णित एव तत्कालकवीनां मध्ये मृगाङ्गलेखाकथाकारेणापरा-
जितेन । यथा

बालकविः कविराजो निर्भयराजस्य तथोपाध्यायः ।

इत्येतस्य परम्परया आत्मा माहात्म्यमारूढः ॥

यदा तु ‘इति यस्य जयैः परम्परामाहात्म्यमारूढम्’ इति पाठस्तदा जयैरुत्कर्षैः । आ-
रूढमिति भावे क्तः । इयं च कारणमाला । सा यथा—‘यथोत्तरं चेत्पूर्वस्य पूर्वस्यार्थस्य

१०

काव्यमाला ।

सो अस्स कई सिरिराअसेहरो तिहुअणं पि धवलेंति ।
हरिणंकपालिसिद्धिए णिकलंका गुणा जस्स ॥ १० ॥

सूत्रधारः—ता केण समादिट्ठा पउंजध ।

पारिपार्श्वकः—

चाउहाणकुलमौलिमालिआ राअसेहरकइंदगेहिणी ।
भत्तुणो किदिमवंतिसुंदरी सा पउंजइदुमेदमिच्छदि ॥ ११ ॥

किं च ।

चंदपालधरणीहरिणंको चक्कवट्टिपअलाहणिमित्तं ।
एत्थ सट्ठअवरे रससोत्ते कुंतलाहिवसुदं परिणेदि ॥ १२ ॥

हेतुता । तदा कारणमाला स्यात्' इति । परिकरोऽप्यत्र । स यथा—'विशेषणैर्यत्साकू-
तैरुक्तः परिकरस्तु सः' इति । द्वितीयपाठे आरोहणस्य चेतनधर्मस्य जयेष्वारोपणा-
दुत्तरोत्तरप्रसारित्वलक्षणया परमकाष्ठापन्नत्वं व्यङ्ग्यम् ।

सो इति ।

स एतस्य कविः श्रीराजशेखरस्त्रिभुवनमपि धवलयन्ति ।
हरिणाङ्कप्रति(पङ्क्ति)सिद्ध्या निष्कलङ्का गुणा यस्य ॥

प्रतिकूलतया सिद्धिस्तत्कार्यकारित्वम् । त्रिभुवनमिति निष्कलङ्का इति च व्यति-
रेकः । 'उपमानाद्यदन्यस्य व्यतिरेकः स एव सः ।' इति काव्यप्रकाशे । अन्यस्य व्य-
तिरेको विशेषेणातिरेक आधिक्यं व्यतिरेक इत्यर्थः । 'विस्तरादुत संक्षेपाद्विदधीत प्रो-
चनाम्' इत्युक्तत्वात् 'प्रशंसा तु द्विधा ज्ञेया चेतनाचेतनाश्रया । चेतनास्तु कथानायक-
विसम्भनयाः स्मृताः ॥ अचेतनौ देशकालौ कालो मधुशरन्मुखः ।' इत्युक्तेश्च कवि-
प्रशंसा कृता । नटप्रशंसा किं पुनरित्यादिना सूचिता ।

सूत्रधारः—

तत्केन समादिष्टाः प्रयुङ्गध्वम् ।

पारिपार्श्वकः—

चाहुवानकुलमौलिमालिका राजशेखरकवीन्द्रगेहिनी ।
भर्तुः कृतिमवन्तिसुन्दरी सा प्रयोजयितुमेतदिच्छति ॥

कवेर्भार्या प्रयोजिका ।

किं चेति ।

चण्डपालधरिणीहरिणाङ्कश्चक्रवर्तिपदलभनिमित्तम् ।
अत्र साटकवरे रसस्रोतसि कुन्तलाधिपसुतां परिणयति ॥

१ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

११

ता भाव, एहि । अणंतरकरणिजं संपादेह्य । जदो महाराअदेईणं भूमिअं
वेत्तूण अज्जो अज्जघडिणिआ अ जवणिअंतरे वट्ठदि ।

(इति परिक्रम्य निष्क्रान्तौ ।)

प्रस्तावना ।

(ततः प्रविशति राजा देवी विदूषको विभवतश्च परिवारः । सर्वे परिक्रम्य यथोचितमुप-
विशन्ति ।)

राजा—देवि दक्खिणावहणरिंदणंदिणि, वड्ढावीअसि इमिणा वसं-
तारंभेण । जदो

विम्बोष्ठे बहलं ण देंति मअणं णो गंधतेल्लाविला

वेणीओ विरअंति देंति ण तहा अंगम्मि कुप्पासअं ।

जं बाला मुहकुंकुमम्मि वि घणे वट्ठंति ठिच्छाअरा

तं मण्णे सिसिरं विणिज्जिअ बला पत्तो वसंतूसओ ॥ १३ ॥

रसाः शृङ्गारादयो जलं च । स्रोतः प्रवाहः । साटकलक्षणं त्वभ्यधायि । अत्र रूप-
कक्षेत्रानुप्रासाः । अनेन कथानायकप्रशंसा साटकस्वरूपप्रशंसा च कृता । उक्तं हि—
'वाद्याकलापः प्रथमं कलाविधिरनन्तरः । वाद्याशून्या न दृश्यन्ते व्यवहाराः कथं-
चन ॥ वाद्याकलापस्तु कवेरभीष्टार्थप्रकाशनम् ।' इति ।

ता इति ।

तद्भाव, एहि । अनन्तरकरणीयं संपादयावः । यतो महाराजदेव्योर्भू-
मिकां गृहीत्वा आर्य आर्यभार्या च जवनिकान्तरे वर्तते ।

तत इति । 'एषामन्यतमेनार्थं पात्रावाक्षिप्य सूत्रशृक् । प्रस्तावनान्ते निर्गच्छेत्ततो
वस्तु प्रपञ्चयेत् ॥' इति दशरूपके उक्तत्वात् । 'गूढमन्त्रः शुचिर्वाग्मी भक्तो नर्मविच-
क्षणः । स्यान्नर्मसचिवस्तस्य कुपितस्त्रीप्रसादकः ॥' इत्युक्त्वा 'पीठमर्दो विटश्चैव विदू-
षक इति त्रिधा ।' इति तद्भेदांश्चोक्त्वा 'क्रीडाप्रायो विदूषकः । स्ववपुर्वैषमापाभिर्हा-
स्यकारी स्वकर्मकृत् ।' इति विदूषकलक्षणमभिहितं शृङ्गारतिलके ।

राजेति ।

देवि दक्षिणापथनरेन्द्रनन्दिनि, वर्धसेऽनेन वसन्तारम्भेण ।

जदो इति ।

यतः ।

विम्बोष्ठे बहलं न ददति मदनं नो गन्धतैलाविला

वेणीविरचयन्ति ददति न तथाङ्गेऽपि कूर्पासकम् ।

१२

काव्यमाला ।

देवी—देव, अहं वि तुज्ज पडिवड्ढाविआ भविस्सं । जघा
छोछंति दंतरअणाइं गदे तुसारे
ईसीसि चंदनरसम्मि मणः कुणन्ति ।
एहिं सुवंति घरमज्जमसालिआसु
पाअंतपुञ्जिअपडं मिहुणाइं पेच्छ ॥ १४ ॥

यद्वाला मुखकुङ्कुमेऽपि घने वर्तन्ते शिथिलादरा-

स्तन्मन्ये शिशिरं विनिर्जित्य बलात्प्राप्तो वसन्तोत्सवः ॥

कूर्पासकं चोलिका । 'बाला स्यात्पोडशाब्दा' इति बालालक्षणम् । अनेन तासां विलासवत्त्वं व्यङ्ग्यम् । बाला इत्यस्यावृत्तैरर्थदीपकम् । 'अनेकशब्दोपादानात्क्रियैवैकात्र दीप्यते ।' इति दण्डिनोक्तम् । अत्र च देंति देंति इति कथितपदत्वं काव्यदोषो न शङ्कनीयः । विरअंतीत्येतेन च्छेकानुप्रासनिर्वाहकत्वेन गुणत्वात् । तल्लक्षणं च 'सोऽनेकस्य सकृत्पूर्वः' इति काव्यप्रकाशे । अस्यार्थः—अनेकस्य व्यञ्जनस्य सकृदेकवारं साम्यं पूर्वं यस्य स च्छेकानुप्रास इति । न चाव्यवधानेन पूर्वतायामेव स इति वाच्यम् । 'ततोऽरुणपरिस्पन्दमन्दीकृतवपुः शशी । दध्रे कामपरिक्षामकामिनीगण्डपाण्डुताम् ॥' इत्यादावप्यकारमकाराकाराकारपकाराकारव्यवधानेन तदनुदाहरणत्वापातात् । यद्वैकस्य देतिपदस्य दानविशेषार्थान्तरसंक्रामितवाच्यत्वाददोष इति युक्तमुत्पश्यामः ।

देवी—

देव, अहमपि तव प्रतिवर्धिका भविष्यामि ।

प्रतिवर्धयतीति प्रतिवर्धिका । वसन्तवर्णिकेत्यर्थः ।

जधेति ।

यथा

स्फुरन्ति दन्तरत्नानि गते तुपारे

ईषदीपच्चन्दनरसे मनः कुर्वन्ति ।

इदानीं स्वपन्ति गृहमध्यमशालिकासु

पादान्तपुञ्जितपटं मिथुनानि प्रेक्षस्व ॥

मध्यमशालिकास्त्रित्यनेनान्तर्गृहस्वापस्त्यक्त इत्युक्तम् । पादान्तेत्यादिना पटानपेक्षोक्ता । स्फुरन्तीत्यनेनोष्ठानां हाससहत्वमुक्तम् । यथा शृङ्गारतिलके—'किंचिद्विक्रसितैर्गण्डैः किंचिद्विस्फुरितेक्षणैः । किंचिद्वक्षद्विजैः सोऽयमुत्तमानां भवेद्यथा ॥' इति । मिथुनानीति विरहासहत्वं व्यङ्ग्यम् ।

१ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

१३

(नेपथ्ये ।)

वैतालिकः—जअ पुव्वदिअंगणाभुअंग चंपाचंपककण्णऊर लीला-
णिज्जिअराढादेस विक्रमकंतकामरूअ हरिकेलीकेलिआरअ अवमाणिअ-
जच्चसुवण्णवण्ण सबंगसुंदरत्तणरमणिज्ज, सुहाअ दे होडु सुरहिसमारंभो ।
इह हि

पंडीणं गंडवालीपुलअणचवला कंचिवालावलीणं
माणं दो हंडअंता रइरहसकला लोलचोलप्पिआणं ।
कण्णाडीणं कुणंता चिउरतरलणं कुंतलीणं पिएसुं
गुंफंता णेहगंठिं मलअसिहरिणो सीअला वान्ति वाआ ॥ १९ ॥

जयेति ।

जय पूर्वदिगङ्गनाभुजंग चम्पाचम्पककर्णपूर लीलानिर्जितराढादेश विक्र-
माक्रान्तकामरूप हरिकेलीकेलिकारक अपमानितजात्यसुवर्णवर्ण सर्वाङ्गसुन्दर-
त्वरमणीय, सुखाय ते भवतु सुरभिसमारम्भः ।

भुजंगः कामुकः । ‘राढागाढत्व’ ‘चङ्गत्व’ इति वा पाठः । ‘अवमानितकर्णसुवर्णदान’
इति वा पाठः । राज्ञः सर्वाः संबुद्धयः । चम्पाराढाकामरूपहरिकेल्याख्या देशाः ।
कामस्य रूपमिति न व्याख्या । प्रक्रमभङ्गापत्तेः । चङ्गत्वं नानाकलाकौशलत्वम् ।
आयोः संबुद्धो रूपकम् । हरिकेली कामिनीवैत्यर्थश्लेषः । सुरभिर्वसन्तः ।

इह हि

पाण्डीनां गण्डपालीपुलकनचपलाः काञ्चीवालावलीनां
मानं द्विः खण्डयन्तो रतिरभसकरा लोलचोलाङ्गनानाम् ।
कार्णाटीनां कुर्वन्तो कुन्तलतरलनं कुन्तलीनां प्रियेषु
गुम्फन्तः स्नेहग्रन्थि मलयशिखरिणः शीतला वान्ति वाताः ॥

पाण्ड्यादयस्तत्तद्देशोद्भवाः स्त्रियः । पुलकनं पुलककरणम् । तरलनं तरलत्वकरणम् ।
एतेन कामोदीपकत्वमुक्तं दाक्षिणात्यवायूनाम् । एतेन तत्तद्देशाधिपत्यं राज्ञो व्यङ्ग्यम् ।
अन्यथा विप्रक्षदेशवर्णनं रोषावहत्वादनौचितीमेव व्रजेत् । णेहेति ‘स्नेहेति वा’ इत्य-
नेन विप्रकर्षाभावपक्षे ‘उपरि लोपः’ इत्यनेन सलोपः । लक्ष्यवशाल्लक्षणप्रवृत्तेरङ्गी-
कारात्, परमपि ‘अधोमनयाम्’ इति प्राप्तं नलोपं बाधित्वा ‘हल्लक्षणक्षणां ह्रः’ इति
ह्लादेशः । ‘द्वेदी’ इति द्विशब्दस्य दोआदेशः । अत्र कारकहेत्वलंकारः । ‘हेतुश्च
सूक्ष्मलेशौ च वाचामुत्तमभूषणम् । कारकज्ञापकौ हेतू तौ चानेकविधौ यथा ॥’ इति
दण्डिनोक्तत्वात् ।

१४

काव्यमाला ।

(अत्रैव ।)

द्वितीयः—

जादं कुंकुमपंकलीढमरठीगण्डप्पहं चंपअं

थोआवट्टिअदुद्धमुद्धकलिआ पप्फुल्लिआ मल्लिआ ।

मूले सामलमगलग्गभसलं लक्खिज्जए किंसुअं

पिज्जन्तं भसलेहिं दोहिं वि दिसाभाएसु लग्गेहिं व ॥ १६ ॥

राजा—पिए विब्भमलेहए, एको अहं वड्ढावओ तुज्झ, एक्का तुमं वड्ढाविआ मज्झ । किं उण दुवे वि अह्मे वड्ढाविआ कंचणचंडरअणचंडेहिं बंदीहिं । ता विब्भममरट्टपअट्टाविअं तरट्ठीणं, णट्टावअं मलअमारुदंदोलिदलदाणच्चणीणं, चारुपवंचितपंचमं कलअंठिकंठकंदलेसु, कंदलिअकंदप्पकोअंडदंडखंडिदचंडिमं, सिणिद्धबंधुं वसुंधरापुरंधीए । विसारिअ पसइप्पमाणे अच्छिणी महच्छवं जहिच्छं पेच्छदु देवी ।

जादमिति ।

जातं कुङ्कुमपङ्कलीढमहाराष्ट्रीगण्डप्रभं चम्पकं

स्तोकावर्तितदुग्धमुग्धकलिका प्रोत्फुल्ला मल्लिका ।

मूले श्यामलमग्नलग्नभ्रमरं लक्ष्यते किंशुकं

पीयमानं मधुपाम्यां द्वाभ्यामपि दिशाभागेषु लग्नाभ्यामिव ॥

मरठीति दंष्ट्रादिः । थो इति 'स्तस्य थः' इति थः । स्तोकपदमत्यन्तसादृश्यार्थम् । मुग्धा सुन्दरी । 'मुग्धः सुन्दरमूढयोः' इत्यभिधानात् । महाराष्ट्रीपदं गौरत्वातिशयकथनार्थम् । स्वभावतस्तद्वण्डानां गौरत्वात् । भसलो भ्रमरः । अत्र रूपकस्वभावोक्त्युत्प्रेक्षाः । स्वभावोक्तिर्दण्डिनोक्ता—'नानावस्थं पदार्थानां रूपं साक्षाद्विवृण्वती । स्वभावोक्तिश्च जातिश्चेत्याद्या सालंकृतिर्यथा ॥' इति ।

राजा—

प्रिये विभ्रमलेखे, एकोऽहं वर्धापकस्तव, एका त्वं वर्धापिका मम ।

किं पुनर्द्वावप्यावां वर्धापितौ काञ्चनचण्डरत्नचण्डाभ्यां बन्दिभ्याम् । तद्विभ्रमगर्वप्रवर्तकं तरुणीनाम्, नर्तकं मलयमारुतान्दोलितलतानर्तकीनाम्, चारुप्रपञ्चितपञ्चमं कलकण्ठीकण्ठकन्दलेषु, कन्दलितकंदर्पकोदण्डदण्डखण्डितचण्डिमानम्, स्निग्धवान्धवं वसुंधरापुरंध्याः । विस्तार्य प्रसृतिप्रमाणे अक्षिणी मधूत्सवं यथेच्छं प्रेक्षतां देवी ।

१ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

१९

देवी—जघा किल निवेदिदं बंदाहि । पअट्टा जेब्ब मलआणिला ।
तथाहि ।

लंकातोरणमालिआतरलिणो कुंभुभवस्सासमे

मंदंदोलिदचंदणहुमलदाकप्पूरसंपक्किणो ।

कंकोलीकुलकंपिणो फणिलदाणिप्पट्टणट्टावआ

चण्डं चुंविअतंबवणिणिसलिला वाअन्ति चित्ताणिला ॥ १७ ॥

वर्धापनं वर्णनम् । विभ्रमेत्यादि मधूत्सवविशेषणानि । तरटीति दंष्ट्रादित्वात् । णट्टा-
वअमिति वयोऽनुसारेण । तारुण्यं हि विभ्रमनिदानम् । अथवा यथायं कामिनीनां
विभ्रमजनकस्तथा वसन्तोत्सवोऽपि । कामुकान्हि विलोक्य कामिन्यो विभ्रमसमुद्रमग्रा
भवन्ति । अर्थत उपमानम् । तेन विभक्तित्वं न दोषः । एतेन स्वस्य कामुकता
व्यङ्ग्या । ‘क्रोधः स्मितं च कुसुमाभरणादियाच्या तद्वर्जनं च सहसैव विमण्डनं च ।
आक्षिप्य कान्तवचनं लपनं सखीभिर्निष्कारणस्थितगतेन स विभ्रमः स्यात् ॥’ इति
विभ्रमलक्षणम् । ‘तल्लास्यं ताण्डवं चैव छलितं शम्बया सह । हल्लीसकं च रासं च
षट्प्रकारं प्रचक्षते ॥’ इति षडभेदमपि नृत्यं गृह्यते । पञ्चमः स्वरः । कलकण्ठी को-
किला । चार्वित्यादौ विशेषणद्वयं बहुव्रीहिः । विस्तार्येत्यादिना विस्तारिताख्यो ढग्विकार
उक्तः । तदुक्तम्—‘आयतं विस्फुरत्तारं विस्फारितमुदाहृतम् ।’ इति । एतेनादराति-
शयो व्यङ्ग्यः । अत्र हेतुरूपके । नर्तकमित्यादौ समाधिः । ‘अन्यधर्मस्ततोऽन्यत्र लोक-
सीमानुरोधिना । सम्यगाधीयते यत्र स समाधिः स्मृतो यथा ॥’ इति दण्डी ।

देवी—

यथा किल निवेदितं बन्दिभ्याम् ।

सत्यमेवोक्तमित्यर्थः ।

प्रवृत्ता एव मलयानिलाः । तथाहि ।

लङ्कातोरणमालिकातरलिनः कुम्भोद्भवस्याश्रमे

मन्दान्दोलितचन्दनहुमलताकर्पूरसंपक्किणः ।

कङ्कोलीकुलकम्पिनः फणिलतानिष्पट्टनर्तका-

श्चण्डं चुम्बितताम्रपर्णीसलिला वान्ति चैत्रानिलाः ॥

कङ्कोली वृक्षविशेषः । फणिलताः फणिरूपालताः । लताविशेषा (ताम्बूलवल्गवः) वा ।
निष्पट्टं निःशेषं नितरां वा । महाराष्ट्रभाषायाम् ‘निष्पट्ट’ इति प्रसिद्धम् । एतेन मान्या-
दिकमुक्तं वायोः । अत्र प्रसादमाधुर्यसौकुमार्यार्थव्यक्तय उह्याः । ते यथा कण्ठाभरणे—
‘प्रसिद्धार्थपदत्वं यत्स प्रसादोऽभिधीयते । या पृथक्पदता वाक्ये तन्माधुर्यमिति स्मृतम् ॥

१६

काव्यमाला ।

अवि अ ।

माणं मुञ्चध देह वल्लहजणे दिट्ठिं तरंगुत्तरं
तारुण्यं दिअहाइं पंच दह वा पीणत्थणत्थंभणं ।

इत्थं कोइलमंजुसिंजणमिसादेअस्स पंचेसुणो

दिण्णा चित्तमहूसवेण भुअणे आण्ण ठव सब्बंकसा ॥ १८ ॥

विदूषकः—भो तुह्माणं सब्बाणं मज्झे अहमेक्को कालकखरिओ ।
जस्स मे ससुरस्स समुरो पंडिअघरे पुत्थिआइं वहतो आसी ।

चेटी—(विहस्य ।) तदो आगदं दे अण्णएण पंडित्तणं ।

विदूषकः—(सक्रोधम् ।) आः दासीए धीए भविस्सकुट्टणि णिल्ल-
क्खणे अविअक्खणे, ईरिसोऽहं मुखो जो तुए वि उअहसिज्जामि ।

अनिष्टुराक्षरप्रायं सुकुमारमिति स्मृतम् । यत्र संपूर्णवाक्यत्वमर्थव्यक्तिं वदन्ति ताम् ॥’
इति । एवमग्रेऽपि गुणा द्रष्टव्याः । अत्रानुप्राससमाध्यर्थश्लेषाः ।

अपि च ।

मानं मुञ्चत ददत वल्लभजने दट्ठिं तरङ्गोत्तरां
तारुण्यं दिवसानि पञ्च दश वा पीनस्तनस्तम्भनम् ।

इत्थं कोकिलमञ्जुशिञ्जनमिषादेवस्य पञ्चेषो-

दत्ता चैत्रमहोत्सवेन भुवने आज्ञेव सर्वकपा ॥

मानलक्षणं शृङ्गारतिलके—‘स मानो नायिका यस्मिन्नीर्णया नायकं प्रति । घटै
विकारमन्यस्त्रीसङ्गदोषवशाद्यथा ॥’ इति । तरङ्गितेति तदाख्यो हृदयिकार उक्तः ।
‘कल्लोला इव यत्कान्तिविच्छेदस्तत्तरङ्गितम् ।’ इति तल्लक्षणम् । चैत्रे मधुत्सवश्चैत्रम-
धुत्सवः । सर्वकपेति तत्र कामुकरहितत्वं व्यङ्ग्यम् । अत्र विप्रलम्भशृङ्गारः । को-
किलरवादयो विभावाः । हृदयिकारादयोऽनुभावा द्रष्टव्याः । निर्वेदादयो व्यभिचारिणश्च ।

विदूषकः—

भो युष्माकं सर्वेषां मध्येऽहमेकः कालाक्षरिकः । यस्य मे श्वशुरस्य
श्वशुरः पण्डितगृहे पुस्तकानि वहन्नासीत् ।

कालाक्षराणि वेत्तीति कालाक्षरिकः पण्डितः ।

चेटी—

तत आगतं ते अन्वयेन पाण्डित्यम् ।

वंशक्रमागतमित्यर्थः ।

१ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

१७

अण्णं च हे परपुत्तविट्ठालिणि रच्छालोद्वणि भ्रमरट्टे टेण्टाकराले कोसस-
हापहारिणि दुट्ठसंघडिदे, अहवा हत्थकंकणं किं दप्पणेण पेक्खीअदि ।

विचक्षणा—(विभाव्य ।) एव्वं णेदं । तुरंगस्स सिग्धत्तणे किं सा-
क्खिणो पुच्छीअंति । ता वण्णअ वसंतअं ।

विदूषकः—तुमं उण पंजरगदा सारिअब्ब कुरुकुराअन्ती चिट्ठसि,
ण किं पि जाणेसि । ता पिअवअस्सस्स देवीए अ पुरदो पढिस्सं । जदो
ण कत्थूरिआ कुग्गामे वणे वा विक्रिणीअदि, ण सुवण्णं कसवट्ठिअं विणा
सिलापट्टए कसीअदि ।

राजा—पिअवअस्स, ता पढ । सुणीअदु ।

विदूषकः—

आः दास्याः पुत्रि भविष्यत्कुट्टनि निर्लक्षणे अविचक्षणे, ईदृशोऽहं मूर्खो
यस्त्वयाप्युपहस्ये ।

प्राकृत आत्मनेपदपरस्मैपदव्यत्ययः । धीए इति दंष्ट्रादिः ।

अन्यच्च हे परपुत्रविट्ठालिनि रथ्यालुण्ठिनि भ्रमरट्टेण्टे टेण्टाकराले कोष-
शतापहारिणि दुट्ठसंघटिते, अथवा हस्तकङ्कणं किं दर्पणेन दृश्यते ।

इदानीमेव मया कवित्वं कर्तव्यमित्यर्थः । विट्ठालिनी भ्रंशिका । परपुरुषलम्पट-
त्यर्थः । भ्रमरट्टेण्टा कुचेशावती । टेण्टाकराला व्यर्थप्रलापिनी । एते देशीशब्दाः ।
कोषाः शपथास्तेषां शतेन वर्तनशीला । मिथ्याशपथकारिणीत्यर्थः ।

विचक्षणा—

एवमेतत् । तुरंगस्य शीघ्रत्वे किं साक्षिणः पृच्छन्ते । तद्वर्णय वसन्तम् ।

विदूषकः—

त्वं पुनः पञ्जरगता शारिकेव कुरुकुरायमाणा तिष्ठसि, न किमपि जा-
नासि । तत्प्रियवयस्यस्य देव्याश्च पुरतः पठिष्यामि । यतो न कस्तूरिका कु-
ग्रामे वने वा विक्रीयते, न सुवर्णं कपपट्टिकां विना शिलापट्टके कष्यते ।

ईदृशकवित्वाश्रयणायोग्याया अज्ञायास्तव सविधे न पठिष्यामीति भावः ।

राजा—

प्रियवयस्य, तत्पठ । श्रूयताम् ।

अस्माभिरिति शेषः ।

१८

काव्यमाला ।

(विदूषकः पठति ।)

फुल्लकुरं कलमकूरसमं वहन्ति

जे सिन्दुवारविडवा मह वल्लभा दे ।

जे गालिअस्स महिसीदहिणो सरिच्छा

ते किं च मुद्धविअइल्लपसूणपुंजा ॥ १९ ॥

विचक्षणा—णिअकंतारंजणजोगं दे वअणं ।

विदूषकः—ता उआरवअणे, तुमं पढ ।

देवी—(किंचित्स्मत्वाः) सहि विअक्खणे, अह्माणं पुरदो तुमं गाढं कइत्तणेण उत्ताणा होसि। ता पढ संपदं अज्जउत्तस्स पुरदो सअं कदं किपि कब्बं । जदो तं कब्बं जं सहाए पढीअदि, तं सुवण्णं जं कसवट्टए णिव-ट्टेदि, सा घरिणी जा पिअं रंजेदि, सो पुत्तो जो कुलं उज्जलेदि ।

फुल्लेति ।

पुष्पोत्करं कलमकूरसमं वहन्ति

ये सिन्दुवारविटपा मम वल्लभास्ते ।

ये गालितस्य महिषीदध्नः सदृक्षा-

स्ते किं च मुग्धविचकिलप्रसूनपुञ्जाः ॥

कूर ओदनः । विचकिलास्तरुभेदाः । मम वल्लभा इत्यनेन स्वस्य कामकलाकुश-लत्वं व्यङ्ग्यम् ।

विचक्षणा—

निजकान्तारञ्जनयोग्यं ते वचनम् ।

स्वबुद्धिमेव केवलमाश्रित्य रञ्जयसीति भावः ।

विदूषकः—

तदुदारवचने, त्वं पठ ।

देवी—

सखि विचक्षणे, अस्माकं पुरतस्त्वं गाढं कवित्वेनोत्ताना भवसि ।

अतिगर्वायस इति भावः ।

तत्पठ सांप्रतमार्यपुत्रस्य पुरतः स्वयं कृतं किमपि काव्यम् । यतस्त-त्काव्यं यत्सभायां पठ्यते, तत्सुवर्णं यत्कपपट्टिकायां निवर्तते, सा गृहिणी या पतिं रञ्जयति स पुत्रो यः कुलमुज्ज्वलयति ।

‘सर्वस्त्रीभिः पतिर्वाच्य आर्यपुत्रेति यौवने’ इत्युक्तेरार्यपुत्रस्येत्युक्तम् ।

१ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

१९

विचक्षणा—जं देवी आणवेदि । (पठति ।)

जे लंकागिरिमेहलाहिं खलिदा संभोअखिणोरई-
फारफुल्लफणावलीकवलणे पत्ता दरिदत्तणं ।

ते एहिं मलआणिला विरहिणीणीसाससंपक्किणो

जादा झत्ति सिमुत्तणे वि वहला तारुणपुण्णा विअ ॥ २० ॥

राजा—सच्चं विअक्खणा विअक्खणा चदुरत्तणेण उत्तिणं । ता कि-
मण्णं कइणं वि कई ।

देवी—(विहस्य ।) कइचूडामणित्तणेण छिदा एसा ।

विदूषकः—(सक्रोधम् ।) ता उज्जुअं जेब्ब किं ण भणीअदि देवीए,
अच्चुत्तमा विअक्खणा कब्बम्मि, अच्चहमो कविंजलबह्मणो ति ।

विचक्षणा—

यदेव्याज्ञापयति ।

जे इति ।

ये लङ्कागिरिमेखलायां स्खलिताः संभोगखिनोरगी-
स्फारोत्फुल्लफणावलीकवलने प्राप्ता दरिद्रत्वम् ।

त इदानीं मलयानिला विरहिणीनिःश्वाससंपर्किणो

जाता झटिति शिशुत्वेऽपि बहलास्तारुण्यपूर्णा इव ॥

अयं श्लोकः कविनिबद्धवक्तृप्रौढोक्तिनिर्मिते ध्वनौ निःश्वाससंपर्कित्वेन वस्तुना
प्राप्तैश्वर्याः किं किं न कुर्वत इति वस्तु व्यज्यत इत्युदाहरणविषयत्वेनोदाहृतः काव्यप्र-
काशे [चतुर्थोऽंशे] । सत्या अप्युत्प्रेक्षाया व्यञ्जनेऽकिंचित्करत्वाच्चालंकारव्यञ्जनो-
दाहरणम् । अत्र हेतुत्प्रेक्षासमाधिबिभावनाः । विभावना दण्डिनोक्ता—‘प्रसिद्धहेतुव्या-
वृत्त्या यदकिंचित्कारणान्तरम् । यत्र स्वाभाविकत्वं वा विभाव्यं सा विभावना ॥’ इति ।

राजा—

सत्यं विचक्षणा विचक्षणा चतुरत्वेनोक्तीनाम् । तत्किमन्यत्कवीनामपि कविः ।

देवी—

कविचूडामणित्वेन स्थितैषा ।

विदूषकः—

तद्वज्रैव किं न भण्यते देव्या, अत्युत्तमा विचक्षणा काव्ये, अत्यधमः
कपिञ्जलब्राह्मण इति ।

२०

काव्यमाला ।

विचक्षणा—अज्ज, मा कुप्प । कब्बं जेव्व कइत्तणं पिमुणोद । जदो णिअकंतारंजणजोग्गं णिजोदरभरित्तणं । णिंदणिज्जे वि अत्थे सुउमारा दे वाणी, लंबत्थणीए विअ एक्कावल्ली, तुंदिलाए विअ कंचुलिआ, ठेराए विअ कडक्खविकखेवो, कट्टिदकेसाए विअ मालदीकुसुममाला, काणाए विअ कज्जलसलाआ, ण सुहुदरं भादि रमणिज्जा ।

विदूषकः—तुज्झ उण रमणिज्जेऽवि अत्थे ण सुंदरा सद्दावल्ली । कणअकडिसुत्तए विअ लोहकिंकिणीमाला, पडिवट्ठे विअ टसरविरअणा, गोरंगीए विअ चंदणचच्चा, ण चारुत्तणमवलंबेदि । तहा वि तुमं वणीअसि ।

विचक्षणा—अज्ज, मा कुप्प । का तुहोहिं सह पडिसद्धा । जदो तुमं णाराओ विअ णिरक्खरो वि रअणतुलाए णिउंजीअसि । अहं उण तुले व्व लद्धक्खरा वि ण सुवण्णलवे विणिउंजीआमि ।

विचक्षणा—

आर्य, मा कुप्य । काव्यमेव कवित्वं पिशुनयति । यतो निजकान्तारञ्जनयोग्यं निजोदरभरित्वम् । निन्दनीयेऽप्यर्थे सुकुमारा ते वाणी, लम्बस्तन्या इवैकावली, तुन्दिलाया इव कञ्चुलिका, स्थविराया इव कटाक्षविक्षेपः, कार्तिकेशाया इव मालतीकुसुममाला, काणाया इव कज्जलशलाका, न सुष्ठुतरं भाति रमणीया ।

ते वाणी न भातीत्यर्थः ।

विदूषकः—

तव पुना रमणीयेऽप्यर्थे न सुन्दरा शब्दावली । कनककटिसूत्र इव लोहकिंकिणीमाला, प्रतिपट्ट इव त्रसरविरचना, गौराङ्ग्या इव चन्दनचर्चा, न चारुत्वमवलम्बते । तथापि त्वं वर्ण्यसे ।

प्रतिपट्टः पट्टसूत्रम् । चन्दनचर्चायाः स्वतः सुन्दरत्वेऽपि गौरेऽङ्गे परभागालाभादसौन्दर्यम् । अर्थासुन्दरत्वेऽपि काव्यकौशलादहं सुकविः, त्वं त्वर्थसौन्दर्येऽप्यसुन्दरकवित्वे वर्ण्यसे च सर्वैरिति महदाश्चर्यमिति भावः ।

विचक्षणा—

आर्य, मा कुप्य । का युष्माभिः सह प्रतिस्पर्धा । यतस्त्वं नाराच इव निरक्षरोऽपि रत्नतुलायां नियुज्यसे । अहं पुनस्तुलेव लब्धाक्षरापि न सुवर्णभाण्डे(लवे) विनियुज्ये ।

१ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

२१

विदूषकः—एब्बं मह भणन्तीए तुह वामं दक्खिणं अ जुहिट्ठिरजे-
ट्ठभाअरणामहेअं अंगजुअलं उप्पाडइस्सं ।

विचक्षणा—अहं वि उत्तरफग्गुणीपुरस्सरणक्खत्तणामहेअं अंगं
तुह झत्ति खंडिस्सं ।

राजा—वअस्स, मा एब्बं भण । कइत्तणे ट्ठिदा एसा ।

विदूषकः—(सक्रोधम् ।) उज्जुअं ता किं ण भणइ, अह्माणं चेडिआ
हरिअंदणंदिअंदकोट्टिसहालप्पहुदीणं पि पुरदो सुकइ त्ति ।

राजा—एब्बं ण्णेदं ।

(विदूषकः सक्रोधं परिक्रामति ।)

विचक्षणा—तहिं गच्छ जहिं मे पढमा साडिआ गदा ।

नाराचो लोहशलाका । नाराचस्य हि रत्नतुल्यविधनमुपयोगः । तुलायास्तु सुवर्ण-
भाण्डे न कोऽपीति निरक्षरलब्धाक्षरपदयोस्तात्पर्यम् ।

विदूषकः—

एवं मम भणन्त्यास्तव वामं दक्षिणं च युधिष्ठिरज्येष्ठभ्रातृनामधेयमङ्गयुग-
लमुत्पाटयिष्यामि ।

कर्णरूपमित्यर्थः । भाअरेति 'अते आरः सुपि' इत्यारादेशं बाधित्वा 'पितृभ्रातृया-
तृणामरः' इत्यरः ।

विचक्षणा—

अहमप्युत्तराफाल्गुनीपुरःसरनक्षत्रनामधेयमङ्गं तव झटिति खण्डयिष्यामि ।
हस्ताभिधमित्यर्थः ।

राजा—

वयस्य, मैवं भण । कवितमत्वे स्थितैषा ।

विदूषकः—

ऋज्वेव तत्किं न भण्यते, अस्माकं चेटिका हरिचन्द्रनन्दिचन्द्रकोटिश-
हालप्रभृतीनामपि पुरतः सुकविरिति ।

परातिगन्तु(?)मिति शेषः ।

राजा—

एवमेतत् ।

विचक्षणा—

तत्र गच्छ यत्र मे प्रथमा शाटिका गता ।

२२

काव्यमाला ।

विदूषकः—(वलितग्रीवम् ।) तुअं उण तहिं गच्छ जहिं मे मादाए पढमा दंतीवली गदा । ईदिसस्स राअउलस्स भदं भोदु, जहिं चेडिआ बंभणेण समं समसीसिआए दीसादि । मइरा पंचगब्बं च एकस्सि मंडए कीरदि, कच्चं माणिक्कं च समं आहरणे पउंजीअदि ।

चेटी—इह राअउले तं ते भोदु कंठट्ठिदं जं भअवं तिलोअणो सीसे समुब्बहदि । तेण च ते मुहं चूरीअदु जेण असोअतरू दोहदं लहदि ।

विदूषकः—आः दासीए पुत्ति टेंटाकराले कोससअवट्ठणि रच्छा-लोट्ठणि, एब्बं मं भणसि । ता मह महबल्लणस्स भणिदेण तं तुमं लहसु जं फग्गुणसमए सोहंजणो जणादो लहदि । जं पामराहितो बइल्लो लहदि ।

विदूषकः—

त्वं पुनस्तत्र गच्छ यत्र मे मातुः प्रथमा दन्तावली गता ।

कर्णवीटिकेत्यर्थः ।

ईदिसस्सेति ।

ईदृशस्य राजकुलस्य भद्रं भवतु, यत्र चेटिका ब्राह्मणेन समं समशीर्षिकया दृश्यते ।

समशीर्षिका प्रतिस्पर्धा ।

मइरेति ।

मदिरा पञ्चगव्यं चैकस्मिन्भाण्डे क्रियते, काचं माणिक्यं च सममाभरणे प्रयुज्यते ।

विचक्षणा—

इह राजकुले तत्ते भवतु कण्ठस्थितं यद्भगवांस्त्रिलोचनः शीर्षे समुद्रहति ।

अर्धचन्द्र इत्यर्थः ।

तेन च ते मुखं चूर्ण्यतां येनाशोकतरुर्दोहदं लभते ।

पादप्रहारेणेत्यर्थः । 'पादाहतः प्रमदया विकसत्यशोकः' इति प्रसिद्धिः ।

विदूषकः—

'आः दासीए' इत्यादि व्याख्यातम् (१७ पृष्ठे) ।

एब्बमिति ।

एवं मां भणसि । तन्मम महाब्राह्मणस्य भणितेन तत्त्वं लभस्व यत्फाल्गु-नसमये शोभाञ्जनो जनाल्लभते । यत्पामरेभ्यो बलीवर्दो लभते ।

फाल्गुनसमय इति धूलीप्रक्षेपादिकम् । बलीवर्द इति नासाष्ठेदमित्यर्थः ।

१ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

२३

विचक्षणा—अहं उण तुह एब्बं भणंतस्स णेउरस्स विअ पाअलग्गस्स पाएण मुहं चूरइस्सं । अण्णं च, उत्तरासाढापुरस्सरणक्खत्तणामहेअं अंगजुअलं उप्पाडिअ घाळ्ळिस्सं ।

विदूषकः—(सक्रोधं परिक्रामन्, जवनिकान्तरे किञ्चिदुच्चैः ।) ईरिसं राअ-उलं दूरे वंदीअदि जहिं दासी बह्मणेण समं पडिसिद्धिं करेदि । ता अज्जप्पहुदि णिअगेहणीए वसुंधराणामहेआए बह्मणीए चलणसुस्सुअओ भविअ गेहे जेब्ब चिट्ठिस्सं ।

(सर्वे हसन्ति ।)

देवी—अज्जउत्त, कीदिसी कविंजलेण विणा गोष्ठी, कीदिसी णअणंजणेण विणा पसाहणलच्छी ।

(आकाशे ।)

ण हु ण हु आगमिस्सं । अण्णो को वि पिअवअस्सो अण्णेसीअदु । अहवा एसा दुट्ठदासी लंबकुचा टप्परकणी पडिसीअं देइअ मह टाणे

विचक्षणा—

अहं पुनस्तथैवं भणतो नूपुरस्येव पादलग्नस्य पादेन मुखं चूर्णयिष्यामि ।
नूपुरदृष्टान्तेन व्यर्थप्रलापित्वमस्योक्तम् ।

अण्णं चेति ।

अन्यच्च, उत्तरापाढापुरःसरनक्षत्रनामधेयमङ्गयुगलमुत्पाद्य क्षेप्यामि ।

श्रवणसंज्ञकमित्यर्थः । घाळ्ळिस्सं इति देशी । ‘अन्यच्च ते पवननिष्क्रमणोत्क्रमण-
धिवरस्थानमङ्गं खण्डयित्वा क्षेप्यामि’ इति काचित्कः पाठः ।

जवनिकान्तर इति । ‘अपटी काण्डपटीका प्रतिसीरा जवनिका तिरस्करिणी’
इति तल्लक्षणम् ।

इरिसमिति ।

ईदृशं राजकुलं दूरे वन्द्यतां यत्र दासी ब्राह्मणेन समं प्रतिस्पर्धी करोति ।
तदद्यप्रभृति निजगेहिन्या वसुंधरानामधेयाया ब्राह्मण्याश्चरणशुश्रूषुर्भूत्वा गेह
एव स्थास्यामि ।

देवी—

आर्यपुत्र, कीदृशी कपिञ्जलेन विना गोष्ठी, कीदृशी नयनाजनेन विना
प्रसाधनलक्ष्मीः ।

२४

काव्यमाला ।

उवहसणत्थं करीअदु । अहमेको मुदो तुह्माणं सब्बाणं मज्जे, तुह्मे उण
वरससं जीअध ।

विचक्षणा—मा अणुबंधेहि । अणुणअककसो कवु कविंजलबह्मणो स-
लिलसित्तो विअ सणगुणगंठी चिरं गाढअरो भोदि । णं दंसणीअं दीसदु ।

राजा—(समन्तादवलोक्य ।)

गाअंतगोवअबहूपदपेखिआसु

दोलासु विभ्रमवदीसु णिसण्णदिट्ठी ।

जं जादि खंजिदतुरंगरहो दिणेसो

तेणेव्व होंति दिअहा अइदीहदीहाः ॥ २१ ॥

णेति ।

न खलु न खत्वागमिष्यामि । अन्यः कोऽपि प्रियवयस्योऽन्विष्यताम् ।
अथवैषा दुष्टदासी लम्बकुचा टप्परकर्णा प्रतिशीर्षिकं दत्त्वा मम स्थान
उपहसनार्थं क्रियताम् । अहमेको मृतो युष्माकं सर्वेषां मध्ये, यूयं पुनर्वर्षशतं
जीवत ।

टप्परो वंशपात्रम् । 'टोपला' इति भाषायाम् । तद्वत्कर्णौ यस्याः । प्रतिशीर्षिक-
लक्षणमुक्तम् । मम स्थान इति मदीयो वेषोऽन्यस्मै दातव्य इत्यर्थः ।

विचक्षणा—

मानुवधीति । अनुनयकर्कशः खलु कपिञ्जलब्राह्मणः सलिलसिक्त इव शण-
गुणग्रन्थिश्चिरं गाढतरो भवति । ननु दर्शनीयं दृश्यताम् ।

राजा—

गायद्गोपवधूपदप्रेङ्खितासु

दोलासु विभ्रमवतीषु निषण्णदृष्टिः ।

यद्याति खञ्जिततुरङ्गरथो दिनेश-

स्तेनैव भवन्ति दिवसा अतिदीर्घदीर्घाः ॥

पदैश्वर्यैः । प्रेङ्खितास्वान्दोलितासु । गोष्ठीभिर्विनातिदीर्घा दिवसा आलस्यमावह-
न्तीत्यानीयतां कपिञ्जलब्राह्मण इति ध्वन्यते, तेन प्रकृतसंगतिः । अत्र हेत्वतिशयोक्ति-
पर्यायोक्त्युत्प्रेक्षाः । अतिशयोक्तिपर्यायोक्ती दण्डनोक्ते—'विवक्षायां विशेषस्य लोकसी-
मातिवर्तिनी । असावतिशयोक्तिः स्यादलंकारोत्तमा यथा ॥' इति । 'अर्थमिष्टमनाख्याय
साक्षात्तस्यैव सिद्धये । यत्प्रकारान्तराख्यानं पर्यायोक्तिस्तदिष्यते ॥' इति ।

१ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

२९

(प्रविश्यापटीक्षेपेण)

विदूषकः—आसनमासनं ।

राजा—किं तेण ।

विदूषकः—भैरवाणंदो आअच्छदि ।

देवी—किं सो, जो जणवअणादो अच्चब्भुदासिद्धी सुणीअदि ।

विदूषकः—अध इं ।

राजा—पवेसअ ।

(विदूषको निष्क्रम्य तेनैव सह प्रविशति ।)

भैरवानन्दः—(किंचिन्मदमभिनीय पठति ।)

मंतो ण तंतो ण अ किं पि जाणं ज्ञाणं च णो किं पि गुरुप्पसादा ।

मज्जं पिआमो महिलं रमामो मोक्खं च जामो कुलमगगलग्गा ॥ २२ ॥

प्रविश्येति । अपटी जवनिका ।

विदूषकः—

आसनमासनम् ।

दीयतामिति शेषः ।

राजा—

किं तेन ।

प्रयोजनमिति शेषः ।

विदूषकः—

भैरवानन्द आगच्छति ।

देवी—

किं सः, यो जनवचनादत्यद्भुतसिद्धिः श्रूयते ।

विदूषकः—

अथ किम् ।

राजा—

प्रवेशय ।

मंतो इति ।

मन्त्रो न तन्त्रं न च किमपि ध्यानं ज्ञानं च नो किमपि गुरुप्रसादात् ।

मद्यं पिबामो महिलां रमयामो मोक्षं च यामः कुलमार्गलग्नाः ॥

२६

काव्यमाला ।

अवि अ ।

रंडा चंडा दिक्खिदा धम्मदारा
 मज्जं मंसं पिज्जए खज्जए अ ।
 भिक्खा भोज्जं चम्मखंडं च सेज्जा
 कोलो धम्मो कस्स णो भादि रम्मो ॥ २३ ॥

किं च ।

मुत्तिं भणंति हरिवह्णमुहाहिदेआ
 ज्ञाणेण वेअपठणेण कदुक्किआए ।
 एक्केण केवलमुमादइएण दिट्ठो
 मोक्खो समं सुरअकेलिसुरारसेहिं ॥ २४ ॥

राजा—एदं आसणं । उपविसदु भैरवाणंदो ।

मन्त्रादिलक्षणान्यनतिप्रयोजनतया न लिख्यन्ते । अत्र विरोधाभासः । स यथा
 दण्डिना प्रोक्तः—‘विरुद्धानां पदार्थानां यत्र संसर्गदर्शनम् । विशेषदर्शनायैव स विरोधः
 स्मृतो यथा ॥’ इति ।

अवि एति ।

अपि च ।

रण्डा चण्डा दीक्षिता धर्मदारा
 मद्यं मांसं पीयते खाद्यते च ।
 भिक्षा भोज्यं चर्मखण्डं च शय्या
 कौलो धर्मः कस्य नो भाति रम्यः ॥

किं चेति ।

मुक्तिं भणन्ति हरिव्रह्ममुखादिदेवा
 ध्यानेन वेदपठनेन क्रतुक्रियाभिः ।
 एकेन केवलमुमादयितेन दृष्टो
 मोक्षः समं सुरतकेलिसुरारसैः ॥

हरिव्रह्ममुखाश्च ते आदिदेवाश्चेति विग्रहः । अत्र व्यतिरेकः ।

राजा—

इदमासनम् । उपविशतु भैरवानन्दः ।

१ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

२७

भैरवानन्दः—(उपविश्य ।) किं कादम्बं ।

राजा—कहिं वि विसए अच्चरिअं दट्टुमिच्छामि ।

भैरवानन्दः—

दंसेमि तं पि ससिणं वसुहावतिणं

थंभेमि तस्स वि रविस्स रहं णहद्धे ।

आणेमि जक्खसुरसिद्धगणंगणाओ

तं णत्थि भूमिवलए मह जं ण सज्जं ॥ २९ ॥

ता भण किं करीअदु ।

राजा—वअस्स, तुए कहिं पि अपुब्बं दिट्ठं महिलारअणं ।

भैरवानन्दः—

किं कर्तव्यम् ।

किमीप्सितं ते मया कर्तव्यमित्यर्थः ।

राजा—

कस्मिन्नपि विषये आश्चर्यं द्रष्टुमिच्छामि ।

अनेन कारणाख्यमङ्गमुक्तम् । 'प्रकृतार्थस्य चारम्भः कारणं नाम तद्भवेत् ।'
इत्युक्तत्वात् ।

भैरवानन्दः—

दर्शयामि तमपि शशिनं वसुधावतीर्णं

स्तन्नामि तस्यापि रेवे रथं नमोऽर्धे ।

आनयामि यक्ष सुरसिद्धगणाङ्गना-

स्तन्नास्ति भूमिवलये मम यन्न साध्यम् ॥

एतेनावमर्शसंध्यङ्गो व्यवसाय उक्तः । तत्रावमर्शलक्षणं दशरूपके—'क्रोधेनावमृशे-
द्यत्र व्यसनाद्वापि लोभनात् । गर्भनिर्भिन्नबीजार्थः सोऽवमर्श इति स्मृतः ॥' इति ।
व्यवसायलक्षणमपि तत्रैव—'व्यवसायः स्वशक्त्युक्तिः' इति ।

ता इति ।

तद्वृण किं क्रियताम् ।

राजा—

वयस्य, त्वया कुत्राप्यपूर्वं दृष्टं महिलारत्नम् ।

२८

कान्यमाला ।

विदूषकः—दिष्टं दाव ।

राजा—कहेहि ।

विदूषकः—अत्थि एत्थ दक्खिणावहे वच्छोमं णाम णअरं । तर्हि
मए एक्कं कण्णारअणं दिष्टं । तमिहाणीअदु ।

भैरवानन्दः—आणीअदि ।

राजा—ओदारीअदु पुण्णिमाहरिणंको धरणीअले ।

(भैरवानन्दो ध्यानं नाटयति ।)

(ततः प्रविशति पटाक्षेपेण नायिका । सर्वे आलोकयन्ति ।)

राजा—अहह अच्चरिअं अच्चरिअं ।

जं धोअंजणसोणलोअणजुअं लग्गालअगं मुहं
हत्थालम्बिदकेसपल्लवचए दोल्लन्ति जं विन्दुणो ।

विदूषकः—

दृष्टं तावत् ।

राजा—

कथय ।

विदूषकः—

अस्त्यत्र दक्षिणापथे वैदर्भं नाम नगरम् । तत्र मयैकं कन्यारत्नं दृष्टम् ।

तदिहानीयताम् ।

कन्यारत्नमुत्कृष्टा कन्या । 'जातौ जातौ यदुत्कृष्टं तद्रत्नमभिधीयते' इत्युक्तत्वात् ।

भैरवानन्दः—

आनीयते ।

राजा—

अवतार्यतां पूर्णिमाहरिणाङ्को धरणितले ।

पूर्णमाचन्द्रवदाह्लादकारि स्त्रीरत्नमानीयतामित्यर्थः । दृष्टान्तालंकारः । नायिका

कर्पूरमञ्जरी ।

राजा—

अहह आश्चर्यमाश्चर्यम् ।

यद्वैताञ्जनशोणलोचनयुगं लग्गालकाप्रं मुखं

हत्थालम्बितकेशपल्लवचये दोलयन्ते यद्विन्दवः ।

१ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

२९

जं एकं सिचअंचलं णिवसिदा तं ह्माणकेलिडिदा
आणीदा इअमब्भुदेक्कजणणी जोईसरेणामुणा ॥ २६ ॥

अवि अ ।

एक्केण पाणिणलिणेण णिवेसअंती
वत्थंचलं घणथणत्थलसंसमाणं ।
चित्ते लिहिज्जादि ण कस्स वि संजमंती
अण्णेण चंकमणदो चलिदं कडिळं ॥ २७ ॥

विदूषकः—

ह्माणवमुक्काहरणोच्चआए तरंगभंगक्खदमंडणाए ।
उळंसुउळ्हासिथणूलआए सुंदेरसब्बस्समिमीअ दिट्ठी ॥ २८ ॥

यदेकं सिचयाञ्चलं निवसितं तत्त्वानकेलिस्थिता
आनीतेयमद्भुतैकजननी योगीश्वरेणामुना ॥

धौताञ्जनमत एव शोणमित्यर्थः । सिचयस्य वस्त्रस्याञ्चलं पल्लवं तन्निवसितं पृथग्भू-
तम् । स्रवज्जलमित्यर्थः । अत्र स्वभावोक्तिः ।

अवि एति ।

अपि च ।

एकेन पाणिनलिनेन निवेशयन्ती
वस्त्राञ्चलं घनस्तनस्थलसंसमानम् ।
चित्रे लिख्यते न कस्यापि संयच्छन्ती
अन्येन चक्रमणतश्चलितं कटिवस्त्रम् ॥

कडिळमिति देशी । अथ 'तस्येदम्' इत्यस्मिन्नर्थे 'उल्ल इल्लस्तु तद्भवे' इतील्लः । अपि-
शब्दश्चार्थे, अन्येनेत्यनन्तरं पठितव्यः । चित्रलिखितेव कामुकमनसि लगतीत्यर्थः । अत्र
प्रलयाख्यः सात्त्विको भावः । स यथा रसकलिकायाम्—'प्रलयो रागदुःखादेरिन्द्रिया-
स्तमयो मतः ।' इति । स एव चानुभावः । चिन्तादयो व्यभिचारिणः । यौवनादय
आलम्बनगुणा विभावाः । अभिलाषाख्या शृङ्गारावस्था ।

विदूषकः—

स्नानावमुक्ताभरणोच्चयायास्तरङ्गभङ्गक्षतमण्डनायाः ।
आर्द्रांशुकोल्लासितनुलतायाः सौन्दर्यसर्वस्वमस्या दृष्टिः ॥

३०

काव्यमाला ।

नायिका—(सर्वानवलोक्य । स्वगतम् ।) एसो महाराओ को वि इमिणा गंभीरमहुरेण सोहासमुदाएण जाणिजदि । एसा एदस्स महादेवी तक्की-अदि । अद्धणारीसरस्स विअ अकहिआ वि गोरी । एसो को वि जोईसरो । एस उण परिअणो । (विचिन्त्य ।) ता किं ति एदस्स महिलासहिदस्स दिट्ठी मं बहु मण्णेदि । (इति व्रस्तं वीक्षते ।)

राजा—(विदूषकमपवार्य ।) एदाए

जं मुक्का सवणंतरेण तरला तिक्खा कडक्खच्छडा
शिगाधिष्टिअकेअअग्गिमदलदोणीसरिच्छच्छई ।

दृष्टिरत्र तटस्थः । अन्यत्पूर्ववत् । अत्र रूपमुक्तम् । तद्यथा सुधाकरे—‘अहान्यभूषितान्येव प्रक्षेपाद्यैर्विभूषणैः । येन भूषितवद्भान्ति तद्रूपमिह कथ्यते ॥’ इति । मृदवं नामाङ्गमप्युक्तम्—‘दोषा गुणा गुणा दोषा यत्र स्युर्मृदवं हि तत् ।’ इति तल्लक्षणम् । ‘सुश्लिष्टश्लिष्टिबन्धो यस्तत्सौन्दर्यमितीर्यते’ इति सौन्दर्यलक्षणम् ।

नायिका—एसो इति ।

एष महाराजः कोऽप्यनेन गम्भीरमधुरेण शोभासमुदायेन ज्ञायते । एषाप्यस्य महादेवी तर्क्यते । अर्धनारीश्वरस्येवाकथितापि गौरी । एष कोऽपि योगीश्वरः । एष पुनः परिजनः । तत्किमित्येतस्य महिलासहितस्यापि दृष्टिर्मां बहु मन्यते ।

व्रस्तमिति क्रियाविशेषणम् । अनेन कातराख्यं दर्शनमुक्तम् । ‘सभयान्वेषणपरं यत्तत्कातरमुच्यते ।’ इति तल्लक्षणम् ।

राजा—अपवार्येति । अपवारणेन जनान्तिकमुच्यते । अत एवोक्तं दशरूपके—‘त्रिपताककरेणान्यानपवार्यान्तरा कथाम् । अन्योन्यामन्व्रणं यत्स्याज्जनान्ते तज्जनान्तिकम् ॥’ इति । त्रिपताका तु संगीतरत्नाकरे—‘तर्जनीमूलसंलग्नकुञ्चिताङ्गुली भवेत् । पताकः संहताकारः प्रसारितकराङ्गुलिः ॥ स एव त्रिपताकः स्याद्वक्रितानामिकाङ्गुलिः ।’ इति ।

एदाए इति ।

एतस्याः

यन्मुक्ता श्रवणान्तरेण तरला तीक्ष्णा कटाक्षच्छटा

शृङ्गाधिष्ठितकेतकाग्रिमदलद्रोणीसदृक्षच्छविः ।

४ जवानकान्तरम्]

कपूरमञ्जरा ।

२९

तं कपूररसेण णं धवलदो ज्योह्वाअ णं ह्वाविदो

मुत्ताणं घणरेणुण व्व छुरिदो जादो ह्मि एत्थंतरे ॥ २९ ॥

विदूषकः—अहो से रूअरेहा ।

मण्णे मज्झं तिवलिवलितं डिम्भमुट्ठीअ गेह्मं

णो बाहूहिं रमणफलअं वेट्ठिटुं जादि दोहिं ।

णेत्तच्छेत्तं तरुणिपसईदिज्जमाणोवमाणं

ता पच्चक्खं मह विलिहिदुं जादि एसा ण चित्ते ॥ ३० ॥

तत्कपूररसेन ननु धवलितो ज्योत्स्नया ननु स्नापितो

मुक्तानां घनरेणुनेव च्छुरितो जातोऽस्म्यत्रान्तरे ॥

द्रोणीपदं नेत्रयोरत्यन्तविपुलताकथनार्थम् । अत्र हेत्वतिशयोत्प्रेक्षाविरोधाभासाः । तीक्ष्णकटाक्षनाटनेऽत्यन्तनिर्वृतेविरोधः । सितकृष्णौ कटाक्षवृत्तौ । तरलेति तरलि-
ताख्यो दृग्विकार उक्तः । 'तरलं तदिति प्राहुर्लोलतारकनीनिकम् ।' इति । श्रवणान्तर
इति 'व्यस्रं तिर्यगुदञ्चितम्' इति व्यस्राख्यः । एतेषु वेद्येषु केषुचिद्रसाभासो ज्ञेयः ।
नायिकाया असर्पिरसोदयाभावात् । 'एकस्यैवानुरागश्चेदथवा तिर्यगाश्रितः । पोषितो
बहुभक्तिश्चेद्रसाभासस्त्रिधा मतः ॥' इत्युक्तत्वात् । अत्र संप्रयोगः । रसाख्यः स्थायि-
भावः । सर्वत्रालम्बनं नायिका नायकश्च । यौवनादिरालम्बनगुणः । विलासादिका चेष्टा ।
अलंकृतिर्वस्त्राद्या । वसन्तस्तटस्थः । एते आलम्बनोद्दीपनविभावाः । पूर्वोक्ता दृग्विकारा
अनुभावाः । रोमाञ्चादयः सत्त्विका ज्ञेयाः । हर्षादयो व्यभिचारिणः । चक्षुःप्रीत्याद-
यस्तटस्थाः । भरतस्तु—'तात्कालिको विकारः स्याद्वितालोकनादिषु । आदरादीक्षणं
चैव चक्षुःप्रीतिरुदीर्यते ॥' इति । रसादिलक्षणानि त्वनतिप्रयोजनत्वाद्गौरवाच्च नोच्यन्ते ।
एवं विभावादयः सर्वत्र ज्ञेयाः ॥

विदूषकः—

अहो अस्या रूपरेखा ।

मन्ये मध्यं त्रिवलिवलितं डिम्भमुष्ट्रया ग्राहं

नो बाहुभ्यां रमणफलकं वेष्टितुं याति द्वाभ्याम् ।

नेत्रक्षेत्रं तरुणीप्रसूतिदीयमानोपमानं

तत्प्रत्यक्षं मया विलिखितुं यात्येषा न चित्ते ॥

रमणफलकं जघनपरिसरः । नेत्रक्षेत्रं चक्षुःपरिसरः । चित्ते विलिखितुं धारयितुं
न शक्नोमीत्यर्थः । डिम्भो बालः । क्षेत्रशब्देन नानादृग्विकारास्पदत्वं व्यङ्ग्यम् । अत्र
रूपलावण्यसौन्दर्याण्युक्तानि । लावण्यं तु 'मुक्ताफलेषु च्छायायास्तरलत्वमिवान्तरा ।

३२

काव्यमाला ।

कथं ह्याणधोविदविलेवणा समुत्तारितविहूसणा वि रमणिजा । अहवा ।

जे रूअमुक्का वि विहूसयंति ताणं अलंकारवसेण सोहा ।

णिसग्गचंगस्स वि माणुसस्स सोहा समुम्मीलदि भूसणेहिं ॥ ३१ ॥

राजा—एदाए दाव एदं ।

लावणं णवजच्चकंचणणिहं णेत्ताण दीहत्तणं

कण्णेहिं खडिदं कओलफलआ दोखण्डचंदोवमा ।

एसा पंचसरेण सज्जिदधणूदंडेण रक्खिज्जए

जेणं सोसणमोहणप्पहुदिणो विज्झंति मं मग्गणा ॥ ३२ ॥

प्रतिभाति यदङ्गेषु लावण्यं तदिहोच्यते ॥' इति । उपमालंकारः । शृङ्गारस्य दीप्तत्वात्
'कान्तिर्दीप्तरसत्वं स्यात्' इति कान्तिर्वाक्यार्थगुण उक्तः । गाम्भीर्यं च । विभावादिकं
तु पूर्ववदेव ॥

कथं स्नानधौतविलेपना समुत्तारितविभूषणापि रमणीया । अथवा ।

या रूपमुक्ता अपि विभूषयन्ति तासामलंकारवशेन शोभा ।

निसर्गचङ्गस्यापि मानुषस्य शोभा समुन्मीलति भूपणैः ॥

यासां सौन्दर्यं नास्ति तासामलंकारेण शोभा । यस्य तु मनुष्यस्य नैसर्गिकं सौ-
न्दर्यं तस्यालंकारैः कान्तिरुन्मीलति । न त्वसत्त्वेव जायत इत्यर्थः । अत्र समाधिः ।
यथा काव्यप्रकाशे—'समाधिः सुकरं कार्यं कारणान्तरयोगतः' ॥

राजा—

एतस्यास्तावदेवम् ।

वर्तत इति शेषः ।

लावण्यं नवजात्यकाञ्चननिभं नेत्रयोर्दीर्घत्वं

कर्णाभ्यां खलितं कपोलफलकौ द्विखण्डचन्द्रोपमौ ।

एषा पञ्चशरेण सज्जितधनुर्दण्डेन रक्ष्यते

येन शोषणमोहनप्रभृतयो विध्यन्ति मां मार्गणाः ॥

द्विधाभूतचन्द्रशकलद्वयनिभाविति द्विखण्डेत्यस्यार्थः । यथोद्यानवाटिकारक्षकस्त-
त्पुष्पफलादिजिघृक्षया तद्दृष्टारं हन्ति तथेति वस्तुनोपमा व्यज्यते । शोषणेनान्ये गात्रजा
मोहनेनान्या मानसाश्च विकारा उपलक्षिताः । मोहस्तु रसकलिकायाम्—'मोहस्तु मूर्च्छनं
भीतिर्दुःखवेगानुचिन्तनैः । तत्राज्ञानभ्रमापातधूर्णनादर्शनादयः ॥' इति ॥

१ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

३३

विदूषकः—(विहस्य ।) जाणे रत्थाए लोछादि से सोहारअणं ।

राजा—(विहस्य ।) पिअवअस्स, कधेमि दे ।

अंगं चंगं णिअगुणगणालंकिदं कामिणीणं

पच्छाअंती उण तणुसिरिं भादि णेवच्छलच्छी ।

इत्थं जाणं अवअवगदा कावि मुदेरमुदा

मण्णे ताणं वलइदधणू णिच्चभिच्चो अणंगो ॥ ३३ ॥

अवि अ । एदाए

तहा रमणवित्थरो जह ण ठाइ कंचीलदा

तहा अ थणतुंगिमा जह ण एइ णाहिं मुहं ।

तहा णअणबंहिमा जह ण किंपि कण्णप्पलं

तहा अ मुहमुज्जलं दुससिणी जहा पुण्णिमा ॥ ३४ ॥

विदूषकः—

जाने रथ्यायां लुठत्यस्याः शोभारत्नम् ।

रथ्यामध्यस्थितरत्नवदखिलजनरञ्जकमित्यर्थः ।

राजा—

प्रियवयस्य, कथयामि ते ।

अङ्गं चङ्गं निजगुणगणालंकृतं कामिनीनां

प्रच्छादयन्ती पुनस्तनुश्रियं भाति नेपथ्यलक्ष्मीः ।

इत्थं यासामवयवगता कापि सौन्दर्यमुद्रा

मन्ये तासां वलयितधनुर्नित्यभृत्योऽनङ्गः ॥

अवयवगतेति सर्वाङ्गव्यापि सौन्दर्यमुक्तम् । नित्यभृत्य इति । भृत्यो यथा भर्त्राज्ञामन्तरेणापि तदाशयेनैव विज्ञाय कार्यं कुरुते तथा कामिनीकटाक्षमात्रेणैव कामिनो वशीकरोति काम इत्युत्प्रेक्षयोपमा ध्वन्यते । अत्र सारः । स यथा काव्यप्रकाशे—‘उत्तरोत्तरमुत्कर्षो भवेत्सारः परावधिः ।’ इति ॥

अपि च । एतस्याः

तथा रमणविस्तरो यथा न तिष्ठति काञ्चीलता

तथा च स्तनतुङ्गिमा यथा नैति नाभिं मुखम् ।

तथा नयनबंहिमा यथा न किमपि कर्णोत्पलं

तथा च मुखमुज्ज्वलं द्विशशिनी यथा पूर्णिमा ॥

३४

काव्यमाला ।

देवी—अज्ज कविंजल, पुच्छिअ जाण का एसा त्ति ।

विदूषकः—(तां प्रति ।) एहि मुद्धमुहि, उअविसिअ णिवेदेहि का तुमं त्ति ।

राजा—आसणमिमीए ।

विदूषकः—एदं मे उत्तरीअं आसणं ।

(विदूषकनायिके वस्त्रदानोपवेशने नाटयतः ।)

विदूषकः—भोदि, संपदं कहिज्जदु ।

नायिका—अत्थि एत्थ वच्छोमं णाम णअरं कुंतलेसु । तहिं सअल-
जणवल्लहो वल्लहराओ णाम राआ ।

देवी—(स्वगतम् ।) जो मह माउसिआए पई होई ।

न किमपीति न शोभावहमित्यर्थः । कचिद् 'बुट्टिमा' इति पाठः । कचिच्च 'वट्टिमा'
इति । तदुभयमप्यप्रमाणम् । 'वृद्धवृत्तशब्दाभ्याम्' इति वृः कचिददृष्टत्वात् । द्विशशि-
नीति 'नयूतश्च' इति न कप् । अनित्यत्वात् । अद्भुतोपमया वपुषः परमाह्लादकत्वं
ध्वन्यते । चरणत्रयेऽतिशयोक्तिहेतू । चतुर्थे तूपमायाः कृतत्वात्प्रक्रमभङ्गः 'तहा अ
मुहमुज्जलं जह ण उज्जलं कंचणं' इति पठित्वा समाधेयः ॥

देवी—

आर्य कापिञ्जल, पृष्ट्वा जानीहि कैपेति ।

विदूषकः—

एहि मुग्धमुखि, उपविश्य निवेदय का त्वमिति ।

तां नायिकाम् । मुग्धं सुन्दरम् ।

राजा—

आसनमस्यै ।

विदूषकः—

एतन्म उत्तरीयमासनम् ।

विदूषकः—

भवति, सांप्रतं कथ्यताम् ।

नायिका—

अस्त्यत्र विदर्भं नाम नगरं कुन्तलेषु । तत्र सकलजनवल्लभो वल्लभराजो
नाम राजा ।

देवी—

यो मम मातृष्वसुः पतिर्भवति ।

१ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

३९

नायिका—तस्मै घरिणी ससिप्पहा णाम ।

देवी—(स्वगतम् ।) सा वि मे माउस्सिआ ।

नायिका—तेहिं अहं उप्पण्णेत्ति ।

देवी—(स्वगतम् ।) ण हु ससिप्पहागब्भुप्पत्तिमंतरेण ईदिसी रूअरे-
हा होदि । ण हु वेडुलिअभूमिगब्भुप्पत्तिमंतरेण वेडुलिअमणिसलाआ णि-
प्पजई । (प्रकाशम् ।) णं तुमं कप्पूरमंजरी ।

(नायिका सलज्जमधोमुखी तिष्ठति ।)

देवी—एहि बहिणिए, आलिंसेसु मं । (इति परिष्वजते ।)

कर्पूरमञ्जरी—अज्जे, कप्पूरमंजरीए एसो पढमो पणामो ।

देवी—अज्ज भैरवाणंद, तुह प्पसादेण अपुब्बं संविहाणअं अणुहविदं
कप्पूरमंजरीदंसणेण । ता चिठ्ठदु दाव एसा पंचदसदिअहाइं । पच्छा ज्ञाण-
विमाणेण णइस्सध ।

नायिका—

तस्य गृहिणी शशिप्रभा नाम ।

देवी—

सापि मे मातृष्वसा ।

नायिका—

ताभ्यामहमुत्पन्नेति ।

देवी—

न खलु शशिप्रभागर्भोत्पत्तिमन्तरेणैदृशी रूपरेखा भवति । न खलु वैदू-
र्यभूमिगर्भोत्पत्तिमन्तरेण वैदूर्यमणिशलाका निष्पद्यते । ननु त्वं कर्पूरमञ्जरी ।

देवी—

एहि भगिनिक्के, आलिङ्गय माम् ।

कर्पूरमञ्जरी—

आर्ये, कर्पूरमञ्जर्या एष प्रथमः प्रणामः ।

प्रथम इत्येतावन्तं कालमदृष्टत्वात्प्रणामस्य प्राथम्यमुक्तम् ।

देवी—

आर्य भैरवानन्द, तव प्रसादेनापूर्वं संविधानकमनुभूतं कर्पूरमञ्जरीदर्शनेन ।
तत्तिष्ठतु तावदेषा पञ्चदशदिवसानि । पश्चाद्भयानविमानेन नेष्यथ ।

३६

काव्यमाला ।

भैरवानन्दः—जं भणादि देई ।

विदूषकः—(राजानमुद्दिश्य ।) भो वअस्स, अहो परं दुए वि बाहिरा एत्थ । जदो एदाणं मिलिदं कुटुम्बं वट्ठदि । जदो इमीए दुओ वि बहिणिआओ । भैरवाणंदो उण एदाणं संजोअअरो अच्चिदो मण्णिदो अ । एसा वि महीअलसरस्सई अ कुट्टणी देहंतरेण देवी जेव्व ।

देवी—विअक्खणे, णिअजेट्ठबहिणिअं सुलक्खणं भणिअ भैरवाणंदस्स हिअअट्ठिआ सपज्जा कादव्वा ।

विचक्षणा—जं देवी आणवेदि ।

देवी—(राजानं प्रति ।) अज्जउत्त, पेसिहि मं, जेण अहं बहिणाए एदावत्थाए णेवच्छलच्छीलीलाणिमिच्चं अंतैउरं गमिस्सं ।

संविधानकमुपचारः । ध्यानलब्धं विमानं ध्यानविमानम् । नेष्यथेति पूजायां बहुवचनम् ।

भैरवानन्दः—

यद्वर्णति देवी ।

विदूषकः—

भो वयस्य, आवां परं द्वावपि बाह्यावत्र । यत एतासां मिलितं कुटुम्बकं वर्तते । यत इमे द्वे अपि भगिन्यौ । भैरवानन्दः पुनरेतयोः संयोगकरोऽर्चितो मानितश्च । एषापि महीतलसरस्वती च कुट्टनी देहान्तरेण देव्येव ।

यथा राज्ञी पूजिता तथेयमपीति सोल्लुण्ठम् ।

देवी—

विचक्षणे, निजज्येष्ठभगिनिकां सुलक्षणां भणित्वा भैरवानन्दस्य हृदयेऽपि सपर्या कर्तव्या ।

हृदयस्थितेति वार्थः । तदा यथाभिलषितमित्यर्थः ।

विचक्षणा—

यदेवी आज्ञापयति ।

देवी—

आर्यपुत्र, प्रेषय माम्, येनाहं भगिन्या एतदवस्थाया नेपथ्यलक्ष्मीलीला-निमित्तमन्तःपुरं गमिष्यामि ।

१ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

३७

राजा—जुज्जदि चंपअलदाए कत्थूरिआकप्पूरेहिं आलवालपरिपूरणं ।
(नेपथ्ये)

वैतालिकयोरेकः—सुहाअ संज्ञा भोदु देवस्स ।

एदं वासरजीवपिण्डसरिसं चंडंसुणो मंडलं

को जानादि कहिं पि संपदि गदं एतम्मि कालंतरे ।

जादा किं च इअं पि दीहविरहा सोएण णाहे गदे

मुच्छामुद्धिदलोअणे व्व णालिणी मीलंतपकेरुहा ॥ ३५ ॥

द्वितीयः—

उग्घाडीअंति लीलामणिमअवलहीचित्तभित्तीणिवेसा

पल्लंका किंकरीहिं रिदुसमअसुहा वित्थरिज्जंति झंति ।

सेरंधीलोलहत्थंगुलिचलणवसा पट्टनादो पउट्ठो

हुंकारो मंडपेसुं विलसदि मधुरो रुट्ठतुट्ठंगणाणं ॥ ३६ ॥

राजा—

युज्यते चम्पकलतायाः कस्तूरीकर्पूरैरालवालपरिपूरणम् ।

अवश्यमस्या नेपथ्यं कर्तव्यमित्यर्थः । समासोक्तिरत्र । सा यथा काव्यप्रकाशे—‘परो-
क्तिर्भेदकैः श्लिष्टैः समासोक्तिः’ इति ।

वैतालिकः—

सुखाय संध्या भवतु देवस्य ।

एतद्वासरजीवपिण्डसदृशं चण्डांशोर्मण्डलं

को जानाति कापि संप्रति गतमेतस्मिन्कालान्तरे ।

जाता किं चेयमपि दीर्घविरहा शोकेन नाथे गते

मूर्छामुद्रितलोचनेव नलिनी मीलत्पङ्केरुहा ॥

दिवसस्य प्राणतुल्यमिति वासरेत्याद्यर्थः । कालान्तरे सायंसमये । अत्रोत्प्रेक्षा ।
भवदर्शनात्संजातमदना कर्पूरमञ्जरीति समासोक्तिश्च । नायिकाधर्मीणां नलिन्यामारो-
पितत्वात्समाधिरपि ॥

द्वितीयः—

उद्गाध्यन्ते लीलामणिमयवलभीचित्रभित्तिनिवेशाः

पर्यङ्काः किंकरीभिः ऋतुसमयसुखा विस्तार्यन्ते झटिति ।

सैरन्ध्रीलोलहस्ताङ्गुलिचलनवशात्पट्टनादः प्रवृत्तो

हुंकारो मण्डपेषु विलसति मधुरो रुष्टुष्टाङ्गनानाम् ॥

३८

काव्यमाला ।

राजा—अहो वि संज्ञं वंदितुं गमिस्सामो ।

(इति निष्क्रान्ताः सर्वे ।)

इति प्रथमं जवनिकान्तरम् ।

लीलार्थं मणिमय्यो वलभ्यश्च चित्रभित्तिनिवेशश्चेति विग्रहः । चित्रभित्तिनिवेशश्चित्रगृहाः । ते उद्भाव्यन्ते । अभिसारिकाद्यभिसारणार्थम् । किकरीभिर्दासीभिः । क्रतुः प्रस्तुतो वसन्तः । सैरन्ध्री प्रसाधिका । पट्टो मृदङ्गः । हस्तेत्येतावतैव सिद्धेऽर्थे-ऽङ्गुलिपदं तासां वाद्यवादनकौशलमूचनाय । [आद्यपदेनाभिसारिकाया उपक्षिप्ता नायिकाः ।] रुष्टतुष्ट्यनेन कलहान्तरितास्ता इति ध्वनितम् ॥

राजा—

वयमापि संध्यां वन्दितुं गमिष्यामः ।

इति श्रीमद्विद्वद्वन्द्वन्द्वन्दितारविन्दसुन्दरपदद्वन्द्वकुन्दप्रतिमयशःप्रकरप्रखरकठोर-
किरणकरप्रभप्रतिभप्रभाकरभट्टात्मजवासुदेवविरचिते कर्पूरमञ्जरी-
प्रकाशे प्रथमं जवनिकान्तरं समाप्तम् ।

२ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

३९

द्वितीयं जवनिकान्तरम् ।

(ततः प्रविशति राजा प्रतीहारी च ।)

प्रतीहारी—(परिक्रामितकेन ।) इदो इदो महाराओ ।

राजा—(कतिचित्पदानि गत्वा, तामनुसंधाय ।) तर्हि खु अवसरे

ण द्वाणाहिं तिलंतरं वि चलिदा मुत्था णिअम्बत्थली

थोउब्बेळ्वलीतरंगमुअरं कंठो तिरच्छि द्विदो ।

वेणीए उण आणणेंदुवलणे लब्धं थणालिगणं

जादा तीअ चउव्विहा तणुलदा णिज्झाअअंतीअ मं ॥ १ ॥

प्रतीहारी—(स्वगतम् ।) कथं अज्ज वि सो ज्जेब्ब तालीपत्तसंचओ,
ताओ व्विअ अक्खरपंतीओ । ता वसंतवण्णणेण सिद्धिलआमि से तग्गदं

प्रतीहारी—

इत इतो महाराजः ।

आयात्त्विति शेषः ।

राजा—

गत्वेत्यनन्तरमाह स्मेति शेषः ।

तस्मिन्खल्ववसरे

न स्थानात्तिलान्तरमपि चलित्वा स्वस्था नितम्बस्थली

स्तोकोद्वेष्टवलीतरङ्गमुदरं कण्ठस्तिर्यक्स्थितः ।

वेण्या पुनराननेन्दुवलने लब्धं स्तनालिङ्गनं

जातास्तस्याश्रतुर्विधा तनुलता निध्याययन्त्या माम् ॥

अत्र स्मृतिः । तद्वक्ष्यमाणं साहित्यदर्पणे—‘सदृशज्ञानचिन्ताद्यैर्भूतमुन्नयनादिकृत् । स्मृतिः पूर्वानुभूतार्थविषयज्ञानमुच्यते ॥’ परिकरोऽलंकारः । तद्वक्ष्यमाणमुक्तं वृद्धैः—‘विशेषणसाभिप्रायत्वे परिकरः’ इति । अत्र च स्थलीतरङ्गादिविशेषणानां तथात्वमूह्यम् । रूपकं चात्र । तद्वक्ष्यमाणमुक्तं मम्मटेन—‘तद्रूपकमभेदो य उपमानोपमेययोः ।’ इति । न स्थानात्तिलान्तरमपीत्यनेन नितम्बस्य गरिमातिशयो ध्वन्यते । वलीतरङ्गमित्यनेन स्वच्छतातिशयो व्यज्यते । तनुलतेत्यनेन च कार्श्यचापल्यशैत्यादिलतागुणवत्त्वं वपुषो ध्वन्यते ।

प्रतीहारी—

कथमद्यापि स एव ताडीपत्रसंचयः, ता एवाक्षरपङ्क्तयः । तद्वसन्तवर्णनेन शिथिलयाम्यस्य तद्गतं हृदयावेगम् ।

४०

काव्यमाला ।

हिअआवेअं । (प्रकाशम् ।) दिष्टिं देउ महाराओ ईसीसि जरठाअमाणे कुसु-
माअरम्मि ।

मूलाहिंतो परहुअवहूकंठमुदं दलंता

दैता दीहं मधुरिमगुणं जप्पिण् छप्पआणम् ।

संचारंता विरहिसु णवं पंचमं किंच राअं

राउम्मत्ता रइकुलघरा वासरा वित्थरंति ॥ २ ॥

राजा—(तदेवाकर्ण्य सानुरागम् ।)

अत्थाणीजणलोअणाण बहला लावण्णकळोलिणी

लीलाविभ्रमहासवासणअरी सोहग्गपालिद्धिआ ।

आवेगशब्देन यद्यपि सर्वथा नास्य तन्मनस्कता निराकर्तुं शक्यते, तथापि विषया-
न्तरसंचारेण किंचिच्छथिलयामीति चोच्यते ।

दिष्टिमिति ।

दृष्टिं ददातु महाराज ईषदीपजरठायमाणे कुसुमाकरे ।

कुसुमानामाकर उत्पत्तिस्थानमित्यर्थः । कुसुमानामाकरः समूहो यस्मिन्निति वा ।
कुसुमैराकर इति वा । 'आकरो निवहोत्पत्तिस्थानश्रेष्ठेषु कथ्यते ।' इति विश्वः ।

मूलेति ।

मूलात्प्रभृति परभृतवधूकण्ठमुद्रां दलन्तो

ददतो दीर्घं मधुरिमगुणं जल्पिते पट्टपदानाम् ।

संचारयन्तो विरहिषु नवं पञ्चमं किंचिद्रागं

रागोन्मत्ता रतिकुलगृहा वासरा विस्तीर्यन्ते ॥

परभृतवध्वः कोकिलस्त्रियः । परभृता वध्व इवेति वा । पक्षद्वयेऽपि संभोगशृङ्गारो
व्यङ्ग्यः । मधुरिमैव गुणः । मधुरिमणा गुणविशेष इति वा । तेन दुःसहत्वे च तेषां तस्य
भावादिति भावः(?) । 'पुष्पसाधारणे काले पिकः कूजति पञ्चमम् ।' किंचिद्रागमिति
पञ्चममित्यस्य विशेषणम् । किंचिद्रागे यस्यां क्रियायामिति यथा भवति तथेति क्रिया-
विशेषणं वा । रतयः संभोगास्तेषां कुलं समूहस्तस्य गृहाः स्थानानीत्यर्थः । यद्वा रति-
कुलस्य प्रीतिसमुदायस्य गृहाः स्थानानि । तज्जनकत्वादित्याशयः ।

राजा—

आस्थानीजनलोचनानां बहला लावण्यकळोलिनी

लीलाविभ्रमहासवासनगरी सौभाग्यपारस्थिता ।

२ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

४१

णेतेंदीवरदीहिआ मह पुणो सिंगारसंजीअणी

संजादा अह मम्महेण धणुहे तिकखो सरो पुंखिदो ॥ ३ ॥

(सोन्मादमिव ।) दंसणक्खणादो पहुदि कुरंगच्छी

चित्ते चिहुट्टादि ण खुट्टादि सा गुणेषु

सेज्जासु लोठ्ठादि विसप्पदि दिम्मुहेषु ।

बोळ्ळम्मि वट्टादि पअट्टादि कव्वबन्धे

झाणेण तुट्टादि चिरं तरुणी तरट्ठी ॥ ४ ॥

अवि अ ।

जे तीअ तिकखचलचक्खुतिहाअदिट्ठा

ते कामचंदमहुपंचममारणिज्जा ।

नेत्रेन्दीवरदीर्घिका मम पुनः शृङ्गारसंजीविनी

संजाताथ मन्मथेन धनुषि तीक्ष्णः शरः पुङ्खितः ॥

लावण्यकल्लोलनीत्यनेन प्रतिक्षणं सौन्दर्यातिशयवृद्धिर्व्यज्यते । वासनगरीत्यनेन क्षण-
मपि तद्विच्छेदाभावो ध्वन्यते । तीक्ष्ण इत्यनेन पूर्वमपि शरसंधानमासीदेव, इदानीं
स्वतिदुःसहं तदेतादृशशरविस्तारणा द्योत्यते ।

सोन्मादमिति । उन्मादलक्षणं शृङ्गारतिलके—‘श्वासप्ररोदनोत्कम्पवसुधोल्लेखनै-
रपि । व्यापारो जायते यत्र स उन्मादः स्मृतो यथा ॥’ इति । साहित्यदर्पणेऽपि—
‘चित्तस्य भ्रम उन्मादः कामशोकभयादिभिः । अस्थानद्वासरुदितगीतप्रलपनादि-
कृत् ॥’ इति ।

दंसणेति ।

दर्शनक्षणात्प्रभृति कुरङ्गाक्षी

चित्ते लगति न क्षीयते सा गुणेषु

शय्यायां लुठति विसर्पति दिङ्मुखेषु ।

वचने वर्तते प्रवर्तते काव्यबन्धे

ध्यानेन वृद्ध्यति चिरं तरुणी चलाक्षी ॥

अपि च ।

ये तथा तीक्ष्णचलचक्षुस्त्रिभागदृष्टा-

स्ते कामचन्द्रमधुपञ्चममारणीयाः ।

४२-

काव्यमाला ।

जेसुं पुणो णिवडिदा सअला वि दिट्ठी
वट्ठंति ते तिलजलंजलिदानजोग्गा ॥ ९ ॥

(सस्मरणमिव ।) अवि अ ।

अग्गम्मि भिगसरणी णअणाण तीए
मज्झे पुणो कट्ठिदुद्धतरंगमाला ।
पच्छा अ से सरदि तंसणिरीक्खिदेसु
आअण्णमंडलिअचावधरो अणंगो ॥ ६ ॥

(विचिन्त्य ।) कथं चिरअदि पिअवअस्सो ।

(प्रविश्य विदूषको विचक्षणा च परित्रातनः ।)

विदूषकः—अइ विअक्खणे, सब्बं सच्चं एदं ।

विचक्षणा—सब्बं सच्चअरं ।

विदूषकः—णाहं पत्तिज्जामि, जदो परिहाससीला क्खु तुमं ।

येषु पुनर्निपतिता सकलापि दृष्टि-
वर्तन्ते ते तिलजलाञ्जलिदानयोग्याः ॥

मधुर्वसन्तः । स्मृतिलक्षणमुक्तम् ।

अपि च ।

अग्रे भृङ्गसरणिर्नयनयोस्तस्या
मध्ये पुनः कथितदुग्धतरङ्गमाला ।
पश्चाच्च तस्याः सरति तिर्यङ्निरीक्षितेषु
आकर्णमण्डलितचापधरोऽनङ्गः ॥

तद्वक्त्रनिरीक्षणादनु मदनकृतविमनस्कतावश्यं भवतीति भावः । अयं च कविनिब-
द्धवक्तृप्रौढोक्तिसिद्धो ध्वनिः ।

कथं चिरयति प्रियवयस्यः ।

विदूषकः—

अयि विचक्षणे, सर्वं सत्यमिदम् ।

विचक्षणा—

सर्वं सत्यतरम् ।

विदूषकः—

नाहं प्रत्येमि, यतः परिहासशीला खलु त्वम् ।

कदाचिदयमपि परिहास एव भवेदिति भावः ।

२ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

४३

विचक्षणा—अज्ज, मा एव्वं भण । अण्णो वक्करुत्तिकालो, अण्णो कज्जविआरकालो ।

विदूषकः—(पुरोऽवलोक्य ।) एसो पिअवअस्सो हंसो विअ विमुक्कमाणसो, करी विअ मअक्खामो, मुणालदण्डो विअ घणघम्ममिलाणो, दिनदीओ विअ विअलिअच्छाओ, पभादपुण्णिमाचंदो विअ पंडुरपरिक्खीणो चिट्ठदि ।

उभे—(परिक्रम्य ।) जअदु जअदु महाराओ ।

राजा—वअस्स, कथं उण विअक्खणाए मिलिदो सि ।

विदूषकः—अज्ज विअक्खणा मए सह संधि कादुं आअदा । किदसंघीए इमीए सह मंतअंतस्स एत्तिआ वेला लग्गा ।

राजा—संधिकरणस्स किं फलं ।

विचक्षणा—

आर्य, मैवं भण । अन्यो वक्रोक्तिकालः, अन्यः कार्यविचारकालः ।

तथा च नेदं सर्वमसत्यमिति भावः ।

विदूषकः—

एष प्रियवयस्यो हंस इव विमुक्तमानसः, करीव मदक्षामः, मृणालदण्ड इव घनघर्मम्लानः, दिनदीप इव विगलितच्छायः, प्रभातपूर्णमाचन्द्र इव पाण्डुरपरिक्षीणस्तिष्ठति ।

विमुक्तमानस उद्विग्नमनाः । हंसपक्षे विमुक्तं त्यक्तं मानसं सरो येनेत्यर्थः । हंसोपमानेन पाण्डुरतानि शयोऽस्य द्योत्यते । पाण्डुरश्च परिक्षीणश्चेत्यर्थः ।

उभे—

जयतु जयतु महाराजः ।

राजा—

वयस्य, कथं पुनर्विचक्षणाया मिलितोऽसि ।

विदूषकः—

अद्य विचक्षणा मया सह संधिं कर्तुमागता । कृतसंध्यैतया सह मन्त्रयमाणस्यैतावती वेला लग्ना ।

राजा—

संधिकरणस्य किं फलम् ।

विदूषकः—एसा अहिमदजणपेसिदा लेहहत्था णं विअक्खणा आ-
अदा ।

राजा—(गन्धं सूचयित्वा ।) केदईकुसुमगन्धो विअ आआदि ।

विचक्षणा—केदईदललेहो एब्ब एसो मह हत्थे ।

राजा—महुसमये किं केदईकुसुमं ।

विचक्षणा—भैरवाणंददिण्णमंतप्पहावेण देवीभवणुज्जाणे केदईलदाए
एक्को दाव प्पसवो दंसिदो । तस्स ताए देवीए दलसंपुडेहिं अज्ज हिंदोल-
अप्पभंजणीए चउत्थीए हरवल्लहा देवी अच्चिदा । अण्णं च दलसंपुडजुअलं
उण कणिष्ठबहिणीआए कप्पूरमंजरीए प्पसादीकिदं । तीए वि एक्केण
दलसंपुडेण भअवदी गोरी जेब्ब अच्चिदा । अण्णं च ।

केदईकुसुमपत्तसंपुडं पाहुडं तुअ सहीअ पेसिदं ।

एणणाहिमसिवण्णसोहिणा तं सिलोअजुअलेण लंछिदं ॥ ७ ॥

(इति लेखमर्पयति ।)

विदूषकः—

एषाभिमतजनप्रेषिता लेखहस्ता ननु विचक्षणा आगता ।

इदमेव संधिफलमित्याशयः ।

राजा—

केतकीकुसुमगन्ध इवायाति ।

विचक्षणा—

केतकीदललेख एवैष मम हस्ते ।

तस्यैष गन्ध इत्याशयः ।

राजा—

मधुसमये किं केतकीकुसुमम् ।

विचक्षणा—

भैरवानन्ददत्तमन्त्रप्रभावेण देवीभवनोद्याने केतकीलतयैकस्तावत्प्रसवो
दर्शितः । तस्य तया देव्या दलसंपुटैरद्य हिन्दोलकप्रभञ्जन्यां चतुर्थ्यां
हरवल्लभा देवी अर्चिता । अन्यच्च दलसंपुटयुगलं पुनः कनिष्ठभगिन्यै कर्पू-
रमञ्जरीं प्रसादीकृतम् । तयाप्येकेन दलसंपुटेन भगवती गौर्यैर्वाचिता । अन्यच्च ।

केतकीकुसुमपत्रसंपुटं प्राप्तं तव सख्या प्रेषितम् ।

एणनाभिमपीवर्णशोभिना तच्छ्लोकयुगलेन लाञ्छितम् ॥

२ जवानिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

४९

राजा—(प्रसार्य वाचयति ।)

हंसि कुंकुमपंकपिञ्जरतणुं काऊण जं वंचिदो
तब्भत्ता किल चक्रवाअघरिणी एसत्ति मण्णंतओ ।

एदं तं मह दुक्किदं परिणदं दुक्खाण सिक्खावणं
एक्कत्थो वि ण जासि जेण विसअं दिट्ठीतिहाअस्स वि ॥ ८ ॥
(द्वित्रिवीचयित्वा ।) एदाइं ताइं मअणरसाअणक्खराइं ।

विचक्षणा—दुदीओ उण मए पिअसहीए अवत्थानिवेदओ कदुअ
सिलोओ लिहिदो एत्थ । तं वाचेदु महाराओ ।

राजा—(वाचयति ।)

सह दिअहणिसाइं दीहरा सासदंडा
सह मणिवलएहिं वाहधारा गलंति ।
सुहअ तुअ विओए तेअ उब्बेअणीए
सह अ तणुलदाए दुब्बला जीविदासा ॥ ९ ॥

राजा—

हंसी कुङ्कुमपङ्कपिञ्जरतनुं कृत्वा यद्वञ्चित-
स्तद्भर्ता किल चक्रवाकगृहिण्येपेति मन्यमानः ।
एतत्तन्मम दुष्कृतं परिणतं दुःखानां शिक्षकं
एकस्थोऽपि न यासि येन विषयं दृष्टिर्त्रिभागस्यापि ॥
एतानि तानि मदनरसायनाक्षराणि ।

विचक्षणा—

द्वितीयः पुनर्मया प्रियसख्या अवस्थानिवेदकः कृत्वा श्लोको लिखितो-
ऽत्र । तं वाचयतु महाराजः ।

राजा—

सह दिवसनिशाभ्यां दीर्घाः श्वासदण्डाः
सह मणिवल्लयैर्वाष्पधारा गलन्ति ।
सुभग तव वियोगे तस्या उद्वेगिन्या
सह च तनुलतया दुर्बला जीविताशा ॥

श्वासदण्डा इत्यनेन निःश्वासप्राचुर्यं व्यज्यते । इयं च सहोक्तिः । तल्लक्षणमुक्तं
वृद्धैः—‘सहभावकथनं सहोक्तिः’ इति ।

विचक्षणा—एत्थ जेव्व एदाए अवत्थाए मह जेठवहिणिआए सु-
लक्खणाए उग्गाविआए भविअ सिलोओ किदो, तं महाराओ सुणादु ।
(पठति ।)

णीसासाहारलट्ठीसरिसपसरणा चंदणं फोडकारी

चंदो देहस्स दाहो सुमरणसरिसी हाससोहा मुहम्मि ।

अंगाणं पंडुभाओ दिअहससिकलाकोमलो किं च तीए

णिच्चं बाहप्पवाहा तुह मुहअ किदे होंति कुल्लाहिं तुल्ला ॥ १० ॥

राजा—(निःश्वस्य ।) किं भणीअदि । सुकइत्तणे तुह जेठवहिणिआ
क्खु एसा ।

विदूषकः—एसा विअक्खणा महीअलसरस्सई । एदाए जेठवहि-
णिआ तिहुअणसरस्सई । ता एदाहिं समं पाडिसिद्धं ण करिस्सं । किं उण
पिअवअस्सपुरदो मअणावत्थं अत्तणो उच्चिदेहिं अक्खरोहिं णिवेदेमि ।

विचक्षणा—

इहैवैतस्या अवस्थाया भम ज्येष्ठभगिन्या सुलक्षण्या आदेशकारिण्या
भूत्वा श्लोकः कृतः, तं महाराजः शृणोतु ।

णीसासेति—

निःश्वासा हारयष्टिसदृशप्रसरणाश्चन्दनः स्फोटकारी

चन्द्रो देहस्य दाहः स्मरणसदृशी हासशोभा मुखे ।

अङ्गानां पाण्डुभावो दिवसशशिकलाकोमलः किं च तस्या

नित्यं बाष्पप्रवाहास्तव सुभग कृते भवन्ति कुल्याभिस्तुल्याः ॥

स्मरणसदृशी तदभिव्यञ्जिकेत्यर्थः । दिवसशशिकलासाम्येन निष्प्रभत्वमहानामभि-
व्यज्यते ।

राजा—

किं भण्यते । सुकवित्वे तव ज्येष्ठभगिनिका खल्वेपा ।

विदूषकः—

एषा विचक्षणा महीअलसरस्वती । एतस्या ज्येष्ठभगिनिका त्रिभुवनसर-
स्वती । तदेताभ्यां समं प्रतिस्पर्धा न करिष्यामि । किं पुनः प्रियवयस्यपुरतो
मदनावस्थामात्मन उचितैरक्षरैर्निवेदयामि ।

२ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

४७

राजा—पठ । एदं पि मुणीआदि ।

विदूषकः—

परं जोह्वा उह्वा गरलसरिसो चंदणरसो

खदकवारो हारो रअणिपवणा देहतवणा ।

मुणाली बाणाली जलदि अ जलद्वा तणुलदा

वरिद्धा जं दिद्धा कमलवअणा सा सुणअणा ॥ ११ ॥

राजा—वअस्स, तुमं पि थोएण चंदणरसेण समालहिस्ससि । ता क-
हेहि तग्गदं किंपि वुत्तंतं । अथ अंतैउरं णइअ देवीए किं कदं तीस ।

विदूषकः—विअक्खणे, किं कदं कहेहि ।

विचक्षणा—देव, मंडिदा टिकिदा भूसिदा तोसिदा अ ।

मदनावस्थामित्यनन्तरं तस्या इति शेषः ।

राजा—

पठ । एतदपि श्रूयते ।

विदूषकः—

परं ज्योत्स्ना उष्णा गरलसदृशश्चन्दनरसः

क्षतक्षारो हारो रजनिपवना देहतपनाः ।

मृणाली बाणाली ज्वलति च जलाद्रा तनुलता

वरिष्ठा यदृष्ठा कमलवदना सा सुनयना ॥

क्षते क्षार इवेत्यर्थः । तस्यात्यन्तदुःसहत्वात् । रजनिपवना इत्यनेन तेषामतिशीत-
लत्वं व्यङ्ग्यम् । देहे तपना इवेत्यर्थः । अत्यन्तदाहकत्वात् । बाणालीवेत्यर्थः । अत्यन्तस्ने-
हप्रदत्वात् । अत्रोपमोत्प्रेक्षारूपकादयोऽर्थालंकाराः । छेकलाटानुप्रासादयश्च शब्दालंकारा
उच्यन्ते । तल्लक्षणं चोक्तं प्राक् ।

राजा—

वयस्य, त्वमपि स्तोकेन चन्दनरसेन समालभ्यसे । तत्कथय तद्व्रतं कि-
मपि वृत्तान्तम् । अथान्तःपुरं नीत्वा देव्या किं कृतं तस्याः ।

विदूषकः—

विचक्षणे, किं कृतं कथय ।

विचक्षणा—

देव, मण्डिता तिलकिता भूषिता तोषिता च ।

४८

काव्यमाला ।

राजा—कथं विअ ।

विचक्षणा—

घणमुव्वट्टिदमंगं कुंकुमरसपंकपिजरं तिस्सा ।

राजा—

रोसाअणं कुडं ता कंचणमअवालिआरूवम् ॥ १२ ॥

विचक्षणा—

मरगअमंजीरजुअं चरणे से लंभिआ वअस्साहिं ।

राजा—

भमिअमहोमुहपंकअजुअलं ता भमरमालाए ॥ १३ ॥

विचक्षणा—

राअसुअपिच्छणीलं पट्टंसुअजुअलअं णिअसिदा सा ।

राजा—

कथमिव ।

विचक्षणा—

घनमुद्वर्तितमङ्गं कुङ्कुमरसपङ्कपिजरं तस्याः ।

राजा—

उज्ज्वलीकृतं तत्काञ्चनमयवालिकारूपम् ॥

रोसाअणमित्युज्ज्वलार्थं देशी । काञ्चनमयेत्यस्य प्रकृतिपीतमेव तद्रूपमिदानीं पीत-
तरेण कुङ्कुमेनोद्वर्तनाच्छोभातिशयो जात इति भावः ।

विचक्षणा—

मरकतमञ्जीरयुगं चरणावस्या लम्भितौ वयस्याभिः ।

राजा—

भ्रमितमधोमुखपङ्कजयुगलं तद्भ्रमरमालया ॥

अस्याश्चरणौ मरकतमञ्जीरयुगं मरकतनूपुरयुगलं लम्भितौ प्रापितौ । तत्संबद्धौ कृ-
ताविति यावत् । भ्रमितेत्यादिना तच्चरणयुगलस्य पङ्कजयुगेन मञ्जीरयुगलस्य च भ्रमर-
मालया साम्यं प्रकटितम् ।

विचक्षणा—

राजशुकापिच्छनीलं पट्टांशुकयुगलकं निवसिता सा ।

२ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

४९

राजा—

कअलीकंदलिआ ता खरपवणविलोछिअदलम्मा ॥ १४ ॥

विचक्षणा—

तीए णिअंबफलए णिवेसिआ पंचराअमणिकंची ।

राजा—

कंचणसेलसिलाए ता बरिही कारिओ णच्चं ॥ १५ ॥

विचक्षणा—

दिण्णा वलआवलिओ करकमलपउट्टणालजुअलम्मि ।

राजा—

ता भण कथं ण सोहइ विपरीअं मअणतूणीरम् ॥ १६ ॥

विचक्षणा—

कंठम्मि तीअ ठविदो छम्मासिअमोत्तिआण वरहारो ।

राजा—

सेवइ ता पंतीहिं मुहअंदं तारआणिअरो ॥ १७ ॥

राजा—

कदलीकन्दली तत्खरपवनविलोलितदलाग्रा ॥

एतावता तदूर्वोः कदलीकन्दल्या वसनस्य च तद्दलानां साम्यमुक्तम् ।

विचक्षणा—

तस्या नितम्बफलके निवेशिता पञ्चरागमणिकाञ्ची ।

राजा—

काञ्चनशैलशिलायां तद्बर्ही कारितो नृत्यम् ॥

अनेन नितम्बस्य पीवरत्नेन काञ्चनशिलासाम्यं काञ्च्याश्च बर्हिसाम्यं प्रकाशितम् ।

विचक्षणा—

दत्ता वलयावल्यः करकमलप्रकोष्ठनालयुगे ।

राजा—

तद्गुण कथं न शोभते विपरीतं मदनतूणीरम् ॥

विचक्षणा—

कण्ठे तस्याः स्थापितः पाण्मासिकमौक्तिकानां वरहारः ।

राजा—

सेवते तत्पङ्क्तिभिर्मुखचन्द्रं तारकानिकरः ॥

९०

काव्यमाला ।

विचक्षणा—

उभएसु वि सवणेसुं णिवेसिअं रअणकुंडलजुअं से ।

राजा—

ता वअणमम्महरहो दोहिँ वि चक्केहिँ चंकमिदो ॥ १८ ॥

विचक्षणा—

जच्चंजणजणिदपसाहणाई जादाई तीअ णअणाइ ।

राजा—

उप्पुंखिअ णवकुवलअसिलीमुहे पंचवाणस्स ॥ १९ ॥

विचक्षणा—

कुडिलालआणं माला ललाडफलअग्गसंगिणी रइदा ।

राजा—

ता ससिबिं वस्सोवरि वट्ठइ मज्झम्मि किसणसारंगो ॥ २० ॥

तारकानिकरः पङ्क्तिभिः श्रेणीभिः कृत्वा मुखचन्द्रं मेवते तदित्यन्वयः । तथा च मुक्ताहारस्य तारकानिकरोपमा व्यज्यते ।

विचक्षणा—

उभयोरपि श्रवणयोर्निवेशितं रत्नकुण्डलयुगं तस्याः ।

राजा—

तद्वदनमन्मथरथो द्वाभ्यामिव चक्राभ्यां चङ्क्रमितः ॥

चङ्क्रमितो युक्त इत्यर्थः । अत्र कुण्डलयुगलस्य चक्रद्वयसाम्यं द्योत्यते ।

विचक्षणा—

जात्याञ्जनजनितप्रसाधने जाते तस्या नयने ।

राजा—

उत्पुङ्खितौ नवकुवलयशिलीमुखौ पञ्चवाणस्य ॥

अत्रापि नयनयोर्नवकुवलयसाम्यमञ्जनस्य च भ्रमरसाम्यं ज्ञाप्यते । शिलीमुखाविव शिलीमुखाविरूपकेण च कामिविह्वलत्वविधानसामर्थ्यं स्मरशरधर्मस्तत्राभिव्यज्यते । तीक्ष्णत्वं च नेत्रयोर्व्यङ्ग्यम् । उत्पुङ्खितौ सज्जितौ ।

विचक्षणा—

कुटिलालकानां माला ललाटफलकाग्रसङ्गिनी रचिता ।

राजा—

तच्छशिविम्बस्योपरि वर्तते मध्ये कृष्णसारङ्गः ॥

शशिविम्बसाम्यं वदनस्य कृष्णमृगसाम्यं चालकमालानामनेनोक्तम् ।

२ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

९१

विचक्षणा—

घणसारतारणअणाइ गूढकुसुमोच्चओ चिउरभारो ।

राजा—

ससिराहुमल्लजुज्झं विअ दांसिअमेणणअणाए ॥ २१ ॥

विचक्षणा—

इअ देवीअ जहिच्छं पसाहणेहिं प्पसाहिदा कुमरी ।

राजा—

ता केलिकानणमही विहूसिआ सुरहिलच्छीए ॥ २२ ॥

विदूषकः—देव, एदं परमत्थं विण्णवीअदि ।

जेस्सा दिट्ठी तरलधवला कज्जलं तीअ जोगं

जा वित्थिण्णत्थणकलसिणी रेहए तीअ हारो ।

चक्काआरे रमणफलहे कोवि कंचीमरट्ठो

जिस्सा तिस्सा उण वि भणिमो भूसणं दूसणं अ ॥ २३ ॥

विचक्षणा—

घनसारतारनयनाया गूढकुसुमोच्चयश्चिकुरभारः ।

राजा—

शशिराहुमल्लयुद्धमिव दर्शितमेणनयनायाम् ॥

कुसुमनिचयस्य चन्द्रसादृश्यम्, चिकुरकलापस्य च राहुसाम्यमभिव्यक्तीकृतम् ।

मल्लयुद्धमित्यनेन तयोः समबलत्वं तेन च तुल्यशोभत्वं ध्वन्यते ।

विचक्षणा—

इति देव्या यथेच्छं प्रसाधनैः प्रसाधिता कुमारी ।

राजा—

तत्केलिकाननमही विभूषिता सुरभिलक्ष्म्या ॥

केलीनां क्रीडानां काननं समूहस्तत्संबन्धिनी मही उत्पत्तिस्थानम् । तत्साम्यं कुमार्या वसन्तलक्ष्मीसाम्यं देव्या अनेन प्रकटितम् ।

विदूषकः—

देव, एतत्परमार्थं विज्ञाप्यते ।

यस्या दृष्टिस्तरलधवला कज्जलं तस्या योग्यं

या विस्तीर्णस्तनकलशिनी शोभते तस्या हारः ।

९२

काव्यमाला ।

राजा—(पुनस्तामनुसंधाय ।)

तिषलिवलिअणाहीबाहुमूलेसु लग्नं

थणकलसणिअंवाडंबरेसूस्ससंतं ।

जलणिविडमिमीए सिक्खणं ह्माणपेत्तं

पिसुणदि तणुलट्ठीचंगिमं लंगिमं अ ॥ २४ ॥

विदूषकः—(सक्रोधमिव ।) भो, मए सब्बालंकारसहिदा वणिणदा । तुमं

उण जलविलुत्तप्पसाहणं जेव्व सुमरसि । ता किं ण सुदं देवेण ।

णिसग्गचंगस्स वि माणुसस्स सोहा समुम्मीलदि भूसणेहिं ।

मणीणं जच्चाणं वि कंचणेहिं विहूसणे सज्जदि कावि लच्छी ॥ २५ ॥

चक्राकारे रमणफलके कोऽपि काश्च्याडम्बरो

यस्यास्तस्याः पुनरपि भणामो भूषणं दूषणं च ॥

यद्येतादृशं दृष्ट्यादि कान्तायास्तिष्ठति तदा भूषणाभावेऽपि शोभाविशेषः स्वाभाविको-
ऽवभाषत एवेति नातिप्रयोजनवत्त्वाद्भूषणमपि दूषणमिव भवतीति दूषणभूषणयोः
प्रयोजनाभावत्वेन साम्यम् । अथवा दूषणं भूषणमिव भवति । अयमर्थः—एतादृशदृ-
ष्ट्यादिमत्सा असमीचीनवस्तुसंबन्धोऽपि भूषणतुल्य एव भवति । शोभाहतिकरत्वाभा-
वात् । अत एव कविचूडामणिना भगवता कालिदासेनापि वर्णितम्—‘किमिव हि
मधुराणां मण्डनं नाकृतीनाम्’ इति ।

राजा—

त्रिवलिवलितनाभीबाहुमूलेषु लग्नं

स्तनकलशनितम्बाडम्बरेषूच्छसत् ।

जलनिविडमेतस्याः श्लक्ष्णं स्नानवस्त्रं

पिशुनयति तनुयष्टिचङ्गिमानं तारुण्यं च ॥

लंगिमं तारुण्यमिति देशी ।

विदूषकः—

भोः, मया सर्वालंकारसहिता वर्णिता । त्वं पुनर्जलविलुप्तप्रसाधनामेव
स्मरसि । तर्हि न श्रुतं देवेन ।

निसर्गचङ्गस्यापि मानुषस्य शोभा समुन्मीलति भूषणैः ।

मणीनां जात्यानामपि काञ्चनैर्विभूषणे सज्जति कापि लक्ष्मीः ॥

२ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

५३

राजा—

मुद्धानाँ णाम हिअआइँ हरन्ति हंत
णेवच्छकप्पणगुणेण णिअंबिणीओ ।

छेआ पुणो पकिदिचंगिमहारणिजा
दक्खारसो ण महुरिज्जइ सकराए ॥ २६ ॥

विचक्षणा—जघा देवेणादिदं ।

थोआणं थणआणं कण्णकलिआलंघीणं अच्छीणं वा
भूचंदस्स मुहस्स कंतिसरिआसोत्तस्स गत्तस्स अ ।

को णेवच्छकलाअ कीरदि गुणो जं तं बि सब्बं पिअं
संजुत्तं सुणु तत्थ कारणमिणं रूढीअ का खंडणा ॥ २७ ॥

राजा—(विदूषकमुद्दिश्य ।) सुपंजल कविंजल, एस सिक्खावीअसि ।

राजा—

मुग्धानां नाम हृदयानि हरन्ति हन्त
नेपथ्यकल्पनगुणेन नितम्बिन्यः ।

लेकाः पुनः प्रकृतिचङ्गिमभावनीया
द्राक्षारसो न मधुरीयति शर्करया ॥

येषां हृदयानि नेपथ्यकल्पनगुणेन नितम्बिन्यो हरन्ति ते मुग्धा अविदग्धा एवेत्या-
शयः । ये पुनः प्रकृत्या स्वभावेन यश्चङ्गिमा सौन्दर्यं यासां नितम्बिनीनां ता भावयन्ति
त एव विदग्धा इति भावः । द्राक्षारससाम्यं स्वभावसौन्दर्यस्य, शर्करासाम्यं भूषणाना-
मुपदर्शितम् ।

विचक्षणा—

यथा देवेनादिष्टम् ।

स्थूलानां स्तनानां कर्णकलिकालङ्घिनोरक्ष्णोर्वा
भूचन्द्रस्य मुखस्य कान्तिसरित्क्षोतसो गात्रस्य च ।

को नेपथ्यकलाभिः क्रियते गुणो यत्तदपि सर्वं प्रियं
संयुक्तं शृणु तत्र कारणमिदं रूढेः का खण्डना ॥

रूढियोगमपहरतीति यथा रूढेयोंगापेक्षया प्राबल्यं तथा सहजसौन्दर्यस्यापीति भावः ।

राजा—

सुप्राञ्जल कपिञ्जल, एष शिक्ष्यसे ।

किं कज्जं किन्तिमेण विवरअणविहिणा सो णडीणं विडंभो
तं चंगं जं णिअंगं जणमणहरणं तेण सीमन्तिणीओ ।

जस्सि सब्बंगसंगो सअलगुणगणो सो अदंभो अलंभो

तस्सि णेच्छन्ति काले परमसुहअरे किं पि णेवच्छलच्छीं ॥ २८॥

विचक्षणा—देव, एदं विण्णवीअदि—ण केवलं देवीए णिओएण
तिस्सा अणुगदह्मि । तारमिच्चीए वि सहित्तणं पत्ता कप्पूरमंजरीए । तेण
तक्कजसज्जा अहं पुणो वि ओलग्गाविअ भविअ णिवेदइस्सं ।

सुप्राञ्जलः सुसरलः । तथा च चातुर्यलेशोऽपि तव नास्तीति भावः ।

किं कार्यं कृत्रिमेण विरचनविधिना स नटीनां विडम्ब-

स्तचङ्गं यन्निजाङ्गं जनमनोहरणं तेन सीमन्तिन्यः ।

यस्मिन्सर्वाङ्गसङ्गः सकलगुणगणः सोऽदम्भोऽलम्भ-

स्तस्मिन्नेच्छन्ति काले परमसुखकरे कामपि नेपथ्यलक्ष्मीम् ॥

कृत्रिमभूषाभिर्वटीनामेवापाततः सौन्दर्यमुल्लसति न पुनः सीमन्तिनीनामित्यर्थः ।
यच्चङ्गं समीचीनं तदेव निजाङ्गं स्वस्याङ्गमाह्लादकमित्याह्लादकत्वविशिष्टाङ्गेऽङ्गमात्रवाच-
काङ्गपदवाच्यसंक्रमादयमर्थान्तरसंक्रमितवाच्यो लक्षणाभूतो ध्वनिः । तेन स्वाभावि-
काङ्गसौन्दर्येणैव सीमन्तिन्यः कुलाङ्गना जनमनोहरणं भवन्तीत्यर्थः । यद्यपि जनमनो-
हरणमिति भिन्नलिङ्गवचनं पदं न सीमन्तिन्य इति पदस्य विशेषणत्वमर्हति, तथापि
वस्तुपदाध्याहारेण योज्यम् । तस्य चाजहद्विह्वलात्र दोष इति ध्येयम् । अथवा जन-
मनोहरणमिति काकाक्षिगोलकन्यायेनोभयत्र संबध्यते । तथा च यन्निजाङ्गं स्वाभावि-
काङ्गं चङ्गं तदेव जनमनोहरणं भवतीत्यर्थः । यदा पूर्वत्रैव संबध्यते तदा च तेन स्वाभा-
विकाङ्गचङ्गत्वेनैव सीमन्तिन्यो भवन्ति । तासामुत्तमसीमन्तिनीत्वं भवतीत्यर्थः । तथा
च सीमन्तिनीपदवाच्यस्यैवोत्तमत्वविशिष्टे तस्मिन्संक्रमादत्राप्यर्थान्तरसंक्रमितवाच्यो
ध्वनिः । यस्मिन्काले सकलः संपूर्णो गुणानां गणः समूहः सर्वाङ्गसङ्गः सर्वेष्वङ्गेषु सङ्गो
यस्य तादृशः, अदम्भः न विद्यते दम्भो यत्रासावदम्भः स्वाभाविकः, अलम्भोऽप्राप्यो-
ऽस्ति, अथ च तस्मिन्काले सुखकरे कामपि नेपथ्यलक्ष्मीं नेच्छन्ति । विदग्धा इति शेषः ।
निजाङ्गमित्येकवचनेनैकमपि स्वाभाविकसुन्दरमङ्गं लोकहृदयहरणसमर्थं किमुत सर्वाङ्गा-
णीति ध्वन्यते । अत्र च नटीसीमन्तिन्योर्व्यतिरेकालंकारो व्यङ्ग्यः । छेकवृत्त्यनुप्रासालं-
कारावप्यत्र बोध्यौ तल्लक्षणं प्रागेवोक्तम् ।

विचक्षणा—

देव, एतद्विज्ञाप्यते—न केवलं देव्या नियोगेन तस्या अनुगतास्मि ।
तारामैत्र्यापि सखीत्वं प्राप्ता कर्पूरमञ्जर्याः । तेन तत्कार्यासक्ताहं पुनरपि से-
वकीभूय निवेदयिष्यामि ।

२ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

५५

तिस्सा दाव परिकखणत्थ णिहिदो हत्थो थणुत्थंगदो
डाहुडामरिदो सहीहिं बहुसो हेलोअ कट्टिज्जदि ।

किं तेणावि इमं णिसामअ गिरं संतोसिणिं तासिणिं

हत्थच्छत्तणिवारिदेंदुकिरणा बोछेइ सा जामिणीं ॥ २९ ॥

कज्जसेसं कविंजलो णिवेदइस्सदि । तं च देवेण तथा कादब्बं । (इति
परिक्रम्य निष्क्रान्ता ।)

राजा—वअस्स, किं उण तं कज्जसेसं ।

विदूषकः—अज्ज हिंदोलणचउत्थी । तहिं देवीए गौरीं कदुअ कप्पू-
रमंजरीं हिंदोलए आरोहइदब्बा । ता मरगअपुंजट्टिदेण देवेण कप्पूरमं-
जरी हिंदोलंती दट्ठवा । एदं तं कज्जसेसं । (विचिन्त्य ।) ता अदिणिउणा
वि छलिदा देवी । पाइआ जुण्णमज्जारिआ दुब्बं त्ति तक्कं ।

तस्यास्तावत्परीक्षणाय निहितो हस्तः स्तनोत्सङ्गतो

दाहोड्डामरितः सखीभिर्बहुशो हेलया कृष्यते ।

किं तेनापीमां निशामय गिरं संतोषिणीं त्रासिनीं

हस्तच्छत्रनिवारितेन्दुकिरणातिवाहयति सा यामिनीम् ॥

हेलयावज्ञया कृष्यते । तयेति शेषः । स्वसंबन्धिविरहातिभाजनत्वेन । त्रासिनीमिति
चैतादृशदुःसहवियोगपीडितापि स्वहस्तेनैवेन्दुकरान्निवारयतीति तेषां हस्तस्पर्शेऽशङ्क-
नीयमपि मरणादिकं संभाव्यत इति त्रासकरत्वम् । अथवा बलात्कारेण यथेन्दुकिरण-
स्पर्शो भवति तथा विधत्त इत्यतिदुष्करमिति त्रासकारणं ज्ञेयम् । यद्वा हस्तच्छत्रेयनेन
हस्तस्य संपूर्णशरीरे चन्द्रकरस्पर्शनिवारकत्वासंभवाद्वस्तानवच्छत्रप्रदेशे शशिकरस्पर्शा-
वश्यंभावस्तत्कारणं वेदितव्यः । अनेन विधानं नाम मुखसंध्यङ्गमुक्तम् । तल्लक्षणं दश-
रूपके—‘विधानं सुखदुःखकृत्’ इति । अत्रापि रूपकच्छेकानुप्रासादयः शब्दार्थालंकारा
उभ्याः । लक्षणं तूक्तम् ।

कार्यशेषं कपिञ्जलो निवेदयिष्यति । तच्च देवेन तथा कर्तव्यम् ।

कपिञ्जलो विदूषकः ।

राजा—

वयस्य, किं पुनस्तत्कार्यशेषम् ।

विदूषकः—

अद्य हिन्दोलनचतुर्थी । तत्र देव्या गौरीं कृत्वा कर्पूरमञ्जरीं हिन्दोलके
आरोहयितव्या । तन्मरकतपुञ्जस्थितेन देवेन कर्पूरमञ्जरी हिन्दोलन्ती द्रष्ट-

१६

काव्यमाला ।

राजा—को अण्णो तुह्माहिंतो मह कज्जसज्जो । को अण्णो चंदाहिंतो समुद्धवडुणणिट्ठो ।

(इति परिक्रम्य कदलीगृहप्रवेशं नाटयतः ।)

विदूषकः—इअं उत्तुंगफलिहमणिवेदिआ । ता इह उपविसदु पिअ-वअस्सो ।

(राजा तथा करोति ।)

विदूषकः—(हस्तमुद्यम्य ।) भो, दीसदु पुण्णिमाअंदो ।

राजा—(विलोक्य ।) अए, दोलारूढाए मह वल्लहाए वअणं पुण्णिमा-चंदो त्ति णिद्धिससि । (समन्तादवलोक्य ।)

विच्छाअंतो णअररमणीमंडलस्साणणाइं

पच्छालंतो गगणकुहरं कंतिजोह्लाजलेण ।

पेच्छंतीणं हिअअणिहिदं णिद्धलंतो अ दप्पं

दोलालीलासरलतरलो दीसए से मुहेंदू ॥ ३० ॥

व्या । एतत्तत्कार्यशेषम् । तदतिनिपुणापि च्छलिता देवी । पायिता जीर्ण-मार्जारिका दुग्धमिति तक्रम् ।

मरकतपुञ्जः प्रासादविशेषः ।

राजा—

कोऽन्यो युष्मत्तो मम कार्यसज्जः । कोऽन्यश्चन्द्रतः समुद्रवर्धननिष्ठः ।

विदूषकः—

इयमुत्तुङ्गस्फटिकमणिवेदिका । तदिहोपविशतु प्रियवयस्यः ।

विदूषकः—

भोः, दृश्यतां पूर्णिमाचन्द्रः ।

राजा—

अए, दोलारूढाया मम वल्लभाया वदनं पूर्णिमाचन्द्र इति निर्दिशसि ।

विच्छाययन्नगररमणीमण्डलस्याननानि

प्रक्षालयन्गगनकुहरं कान्तिज्योत्स्नाजलेन ।

प्रेक्षमाणानां हृदयनिहितं निर्दलयंश्च दर्पं

दोलालीलासरलतरलो दृश्यतेऽस्या मुखेन्दुः ॥

२ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

९७

अवि अ ।

उच्चेहिं गोउरोहिं धवलधवडाडंबरिछावलीहिं
घटाहिं विदुरिछासुरतरुणिविमाणानुरूपं वहन्ती ।

पाआरं लघअंती कुणइ रअवसादुण्णमंती णमंती
एंती जंती अ दोला जणमणहरणं कट्टणुकट्टणेहिं ॥ ३१ ॥

अवि अ ।

रणंतमणिणेउरं झणझणंतहारच्छडं
कलक्कणिदकिंकिणीमुहरमेहलाडंबरं ।

विलोलवलआवलीजणिदमंजुसिजारवं
ण कस्स मणमोहणं ससिमुहीअ हिंदोलणं ॥ ३२ ॥

विच्छाययन्विगतच्छायानि कुर्वन् । म्लानीकुर्वन्नित्यर्थः । कान्तिरेव ज्योत्स्ना चन्द्रिका तस्या जलं चाकचक्यं तेन गगनं खमेव कुहरं क्षालयन्प्रकाशयन् । जलेन क्षालनमुचितमेवेति भावः । सरलतरल इत्यान्दोलनवशाद्यातायातमाचरन्नित्यर्थः । अत्र रूपकच्छे-
कावृत्त्यनुप्रासरूपाः शब्दार्थालंकारा विभाव्याः । स्पष्टमन्यत् ।

अपि च ।

उच्चेषु गोपुरेषु धवलध्वजपटाडम्बरबहलावलीषु
घण्टाभिर्विद्राणसुरतरुणिविमानानुरूपं वहन्ती ।

प्राकारं लङ्घयन्ती करोति रयवशादुन्नमन्ती नमन्ती
आयान्ती यान्ती च दोला जनमनोहरणं कर्षणोत्कर्षणैः ॥

धवलध्वजपटाडम्बराणां बहला आवल्यो येषु तादशेषु गोपुरेषु पुरद्वारेषु घण्टाभिरु-
पलक्षितं विद्राणं वेगेन गच्छत्यसुरतरुणिविमानं देवाङ्गनाविमानं तदनुरूपं तत्तुल्यं प्रा-
कारं वहन्ती बिभ्राणा । कर्षणोत्कर्षणैः रयवशादङ्घ्रयन्ती । सरलगमनादुन्नमन्ती ऊर्ध्वं
गच्छन्ती नमन्ती पुनरधो यान्ती आयान्ती यान्ती चेयं दोला कस्य कामिनो मनो-
हरणं न करोति । अपि तु सर्वस्य विधत्त इति काकार्यः । इयं च दोलास्वरूपवर्णमा-
ज्जातिः । तल्लक्षणं काव्यादर्शे दण्डिनोक्तम्—“नानावस्थं पदार्थानां रूपं साक्षाद्विवृण्वती ।
स्वभावोक्तिश्च जातिश्चेत्याद्या सालं कृत्यथा ॥” इति । उपमानुप्रासादयोऽन्येऽप्यलंकारा
ज्ञेयाः ।

अपि च ।

रणन्मणिनूपुरं झणझणायमानहारच्छटं
कलक्कणितकिङ्किणीमुखरमेखलाडम्बरम् ।

९८

काव्यमाला ।

विदूषकः—भो, सुत्तआरो तुमं । अहं उण वित्तिआरो भविअ वित्थरेण वण्णेमि ।

उवरिद्धिअथणपढभारपीडिअं चरणपंकजजुअं से ।

पुक्कारइ ष्व मअणं रणंतमणिणेउररवेण ॥ ३३ ॥

हिंदोलणलीलाललणलंपडं चक्कचक्कलं रमणं ।

किलकिलइ ष्व सहरिसं कंचीमणिकिकिणिरवेण ॥ ३४ ॥

दोलंदोलणलीलासरंतसरिआछलेण से हारो ।

वित्थारइ ष्व कुसुमाउहणरवइणोइ कित्तिवल्लीओ ॥ ३५ ॥

विलोलवल्यावलीजनितमञ्जुशिञ्जारवं

न कस्य मनोमोहनं शशिमुख्या हिन्दोलनम् ॥

शशिमुख्या हिन्दोलनं कस्य कामिनो मनोमोहनं न । मनो मानसं मोहयति तदेता-
दृशं न । अपि तु सर्वस्यापीति काकुः । किंभूतम् । रणन्तो मणयो ययोस्ते रणन्मणी,
रणन्मणी नूपुरे यत्र तत् । झणझणायमाना हारच्छटा यत्र । इत्यादीनामान्दोलनविशेषण-
त्वम् । अथवा क्रियाविशेषणानि । यद्वा शशिमुख्या रणन्नूपुरादिकस्य मनोमोहनं नेति
प्रत्येकमेव विधिः । तदा दोलनांशे प्रत्यक्षमन्यांशे स्मरणम् । 'रण शब्दे' । झणझणाय-
मानमित्यादि शब्दानुकरणम् । अत्राप्यनुप्रासजात्याद्याः शब्दार्थालंकारा ज्ञेयाः ।

विदूषकः—

भोः, सूत्रकारस्त्वम् । अहं पुनर्वृत्तिकारो भूत्वा विस्तरेण वर्णयामि ।

सूचनाद्वि सूत्रत्वं भवतीति भावः । अत एव तल्लक्षणमुक्तमभियुक्तैः—'अल्पाक्षर-
मसंदिग्धं सारवद्विश्वतोमुखम् । अस्तोभमनवद्यं च सूत्रं सूत्रविदो विदुः ॥' इति ।

उपरिस्थितस्तनप्राग्भारपीडितं चरणपङ्कजयुगं तस्याः ।

पूत्कारयतीव मदनं रणन्मणिनूपुररवेण ॥

एतन्मणिनूपुररवश्रवणसमकालमेव कामिनां मदनकृता मनोविह्वलता भवतीति
भावः । अत्रापि जात्युत्प्रेक्षे अलंकारौ ।

हिन्दोलनलीलाललनलम्पटं चक्रवर्तुलं रमणम् ।

किलकिलायतीव सहर्षं काञ्चीमणिकिङ्किणिरवेण ॥

अत्रापि किलकिलायतीति शब्दानुकरणम् । रमणं जघनम् ।

दोलान्दोलनलीलासरत्सरिकाछलेनास्या हारः ।

विस्तारयतीव कुसुमायुधनरपतेः कीर्तिवल्लीः ॥

सरिका मुक्तापङ्क्तिः । अत्रोत्प्रेक्षालंकारः ।

२ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

५९

संमुहपवणपणोछिअवरिछदरदाविआइँ अंगाईँ ।
 हक्कारिऊण मअणं पासम्मि णिवेसअंति ब्व ॥ ३६ ॥
 ताडंकजुअं गंडेसु बहलघुसिणेषु घडणलीलाहिं ।
 देइ ब्व दोलदोलणरेहाओ गणणकोडेण ॥ ३७ ॥
 णअणाईँ पसइसरिसाईँ झत्ति फुछाईँ कोदुहछेण ।
 अप्पेतिअ ब्व कुवलअसिलीमुहे पंचबाणस्स ॥ ३८ ॥
 दोलारअविच्छेओ कहां वि मा होउ इत्ति पडइ ब्व ।
 पुट्टम्मि वेणिदंडो मम्महचम्मट्ठिआअंतो ॥ ३९ ॥
 इअएआईँ विलासुज्जलाईँ दोलाप्पवंचचरिआइँ ।
 कस्स ण लिहेइ चित्ते णिडणो कंदप्पचित्तअरो ॥ ४० ॥

संमुखपवनप्रेरितोपरिवस्त्रे दरदर्शितान्यङ्गानि ।
 आकार्य मदनं पार्श्वे निवेशयन्तीव ॥

अत्रापि स एवालंकारः ।

ताटङ्क्युगं गण्डयोर्वहलघुसृणयोर्घटनलीलाभिः ।
 ददातीव दोलान्दोलनरेखा गणनकौतुकेन ॥

अत्राप्युत्प्रेक्षालंकारः ।

नयने प्रसृतिसदृशे झटिति फुल्ले कौतूहलेन ।
 अर्पयत इव कुवलयशिलीमुखे पञ्चबाणस्य ॥

कुवलये एव शिलीमुखौ शरौ । कुसुमशरत्वात्तस्येति भावः । रूपकमुत्प्रेक्षा चालं-
 कारः । तल्लक्षणं तु पूर्वोक्तमेव ।

दोलारसविच्छेदः कथमपि मा भवत्विति पततीव ।
 पृष्ठे वेणिदण्डो मन्मथचर्मयष्टिकायमानः ॥

अत्रापि रूपकोत्प्रेक्षे ।

इत्येतानि विलासोज्ज्वलानि दोलाप्रपञ्चचरितानि ।
 कस्य न लिखति चित्ते निपुणः कंदर्पचित्रकरः ॥

इत्यमुना प्रकारेणेतानि दोलाप्रपञ्चचरितानि कर्मभूतानि कंदर्पचित्रकरः कर्ता कस्य
 कामिनश्चित्ते न लिखति । अपि तु सर्वस्यापीत्यर्थः । किंभूतानि । विलासा उज्ज्वलाः
 शुचयो येषु तानि । विलास उज्ज्वलश्च येषु तानीति वा । 'शृङ्गारः शुचिरुज्ज्वलः'
 इति कोषात् । अत्र रूपकम् ।

६०

काव्यमाला ।

राजा—(सविषादम् ।) कथमवइण्णा कप्पूरमंजरी । रिक्ता दोला, रिक्तं
अ मज्झ चित्तं, रिक्ताइं दंसणुस्सुआईं मज्झ णअणाइं ।

विदूषकः—ता विज्जुल्लेहा विअ खणादिट्ठणट्ठा ।

राजा—मा एब्बं भण । हरिअंदपुरी विअ दिट्ठा पणट्ठा अ । (स्मृ-
तिनाटितकेन ।)

मंजिटी ओट्टमुद्दा णवघटणसुवण्णजला अंगलट्ठी

दिट्ठी बालेंदुलेहाधवल्लिमज्जणी कुंतला कज्जलाहा ।

इत्थं वण्णाणं रेहा विहरइ हरिणीचंचलच्छी अ एसा

कंदप्पो दीहदप्पी जुअजणजअणे पुण्णलक्खो विव भादि ॥ ४१ ॥

राजा—

कथमवतीर्णा कर्पूरमञ्जरी । रिक्ता दोला, रिक्तं च मम चित्तम्, रिक्तानि
दर्शनोत्सुकानि मम नयनानि ।

विदूषकः—

तद्विबुल्लेखेव क्षणदृष्टनट्ठा ।

राजा—

मैवं भण । हरिश्चन्द्रपुरीव दृष्टा प्रणष्टा च ।

स्मृतीति । स्मृतिलक्षणमुक्तं प्राक् ।

मंजिटीति ।

माञ्जिटी ओष्ठमुद्रा नवघटनसुवर्णोज्ज्वलाङ्गयष्टि-

दृष्टिबालिन्दुरेखाधवल्लिमज्जिनी कुन्तलाः कज्जलाभाः ।

इत्थं वर्णानां रेखा विहरति हरिणीचञ्चलाक्षी चैषा

कंदर्पो दीर्घदर्पी युवजनजये पूर्णलक्ष इव भाति ॥

माञ्जिटीत्यनेन मञ्जिष्टनिष्ठरक्ततातिशयवत्त्वमोष्ठमुद्रायां ध्वन्यते । नवा घटना यस्येति बहुव्रीहिः । तथा च तादृशस्वर्णेनिरूपितचाकचकयातिशयवत्त्वमङ्गेषु व्यज्यते । यष्टिरूपकेण च तन्निष्ठाधिककृशत्वमङ्गेषु द्योत्यते । इन्दुरेखेत्यनेन चाकलङ्कित्वं ज्ञाप्यते । कज्जलाभा इत्यनेन कज्जलनिष्ठनीलिमातिशयवत्त्वं कुन्तलेष्वभिव्यज्यते । अथवा कज्जले आभा येषामिति विपर्ययोपमा । तल्लक्षणं काव्यादर्शं दण्डिनोक्तम्—‘सा प्रसिद्धिविपर्ययोसाद्विपर्ययोपमेव्यते ।’ इति । इत्थमनिर्वचनीयाः । रेखापदेन चोच्चारणगतातिशयविशेषो लक्ष्यते । दीर्घो दर्पोऽस्यास्तीति दीर्घदर्पी । अनेन च लक्ष्यस्वाधीनीकरणे क्लेशलेशस्याप्यभावाद्भ्रवकणोऽपि न क्षीण इति भावः । पूर्णलक्ष्यत्वं स्वाधीनं यावल्लक्ष्यत्वमेव । अत्रापि रूपकोपमोत्प्रेक्षानुप्रासलक्षणाः शब्दार्थालंकारा ज्ञेयाः ।

२ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

६१

विदूषकः—एदं तं मरगअपुंजं । इह उवविसिअ पिअवअस्सो पडि-
वालेदु तं । संज्ञावि संणिहिदा वट्ठदि ।

(उभौ तथा कुरुतः ।)

राजा—अदिसिसिरं पि हिमाणिं संदावदाइणिं अणुहवामि ।

विदूषकः—तालच्छीसहअरो खणं चिद्धदु देवो, जाव अहं सिसिरो-
पआरसामग्गिं संपादेमि । (इति नाट्येन निष्क्रम्य पुरोऽवलोक्य च ।) किं उण
एसा विअक्खणा इदो णिअडा आअच्छदि ।

राजा—संणिहिदो संकेअकालो कहिदो मंतीहिं पि । (स्मृत्वा । मदना-
कृतमभिनीय ।)

किसलअकरचरणा वि हु कुवलअणअणा मिअंकवअणावि ।

अहह णवचंपअंगी तह विव तावेइ अच्चरिअं ॥ ४२ ॥

विदूषकः—

एतत्तन्मरकतपुञ्जम् । इहोपविश्य प्रियवयस्यः प्रतिपालयतु ताम् । संध्यापि
संनिहिता वर्तते ।

वयस्येति संबुद्धिश्च । 'विदूषकेण वक्तव्यो वयस्येति च भूपतिः ।' इत्युक्तेः ।

राजा—

अतिशिशिरामपि हिमानीं संतापदायिनीमनुभवामि ।

'हिमानी हिमसंहतिः' इति त्रिकाण्डी ।

विदूषकः—

तल्लक्ष्मीसहचरः क्षणं तिष्ठतु देवः, यावदहं शिशिरोपचारसामग्रीं संपा-
दयामि । किं पुनरेषा विचक्षणा इतो निकटा आगच्छति ।

तल्लक्ष्मी तत्कान्तिः । तन्मात्रसहाय इत्यर्थः ।

राजा—

संनिहितः संकेतकालः कथितो मन्त्रिम्यामपि ।

किसलयकरचरणापि खलु कुवलयनयना मृगाङ्गवदनापि ।

अहह नवचम्पकाङ्गी तथापि तापयत्याश्चर्यम् ॥

अत्रापि च्छेकानुप्रासविभावनारूपकाहेतुसंकररूपाः शब्दार्थालंकारा ऊह्याः । विभा-
वनालक्षणमुक्तमभियुक्तैः—'कारणाभावेऽपि कार्योपक्षेपो विभावना' इति । अहेतुल-
क्षणमप्युक्तम्—'कारणे सत्यपि कार्योभावोऽहेतुः' इति । अस्यैव संज्ञा विशेषोक्तिरिति
काव्यप्रकाशे । संकरलक्षणमप्युक्तम्—'स्वातन्त्र्येणाङ्गत्वेन संशयेनैकपद्मेन वालंकाराणा-
मेकत्रावस्थानं संकरः' इति ।

६२

काव्यमाला ।

विदूषकः—(सम्यगवलोक्य ।) अए, विअक्खणा सिसिरोवआरसाम-
ग्गीसहिदहत्था आअदा ।

(ततः प्रविशति शिशिरोपचारसामग्रीसहिता विचक्षणा ।)

विचक्षणा—(परिक्रम्य ।) अहो, पिअसहीए महंतो क्खु विरहदाहज्जरो ।

विदूषकः—(उपसृत्य ।) भोदि, किं एदं ।

विचक्षणा—सिसिरोवआरसामग्गी ।

विदूषकः—कस्स कदे ।

विचक्षणा—पिअसहीए कदे ।

विदूषकः—ता मह वि अद्धं देहि ।

विचक्षणा—किं णिमिच्चं ।

विदूषकः—महाराअस्स कदे ।

विदूषकः—

अये, विचक्षणा शिशिरोपचारसामग्रीसहितहस्तागता ।

‘नासूचितस्य पात्रस्य प्रवेशः’ इति पूर्वमेव विदूषकमुखेन सूचनम् ।

विचक्षणा—

अहो, प्रियसख्या महान्खलु विरहदाहज्वरः ।

विदूषकः—

भवति, किमेतत् ।

विचक्षणा—

शिशिरोपचारसामग्री ।

विदूषकः—

कस्य कृते ।

विचक्षणा—

प्रियसख्याः कृते ।

विदूषकः—

तन्ममाप्यर्धं देहि ।

विचक्षणा—

किं निमित्तम् ।

विदूषकः—

महाराजस्य कृते ।

२ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

६३

विचक्षणा—किं उण कारणं तस्स ।

विदूषकः—कप्पूरमंजरिण्ण वि किं ।

विचक्षणा—किं ण जाणासि महाराअस्स दंसणं ।

विदूषकः—तुमं वि किं ण जाणासि महाराअस्स कप्पूरमंजरीण्ण दंसणं ।

(इत्युभौ हस्ततः ।)

विचक्षणा—ता कहीं महाराओ ।

विदूषकः—तुह वअणेण मरगअपुंजे चिद्धदि ।

विचक्षणा—ता महाराएण सह मरगअपुंजदुआरे चिद्ध खणं, जेण उहअदंसणे जदे सिसिरोवआरसामग्गीण्ण जलंजली दिज्जदि ।

विचक्षणा—

किं पुनः कारणं तस्य ।

विदूषकः—

कर्पूरमञ्जर्या अपि किम् ।

कारणमिति पूर्वतनाध्याहारः ।

विचक्षणा—

किं न जानासि महाराजस्य दर्शनम् ।

विदूषकः—

त्वमपि किं न जानासिमहाराजस्य कर्पूरमञ्जर्या दर्शनम् ।

विचक्षणा—

तत्कुत्र महाराजः ।

विदूषकः—

तव वचनेन मरकतपुञ्जे तिष्ठति ।

विचक्षणा—

तन्महाराजेन सह मरकतपुञ्जद्वारे तिष्ठ क्षणम्, येनोभयदर्शने जाते शिशि-
रोपचारसामग्र्या जलाञ्जलिर्दीयते ।

६४

काव्यमाला ।

विदूषकः—(तामग्रह्य ।) तर्हि गच्छ जर्हि णागच्छसि । (इति क्षिपति ।)
(पुनस्तां प्रति ।) ता कीस दुआरदेसे होदव्वं ।

विचक्षणा—देवीए आदेसेण कप्पूरमंजरी समाअच्छदि ।

विदूषकः—को तीए आदेसो ।

विचक्षणा—तर्हि देवीए बालतरुणो तिण्णि आरोविदा ।

विदूषकः—को को ।

विचक्षणा—कुरवअतिलआसोआ ।

विदूषकः—ता किं तेर्हि ।

विचक्षणा—भणिदा सा देवीए जघा

कुरवअतिलआसोआ आलिंगणदंसणाग्गचअणहआ ।

विअसंति कामिणीणं ता ताणं देहि दोहलअं ॥ ४३ ॥

विदूषकः—

तत्र गच्छ यतो नागच्छसि । तत्किं द्वारदेशे भवितव्यम् ।

विचक्षणा—

देव्या आदेशेन कर्पूरमञ्जरी समागच्छति ।

विदूषकः—

किं तस्या आदेशः ।

विचक्षणा—

तत्र देव्या बालतरवस्त्रय आरोपिताः ।

विदूषकः—

कः कः ।

विचक्षणा—

कुरवकतिलकाशोकाः ।

विदूषकः—

तत्किं तैः ।

विचक्षणा—

भणिता सा देव्या यथा

कुरवकतिलकाशोका आलिङ्गनदर्शनाग्रचरणहताः ।

विकसन्ति कामिनीनां तत्तेषां देहि दोहदकम् ॥

२ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

६९

एहिं तं संपादइस्सादि ।

विदूषकः—ता मरगअपुञ्जादो पिअवअस्सं आणीअ तमालविडबं-
तरिदं ठाविअ एदं पच्चक्खं करइस्सं । (तथा नाटयित्वा । राजानं प्रति ।) भो
भो, उट्ठिअ पेक्ख णिअहिअअसमुद्धचंदलेहं ।

(राजा तथा करोति ।)

(ततः प्रविशति विशेषभूषिताङ्गी कर्पूरमञ्जरी ।)

कर्पूरमञ्जरी—कहिं उण विअक्खणा ।**विचक्षणा**—(तामुपस्य ।) सहि, करीअहु देवीए समादिट्ठं ।**राजा**—वअस्स, किं उण तं ।

यद्यस्मात्कारणात्कामिनीनामालिङ्गनदर्शनाग्रचरणहताः सन्तः कुरबकादयो वृक्षा
विकसन्ति उत्फुल्ला भवन्ति तत्तस्मात्तेषां दोहदकं देहीति यत्पदाध्याहारेण योज्यम् ।
यद्वा तदिदमिति तच्छब्देन पूर्वोक्तालिङ्गनादि परामृश्य योज्यम्, तदा न यत्पदाध्याहारः ।
कुरबकादित्रयस्य कामिन्यालिङ्गनादित्रयेणैव विकासो वर्ण्यते इति कविसंप्रदायः । तथो-
क्तम्—‘पादाहतः प्रमदया विकसत्यशोकः शोकं जहाति बकुलो मुखसीधुसिक्तः ।
आलिङ्गितः कुरबकः कुरुते विकासमालोकितस्तिलक उत्कलिको विभाति ॥’ इति ।
‘आलिङ्गनेनैव मृगायताक्ष्याः प्रफुल्लतां वै तिलकः प्रयाति । अशोकशाखी पुनरङ्घ्रिपातै-
विवेकशाली विरलो हि लोके ॥’ इति च । अत्रापि च्छेकानुप्रासः ।

इदानीं तत्संपादयिष्यति ।

विदूषकः—

तन्मरकतपुञ्जात्प्रियवयस्यमानीय तमालविटपान्तरितं स्थापयित्वा एत-
त्प्रत्यक्षं कारयिष्यामि । भो भोः, उत्थाय प्रेक्षस्व निजहृदयसमुद्धचन्द्र-
लेखाम् ।

निजहृदयमेव समुद्रस्तत्र चन्द्रलेखेव कर्पूरमञ्जरी ताम् ।

कर्पूरमञ्जरी—

क पुनर्विचक्षणा ।

विचक्षणा—

सखि, क्रियतां देव्या समादिष्टम् ।

कुरबकादीनां दोहददानमित्यर्थः ।

राजा—

वयस्य, किं पुनस्तत् ।

६६

काव्यमाला ।

विदूषकः—तमालविडंबंतरिदो जाण ।

(राजा तथा करोति ।)

विचक्षणा—एस कुरवअतरू ।

(कर्पूरमञ्जरी तमालिङ्गति ।)

राजा—

णवकुरवअरुक्खो कुंभथोरत्थणीए

रहसविरइदेण णिब्भरालिगणेण ।

तह कुसुमसमिद्धि लम्बिदो सुंदरीए

जह भसलकुलाणं तत्थ जत्ता पउत्ता ॥ ४४ ॥

विदूषकः—भो, पेक्ख पेक्ख महिंदजालं । जेण

बालो वि कुरवअतरू तरुणीए गाढमुवगूढो ।

सहसत्ति फुल्लणिअरं मदनसरं विअ समुगिरइ ॥ ४५ ॥

विदूषकः—

तमालविटपान्तरितो जानीदि ।

विचक्षणा—

एष कुरवकतरुः ।

राजा—

नवकुरवकवृक्षः कुम्भस्थूलस्तन्या

रभसविरचितेन निर्भरालिङ्गनेन ।

तथा कुसुमसमृद्धिं लम्बितः सुन्दर्या

यथा भ्रमरकुलानां तत्र यात्रा प्रवृत्ता ॥

जातेति यावत् । अथ च तत्रेति तत् इत्यर्थः । तत्र ततो यात्रा गमनागमनं समाप्त-
मित्यर्थः । सर्वदा तत्रैव तिष्ठन्तीति भावः । यद्वा असमाप्तेति नञ्प्रक्षेपः । तत्रेति विषय-
सप्तमी । तथा च तद्विषये यात्रा वृक्षान्तर्गतत्रागमनं तत्र समाप्तमित्यर्थः । अनेन कुसु-
मभूमा, तत्र च सौरभातिशयो ध्वन्यते । अत्रापि च्छेकानुप्रासरूपकोपमासंकरा
अलंकाराः ।

विदूषकः—

भोः, प्रेक्षस्व प्रेक्षस्व महेन्द्रजालम् । येन

बालोऽपि कुरवकतरुस्तरुण्या गाढमुपगूढः ।

सहसेति पुष्पनिकरं मदनशरमिव समुद्गिरति ॥

२ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

६७

राजा—ईदिसो जेब्ब दोहलअस्स प्पभावो ।*

विचक्षणा—अह एसो तिलअहुमो ।

(कर्पूरमञ्जरी चिरं तिर्यगवलोकयति।)

राजा—

तिक्खाणं तरलाणं कज्जलकलासंवग्गिदाणं पि से

पासे पंचसरं शिलीमुखधरं णिच्चं कुणंताणं अ ।

णेत्ताणं तिलअहुमे णिवडिदा धाडी मिअच्छीअ जं

तं सो मंजरिपुंजदंतुरसिरो रोमंचिदो व्व ट्टिदो ॥ ४६ ॥

विचक्षणा—एसो असोअसाही ।

(कर्पूरमञ्जरी चरणताडनं नाटयति।)

राजा—

ईदृश एव दोहदस्य प्रभावः ।

विचक्षणा—

अथैष तिलकद्रुमः ।

राजा—

तीक्ष्णयोस्तरलयोः कज्जलकलासंवल्गितयोरप्यस्याः

पार्श्वे पञ्चशरं शिलीमुखधरं नित्यं कुर्वतोश्च ।

नेत्रयोस्तिलकद्रुमे निपतिता धाटी मृगाक्ष्या य-

त्तत्स मञ्जरीपुञ्जदन्तुरशिरा रोमाञ्चित इव स्थितः ॥

तीक्ष्णयोर्दीर्घकृशाग्रयोः, कज्जलकला सूक्ष्मं कज्जलं तत्संवल्गितयोस्तत्संबद्धयोः, पञ्चशरं काममस्याः कर्पूरमञ्जर्याः पार्श्वे शिलीमुखधरं बाणधरं नित्यं सर्वदा कुर्वतोः, मृगाक्ष्या नेत्रयोर्धाटी रचनाव्यापारविशेषस्तिलकद्रुमे यद्यस्मात्कारणात्पतितस्तस्मात्स तिलकतरुमञ्जरीणां पुञ्जः समूहस्तेन दन्तुरं साङ्गुरं शिरोऽग्रं यस्य सः । अत एव रोमाञ्चित इव संजातरोमाञ्च इव वर्तत इत्यर्थः । शिलीमुखधरं पञ्चशरं पार्श्वे नित्यं कुर्वतो-रित्यनेन कंदर्पबाणसाम्यं नेत्रयोर्व्यञ्जितम् । तेन च कामिखिन्नतासंपादकत्वं काममार्ग-णधर्मोऽनयोर्व्यज्यते । अत्रापि च्छेकवृत्त्यनुप्रासोपमोत्प्रेक्षासंकरालंकारा ध्येयाः ।

विचक्षणा—

एष अशोकशाखी ।

६८

काव्यमाला ।

राजा—

असोऽन्वरुताडणं रणिदणेउरेणंविणा

कदं च मिअलंछणच्छविमुहीअ हेतुछसं ।

सिहासु सअलासु वि त्थवअमंडणाडंबरं

ठिदं च गअणंगणं जणणिरिक्खणिज्जं खणं ॥ ४७ ॥

विदूषकः—भो वअस्स, जं सअं ण कदं दोहलअदाणं देवीए जा-
णेसि एत्थ किं कारणं ।

राजा—तुमं जाणेसि ।

विदूषकः—भणामि जइ देवो ण कुप्पदि ।

राजा—को एत्थ रोसावसरो । भण उम्मुदिआए जीहाए ।

राजा—

अशोकतरुताडनं रणितनूपुरेणाङ्घ्रिणा

कृतं च मृगलाञ्छनच्छविमुख्या हेलोल्लासम् ।

शिखासु सकलास्वपि स्तवकमण्डनाडम्बरं

स्थितं च गगनाङ्गणं जननिरीक्षणीयं क्षणम् ॥

मृगलाञ्छनच्छविः शशाङ्ककान्तिमुखे यस्याः । मृगलाञ्छनस्य च्छविर्यस्मिस्तत्ता-
दृशं मुखं यस्या इति वा । तादृश्या कर्पूरमञ्जर्या । चद्रयेनोभयमपि समकालमेवो-
दभवदिति द्योत्यते । अत्रापि च्छेकावृत्तिलाटानुप्रासोपमादयोऽलंकारा उभ्याः ।

विदूषकः—

भो वयस्य, यत्स्वयं न कृतं दोहदकदानं देव्या जानामि तत्र किं
कारणम् ।

राजा—

त्वं जानासि ।

विदूषकः—

भणामि यदि देवो न कुप्यति ।

राजा—

कोऽत्र रोषावसरः । भणोन्मुद्रितया जिह्वया ।

२ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

६९

विदूषकः—

इह जइ वि कामिणीणं सुंदरं धरइ अवअवाणँ सिरी ।

अहिदेवदे ब्व णिवसइ तह वि हु तारुण्णए लच्छी ॥ ४८ ॥

राजा—मुणिदो दे अहिप्पाओ । किं उण किं पि भणामो ।

बालाअ होंति कोऊहलेण एमेअ चबलचित्ताओ ।

दरलसिअथणीसु पुणो णिवसइ मअरद्धअरहस्सं ॥ ४९ ॥

विदूषकः—तरुणो वि रूअरेहारहस्सेण फुल्लंति । ण उण रइरहस्सं जाणंति ।

(नेपथ्ये ।)

वैतालिकः—सुहसंज्ञा भोदु देवस्स ।

लोआणं लोअणेहिं सह कमलवणं अद्धणिहं कुणंतो

मुंचंतो तिक्खभावं सह अ सरभसं माणिणीमाणसेहिं ।

विदूषकः—

इह यद्यपि कामिनीनां सौन्दर्यं धारयत्यवयवानां श्रीः ।

अधिदेवतेव निवसति तथापि खलु तारुण्ये लक्ष्मीः ॥

अत्रापि व्यतिरेकोपमे ।

राजा—**श्रुतस्तेऽभिप्रायः । किं पुनः किमपि भणामः ।**

बाला भवन्ति कौतूहलेनैवमेव चपलचित्ताः ।

दरलसितस्तनीषु पुनर्निवसति मकरध्वजरहस्यम् ॥

विदूषकः—

तरवोऽपि रूपरेखारहस्येन विकसन्ति । न पुना रतिरहस्यं जानन्ति ।

यतस्तरुणीकुचसंस्पर्शेन विनापि विकसन्तीति भावः ।

वैतालिकः—

सुखसंध्या भवतु देवस्य ।

लोकानां लोचनैः सह कमलवनमर्धनिद्रं कुर्व-

न्मुखंस्तीक्ष्णभावं सह च सरभसं मानिनीमानसैः ।

मंजिष्ठारक्तसूत्रच्छविकिरणचओ चक्रवाएकमित्तो

जादो अत्थाचलत्थी उवं दिणमणी पक्कणारंगपिणो ॥ ९० ॥

राजा—भो वअस्स, संणिहिदो संझासमओ वट्ठदि ।

विदूषकः—संकेअकालो कहिदो वंदीहि ।

कर्पूरमञ्जरी—सहि विअक्खणे, गमिस्सं दाव । विआलो संवुत्तो व-
ट्ठदि ।

विचक्षणा—एवं कीरहु ।

(इति परिक्रम्य निष्क्रान्ताः सर्वे ।)

इति द्वितीयं जवनिक्कान्तरम् ।

मंजिष्ठारक्तसूत्रच्छविकिरणचयश्चक्रवाकैकमित्रं

जातोऽस्ताचलार्थी पश्यत दिनमणिः पक्कनारङ्गपिङ्गः ॥

उवहेति देशी पश्यतेत्यस्मिन्नर्थे । अत्रापि स्वभावोक्त्युपमादयः ।

राजा—

भो वयस्य, संनिहितः संध्यासमयो वर्तते ।

विदूषकः—

संकेतकालः कथितो वन्दिभिः ।

कर्पूरमञ्जरी—

सखि विचक्षणे, गमिष्यामि तावत् । विकालः संवृत्तो वर्तते ।

विचक्षणा—

एवं क्रियताम् ।

इति श्रीमद्विद्वद्वन्द्वन्दितारविन्दसुन्दरपदद्वन्द्वकुन्दप्रतिमयशःप्रकरप्रखरकठार-

किरणकरप्रभप्रतिभप्रभाकरभट्टात्मजवासुदेवविरचिते कर्पूरमञ्जरी-

प्रकाशे द्वितीयं जवनिक्कान्तरं समाप्तम् ।

३ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

७१

तृतीयं जवनिकान्तरम् ।

(ततः प्रविशति राजा विदूषकश्च ।)

राजा—(तामनुसंधाय ।)

दूरे किज्जदु चम्पअस्स कलिआ कज्जं हरिदाअ किं
उत्तत्तेण अ कंचणेण गणना का णाम जच्चेण वि ।

लावण्णस्स णवुग्गदेन्दुमहुरच्छाअस्स तिस्सा पुरो
पच्चग्गेहिं वि केसरस्स कुसुमक्केरेहिं किं कारणं ॥ १ ॥

अवि अ ।

मरगअमणिजुट्ठा हारलट्ठि व्व तारा
भमरकवल्लिअद्धा मालईमालिए व्व ।

रहसवल्लिअकण्ठी तीअ दिट्ठी वरिट्ठा
सवणपहणिविट्ठा माणसं मे पविट्ठा ॥ २ ॥

विदूषकः—भो वअस्स, किं तुमं भज्जाजिदो विअ किंपि किंपि
कुरुकुराअन्तो चिट्ठसि ।

दूरेति ।

दूरे क्रियतां चम्पकस्य कलिका कार्यं हरिद्रायाः किं
उत्तत्तेन च काञ्चनेन गणना का नाम जात्येनापि ।

लावण्यस्य नवोद्भूतेन्दुमधुरच्छायस्य तस्याः पुरः

प्रत्यग्रैरपि केसरस्य कुसुमोत्करैः किं कारणम् ॥

तस्या लावण्यस्येति संबन्धः । अत्राक्षेपोपमे । आक्षेपलक्षणमुक्तं वृद्धैः—‘प्रतिषे-
धपुरःसरोक्तिराक्षेपः ।’ काव्यादर्शेऽपि—‘प्रतिषेधोक्तिराक्षेपः’ इति ।

आपि च ।

मरकतमणिजुष्टा हारलट्ठिरिव तारा
भ्रमरकवल्लितार्था मालतीमालिकेव ।

रभसवल्लितकण्ठी तस्या दृष्टिर्वरिष्टा
श्रवणपथनिविष्टा मानसं मे प्रविष्टा ॥

तारैव भ्रमरस्तेन कवलितमर्थं यस्या इति वा । अत्रापि रूपकोत्प्रेक्षे ।

विदूषकः—

भो वयस्य, किं त्वं भार्याजित इव किमपि किमपि कुरुकुरायमाणस्तिष्ठसि ।

७२

काव्यमाला ।

राजा—वअस्स, सिविणअं दिट्ठमणुसंघेमि ।

विदूषकः—ता कहेदु पिअवअस्सो ।

राजा—

जाणे पङ्कुरुहाणणा सिविणए मं केलिसज्जागदं

कन्दोद्वेण तडित्ति ताडिदुमणा हत्थन्तरे संठिदा ।

ता कोडेण मए वि झत्ति धरेदा ठिळं वरिळ्ळले

तं मोत्तूण गदं अ तीअ सहसा णट्ठा अ णिदा वि मे ॥ ३ ॥

विदूषकः—(स्वगतम् ।) भोदु एवं दाव । (प्रकाशम् ।) भो वअस्स,

अज्ज मए वि सिविणं दिट्ठं ।

राजा—(सप्रत्याशम् ।) ता कहिज्जदु कीरिसं तं सिविणअं ।

विदूषकः—अज्ज जाणे सिविणए सुरसरिआसोत्ते सुत्तोहि । ता
हरसरिसोवारि दिण्णलीलाचलणाए गङ्गाए पक्खालिदोहि तोएण ।

राजा—

वयस्य, स्वप्नं दृष्टमनुसंदधामि ।

विदूषकः—

तत्कथयतु प्रियवयस्यः ।

राजा—

जाने पङ्कुरुहानना स्वप्ने मां केलिशय्यागत-

मिन्दीवरेण तटिति ताडितुमना हस्तान्तरे संस्थिता ।

तत्कौतूहलेन मयापि झटिति धृता शिथिलं वस्त्राञ्चले

तन्मोचयित्वा गतं तथा च सहसा नष्टा च निद्रापि मे ॥

कन्दोद्विमिन्दीवरमिति, ठिळं शिथिलमिति च देशी ।

विदूषकः—

भवत्वेवं तावत् । भो वयस्य, अद्य मयापि स्वप्नो दृष्टः ।

राजा—

तत्कथ्यतां कीदृशः स स्वप्नः ।

विदूषकः—

अद्य जाने स्वप्ने सुरसरिस्त्रोतसि सुप्तोऽस्मि । तद्गरशिरस उपरि दत्त-
लीलाचरणाया गङ्गायाः प्रक्षालितोऽस्मि तोयेन ।

३ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

७३

राजा—तदो तदो ।

विदूषकः—तदो सरअसमअवरिसिणा जलहरेण जहिच्छं पीदोहि ।

राजा—अच्छरिअं अच्छरिअं । तदो तदो ।

विदूषकः—तदो सत्तिणखत्तगदे भअवइ मत्तण्डे तम्मवणीणईसं-
गदं समुदं गदो महामेहो । जाणे अहं वि मेहगढभट्टिदो गच्छेमि ।

राजा—तदो तदो ।

विदूषकः—तदो सो तहिं थूलजलबिन्दूहिं वरिसिदुं पउत्तो । अहं
च रअणाअरमुत्तीहिं मुत्ताणामहेआहिं संपुडं समुग्वाडिअ जलबिन्दूहिं
समं पीदोहि । ताणं च दसमासप्पमाणं मोत्ताहलं भविअ गढ्मे ठिदो ।

राजा—तदो तदो ।

राजा—

ततस्ततः ।

विदूषकः—

ततः शरत्समयवर्षिणा जलधरेण यथेच्छं पीतोऽस्मि ।

राजा—

आश्चर्यमाश्चर्यम् । ततस्ततः ।

विदूषकः—

ततः स्वातिनक्षत्रगते भगवति मार्तण्डे ताम्रपर्णीनदीसंगतं समुद्रं गतो
महाधैः । जानेऽहमपि मेघगर्भस्थितो गच्छामि ।

राजा—

ततस्ततः ।

विदूषकः—

ततोऽसौ तत्र स्थूलजलबिन्दुभिर्वर्षितुं प्रवृत्तः । अहं च रत्नाकरशुक्ति-
भिर्मुक्तानामधेयाभिः संपुटं समुद्राख्य जलबिन्दुभिः समं पीतोऽस्मि । तासां
च दशमासप्रमाणं मुक्ताफलं भूत्वा गर्भे स्थितः ।

राजा—

ततस्ततः ।

७४

काव्यमाला ।

विदूषकः—

तदो चउस्सट्ठिसु सुत्तिसु ट्ठिदो घणम्भुविन्दू जिअवंसरोअणो ।
सुवत्तुलं णित्तलमच्छमुज्जलं कमेण पत्तो णवमुत्तिअत्तणम् ॥ ४ ॥

राजा—तदो तदो ।

विदूषकः—तदो सोहमत्ताणं ताणं सुत्तीणं गब्भगअं मुत्ताहलत्त-
णेण मण्णेमि ।

राजा—तदो तदो ।

विदूषकः—तदो परिणदे काले समुद्धारिंतो कड्ढिदाओ ताओ सु-
त्तीओ, फाडिदाओ अ । अहं चतुस्सट्ठिमुक्कहलत्तणं गदो ट्ठिदो । कि-
णिदो अ एक्केण सेट्ठिणा सुवण्णलक्खं देइअ ।

राजा—अहो विचित्तदा सिविणअस्स । तदो तदो ।

विदूषकः—तदो तेण आणिअ वेधआरण्हिं वेधाविआइं मोत्ति-
आइं । मम वि ईसीसि वेअणा समुप्पण्णा ।

विदूषकः—

ततश्चतुःषष्टिषु शुक्तिषु स्थितो घनाम्भुविन्दुर्जितवंशरोचनः ।
सुवर्तुलं निस्तलमच्छमुज्ज्वलं क्रमेण प्राप्तो नवमौक्तिकत्वम् ॥

राजा—

ततस्ततः ।

विदूषकः—

ततः सोऽहमात्मानं तासां शुक्तीनां गर्भगतं मुक्ताफलत्वेन मन्ये ।

राजा—

ततस्ततः ।

विदूषकः—

ततः परिणते काले समुद्रात्कर्षितास्ताः शुक्तयः, विदारिताश्च । अहं च-
तुःषष्टिमुक्ताफलत्वं गतः स्थितः । क्रीतश्चैकेन श्रेष्ठिना सुवर्णलक्षं दत्त्वा ।

राजा—

अहो विचित्रता स्वप्नस्य । ततस्ततः ।

विदूषकः—

ततस्तेनानीय वेधकारैर्वेधितानि मौक्तिकानि । ममापीषदीषद्वेदना समुत्पन्ना ।

३ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

७९

राजा—तदो तदो ।

विदूषकः—तदो

तेणावि मुत्ताहलमण्डलेण एकेकदाए दसमासिएण ।

एकावली गण्ठिकमेण गुत्था जा संठिदा कोटिसुवण्णमुद्धा ॥ ९ ॥

राजा—तदो तदो ।

विदूषकः—तदो तं करण्डिआए कदुअ सागरंदत्तो णाम वाणिओ
गदो पञ्चालाधिपस्स सिरिवजाउहस्स णअरं कण्णउज्जं णाम । तहिं च
सा विक्रीणीदा कोटिए सुवण्णस्स ।

राजा—तदो तदो ।

विदूषकः—तदो अ ।

दट्ठण थोरत्थणतुङ्गिमाणं एकावलीए तह चङ्गिमाणम् ।

सा तेण दिण्णा दइआइकण्ठे रज्जन्ति छेआ समसंगमम्मि ॥ ६ ॥

राजा—

ततस्ततः ।

विदूषकः—

ततः

तेनापि मुक्ताफलमण्डलेनैकैकतया दशमाधिकेण ।

एकावली ग्रन्थिक्रमेण गुम्फिता सा संस्थिता कोटिसुवर्णमूल्या ॥

राजा—

ततस्ततः ।

विदूषकः—

ततस्तां करण्डिकायां कृत्वा सागरदत्तो नाम वाणिगतः पाञ्चालाधिपस्य
श्रीवज्रायुधस्य नगरं कान्यकुब्जं नाम । तत्र च सा विक्रीता कोट्या
सुवर्णस्य ।

राजा—

ततस्ततः ।

विदूषकः—

ततश्च

७६

काव्यमाला ।

अवि अ ।

णहवहलिदजोह्लाणिभरें रत्तिमेज्जे
 कुसुमसरपहारत्ताससंमीलिदाणं ।
 णिहुवणपरिरम्भे णिभरुत्तुङ्गपीण-
 त्थणकलसणिवेसा पीडिदोहं विबुद्धो ॥ ७ ॥

राजा—(किंचिद्विदस्य, विचिन्त्य च ।)

सिविणअमिअं असच्चं तं दिट्ठं मेणुसंघमाणस्स ।
 पडिसिविणएण तस्स वि णिआरणं तुह अहिप्पाओ ॥ ८ ॥

विदूषकः—भइठो ठकुरो, कबुहाकिलन्तो बह्मणो, अविणीदहिअआ
 बालरण्डा, विरहिदो अ माणुसो मणोरहमोदएहिं अत्ताणं विडम्बेदि ।
 अवि अ वअस्स, पुच्छेमि कस्स उण एसो प्पहाओ ।

दृष्ट्वा स्थूलस्तनतुङ्गिमानमेकावल्यास्तथा चङ्गिमानम् ।
 सा तेन दत्ता दयितायाः कण्ठे रज्यन्ति च्छेका समसंगमे ॥
 कण्ठदानाच्चैकावलीस्तनसंगमो भविष्यतीति भावः । छेका विदग्धाः ।

अपि च ।

नभोबहलितज्योत्स्नानिर्भरे रात्रिमध्ये
 कुसुमशरप्रहारत्राससंमीलितयोः ।
 निधुवनपरिरम्भे निर्भरोत्तुङ्गपीन-
 स्तनकलशानिवेशात्पीडितोऽहं विबुद्धः ॥

राजा—

स्वप्नमिममसत्यं तद्दृष्टं ममानुसंदधतः ।
 प्रतिस्वप्नेन तस्यापि निवारणं तत्राभिप्रायः ॥

न तु वस्तुतः स्वप्नो दृष्ट इति भावः ।

विदूषकः—

अष्टो राजा, क्षुधाक्लान्तो ब्राह्मणः, अविनीतहृदया बालरण्डा, विरहितश्च
 मानुषो मनोरथमोदकैरात्मानं विडम्बयति । अपि च वयस्य, पृच्छामि कस्य
 पुनरेष प्रभावः ।

अष्टः । राज्यादिति शेषः । ठकुरो राजा । अविनीतहृदया पुरुषसंसर्गाभिलाषिचित्ता ।
 वरहितो विरहयुक्तः ।

३ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

७७

राजा—पेम्मस्स ।

विदूषकः—भो, देवीगदे पणअप्परूढे वि पेम्मे किं ति कप्पूरम-
ञ्जरीं सब्बङ्गवित्थारिअलोअणो पिअन्तो विअ अवलोकेसि । किं तदो
वि परिहीअप्पमाणगुणा देवी ।

राजा—मा एव्वं भण ।

कीए वि संघड्ड कस्स वि पेम्मगण्ठी
एमेव्व तत्थ ण हु कारणमत्थि रूअं ।

चङ्गत्तणं उण महिज्जदि जं तहिं पि
ता दिज्जए पिसुणलोअमुहेसु मुद्दा ॥ ९ ॥

विदूषकः—भो, किं उण एदं पेम्म पेम्मत्ति भणन्ति ।

राजा—अण्णोण्णमिलिदस्स मिहुणस्स मअरद्धअसासणे परूढं प-
णअगण्ठि पेम्मेत्ति छड्ड्ढा भणन्ति ।

राजा—

प्रेम्णः ।

विदूषकः—

भोः, देवीगते प्रणयप्ररूढेऽपि प्रेम्णि किमिति कर्पूरमञ्जरीं सर्वाङ्गविस्तारि-
तलोचनः पिवन्निवावलोकयसि । किं ततोऽपि परिहीणप्रमाणगुणा देवी ।

परिहीणं प्रमाणं येषामेवंविधा गुणा यस्याः सा ।

राजा—

मैवं भण ।

कयाचित्संघटते कस्यापि प्रेमग्रन्थि-

रेवमेव तत्र न खलु कारणमस्ति रूपम् ।

चङ्गत्वं पुनर्मृग्यते यत्तत्रापि

तदीयते पिशुनलोकमुखेषु मुद्रा ॥

प्रेमग्रन्थिसंघटने न रूपातिशयः कारणं किं तु तत्स्वभावादेव भवति । तथापि
यत्सौन्दर्यान्वेषणं क्रियते केवलं तत्कुटिलमुखेषु मुद्रा दीयते । किमित्यस्यामस्य प्रेमा-
नुबन्ध इति पिशुनजनाकाङ्क्षायां तन्निवर्तकत्वेन परं सौन्दर्यमुपयुज्यत इत्यर्थः । अत्रा-
प्यथोन्तरन्यासानुप्रासादयः ।

विदूषकः—

भोः, किं पुनरेतत्प्रेम प्रेमेति भणन्ति ।

७८

काव्यमाला ।

विदूषकः—कीदिसो सो ।

राजा—

जस्मि विकल्पघटनाइकलङ्कमुक्तो

अत्ताणअस्स सरलत्तणमेइ भावो ।

एककअस्स पसरन्तरसप्पवाहो

सिंमारवड्ढिअमणोभवदिण्णसारो ॥ १० ॥

विदूषकः—कथं विअ सो लक्खीअदि ।

राजा—

जाणं सहावपसरन्तसलोलदिट्ठी-

पेरन्तलुण्ठिअमणाणं परप्परेण ।

राजा—

अन्योन्यमिलितस्य मिथुनस्य मकरध्वजशासने प्ररूढं प्रणयग्रन्थि प्रेमेति
विदग्धा भणन्ति ।

विदूषकः—

कीदृशः सः ।

राजा—

यस्मिन्विकल्पघटनादिकलङ्कमुक्तः

आत्मनः सरलत्वमेति भावः ।

एकैकस्य प्रसरद्रसप्रवाहः

शृङ्गारवर्धितमनोभवदत्तसारः ॥

यस्मिन्प्रेम्णि विकल्पघटना तत्संबन्धस्तदादिरेव कलङ्कस्तस्मान्मुक्तस्तद्रहितो भाव-
श्चित्ताभिप्राय आत्मनः सरलत्वं सरलभावमेति । कीदृशः । एकैकस्य प्रसरन्तरसप्रवाहो
यत्र । पुनः कीदृक् । शृङ्गारेण वर्धितो यो मनोभवस्तेन दत्तः सारो यत्र । अत्रापि
स्वभावोक्त्यादयः शब्दार्थालंकारा ऊह्याः ।

विदूषकः—

कथमिव स लक्ष्यते ।

राजा—

ययोः स्वभावप्रसरत्सलोलदृष्टि-

पर्यन्तलुण्ठितमनसोः परस्परेण ।

३ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

७९

वडून्तमम्महविङ्णरसप्पसारो

ताणं पआसइ लहुं विअ चित्तभावो ॥ ११ ॥

अवि अ ।

अन्तो णिविद्धमणंविठ्ठमडम्बरो जो

सो भण्णए मअणमण्डणमेत्थ पेम्मं ।

दुल्लखअं पि पअडेइ जणो जअम्मि

तं जाणिमो सुबहुलं मअणिन्दजालम् ॥ १२ ॥

विदूषकः—जइ चित्तगदं पेम्ममणुराअमुप्पादेदि, ता किं कज्जदि
मण्डणाडम्बरविडम्बणाए ।

राजा— वअस्स, सच्चमिणम् ।

किं मेहलावलअणेउरसेहरेहिं

किं चङ्गिमाअ किमु मण्डणडम्बरेहिं ।

वर्धमानमन्मथवितीर्णरसप्रसार-

स्तयोः प्रकाशते लघुरिव चित्तभावः ॥

स्वभावतः प्रसरन्त्यः सलोला या दृश्यस्तासां प्रान्तैर्लुण्ठितं मनो ययोः । लुण्ठित-
मित्यनेन तदेकरसता ध्वन्यते ।

अपि च ।

अन्तर्निविष्टमनोविभ्रमडम्बरो यः

स भण्यते मदनमण्डनमत्र प्रेम ।

दुर्लक्ष्यमपि प्रकटयति जनो जगति

तज्जानीमः सुबहुलं मदनेन्द्रजालम् ॥

विदूषकः—

यदि चित्तगतं प्रेमानुरागमुत्पादयति, तत्किं क्रियते मण्डनाडम्बर-
विडम्बनया ।

राजा—

वयस्य, सत्यमिदम् ।

किं मेखलावल्यनूपुरशेखरैः

किं चङ्गिमत्वेन किमु मण्डनाडम्बरैः ।

८०

काव्यमाला ।

तं अण्णमत्थि इह किंपि णिअम्बिणीओ
जेणं लहन्ति सुहअत्तणमञ्जरीओ ॥ १३ ॥

अवि अ ।

किं गेअणट्ठविहिणा किमु वारुणीए
धूवेण किं अगुरुणा किमु कुङ्कुमेण ।
मिट्ठत्तणे महिअलम्मि ण किं वि अण्णं
रुच्चीअ अत्थि सरिसं पुण माणुसस्स ॥ १४ ॥

अवि अ ।

जा चक्कवट्ठिघरिणी जणगेहिणी वा
पेम्मम्मि ताण ण तिलं वि विसेसलाभो ।
जाणे सिरीअ जइ किज्जदि को वि भावो
माणिक्कभूसणाणिअंसणकुङ्कुमेहिं ॥ १५ ॥

अवि अ ।

किं लोअणेहिं तरलेहिं किमाणणेण
चन्दोबमेण थणएहिं किमुण्णएहिं ।
तदन्यदस्तीह किमपि नितम्बिन्यो
येन लभन्ते सुभगत्वमञ्जरीः ॥

अपि च ।

किं गेयनृत्यविधिना किमु वारुण्या
धूपेन किमगुरुणा किमु कुङ्कुमेन ।
मधुरत्वे महीतलें न किमप्यन्य-
दुचेरस्ति सदृशं पुनर्मानुषस्य ॥

अपि च ।

या चक्रवर्तिगृहिणी जनगेहिनी वा
प्रेम्णि तयोर्न तिलमात्रमपि विशेषलाभः ।
जाने श्रिया यदि क्रियते कोऽपि भावो
माणिक्यभूषणनिवसनकुङ्कुमैः ॥

३ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

८१

तं किं पि अण्णमिह भूवल्लए निमित्तं

जेणाङ्गणाअ हिअआउ ण ओसरन्ति ॥ १६ ॥

विदूषकः— एवं णेदम् । किं पुण अण्णं पि मे कधेसु, जं कुमारत्तणे
माणुसस्स अमणोज्जेतस्सि वि तरुणत्तणे चङ्गत्तणं वड्ढदि ।

राजा—

णूणं दुवे इह पवाअइणो जअम्भि

जे देहणिम्मवणजोव्वणदाणदक्खा ।

एक्को घडेदि पढमं कुमरीणमङ्ग-

मुक्कारिउण पअडेइ पुणो दुदीओ ॥ १७ ॥

अपि च ।

किं लोचनैस्तरलैः किमाननेन

चन्द्रोपमेन स्तनैः किमुन्नतैः ।

तत्किमप्यन्यमिह भूवल्लये निमित्तं

येनाङ्गना हृदयान्नापसरन्ति ॥

यूनामिति शेषः ।

विदूषकः—

एवमेतत् । किं पुनरन्यदपि मे कथय, यत्कुमारत्वे मानुषस्यामनोज्जेत-
स्मिन्नपि तारुण्ये चङ्गत्वं वर्धते ।

अमनोज्जमङ्गादिकमिति शेषः । एतस्मिन्नमनोज्जे । अपिभिन्नक्रमस्तारुण्य इत्यनन्तरं
द्रष्टव्यः । यद्वा एतस्मिन्निति तारुण्य इत्यस्यैव विशेषणम् । एतस्मिन्नप्येतादृशोत्कर्षव-
त्यपीत्यर्थः । तदा न भिन्नक्रमोऽपिः ।

राजा—

नूनं द्वाविह प्रजापती जगति

यौ देहनिर्माणयौवनदानदक्षौ ।

एको घटयति प्रथमं कुमरीणामङ्ग-

मुत्कीर्य प्रकटयति पुनर्द्वितीयः ॥

अत्रोत्कीर्य प्रकटयतीत्यनेन निर्माणकर्तृचतुर्मुखापेक्षया कामस्याधिक्यमभिव्यज्यते ।
तथा च यौवनेऽमनोज्जस्यापि सौभाग्यवृद्धिर्भवतीति भावः ।

८२

काव्यमाला ।

तेण अ ।

रणिअवलअकञ्चीणेउरावासलच्छी
 मरगअमणिमाला गोरिआ हारलढी ।
 हिअअहरणमन्तं जोव्वणं कामिणीणं
 जअदि मअणकण्डं छट्ठअं वड्ढअं अ ॥ १८ ॥

तहा अ ।

अङ्गं लावणपुण्णं सवणपरिसरे लोअणा हारतारा
 वच्छं थोरत्थणिछं तिवलिवलइअं मुट्ठिगेह्वं अ मज्झं ।
 चक्काआरो णिअम्बो तरुणिमसमए किं णु अण्णेण कज्जं
 पञ्चेहिं जेव्व बाला मअणजअमहावैजअन्तीअ होन्ति ॥ १९ ॥
 (नेपथ्ये ।)

सहि कुरङ्गिए, इमिणा सिसिरोवआरेण णलिणिव्व कामं किलिम्मामि ।

तेन च ।

रणितवलयकाञ्चीनूपुरावासलक्ष्मी-
 र्मरकतमणिमाला गैरिका हारयष्टिः ।
 हृदयहरणमन्त्रं यौवनं कामिनीनां
 जयति मदनकाण्डः पष्ठको बलिष्ठश्च ॥

जयतीति सर्वत्र काञ्च्यादावन्वेति । न च काञ्च्यादीनां बहुत्वान्मदनकाण्डः षष्ठको-
 ऽयमित्येतदनन्वयि स्यादिति वाच्यम् । सर्वसमुदाये षष्ठमदनकाण्डत्वविधाने दोषाभावात् ।
 अथवा यौवनविशेषणम् । बलिष्ठजयतिपदाभ्यां चान्यकाण्डापेक्षयास्य व्यतिरेको ध्व-
 न्यते । यतो बलिष्ठोऽत एव जयतीति हेतुहेतुमद्भावेनान्वयः । अन्योऽपि यो बलिष्ठः स
 जयतीत्येतदुचितमेवेति भावः ।

तथा च ।

अङ्गं लावण्यपूर्णं श्रवणपरिसरे लोचने हारतारे
 वक्षः स्थूलस्तनं त्रिवलिवलयितं मुष्टिग्राह्यं च मध्यम् ।
 चक्काकारो नितम्बस्तरुणिमसमये किं न्वन्येन कार्यं
 पञ्चभिरेव बाला मदनजयमहावैजयन्त्यो भवन्ति ॥

हारे हरणशीले तारे ययोस्ते ।

३ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

८३

विस व्व विसकन्दली विसहर व्व हारच्छडा
वअस्समिव अत्तणो किरइ तालविन्ताणिलो ।

तहा अ करणिग्गअं जलइ जन्तधाराजलं
ण चन्दनमहोसहं हरइ देहदाहं अ मे ॥ २० ॥

विदूषकः— सुदं पिअवअस्सेण । भरिआ कण्णा पीऊसगण्डूसेहिं ।
ता किं अज्जवि उपेक्खीअदि षण्णम्मणेण किलिमन्ती मुणालिआ, गाढ-
कडूणदुःसहेण सलिलेण सिञ्चिज्जन्ती केलिकुङ्कुमत्थली, छम्मासिमोत्ति-
आणं झडित्ति फुडन्ती एक्कावलिआ, गण्ठिवण्णकेआलिआ लुण्ठिज्जन्ती
गन्धहरिणेण । ता सच्चं दे सिविणअं संपण्णं । एहि, पविसम्ह । उट्ठिज्जदु
मअरद्धअपताआ । पअट्ठदु कण्ठकुहरम्मि पच्चमहुंकाराणां रिञ्छोली । थ-
क्कन्तु बाहप्पवाहा । मन्थरिज्जन्तु णीसासप्पसरा । लहदु लावण्यं पुण णव-
भावं । ता एहि, खिडक्किआदुआरेण पविसम्ह ।

(इति प्रविशतः ।)

(नेपथ्ये ।)

सखि कुरङ्गिके, अनेन शिशिरोपचारेण नलिनीव कामं क्लाम्यामि ।

शिशिरोपचारः, शीतलोपचारः, शिशिरतुंसमीपागमनं च ।

विषमिव विसकन्दली विषधर इव हारच्छटा

वयस्यमिवात्मनः किरति तालवृन्तानिलः ।

तथा च करनिर्गतं ज्वलति यन्त्रधाराजलं

न चन्दनमहौषधं हरति देहदाहं च मे ॥

तालवृन्तानिल आत्मनो वयस्यं सखायं शिखिनमिव किरतीत्यर्थः ।

विदूषकः—

श्रुतं प्रियवयस्येन । भृतौ कर्णौ पीयूषगण्डूषैः । तत्किमद्याप्युपेक्ष्यते घ-
नघर्मेण क्लाम्यन्ती मृणालिका, गाढक्थितदुःसहेन सलिलेन सिच्यमाना
केलिकुङ्कुमस्थली, षण्मासिकमौक्तिकानां झटिति स्फुटन्त्येकावली, ग्रन्थिप-
र्णकेदारिका लुण्ठ्यमाना गन्धहरिणेन । तत्सत्यं ते स्वप्नं संपन्नम् । एहि, प्र-
विशावः । उत्थाप्यतां मकरध्वजपताका । प्रवर्ततां कण्ठकुहरे पच्चमहुंकाराणां
रचना । स्तोकीक्रियन्तां बाणप्रवाहाः । मन्थरीक्रियन्तां निःश्वासप्रसराः ।
लभतां लावण्यं पुनर्नवभावम् । तदेहि, खिडक्किआद्वारेण प्रविशावः ।

८४

काव्यमाला ।

(ततः प्रविशति नायिका कुरङ्गिका च ।)

नायिका— (ससाध्वसं स्वगतम् ।) अम्मो, किं एसो सहसा गअणङ्ग-
णादो अवइण्णो पुण्णिमाहरिणङ्को । किं वा तुट्ठेण णीलकण्ठेण णिअदेहं
लम्भिदो मणोहओ । किं वा हिअअस्स दुज्जणो णअणाणं सज्जणो जणो मं
संभावेदि । (प्रकाशम् ।) सहि कुरङ्गिए, इन्द्रजालं विअ पेक्खामि ।

विदूषकः—(राजानं हस्ते गृहीत्वा ।) भोदि, सच्चं इन्द्रजालं संपण्णं ।

(नायिका लज्जते ।)

कुरङ्गिका—सहि कप्पूरमज्जरि, अब्भुट्ठाणेण संभावेहि भट्टारअं ।

(नायिका उत्थातुमिच्छति ।)

राजा—(हस्तेन गृहीत्वा ।)

उट्ठिऊण थणभारभङ्गुरं मा मिअङ्कमुहि भज्ज मज्जअं ।

तुज्ज ईरिसणिवेसदंसणे लोअणाण मअणो पसीददु ॥ २१ ॥

अवि अ ।

जिण्णा पुरो ण हरिदा दलिआ हलिदा

रोसाणिअं ण कणकं ण च चम्पआई ।

नायिका—

अम्मो, किमेष सहसा गगनाङ्गनादवतीर्णः पूर्णिमाहरिणाङ्कः । किं वा तु-
ष्टेन नीलकण्ठेन निजदेहं लम्भितो मनोभवः । किं वा हृदयस्य दुर्जनो नय-
नानां सज्जनो जनो मां संभावयति । सखि कुरङ्गिके, इन्द्रजालमिव पश्यामि ।

तुष्टेन रत्यादिस्तुत्या तुष्टेनेत्यर्थः । 'किं वारुष्टेन' इति पाठेऽरुष्टेनेत्यकारप्रक्षेपः ।
तथापि रत्यादिस्तुत्या रोपरहितेनेत्यर्थः । अथवा नाकारप्रक्षेपः । किं तु रुष्टेन क्रुद्धेन
नीलकण्ठेन पुनः शरीरमुत्पाद्य पुनर्दाहेनाधिकतरपोडादानाय पुनः स्वदेहं प्रापितो मनो-
भव इत्यर्थः ।

विदूषकः—

भवति, सत्यमिन्द्रजालं संपन्नम् ।

कुरङ्गिका—

सखि कर्पूरमज्जरि, अभ्युत्थानेन संभावय भट्टारकम् ।

राजा—

उत्थाय स्तनभारभङ्गुरं मा मृगाङ्कमुखि भज्जय मध्यम् ।

तवेदशनिवेशदर्शनाल्लोचनयोर्भदनः प्रसीदतु ॥

३ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

८९

ताइं सुवण्णकुसुमेहिं विलोअणाइं

अच्चेमि जेहिं हरिणच्छि तुमंसि दिट्ठा ॥ २२ ॥

विदूषकः—गढभधरवासेण सेअसलिलसित्तगत्ता संभूदा तत्थभोदी कप्पूरमञ्जरी । ता इमं सिचअञ्चलेण वीजइस्सं दाव । (तथा कुर्वन् ।) हा हा कथं वरिछपवणेण णिव्वणो पदीवो । (विचिन्त्य स्वगतम् ।) भोदु । ली-लोअणां जेव्व गच्छह्म । (प्रकाशम् ।) भो, अन्धआरणच्चिदं वट्ठादि । ता णिकामह्म सुरङ्गामुहेण जेव्व पमदुअणां दाव ।

(सर्वे निष्क्रमणं नाटयन्ति ।)

राजा—(कर्पूरमञ्जरीं करे धृत्वा ।)

मज्झ हत्थठिदपाणिपल्लवा ईस संचरणबन्धुरा भव ।

जं चिराय कलहंसमण्डली भोदु केलिगमणम्मि दुढभगा ॥ २३ ॥

(स्पर्शसुखमभिनीय ।)

जे णवस्स तिउसस्स कण्ठआ जे कदम्बमउलस्स केसरा ।

अज्ज तुज्ज करफंससङ्गिणो ते हुअन्ति मह अङ्गणिज्जिदा ॥ २४ ॥

आपि च ।

यस्याः पुरो न हरिता दलिता हरिद्रा

उज्ज्वलीकृतं न कनकं न च चम्पकानि ।

तानि सुवर्णकुसुमैर्विलोचने

अर्चयामि याभ्यां हरिणाक्षि त्वमसि दृष्टा ।

विदूषकः—

गर्भगृहवासेन स्वेदसलिलसित्तगात्रा संभूता तत्रभवती कर्पूरमञ्जरी । त-दिमां सिचयाञ्चलेन वीजयिष्यामि तावत् । हा हा कथं वस्त्राञ्चलपवनेन नि-र्वाणः प्रदीपः । भवतु । लीलोद्यानमेव गच्छामः । भोः, अन्धकारनृत्यं वर्तते । तन्निष्क्रमामः सुरङ्गामुखेनैव प्रमदोद्यानं तावत् ।

राजा—

मम हस्तस्थितपाणिपल्लवा ईषत्संचरणबन्धुरा भव ।

यच्चिराय कलहंसमण्डली भवतु केलिगमने दुर्भगा ॥

८६

काव्यमाला ।

(नेपथ्ये ।)

वैतालिकः—सुहणिबन्धणो होदु देवस्स चन्दुजोओ ।

भूगोले तिमिराणुबन्धमलिणे भूमिरुहे व्व ढिदे

संजादा णवभुजपिञ्जरमुही जोह्वाअ पुव्वा दिसा ।

मुञ्चन्तो मुचुकुन्दकेसरसिरीसोहाणुआरे करे

चन्दो पेक्ख कलाक्रमेण अ गदो संपुण्णबिम्बत्तणम् ॥ २९ ॥

अवि अ ।

अकुङ्कुममचन्दणं दहदिहावहूमण्डणं

अकङ्कणमकुण्डलं भुअणमण्डलीभूषणम् ।

असोषणममोहनं मअरलञ्छणस्साउहं

मिअङ्गकिरणावली णहअलम्भि पुञ्जिज्जइ ॥ २९ ॥

ये नवस्य त्रपुसस्य कण्टका ये कदम्बमुकुलस्य केसराः ।

अद्य तव करस्पर्शसङ्गिनस्ते भवन्ति ममाङ्गनिर्जिताः ॥

कार्ये कारणवदुपचाराद्देहजन्यरोमाञ्चनिर्जिता इत्यर्थः ।

वैतालिकः—

सुखनिबन्धनो भवतु देवस्य चन्द्रोदयोतः ।

भूगोले तिमिरानुबन्धमलिने भूमिरुह इव स्थिते

संजाता नवभूर्जपिञ्जरमुखी ज्योत्स्नया पूर्वा दिशा ।

मुञ्चन्मुचुकुन्दकेसरश्रीशोभानुकारान्करां-

श्चन्द्रः पश्य कलाक्रमेण च गतः संपूर्णविम्बत्वम् ॥

तिमिरस्यानुबन्धस्तेन मलिने भूगोले भूमिरुह इव स्थिते । चन्द्रोदयानन्तरं यथा वृक्षमात्रमेव नीलमीक्ष्यते तथा इयामे भूगोले स्थिते सतीत्यर्थः । 'भूमीधरे' इति वा पाठः ।

तत्र भूमिगृहे इत्यर्थः । एककलाद्विकलाद्युदयक्रमेणेति कलाक्रमेणेत्यस्यार्थः ।

अपि च ।

अकुङ्कुममचन्दनं दशदिशावधूमण्डनं

अकङ्कणमकुण्डलं भुवनमण्डलीभूषणम् ।

अशोषणममोहनं मकरलञ्छनस्यायुधं

मृगाङ्गकिरणावली नभस्तले पुञ्जीभवति ॥

३ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

८७.

विदूषकः—भो, कणअचण्डेण वणिणदा चन्दुज्जोअलच्छी । ता संपदं
माणिककचण्डस्सावसरो ।

(नेपथ्ये ।)

द्वितीयो वैतालिकः—

दज्झन्तागुरुधूपवट्टिकलिआ दीअन्तदीउज्जला

लम्बिज्जन्तविचित्तमोत्तिअलदा मुज्झन्तपारावदा ।

सज्जिज्जन्तमणोज्जेकलिसअणा जप्पन्तदूर्इसआ

सज्जुच्छङ्गवलन्तमाणिणिजणा वट्टन्ति लीलाधरा ॥ २७ ॥

अवि अ ।

देन्ता कप्पूरपूरच्छुरणमिव दिसासुन्दराण मुहेसु

स्लक्खं जोह्मं किरन्तो भुअणजणमणाणन्दणं चन्दणं व्व ।

जिणं कंदप्पकन्दं तिहुअणकलणाकन्दलिछं कुणन्तो

जादा एणङ्गपादा सअलजलहरम्मुकधाराणुआरा ॥ २८ ॥

अकुङ्कुममित्यनेन नवोद्भूतायास्तस्याः पीतत्वं ध्वन्यते । अचन्दनमित्यनेन चन्दनाधि-
कशातलता द्योत्यते । दशशब्देन चैकवधूमात्रशोभाकरमण्डनान्तरवैलक्षण्यं द्योत्यते । अ-
कङ्कुममित्यादिना भूषणान्तरवैचित्र्यमस्या अभिव्यज्यते । अशोषणमित्यादिनायुधवैल-
क्षण्यं चास्या द्योत्यते ।

विदूषकः—

भोः, कनकचण्डेन वणिता चन्द्रोदयोतलक्ष्मीः । तत्संप्रतं माणिक्यचण्ड-
स्यावसरः ।

द्वितीयो वैतालिकः—

दह्यमानागुरुधूपवर्तिकलिका दीयमानदीपोज्ज्वला

लम्ब्यमानविचित्र्यमौक्तिकलता मुच्यमानपारावताः ।

सज्जीक्रियमाणमनोज्जेकलिसयना जल्पदूतीशताः

शय्योत्सङ्गवलन्मानिनीजना वर्तन्ते लीलागृहाः ।

दह्यमाना अगुरुधूपवर्त्य एव कलिका येषु । यद्वा दह्यमानेत्यादि उज्ज्वला इत्यन्त-
मेकं पदम् । तदा दह्यमानागुरुधूपाश्च ते वर्तिकलिकाभिर्दीयमानदीपोज्ज्वलाश्चेत्यर्थः ।
अथवा दह्यमानागुरुधूपयुक्तवर्तिकलिकाभिरेव दीयमानदीपोज्ज्वला इत्यर्थः । तदा शो-
भाधिक्यं व्यज्यते ।

८८

काव्यमाला ।

विदूषकः—

दिसवहुतंसो णहसरहंसो ।

णिहुअणकन्दो पसरइ चन्दो ॥ २९ ॥

कुरङ्गिका—

ससहररइअमरट्टो माणिणिमाणघरट्टो ।

णवचम्पअकोदण्डो मअणो जअइ पअण्डो ॥ ३० ॥

(कर्पूरमञ्जरीं प्रति ।) पिअसहि, तुए कदं चन्दवण्णणं महाराअस्स पुरदो प-
डिस्सं ।

(कर्पूरमञ्जरी लज्जते । कुरङ्गिका पठति ।)

मण्डले ससहरस्स गोरए दन्तपञ्जरविलासचोरए ।

भादि लञ्छणमिओ फुरन्तओ केलिकोइलतुलं धरन्तओ ॥ ३१ ॥

अपि च ।

ददतः कर्पूरपूरच्छुरणामिव दिशासुन्दरीणां मुखेषु

श्लक्ष्णां ज्योत्स्नां किरन्तो भुवनजनमनआनन्दनं चन्दनमिव ।

जीर्णं कंदर्पकन्दं त्रिभुवनकलनाकन्दलितं कुर्वन्तो

जाता एणाङ्गपादाः सजलजलधरोन्मुक्तधारानुकाराः ॥

श्लक्ष्णां कोमलां ज्योत्स्नां किरन्त इति संबन्धः । तादृशास्ते कीदृशा इव कर्पूरपूर-
च्छुरणं ददत इवेति विशिष्टवैशिष्ट्यन्यायेन संबन्धः । दिशासुन्दरीणामित्युभयत्र संब-
ध्यते । त्रिभुवनेति । विनाकामं कस्यापि सत्त्वेभावात् । कन्दलयन्तः पल्लवयन्तः ।
इत्यनेन कामिनां कामातिशयजनकत्वं किरणानां व्यङ्ग्यम् । जलधरोन्मुक्तधारासाम्येन
मेघाद्यप्रतिहतत्वं तेषु द्योत्यते ।

विदूषकः—

दिग्बधूत्तंसो नभःसरोहंसः ।

निधुवनकन्दः प्रसरति चन्द्रः ॥

हंस इत्यनेन धवलिमातिशयो द्योत्यते ।

कुरङ्गिका—

शशधररचितगर्वो मानिनीमानघरट्टः ।

नवचम्पककोदण्डो मदनो जयति प्रचण्डः ॥

घरट्टः पेषणकर्ता ।

प्रियसखि, त्वया कृतं चन्द्रवर्णनं महाराजस्य पुरतः पठिष्यामि ।

३ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

८९

राजा—अहो कर्पूरमञ्जरीए अहिणवत्थदंसणं, रमणीओ सद्दो, उत्तिविचित्तदा, रसणिस्सन्दो अ । (तां प्रति ।)

मा कहिं पि वअणेण विव्वमो होउ इत्ति तुह णूणमिन्दुणा ।

लज्जणच्छलमसीविसेसओ पेक्ख विम्बफलए णिए किदो ॥ ३२ ॥

किं च ।

पण्डुरेण जइ रज्जए मुहं कोमलज्झि खडिआरसेण दे ।

दिज्जए उण कपोलकज्जलं ता लहेदि ससिणो विडम्बणं ॥ ३३ ॥

(चन्द्रमुद्दिश्य ।)

मुक्कसङ्क हरिणङ्क किं तुमं सुन्दरीपरिसरेण हिण्डसि ।

गौरगण्डपरिपण्डुरत्तणं पेच्छ दिण्णममुणा मुहेण दे ॥ ३४ ॥

मण्डले शशधरस्य गौरे दन्तपञ्जरविलासचौरे ।

भाति लाञ्छनमृगः स्फुरन्केलिकोकिलतुलं धारयन् ॥

राजा—

अहो कर्पूरमञ्जर्या अभिनवार्थदर्शनम्, रमणीयः शब्दः, उक्तिविचित्रता, रसनिःष्पन्द्श्च ।

मा कथमपि वदनेन विव्वमो भवत्विति तव नूनमिन्दुना ।

लाञ्छनच्छलमपीविशेषकः पश्य विम्बफले निजे कृतः ॥

किं च ।

पाण्डुरेण यदि रज्यते मुखं कोमलाङ्गि खटिकारसेन ते ।

दीयते पुनः कपोलकज्जलं तदा लभते शशिनो विडम्बनम् ॥

मुक्तशङ्क हरिणाङ्क किं त्वं सुन्दरीपरिसरेण हिण्डसे ।

गौरगण्डपरिपाण्डुरत्वं पश्य दत्तममुना मुखेन ते ॥

अनेन सुन्दरीमुखेन ते तुभ्यं गौरगण्डपरिपाण्डुरत्वं दत्तमिति त्वमेव पश्येति वाक्यार्थः कर्म । तादृशसुन्दरीसविधे त्वं किं कुतो न परिभ्रमसि । अत्यनुचितं करोषीति भावः । अत एव साम्प्रियायं संवोधनमाह—मुक्तशङ्केति । एतादृशं वस्तु यतः प्राप्तं तत्र भक्तिर्नास्तीति किमुच्यते, शङ्कापि लोकलज्जापि ते नास्तीति महदाश्चर्यमिति भावः । यद्वा यदेकदेशमुखैकदेशेनापि तवैतावद्वत् तन्निकटान्तरात् विशेषान्तरप्राप्तिरपि संभाव्यते । तदपि त्वं नाचरसीति महानञ्जस्त्वमिति भावः ।

९०

काव्यमाला ।

(नेपथ्ये महान्कलकलः । सर्वे आकर्णयन्ति ।)

राजा—किं-उण एस कोलाहलो ।

कर्पूरमञ्जरी—(सताध्वसम् ।) पिअसहि, एदमवगमिअ आअच्छ ।

(कुरङ्गिका निष्क्रम्य प्रविशति ।)

विदूषकः—देवीए पिअवअस्सस्स वञ्चना किदेत्ति त्केमि ।

कुरङ्गिका—पिअसहि, भट्टारअस्स वञ्चणं कदुअ तुए सह संगमं जाणिअ आअच्छदि देवी । तेण कुज्जवामणकिरातवारिसवरसोविदह्छाणं एस हलहहो ।

कर्पूरमञ्जरी—(सभयम् ।) ता मं पेसदु महाराओ जेणाहमिमिणा सुरङ्गामुहेण जेव्व पविसिअ रक्खाघरअं गच्छेमि । जह देवी महाराएण सह संगमं ण जाणादि ।

(इति निष्क्रान्ताः सर्वे ।)

इति तृतीयं जवनिकान्तरम् ।

राजा—

किं पुनरेष कोलाहलः ।

कर्पूरमञ्जरी—

प्रियसखि, एतदवगम्यागच्छ ।

एतत्कलकलविषयवस्तु ।

विदूषकः—

देव्या प्रियवयस्यस्य वञ्चना कृतेति तर्कयामि ।

कुरङ्गिका—

प्रियसखि, भट्टारकस्य वञ्चनां कृत्वा त्वया सह संगमं ज्ञात्वागच्छति देवी ।

तेन कुज्जवामनकिरातवर्षवरसौविदह्छानामेष कोलाहलः ।

कर्पूरमञ्जरी—

तन्मां प्रेषयतु महाराजो येनाहमनेन सुरङ्गामुखेनैव प्रविश्य रक्षागृहकं गच्छामि । यथा देवी महाराजेन सह संगमं न जानाति ।

इति श्रीमद्विद्वद्वन्दितारविन्दसुन्दरपदद्वन्द्वकुन्दप्रतिमयशःप्रकरप्रखरकठोर-

किरणकरप्रभप्रतिभप्रभाकरभट्टात्मजवासुदेवविरचिते कर्पूरमञ्जरी-

प्रकाशे तृतीयं जवनिकान्तरं समाप्तम् ।

४ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

९१

चतुर्थं जवनिकान्तरम् ।

(ततः प्रविशति राजा विदूषकश्च ।)

राजा—अहो, गाढारो गिहो, पवणो अ पअण्डो । ता कधं णु सहिदव्वो । जदो ।

इह कुसुमसरेक्कगोअराणं इदमुभअं वि सुदुःसहं ति मण्णे ।

जरठरइकरालिदो अ कालो तह अ जणेण पिएण विप्पलम्भो ॥ १॥

विदूषकः—एक्के दाव मम्मह वाहणिज्जा, अण्णे दाव सोसणिज्जा । अहारिसो उण जणो न कामस्स वाहणिज्जो ण तावस्स सोसणिज्जो ।

(नेपथ्ये ।)

ता किं ण खु दे मूलुप्पाडिअचूडिआविअलं सीसं करिस्से ।

राजा—(विहस्य ।) वअस्स, लीलावणसच्छन्दचारिणा केलिसुएण किं भणिदं ।

विदूषकः—(सक्रोधम् ।) आ दासीए उच्च, सूलाअरणजोग्गोऽसि ।

राजा—

अहो गाढतरो ग्रीष्मः, पवनश्च प्रचण्डः । तत्कथं नु सोढव्यः । यतः ।

इह कुसुमशरैकगोचराणामिदमुभयमपि सुदुःसहमिति मन्ये ।

जरठरविकरालितश्च कालस्तथा च जनेन प्रियेण विप्रलम्भः ॥

विदूषकः—

एके तावन्मदनस्य बाधनीयाः, अन्ये तावच्छोषणीयाः । अस्मादृशः पुनर्जनो न कामस्य बाधनीयो न तापस्य शोषणीयः ।

नेपथ्ये—

तत्किं न खलु ते मूलोत्पाटितचूलिकाविकलं शीर्षं करिष्ये ।

राजा—

वयस्य, लीलावनस्वच्छन्दचारिणा केलिशुकेन किं भणितम् ।

विदूषकः—

आः दास्याः पुत्र, शूलाकरणयोग्योऽसि ।

९२

काव्यमाला ।

(नेपथ्ये ।)

सर्वं तुह्यारिसाहितो संभाविज्जदि, जइ मे ण होन्ति पक्खावलीओ ।

राजा—(विलोक्य ।) कहं उड्डीणो जेव्व । (विदूषकं प्रति ।)

णिसा तलिनवित्थरा तह दिणेषु वडुत्तणं

ससी लहदि खण्डणं तह अ चण्डविम्बो रई ।

णिदाहदिअसेसु विप्फुरदि जस्स एवं क्रमो

कहं ण स विही तदो खुरसिहाइं खण्डिज्जदि ॥ २ ॥

किं च णिउणं सेवणिज्जो जइ सुहसंगमो भोदि । जदो ।

मज्झण्णे सिरिखण्डपङ्ककलणा आ संझमोछंसुअं

लीलामज्जनमा पदोससमअं साअं सुरा सीअला ।

गिम्हे पच्छिमजामिणीणिहुवणं जं किं पि पञ्चेषुणो

एदे पञ्च सिलीमुहा विजइणो सेसा सरा जज्जरा ॥ ३ ॥

नेपथ्ये—

सर्वं युष्मादृशेभ्यः संभाव्यते, यदि मे न भवन्ति पक्षावत्यः ।

राजा—

कथमुड्डीन एव ।

निशास्तलिनविस्तरास्तथा दिनेषु वृद्धत्वं

शशी लभते खण्डनं तथा च चण्डविम्बो रविः ।

निदाघदिवसेषु विस्फुरति यस्यैवं क्रमः

कथं न स विधिस्ततः क्षुरशिखाभिः खण्ड्यते ॥

किं च निपुणं सेवनीयो यदि शुभसंगमो भवति ।

शुभः संगमो यस्य । तादृशत्वं च स्त्रीयुक्तपुमांसं प्रत्येवेति भावः । शुभः संगमो यस्मिन्निति वा ।

यतः ।

मध्याह्ने श्रीखण्डपङ्ककलणा आ संध्यमाद्रांशुकं

लीलामज्जनमा प्रदोषसमयं सायं सुरा शीतला ।

ग्रीष्मे पश्चिमयामिनीनिधुवनं यत्किमपि पञ्चेषो-

रेते पञ्च शिलीमुखा विजयिनः शेषाः शरा जर्जराः ॥

४ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

९३

विदूषकः—मा एवं भण ।

पण्डुच्छविच्छुरिदणाअलदादलाणं

साहारतेछपरिपेसलपोफलाणं ।

कप्पूरपंसुपरिवासिदचन्दणाणं

भदं णिदाहदिअसाणं वअस्स भोदु ॥ ४ ॥

राजा—एदं पुण एत्थ रमणिज्जं ।

सपञ्चमतरङ्गिणो सवणसीअला वेणुणो

समं सिसिरवारिणा वअणसीअला वारुणी ।

सचन्दणवणत्थणी सअणसीअला कामिणी

णिदाहदिअसोसहं सहअसीअलं कस्सवि ॥ ५ ॥

ननु कंदर्पस्य पञ्चाधिकानां शराणामेवाभावात्कथं शेषाः शरा जर्जरा इत्युक्तमिति चेन्न, कार्यक्षमपञ्चशरवत्तामात्रादेव पञ्चशरत्वव्यवहारोपपत्तावतिरिक्तशराभावकल्पने मानाभाव इत्यभिप्रायात् । यद्वा पञ्चैवेषवो मदनस्य तथापि कालभेदेनान्यानन्यानुपादत्त इति पूर्वस्वीकृतेषु जर्जरता युक्तैवेति न कोऽपि दोषः ।

विदूषकः—

मा एवं भण ।

पाण्डुच्छविच्छुरितनागलतादलानां

सहकारतैलपरिपेशलपूगफलानाम् ।

कर्पूरपांसुपरिवासितचन्दनानां

भद्रं निदाघदिवसानां वयस्य भवतु ॥

पाण्डुच्छवीत्यादि हेतुगर्भविशेषणानि । तथा च यत एत एतादृशा अत एषां भद्रं भवत्वित्यर्थः ।

राजा—

इदं पुनरत्र रमणीयम् ।

सपञ्चमतरङ्गिणः श्रवणशीतला वेणवः

समं शिशिरवारिणा वदनशीतला वारुणी ।

सचन्दनघनस्तनी शयनशीतला कामिनी

निदाघदिवसौषधं सहजशीतलं कस्यापि ॥

९४

काव्यमाला ।

अवि अ ।

लीलुत्तंसो सिरीसं सिहिणपरिसरे सिन्दुवाराणं हारो
अङ्गे ओल्लं वरिळं रमणपणइणी मेहला उप्पलेहिं ।

दोसुं दोकन्दलीसुं णवबिसवलआ कामवेज्जो मणोज्जो
तावातङ्कक्खमाणं महुसमअगदे एस वेसोऽबलाणं ॥ ६ ॥

विदूषकः—अहं उण भणामि—

मज्झणलहूघणचन्दनपङ्किलाणं
साअं णिसेविदणिरन्तरमज्जणाणं ।
सामासु वीअणअवारिकणुक्खिदाणं
दासत्तणं कुणइ पच्चसरोऽबलाणं ॥ ७ ॥

राजा—(स्मरणमभिनीय ।)

पच्चङ्गं णवरूअभङ्गिघडणा रम्मे जणे संगमो
जाणं ताण खणं व्व झत्ति दिअहा वट्टन्ति दीहा अपि ।

कस्यापीत्यपिर्वार्थः । शीतलं यद्वस्तु तन्निदाघदिवसौषधम् । तापशमनायेति
शेषः । कस्य वा न भवति । अपि तु सर्वस्यापि भवतीति काकुः ।

अपि च ।

लीलुत्तंसः शिरीषं स्तनपरिसरे सिन्दुवाराणां हारः

अङ्गे आर्द्रं वस्त्रं रमणप्रणयिनी मेखलोत्पलैः ।

द्वयोर्दोःकन्दल्योर्नवबिसवलया कामवैद्यो मनोज्ञ-

स्तापातङ्कक्षमाणां मधुसमये गते एष वेषोऽबलानाम् ॥

तापसंबन्धिन्यातङ्के क्षमाः समर्थाः । तद्युक्ता इति यावत् । अबलानां कामिनी-
नाम्, बलरहितानां च ।

विदूषकः—

अहं पुनर्भणामि—

मध्याह्नक्षक्षणघनचन्दनपङ्किलानां
सायं निषेवितनिरन्तरमज्जनानाम् ।
श्यामासु व्यजनजवारिकणोक्षितानां
दासत्वं करोति पच्चशरोऽबलानाम् ॥

४ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

९९

जाणं ते अ मणम्मि देन्ति ण रइं चित्तस्स संदाविणो

ताणं जान्ति जअम्मि दीहरतमा मासोवमा वासरा ॥ ८ ॥

(विदूषकं प्रति ।) वअस्स, अत्थि तग्गदा कावि वत्ता ।

विदूषकः—अत्थि । सुणादु पिअवअस्सो । कधेमि सुहासिदं दे । जदो पहुदि कप्पूरमञ्जरी रक्खाभवणादो सुरङ्गादुआरे देवीए दिट्ठा तदो पहुदि तं सुरङ्गादुआरं देवीए बहलसिलासंचएण णीरन्धं कदुअ पिहिदं । अणङ्गसेणा कलिङ्गसेणा कामसेणा वसन्तसेणा विभ्रमसेणेति पञ्च सेणाणामधेआओ चामरधारणीओ फारप्फुरक्किदकरवालहत्थपाइक्कसहस्सेण सह कारामन्दिरस्स रक्खाणिमित्तं पुव्वदिसि णिउत्ताओ ।

अणङ्गलेहा चित्तलेहा चन्दलेहा मिअङ्गलेहा विभ्रमलेहेत्ति लेहाणामधेआओ पञ्च सैरन्धीओ पुङ्खित्तिलीमुहधनुहत्थेण णिविडणिबद्धतूणीरदुद्धरेण धानुक्कसहस्सेण समं दक्खिणाए दिसाए णिवेसिदाओ ।

राजा—

प्रत्यङ्गं नवरूपभङ्गिघटना रम्ये जने संगमो

येषां तेषां क्षणमिव झटिति दिवसा वर्तन्ते दीर्घा अपि ।

येषां ते च मनसि ददति न रतिं चित्तस्य संतापिन-

स्तेषां यान्ति जगन्ति दीर्घतमा मासोपमा वासराः ॥

वयस्य, अस्ति तद्रता कापि वार्ता ।

विदूषकः—

अस्ति । शृणोतु प्रियवयस्यः । कथयामि सुभाषितं ते । यतः प्रभृति कर्पूरमञ्जरी रक्षाभवनात्सुरङ्गाद्वारे देव्या दृष्टा ततः प्रभृति तत्सुरङ्गाद्वारं देव्या बहुलशिलासंचयेन नीरन्ध्रं कृत्वा पिहितम् । अनङ्गसेना कलिङ्गसेना कामसेना वसन्तसेना विभ्रमसेनेति पञ्च सेनानामधेयाश्चामरधारिण्यः स्फारस्फुरत्करवालहस्तपदातिसहस्त्रेण सह कारामन्दिरस्य रक्षानिमित्तं पूर्वदिशि नियुक्ताः ।

अनङ्गलेखा चित्रलेखा चन्द्रलेखा मृगाङ्गलेखा विभ्रमलेखेति लेखानामधेयाः पञ्च सैरन्ध्यः पुङ्खित्तिलीमुखधनुर्हस्तेन निविडनिबद्धतूणीरदुद्धरेण धानुक्कसहस्त्रेण समं दक्षिणस्यां दिशि निवेशिताः ।

९६

काव्यमाला ।

कुन्दमाला चन्दणमाला कुवलयमाला कञ्चनमाला वज्रमाला मङ्गलमाला माणिक्यमालेति सप्त मालेतिनामधेया नवनिशितकुन्तहस्तपदातिसहस्रेण समं ताम्बूलकरङ्गवाहिणीओ पच्छिमाए दिसाए णिवेसिदाओ ।

अणङ्गकेली पुष्करकेली कंदप्पकली सुन्दरकेली कन्दोटकेलीति पञ्च केलीतिनामधेयाओ मज्जनकारिणीओ फलअखग्गकम्पविदुरिद्धेण पाइक्सहस्सेण समं उत्तरदिसाए आणत्ताओ ।

ताणं वि उण उवरि मदिरावदी केलिवदी कल्लोलवदी तरङ्गवदी अणङ्गवदीति पञ्च वदीतिनामधेयाओ परिचारिकाकुमारीओ कणअचित्तदण्डहत्थाओ सुहासिअपाटिआओ बन्दीणामधेयाओ सेणाए अद्धक्खीकदाओत्ति ।

राजा—अहो देवीए सामग्गी अन्तेउरोचिदा ।

विदूषकः—भो वअस्स, एसा देवीए सारङ्गिआणाम सही किं पि णिवेदिदुं पेसिदा ।

कुन्दमाला चन्दनमाला कुवलयमाला काञ्चनमाला वज्रमाला मङ्गलमाला माणिक्यमालेति सप्त मालेतिनामधेया नवनिशितकुन्तहस्तपदातिसहस्रेण समं ताम्बूलकरङ्गवाहिन्यः पश्चिमदिशि निवेशिताः ।

अनङ्गकेलिः पुष्करकेलिः कंदर्पकेलिः सुन्दरकेलिः उत्पलकेलिरिति पञ्च केलीतिनामधेया मज्जनकारिण्यः फलकखङ्गकम्पभीषणेन पदातिसहस्रेण सम-मुत्तरदिश्याज्ञप्ताः ।

तासामपि पुनरुपरि मदिरावती केलिवती कल्लोलवती तरङ्गवती अनङ्गवतीति पञ्च वतीतिनामधेयाः परिचारिकाकुमार्यः कनकाचित्रदण्डहस्ताः सुभाषितपाठिका बन्दीनामधेयाः सेनाया अध्यक्षीकृता इति ।

राजा—

अहो देव्याः सामग्र्यन्तःपुरोचिताः ।

विदूषकः—

भो वयस्य, एषा देव्या सारङ्गिकानाम सखी किमपि निवेदितुं प्रेषिता ।

४ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

९७

(ततः प्रविशति सारङ्गिका ।)

सारङ्गिका—जअदु जअदु भट्टा । देव, देवी विण्णवेदि—अज्ज चतु-
त्थादिअहे भविअवडसाइत्तीमहूसवोवअरणाइं केलिविमाणप्पसादमारुहिअ
पेक्खिदव्वाइं त्ति ।

राजा—जं देवी आणवेदि ।

(चेटी निष्क्रान्ता । उभौ प्रासादाधिरोहणं नाटयतः ।)

(ततः प्रविशति चर्चरी ।)

विदूषकः—

मोत्ताहलिछाहरणुच्चआओ लासावसाने चलिअंसुआओ ।

सिञ्चन्ति अण्णोण्णमिमीअ पेक्ख जन्ताजलेहिं मणिभाजनेहिं ॥ ९ ॥

इदो अ ।

परिठभमन्तीअ विचित्तबन्धं इमाइ दोसोलह णच्चणीओ ।

खेलन्ति तालाणुगदप्पदाओ तुहङ्गणे दीसइ दण्डरासो ॥ १० ॥

समांससीसा समबाहुहत्था रेहाविसुद्धा अपरा अ देन्ति ।

पन्तीहिं दोहिं लअतालबन्धं परप्परं साहिमुहा हुवन्ति ॥ ११ ॥

सारङ्गिका—

जयतु जयतु भर्ता । देव, देवी विज्ञापयति—अद्य चतुर्थदिवसे भाविवट-
सावित्रीमहोत्सवोपकरणानि केलिविमानप्रासादमारुह्य प्रेक्षितव्यानीति ।

राजा—

यदेव्याज्ञापयति ।

विदूषकः—

मुक्ताफलाभरणोच्चया लास्यावसाने चलितांशुकाः ।

सिञ्चन्त्यन्योन्यमिमाः पश्य यन्त्रजलैर्मणिभाजनैः ॥

लास्यावसाने इमा अन्योन्यं सिञ्चन्तीति संबन्धः ।

इतश्च ।

परिभ्रमन्त्यो विचित्रबन्धं इमा द्विषोडश नर्तक्यः ।

खेलन्ति तालानुगतपदास्तवाङ्गणे दृश्यते दण्डरासः ॥

समांसशीर्षाः समबाहुहस्ता रेखाविशुद्धा अपराश्च ददति ।

पङ्क्तिभ्यां द्वाभ्यां लयतालबन्धं परस्परं साभिमुखा भवन्ति ॥

९८

काव्यमाला ।

मोत्तूण अण्णा मणिवारआइं जन्तोहिं धारासलिलं खिवन्ति ।
 पडन्ति ताआ अ पिआणमङ्गे मणोहुओ वारुणवाणकप्पा ॥ १२ ॥
 इमा मसीकज्जलकालकाआ तिक्कण्डचावा अ विलासिणीओ ।
 पुलिन्दरूवेण जणस्स हासं समोरपिच्छाहरणा कुणन्ति ॥ १३ ॥
 हत्थे महामंसवलीधराओ हुंकारफेकाररवा रउद्धा ।
 णिसाअरीणं पडिसीसएहिं अण्णा मसाणाभिणअं कुणन्ति ॥ १४ ॥
 कावि वादिदकरालहुडुक्का रम्ममदलरण मिअच्छी ।
 भूलदाहिं पडिवाडिचलाहिं चेदिक्कम्मकरणम्मि पअट्टा ॥ १५ ॥
 किङ्किणीकदरणज्झणसद्धा कण्ठगीदलअजन्तिदताला ।
 जोगिणीवलअणच्चणकेलिं तालणेउररअं विरअन्ति ॥ १६ ॥
 कोउहल्लवसचच्चलवेसा वेणुवादनपरा अवराओ ।
 कालवेसवसहासिदलोआ ओसरन्ति पणमन्ति हसन्ति ॥ १७ ॥

(प्रविश्य ।)

सारङ्गिका—(पुरोऽवलोक्य ।) एसो महाराओ पुणो मरगअपुञ्जं जेव्व
 गदो । कदलीघरं अ अणुप्पइट्ठो । ता अग्गदो गदुअ देवीविण्णविअं वि-

मुक्त्वा अन्या मणिवारणानि यन्त्रैर्धारासलिलं क्षिपन्ति ।
 पतन्ति ताश्च प्रियाणामङ्गे मनोभुवो वारुणवाणकल्पाः ॥
 इमा मषीकज्जलश्यामकायास्त्रिकाण्डचापाश्च विलासिन्यः ।
 पुलिन्दरूपेण जनस्य हासं समयूरपिच्छाभरणाः कुर्वन्ति ॥
 हस्ते महामांसवलिधारिण्यो हुंकारफेत्काररवा रौद्राः ।
 निशाचरोणां प्रतिशीर्षकैरन्याः श्मशानाभिनयं कुर्वन्ति ॥
 कापि वादितकरालहुडुक्का रम्यमर्दलरवेण मृगाक्षी ।
 भूलताभ्यां परिपाटीचलाभ्यां चेटीकर्मकरणे प्रवृत्ता ॥
 किङ्किणीकृतरणज्झणशब्दाः कण्ठगीतलययन्त्रिततालाः ।
 योगिनीवलननर्तनकेलिं तालनूपुररवं विरचयन्ति ॥
 कौतूहलवशचच्चलवेषा वेणुवादनपरा अपराः ।
 कालवेषवशहासितलोका अपसरन्ति प्रणमन्ति हसन्ति ॥

४ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

९९

णवेमि । (उपसृत्य ।) जअदु जअदु देवो । देवी एदं विण्णवेदि जधा सं-
ज्ञासमए जूअं मए परिणेदव्वा ।

विदूषकः—भो, किं एदं अकालकोहण्डपडणम् ।

राजा—सारङ्गिए, सव्वं वित्थरेण कधेहि ।

सारङ्गिका—एवं विण्णवीअदि, अणन्तरातिक्रान्तचउदसीदिअहे
देवीए पोम्मराअमणिमई गोरी कदुअ भैरवानन्देण पडिटाविदा । सअं
अ दिक्खा गहिदा । तदो ताए विण्णत्तो जोगीसरो गुरुदक्खिणाणि-
मित्तं । भणिदं च तेण जइ अवस्सं गुरुदक्खिणा दादव्वा ता एसा
दीअदु महाराअस्स । तदो देवीए विण्णत्तं जं आदिसदि भअवं ।
पुणो वि उल्लविदं तेण । अत्थि एत्थ लाटदेसे चण्डसेणो णाम राजा ।
तस्स दुहिदा घणसारमञ्जरी णाम । सा देवण्णेहिं आदिट्ठा एसा चक्रव-
ट्टिघरिणी भविस्सदि त्ति । तदो महाराअस्स परिणेदव्वा । तेण गुरुद-

सारङ्गिका—

एष महाराजः पुनर्मरकतपुञ्जमेव गतः । कदलीगृहं चानुप्रविष्टः । तदग्रतो
गत्वा देवीविज्ञापितं विज्ञापयामि । जयतु जयतु देवः । देवीदं विज्ञापयति यथा
संध्यासमये यूयं मया परिणेतव्याः ।

विदूषकः—

भोः, किमेतदकालकूष्माण्डपतनम् ।

राजा—

सारङ्गिके, सर्वं विस्तरेण कथय ।

सारङ्गिका—

एवं विज्ञाप्यते, अनन्तरातिक्रान्तचतुर्दशीदिवसे देव्या पद्मरागमणिमयी
गौरी कृत्वा भैरवानन्देन प्रतिष्ठापिता । स्वयं च दीक्षा गृहीता । ततस्तया
विज्ञतो योगीश्वरो गुरुदक्षिणानिमित्तम् । भणितं च तेन यद्यवश्यं गुरुद-
क्षिणा दातव्या तदेषा दीयतां महाराजस्य । ततो देव्या विज्ञतं यदादिशति
भगवान् । पुनरप्युल्लपितं तेन । अस्यत्र लाटदेशे चण्डसेनो नाम राजा ।
तस्य दुहिता घनसारमञ्जरी नाम । सा दैवज्ञैरादिष्टा एषा चक्रवर्तिगृहिणी
भविष्यतीति । ततो महाराजस्य परिणेतव्या । तेन गुरुदक्षिणा दत्ता भवति ।

१००

काव्यमाला ।

क्खिणा दिण्णा भोदि । भट्ठा वि चक्खवट्ठी किदो भोदि । तदो देवीए
विहसिअ भणिअं जं आदिसदि भअवं । अहं च विण्णविट्ठं पेसिदा
गुरुस्स गुरुदक्खिणाणिमित्तम् ।

विदूषकः—(विहस्य ।) एदं तं संविधानं सीसे सप्पो देसन्तरे वेज्जो ।
इह अज्ज विवाहो लाटदेसे घणसारमञ्जरी ।

राजा—किं ते भैरवाणन्दस्स प्पहाओ ण पच्चक्खो । (तां प्रति ।)
कहिं संपदं भैरवाणन्दो ।

सारङ्गिका—देवीकारिदपमदुज्जाणस्स मज्झट्ठिदवडतरुमूले चामुण्डा-
अदणे भैरवाणन्दो देवी अ आगमिस्सदि । ता अज्ज दक्खिणाविहिदो
कोउहलपरो विवाहो । ता इह जेव्व देवेण ठादव्वं । (इति परिक्रम्य
निष्क्रान्ता ।)

राजा—वअस्स, सव्वं एदं भैरवाणन्दस्स विजम्भिदं त्ति तक्केमि ।

विदूषकः—एव्वं णेदं । ण हु मअलज्जणमन्तरेण अण्णो मिअ-
ङ्कमणिपुत्तलिअं पस्सवएदि । ण हु सरअसमीरमन्तरेण सेहालिआकुसु-
मुक्करं विकासेदि ।

भर्तापि चक्रवर्ती कृतो भवति । ततो देव्या विहस्य भणितं यदादिशति
भगवान् । अहं च विज्ञापयितुं प्रेषिता गुरोर्गुरुदक्षिणानिमित्तम् ।

विदूषकः—

एतत्तत्संविधानं शीर्षे सर्पो देशान्तरे वैद्यः । इहाय विवाहो लाटदेशे
घनसारमञ्जरी ।

राजा—

किं ते भैरवानन्दस्य प्रभावो न प्रत्यक्षः । कुत्र सांप्रतं भैरवानन्दः ।

सारङ्गिका—

देवीकारितप्रमदोद्यानस्य मध्यस्थितवटतरुमूले चामुण्डायतने भैरवानन्दो
देवी चागमिष्यति । तदयं दक्षिणाविहितः कौतूहलपरो विवाहः । तदिहैव
देवेन स्थातव्यम् ।

राजा—

वयस्य, सर्वमेतद्भैरवानन्दस्य विजृम्भितमिति तर्कयामि ।

४ जर्वनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

१०१

(ततः प्रविशति भैरवानन्दः ।)

भैरवानन्दः—इअं सा वडतरुमूले णिब्भिण्णस्स सुरङ्गादुआरस्स
पिहाणं चामुण्डा । (हस्तेन प्रणम्य पठति ।)

कप्पन्तकेलिभवणे कालस्स पुराणरुहिरसुरम् ।

जअदि पिअन्ती चण्डी पम्मेट्टिकवालचसएण ॥ १८ ॥

(प्रविश्योपविश्य ।) अज्जवि ण णिग्गच्छदि सुरङ्गादुआरेण कप्पूरमञ्जरी ।

(ततः प्रविशति सुरङ्गोद्घाटितकेन कर्पूरमञ्जरी ।)

कर्पूरमञ्जरी—भअवं, पणमिज्जसि ।

भैरवानन्दः—उइदं वरं लहेसु । इह जेव्व उवविससु ।

(कर्पूरमञ्जरी तथा करोति ।)

भैरवानन्दः—(स्वगतम् ।) अज्ज वि ण आअच्छदि देवी ।

(प्रविश्य ।)

राज्ञी—(परिक्रम्यावलोक्य च ।) इअं भअवदी चामुण्डा । (प्रणम्याव-
लोक्य च ।) अए, इअं कप्पूरमञ्जरी । ता किं णेदं । (भैरवानन्दं प्रति ।)

विदूषकः—

एवमेतत् । न खलु मृगलाञ्छनमन्तरेणान्यो मृगाङ्गमणिपुत्तलीं प्रस्वेद-
यति । न खलु शरत्समीरमन्तरेण शेफालिकाकुसुमोत्करं विकासयति ।

भैरवानन्दः—

इयं सा वडतरुमूले निर्भिन्नस्य सुरङ्गाद्वारस्य पिधानं चामुण्डा ।

कल्पान्तकेलिभवने कालस्य पुराणरुधिरसुराम् ।

जयति पिबन्ती चण्डी परमोष्ठिकपालचषकेण ॥

अद्यापि न निर्गच्छति सुरङ्गाद्वारेण कर्पूरमञ्जरी ।

कर्पूरमञ्जरी—

भगवन्, प्रणम्यसे ।

भैरवानन्दः—

उचितं वरं लभस्व । इहैवोपविश ।

भैरवानन्दः—

अद्यापि नागच्छति देवी ।

१०२

काव्यमाला ।

इदं विण्णवीअदि, णिअभवणे कदुअ विवाहसामग्गि आअदह्मि । तदो तं
गेह्मिअ आगमिस्सं ।

भैरवानन्दः—वच्छे, एवं करीअदु ।

(राज्ञी व्यावृत्य परिक्रामति ।)

भैरवानन्दः—(विहस्य । स्वगतम् ।) इअं कप्पूरमञ्जरीठाणं अण्णेसिदुं
गदा । (प्रकाशम् ।) पुत्ति कप्पूरमञ्जरी, सुरङ्गादुआरेण जेव्व तुरितपदं ग-
दुअ सट्ठाणे चिह्म । देवीआगमणे पुणो आगन्तव्वं ।

(कप्पूरमञ्जरी तथा करोति ।)

देवी—एदं रक्खागेहम् । (प्रविश्यावलोक्य च ।) अए, इअं कप्पूरम-
ञ्जरी । सा का वि सरिच्छा मए दिट्ठा । वच्छे कप्पूरमञ्जरी, कीरिसं दे
सरीरं । (आकाशे ।) किं भणसि मह सरीरे वेअणा ।

राज्ञी—

इयं भगवती चामुण्डा । अये, इयं कप्पूरमञ्जरी । तत्किमिदम् । इदं वि-
ज्ञाप्यते, निजभवने कृत्वा विवाहसामग्रीमागतास्मि । ततस्तां गृहीत्वाग-
मिष्यामि ।

भैरवानन्दः—

वत्से, एवं क्रियताम् ।

भैरवानन्दः—

इयं कप्पूरमञ्जरीस्थानमन्वेष्टुं गता । पुत्रि कप्पूरमञ्जरी, सुरङ्गाद्वारेणैव त्व-
रितपदं गत्वा स्वस्थाने तिष्ठ । देव्यागमने पुनरागन्तव्यम् ।

देवी—

इदं रक्षागृहम् । अये, इयं कप्पूरमञ्जरी । सा कापि सदृशा मया दृष्टा ।
वत्से कप्पूरमञ्जरी, कीदृशं ते शरीरम् ।

आकाश इति । 'किं ब्रवीष्येवमित्यादि विना पात्रं ब्रवीति यत् । श्रुत्वेवानुक्तमपि
चेत्तत्स्यादाकाशभाषितम् ॥' इति भरतः ।

किं भणसि मम शरीरे वेदना ।

४ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

१०३

राज्ञी—(स्वगतम् ।) ता पुणो तर्हि गमिस्सं । (प्रविश्य पार्श्वतोऽवलोक्य च ।) हला सहीओ, विवाहोपकरणाइं लहु गेह्णिअ आअच्छध । (इति परिक्रामति ।)

(प्रविश्य कर्पूरमञ्जरी तथैवास्ते ।)

राज्ञी—(पुरोऽवलोक्य ।) इअं कप्पूरमञ्जरी ।

भैरवानन्दः—वच्छे विव्भमलेहे, आणीदाइं विवाहोपकरणाइं ।

देवी—आणीदाइं । किं उण घणसारमञ्जरीसमुचिदाइं आहरणाइं विमुमरिदाइं । ता पुणो गमिस्सं ।

भैरवानन्दः—एवं करीअदु ।

(देवी नाटितकेन निष्क्रामति ।)

भैरवानन्दः—पुत्ति कप्पूरमञ्जरी, तह जेव्व करीअदु ।

(कर्पूरमञ्जरी निष्क्रान्ता ।)

राज्ञी—

तत्पुनस्तत्र गमिष्यामि । हला सख्यः, विवाहोपकरणानि लघु गृहीत्वा-
गच्छत ।

राज्ञी—

इयं कर्पूरमञ्जरी ।

भैरवानन्दः—

क्वसे विव्भमलेखे, आनीतानि विवाहोपकरणानि ।

देवी—

आनीतानि । किं पुनर्घनसारमञ्जरीसमुचितान्याभरणानि विस्मृतानि ।
तत्पुनर्गमिष्यामि ।

भैरवानन्दः—

एवं क्रियताम् ।

भैरवानन्दः—

पुत्रि कर्पूरमञ्जरी, तथैव क्रियताम् ।

१०४

काव्यमाला ।

राज्ञी—(रक्षागृहं प्रविश्य कर्पूरमञ्जरीं दृष्ट्वा ।) अए, सारिच्छएण विडम्बि-
दह्मि । (स्वगतम् ।) ज्ञाणविमाणेण णिव्विग्घपरिसप्पिणा तामाणेदि महा-
जोई । (प्रकाशम् ।) सहीओ, जं जं णिवेदिदं तं तं गेह्मिअ आअच्छध ।
(चामुण्डायतनप्रवेशनाटितकेन तामवलोक्य ।) अहो सारिच्छअं ।

भैरवानन्दः—देवि, उवविस । महाराओ वि आअदो जेव्व वट्ठदि ।

(ततः प्रविशति राजा विदूषकः कुरङ्गिका च ।)

भैरवानन्दः—आसणं महाराअस्स ।

(सर्वे यथोचितमुपविशन्ति ।)

राजा—(नायिकां प्रति ।) एसा सरीरिणी मअरद्धअपालिद्धिआ । दे-
हान्तरेण संठिदा सिङ्गाररसलच्छीव । दिअससंचारिणी पुण्णिमाअन्दच-
न्दिआ । अवि अ पगुणगुणमाणिकमञ्जूसा । रअणमई अञ्जणसलाआ ।
तथा अ एसा रअणकुसुमणिप्पण्णा महुलच्छी । किं च ।

राज्ञी—

अये, सादृश्येन विडम्बितास्मि । ध्यानविमानेन निर्विघ्नपरिसर्पिणा तामा-
नयति महायोगी । सख्यः, यद्यन्निवेदितं तत्तद्रहीत्वागच्छत । अहो सादृश्यम् ।

भैरवानन्दः—

देवि, उपविश । महाराजोऽध्यागत एव वर्तते ।

भैरवानन्दः—

आसनं महाराजस्य ।

राजा—

एषा शरीरिणी मकरध्वजपापद्विका । देहान्तरेण संस्थिता शृङ्गाररस-
लक्ष्मीव । दिवससंचारिणी पूर्णिमाचन्द्रचन्द्रिका । अपि च प्रगुणगुणमाणि-
क्यमञ्जूषा । रत्नमय्यञ्जनशलाका । तथा चैषा रत्नकुसुमनिष्पन्ना मधुलक्ष्मीः ।
किं च ।

१. 'प्रारब्धिका' इति कामराजकृतटीकायाम्; 'प्रतिस्पर्धिका' इति पुस्तकान्तरे;
'पापद्विका मृगया' इत्येकस्मिन्मूलपुस्तके टिप्पणम्.

४ जवनिकान्तरम्]

कर्पूरमञ्जरी ।

१०९

भुअणजअवडाआ रूअसोहा इमीए

जह जह णअणाणं गोअरे जस्स जादि ।

वसइ मअरकेदू तस्स चित्ते विचित्तो

वलइदधणुदण्डो पुड्विदेहिं सरोहिं ॥ १९ ॥

विदूषकः—(जनान्तिकम् ।) सच्चं कदं तुए आभाणकं । तडं गदाए
वि णौकाए ण विससीदब्बं । ता तुह्नीं चिट्ठ ।

राज्ञी—(कुरङ्गिकां प्रति ।) तुमं महाराअस्स णेवच्छं कुरु । सारङ्गिआ
घणसारमञ्जरीए करेदु ।

(इत्युभे उभयोर्विवाहनेपथ्यकरणं नाटयतः ।)

भैरवानन्दः—उवज्झाओ हक्कारीअदु ।

राज्ञी—अजउत्त, एसो उवज्झाओ अज्जकविज्जलओ चिट्ठदि । ता
करेदु अग्गिआरिअं ।

भुवनजयपताका रूपशोभास्या

यथा यथा नयनयोर्गोचरं यस्य याति ।

वसति मकरकेतुस्तस्य चित्ते विचित्रो

बलयितधनुर्दण्डः पुड्वितैः शरैः ॥

विदूषकः—

सत्यं कृतं त्वयाभाणकम् । तटं गताया अपि नौकाया न विश्वसित-
व्यम् । तत्तूष्णीं तिष्ठ ।

राज्ञी—

त्वं महाराजस्य नेपथ्यं कुरु । सारङ्गिका घनसारमञ्जर्याः करोतु ।

भैरवानन्दः—

उपाध्याय आकार्यताम् ।

राज्ञी—

आर्यपुत्र, एष उपाध्याय आर्यकपिञ्जलस्तिष्ठति । तत्करोत्वग्र्याचार्यकम् ।

१०६

काव्यमाला ।

विदूषकः—एष सज्जोहि । भो वअस्स, उत्तरीए गण्ठि दाइस्सं ।
दाव हत्थेण हत्थं गेह्ण कप्पूरमञ्जरीए ।

राज्ञी—(सचमत्कारम् ।) कुदो कप्पूरमञ्जरी ।

भैरवानन्दः—(तं तस्या भावमुपलभ्य विदूषकं प्रति ।) तुमं सुट्टतरं भुञ्जोसि ।
जदो कप्पूरमञ्जरीए घणसारमञ्जरीति णामन्तरं जाणासि ।

राजा—(करमादाय ।)

जे कण्ठआ तिउसमुद्धफलाणं सन्ति

जे केअईकुसुमगब्भदलावलीसु ।

फंसेण णूणमिह मज्झं सरीरअस्स

ते सुन्दरीअ बहला पुलअङ्कुराओ ॥ २० ॥

विदूषकः—भो वअस्स, भामरीओ दिज्जदु । हुअवहे लाजञ्जलीओ
खिवीअदु ।

विदूषकः—

एष सज्जोऽस्मि । भो वयस्य, उत्तरीये ग्रन्थि दास्यामि । तावद्धस्तेन
हस्तं गृहाण कर्पूरमञ्जर्याः ।

राज्ञी—

कुतः कर्पूरमञ्जरी ।

भैरवानन्दः—

त्वं सुष्ठुतरं भ्रान्तोऽसि । यतः कर्पूरमञ्जर्या घनसारमञ्जरीति नामान्तरं
जानासि ।

राजा—

ये कण्ठकास्त्रपुसमुग्धफलानां सन्ति

ये केतकीकुसुमगर्भदलावलीषु ।

स्पर्शेन नूनमिह मम शरीरस्य

ते सुन्दर्या बहलाः पुलकाङ्कुराः ।

विदूषकः—

भो वयस्य, भ्रामर्यो दीयन्ताम् । हुतवहे लाजाञ्जलयः क्षिप्यन्ताम् ।

४ जवनिकान्तरम्] कर्पूरमञ्जरी ।

१०७

(राजा अमणं नाटयति । नायिका धूमेन व्यावृतमुखी तिष्ठति । राजा परिणयति ।
राज्ञी सपरिवारा निष्क्रान्ता ।)

भैरवानन्दः—विवाहे दक्षिणा दिज्जदु आचारिअस्स ।

राजा—दिज्जदु । वअस्स, गामसअं ते दिण्णं ।

विदूषकः—सोत्थि होदु । (इति नृत्यति ।)

भैरवानन्दः—महाराअ, किं ते पुणो वि पिअं कुणोमि ।

राजा—जोईसर, किमवरं पिअं वट्ठदि । जदो

कुन्तलेशरसुआकरफंसप्फारसौक्खसिदिलीकिदसग्गो ।

पालएमि वसुहातलरज्जं चक्कवट्ठिअवीरमणिज्जं ॥

भैरवानन्दः—

विवाहे दक्षिणा दीयत आचार्यस्य ।

राजा—

दीयते । वयस्य, ग्रामशतं ते दत्तम् ।

विदूषकः—

स्वस्ति भवतु ।

भैरवानन्दः—

महाराज, किं ते पुनरपि प्रियं करोमि ।

राजा—

योगीश्वर, किमपरं प्रियं वर्तते । यतः

कुन्तलेश्वरसुताकरस्पर्शस्फारसौख्यशिथिलीकृतस्वर्गः ।

पालयामि वसुधातलराज्यं चक्रवर्तिपदवीरमणीयम् ॥

१०८

काव्यमाला ।

तहावीदं होदु दाव ।

सत्थो णन्ददु सज्जणाणं सअलो वग्गो खलाणं पुणो

णिच्चं खिज्जदु होदु बह्मणजणो सच्चासिहो सव्वदा ।

मेहो मुच्चदु संचिदं वि सलिलं सस्सोचिअं भूअले

लोओ लोहपरम्महोऽणुदिअहं धम्मं मेई भोदु अ ॥ २१ ॥

(इति निष्क्रान्ताः सर्वे ।)

इति चतुर्थं जवनिकान्तरम् ।

तथापीदं भवतु तावत् ।

सार्थो नन्दतु सज्जनानां सकलो वर्गः खलानां पुन-

नित्यं खिद्यतु भवतु ब्राह्मणजनः सत्याशीः सर्वदा ।

मेघो मुच्चतु संचितमपि सलिलं सस्योचितं भूतले

लोको लोभपराङ्मुखोऽनुदिवसं धर्मे मतिर्भवतु च ॥

इति श्रीमद्विद्वद्वन्दवन्दितारविन्दसुन्दरपदद्वन्द्वकुन्दप्रतिमयशःप्रकरप्रखरकठोर-

किरणकरप्रभप्रतिभप्रभाकरभट्टात्मजवासुदेवविरचिते कर्पूरमञ्जरी-

प्रकाशे चतुर्थं जवनिकान्तरं समाप्तम् ।

KÂVYAMÂLÂ 27.

THE JIVÂNANDANA

OF

ÂNANDARÂYA MAKHÎ.

EDITED BY

PÂNDIT DURGÂPRASÂD

AND

KÂSÎNÂTH PÂNDURANG PARAB.

PRINTED AND PUBLISHED

BY

THE PROPRIETOR

OF

THE "NIRNAYA SÂGARA" PRESS,

BOMBAY.

1891.

Price 12 Annas.

(Registered according to Act XXV of 1867.)

All rights reserved by the publisher)

काव्यमाला. २७.

आनन्दरायमखिप्रणीतं

जीवानन्दनम् ।

मयपुरमहागजाश्रितेन पण्डितव्रजलालसूनुना पण्डित-
दुर्गाप्रसादेन, मुम्बापुरवासिना परबोपाह्व-
पाण्डुरङ्गात्मजकाशिनाथशर्मणा च
संशोधितम् ।

तच्च

मुम्बय्यां निर्णयसागराख्यग्रन्थालये तदधिपतिना मुद्राक्षरैरङ्कयित्वा
प्राकाश्यं नीतम् ।

१८९१

(अस्य ग्रन्थस्य पुनर्मुद्रणार्थावपि सर्वथा जावजी दादाजी इत्यस्यैवाधिकारः ।)

मूल्यं १२ आणकाः ।

काव्यमाला ।

श्रीमदानन्दरायमखिप्रणीतं जीवानन्दनम् ।

प्रथमोऽङ्कः ।

लक्ष्मीकैरवबन्धुकल्पकतरुंलब्ध्वाथ लब्धेप्सिते
भूयो मश्नति देवदानवगणे दुग्धाब्धिमृद्धश्रमे ।
तस्यानन्दधुना समं समुदयन्कुम्भं सुधापूरितं
विभ्राणः स्वकरे करोतु भवतां भद्राणि धन्वन्तरिः ॥ १ ॥

अपि च ।

प्राग्जन्मीयतपःफलं तनुभृतां प्राप्येत मानुष्यकं
तच्च प्राप्तवता किमन्यदुचितं प्राप्तुं त्रिवर्गं विना ।
तत्प्राप्तेरपि साधनं प्रथमतो देहो रुजावर्जित-
स्तेनारोग्यमभीप्सितं दिशतु वो देवः पशूनां पतिः ॥ २ ॥

(नान्द्यन्ते)

सूत्रधारः—मारिप, इतस्तावत् ।

(प्रविश्य)

पारिपार्श्वकः—भाव, एषोऽस्मि ।

सूत्रधारः—

रीतिः सुखपदन्यासा शारदीया विजृम्भते ।
पूर्णचन्द्रोदयश्चायं निहन्ति ध्वान्तमामयम् ॥ ३ ॥

अपि च ।

क्रममाणेषु दिगन्ते जलधरजालेषु शङ्खधवलेषु ।
शान्तिमुपयाति सहसा कालुष्यदशा भृशं पयसाम् ॥ ४ ॥

२

काव्यमाला ।

पारिपार्श्वकः—अतः किमाचरितव्यम् ।

सूत्रधारः—शृणु तावत् । अत्र तज्ज्ञापुरे पौरजानपदा देशान्तरादाग-
ताश्च बृहदीश्वररथोत्सवदिदृक्षया संवीभूताः ।

सरसकवितानाम्नो हेम्नः कपोपलतां गता

विहरणभुवः षड्दर्शन्या विवेकधनाकराः ।

विदधति तपोलभ्याः सभ्या इमे मम कौतुकं

तदिह हृदयं नाट्येनैतानुपासितुमीहते ॥ ५ ॥

पारिपार्श्वकः—(सशिरःकम्पम् ।) कं पुनः प्रबन्धमवलम्ब्य ।

सूत्रधारः—नन्वस्ति मम वशे सट्टदयजनहृदयचन्दनं जीवनन्दनं
नाम नवीनं नाटकमिति ।

पारिपार्श्वकः—कस्तस्य प्रबन्धस्य कविः ।

सूत्रधारः—विद्वत्कविकल्पतरुरानन्दरायमखी । य एष इह

गुरुदेवद्विजभक्तो नैमित्तिकनित्यकाम्यकर्मपरः ।

दीनजनाधीनदयो विहरति समरे च विक्रमार्क इव ॥ ६ ॥

यः स्नातोऽजनि दिव्यसिन्धुसलिले यः स्वात्मविद्याश्रितो

येनाकारि सहस्रदक्षिणमखो यः सद्भिराश्रीयते ।

सोऽयं त्र्यम्बकराययज्वतिलको विद्वत्कवीनां प्रभो-

र्यत्तातस्य नृसिंहरायमखिनस्तुल्यप्रभावोऽनुजः ॥ ७ ॥

पारिपार्श्वकः—(सबहुमानम् ।) आः, ज्ञायत एवायम् । किं त्वस्य सर्व-
लोकविदिता अप्येते गुणाः प्रबन्धनिर्वीहधूर्वहत्वमवबोधयितुं नेशते । यतः ।

आराध्नोति यदेष भक्तिभरितो देवान्द्विजातीन्गुरु-

न्यच्च श्रद्धादातनोति समये नित्यादिकर्मत्रिकम् ।

यद्दीनेषु दयां करोति समरे शौर्यं यदालम्बते

तत्सर्वं नरसिंहयज्वसुततालाभस्य लीलायितम् ॥ ८ ॥

इदं तु श्रोतव्यम् ।

आनन्दरायमखिनो वाल्मीकेरिव योगिनः ।

इतरापेक्षणात्सारः स्वतः सारस्वतोदयः ॥ ९ ॥

१ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

३

सूत्रधारः—(विहस्य ।) मारिष, त्वं न जानासि यत एवं ब्रवीषि ।
शृणु तावत् ।

आबाल्यादपि पोषितोऽजनि मया प्रेम्णा तथा लालित-
स्तेनासौ सरसामुपैतु कवितामानन्दरायाध्वरी ।

इत्येकक्षितिपालवंशजलधेर्देव्या गिरां जातया

श्रीशाहावनिनायकाकृतिभृता नूनं प्रसादः कृतः ॥ १० ॥

अत एव

कवीनां पूर्वेषां कथमपि च चित्तैरवहितै-

र्गृहीता या नासीत्सरसकवितासारपदवी ।

असौ तामाक्रामन्हरति नरसिंहाध्वरिकुल-

प्रदीपः सूरीणां श्रवणयुगजाड्यान्धतमसम् ॥ ११ ॥

पारिपार्श्वकः—श्रीशाहराज इति नाम दधत्याः सरस्वत्याः कियाना-
नन्दरायमखिनि दयाविशेषः । यतः ।

पुण्यत्कौतुकपद्मसंभृतकरद्वन्द्वज्जुलिवेल्लन-

द्राङ्गिष्पीडितचन्द्रमण्डलगलत्पीयूषधारासखैः ।

वागुम्फैर्बलवैरिधारितशचीधम्मिल्लमल्लीसर-

स्फारामोदमदापहैश्च कवयत्यानन्दरायाध्वरी ॥ १२ ॥

युक्तमुक्तं च भावेन 'शाहभूपतिरूपेण गिरां देवी जाता' इति । कथ-
मन्यथानन्यसाधारणमस्य प्रागल्भ्यम् । तदिदानीमिदमुत्प्रेक्ष्यते—

भर्तुं लालयितुं भुवि प्रथयितुं विद्वज्जनानाश्रिता-

न्श्रीशाहक्षितिपात्मना क्षितिगतां मत्वा गिरां देवताम् ।

आसिञ्चन्नसकृत्कमण्डलुजलैरङ्गानि पर्याकुलो

धाता वाहनहंसपक्षपवनैस्तापं किलापोहति ॥ १३ ॥

सूत्रधारः—तन्नियोजय भूमिपरिग्रहायासद्वर्ग्यं शैलूषगणम् ।

पारिपार्श्वकः—बाढम् । किं तु सन्ति कथानायकस्य जीवस्य परि-
जना विज्ञानशर्मप्रभृतयः प्रतिनायकस्य च यक्ष्मणः परिजनाः पाण्डुश्वास-
कासज्वरगुल्मातिसारप्रभृतयः । तेषां यद्यपि भूमिकाग्रहणपटवो नटबटवः

४

काव्यमाला ।

पुण्डरीककेयूरकमयूरकसारङ्गकतरङ्गकप्रभृतयः संनहन्ति । तथापि प्रयोगस्य बहुत्वेन दुरवगाहतया कथमभीप्सितार्थसिद्धिर्भविष्यतीति विचारेण व्याकृष्यत इव मे हृदयम् ।

सूत्रधारः—यत्किंचिदेतत् । महतामेषां सामाजिकानामनुग्रह एवास्माकमभीप्सितमर्थं समग्रयिष्यति । यतः ।

जाड्यं भिनत्ति जनयत्यधिकं पटुत्वं

सार्वज्ञमावहति संमदमातनोति ।

विद्वेषिवर्गविजयाय धृतिं विधत्ते

किं किं करोति न महद्भजनं जनस्य ॥ १४ ॥

पारिपार्श्वकः—एवं च मन्ये त्वया सह स्पर्धमानोऽपि विकटनामा नटबटुरभिनयविद्यायां महदनुग्रहात्त्वयैव विजेष्यत इति ।

सूत्रधारः—विकटो नाम नटबटुर्मया सह स्पर्धत इत्यतत्त्वविदो वचनम् । शृणु तावत् ।

अभिनयविद्याविषये दुरहंकाराकुलीकृतो विकटः ।

स नटबटुर्मां वाञ्छन्त्यभिभवितुं जीवमिव यक्ष्मा ॥ १५ ॥

(नेपथ्ये)

अरे रे शैलूषापसद, ‘अभिभवितुं जीवमिव यक्ष्मा’ इति किमसंभावितमर्थं दृष्टान्तयसि ।

मयि जीवति जीवस्य स्वामिनो मन्त्रिणि प्रिये ।

दुर्बलो यक्ष्महतकः कथं वाभिवुभूषति ॥ १६ ॥

सूत्रधारः—(आकर्ण्य ।) मारिष, जीवराजमन्त्रिणो विज्ञानशर्मणो भूमिकामादाय मम कनीयान्कलहंसो रङ्गभुवमवतरति । तदावामप्यनन्तरकरीयाय सज्जीभवावः ।

(इति निष्क्रान्तौ ।)

प्रस्तावना ।

१ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

९

(ततः प्रविशति जीवमन्त्री विज्ञानशर्मा ।)

विज्ञानशर्मा—(‘अरे शैलूषापसद-’ इत्यादि पठित्वा विचिन्त्य ।) सर्वथा राजसमीपं गत्वा तदनुज्ञया यक्ष्मणः प्रवृत्तिमुपलब्धुं चारान्प्रेषयिष्यामि । अथवा ‘तत्प्रवृत्त्युपलम्भाय प्रेषय धारणाम्’ इति मयोक्तो राजा तथा कुर्यात् । (श्रुतिमभिनीय ।)

दिक्षूदञ्चति ताम्रचूडरसितं यद्वस्वदीर्घमुत-

प्रायोवर्णनिभं ब्रवीति तदिदं व्युष्टा निशाभूदिति ।

स्त्रीणां निर्गमनं विहृत्य पतिभिर्ब्रूते विनैवाक्षरैः

क्रीडावेश्मकपाटिकाविघटनक्रंकारपारम्परी ॥ १७ ॥

तदिदानीं देव्या प्रसन्नया बुद्ध्या सह राजा प्रतिबुध्य निवसेत् । तदु-
पसर्पामि । (इति पुरो दृष्टक्षेपमभिनयन् ।)

चञ्चत्खेटकृपाणकञ्चुकशिरस्त्राकल्पदृष्यद्दटा

सादिव्यञ्जितवक्रमण्डलगतित्वङ्गतुरङ्गव्रजा ।

गण्डद्वन्द्वगलन्मदाम्बुमुखरीभूतद्विरेफद्विपा

दृष्ट्योर्मे कुतुकाय राजभवनद्वारोपकण्ठस्थली ॥ १८ ॥

अपि च ।

प्रौढामात्यनिरुक्तमन्त्रपदवीविस्त्रम्भसंचारिणो

राज्ञो दुःसहतेजसो निशमने यद्वद्वृत्तिं द्वेषिणः ।

प्रासादप्रतिहारवेदिषु तथा स्नेहाङ्कपात्रस्थिताः

प्रत्यूषोपगमे प्रदीपमुकुलाः कान्तिं त्यजन्त्यञ्जसा ॥ १९ ॥

(पुरो विलोक्य ।) का पुनरियं तपश्चरणजनितप्रभुत्वगौरवेव मामभिवर्तते ।

गाढोन्नद्धजटाकलापकपिलश्रीधूतवालातपा

विभ्राणा भसितानुलेपधवलच्छायां तनुं पावनीम् ।

भिक्षापात्रमयूरपिच्छचयभृत्पाणिद्वया मेऽधुना

कापायाम्बरधारिणी कलयति स्वान्ते धृतिं तापसी ॥ २० ॥

(निपुणं निरूप्य ।)

अस्यामक्षिभ्रुवं नासा रदपङ्की रदच्छदः ।

चुबुकं मन्दहासश्च धारणायामिवेक्ष्यते ॥ २१ ॥

(ततः प्रविशति तापसीवेषा धारणा ।)

धारणा—अहं खलु पञ्चत्थिराआभिसेणणसंणाहं कस्स वि पुरिसस्स मुहादो सुदवन्तेण रण्णा ‘इमं उत्तन्तं पुरं पविसिअ जाणीहि’ त्ति पेसि-
दह्मि । मए वि तावसीवेसाए तह जाणिअ रण्णो समीवे समागमीअदि ।
(अग्रतो दत्तदृष्टिः स्वगतम् ।) एसो विण्णाणसम्मा अमच्चो आअच्छदि । होदु ।
वेसेण पदारेमि णम् । जज्जवि सव्वस्सि वि कज्जे इमस्स अणुमदिं विणा
राआ ण पवट्ठइ तह वि जं मह संसओ वट्ठइ ता एअकस्स पआसो ण
भवे । (इति परिक्रामति ।) (क)

मन्त्री—(दृष्ट्वा स्वगतम् ।) इयं तापसी राजप्रहिता प्रच्छन्ना किं धारणा
भवेत् । भवतु । पृच्छामि । (प्रकाशम् ।) अये तापसि, का त्वम् । कुत
आगच्छसि ।

धारणा—(स्वगतम् ।) इमस्स पडिवअणं भासन्तरेण भणेमि । अ-
ण्णहा कहं वि जाणिस्सदि इअं सेति । (प्रकाशम् ।) अहं खलु गार्गी य-
क्ष्मणो राज्ञो वयस्या देव्या गृहिण्याः स्नेहसर्वस्वभाजनं तदन्तःपुरादेवा-
गच्छामि । (ख)

मन्त्री—(स्वगतम् ।) भवेदेवेयं धारणा तापसीवेषेण रिपुप्रवृत्तिमुपल-
भ्यागतवती । अयं स्वनामानुगुणमभिज्ञो वा न वेति मां परीक्षितुं संस्कृत-

(क) अहं खलु प्रत्यर्थिराजाभिषेणनसंनाहं कस्यापि पुरुषस्य मुखाच्छ्रु-
तवता राज्ञा ‘इमं वृत्तान्तं पुरं प्रविश्य जानीहि’ इति प्रेषितास्मि । मयापि
तापसीवेषया तथा ज्ञात्वा राज्ञः समीपे समागम्यते । एष विज्ञानशर्मा अ-
मात्य आगच्छति । भवतु । वेषेण प्रतारयाम्येनम् । यद्यपि सर्वस्मिन्नपि
कार्येऽस्यानुमतिं विना राजा न प्रवर्तते तथापि यन्मम संशयो वर्तते तदे-
ककस्य प्रकाशो न भवेत् ।

(ख) अस्य प्रतिवचनं भाषान्तरेण भणामि । अन्यथा कथमपि ज्ञा-
स्यति इयं सेति ।

१ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

७

भाषया वेषानुगुणमपलपते प्रतिपक्षकुले च पक्षपातमात्मनः सूचयति । भवतु । अहमप्यजानन्निवानुनयन्पृच्छाम्येनाम् । (प्रकाशम् ।) अये तापसि, निखिलं जगतश्चरितं विज्ञातं ते समाधिनैव भवेत् । तन्मे महाप्रभावा भाग्येनासादिता भवती ॥ २२ ॥

धारणा—(स्वगतम् ।) मं तावसि एव जाणिअ मह मुहादो पच्चत्थि-राअप्पउत्ति सुणिदुं अणुणअप्पआरो एसो । होदु । अहं वि अजाणन्तीव पुच्छामि । (प्रकाशम् ।) कस्त्वम् । क गच्छसि । सूनृतेन ते वचनेन साधुर्भवानिति पृच्छामि । (क)

मन्त्री—(स्वगतम् ।) इयमात्मानं गोपयति । अहमपि तथैवोत्तरयामि । (प्रकाशम् ।) कार्यविशेषेऽधिकृतं जानीहि येनैवमधिकृतस्तन्निकटे गच्छामि ।

धारणा—(स्वगतम् ।) एसा विपक्खजणपक्खवादिणित्ति गोपणप्पआरो एसो । (प्रकाशम् ।) केनाधिकृतोऽसि । (ख)

मन्त्री—भगवति, त्वमेव जानासि । यतः प्रणिधानेन योगिनः सकलमपि प्रत्यक्षयन्ति ।

धारणा—(स्वगतम् ।) कहं एदं आपडिदम् । होदु । जोइणो विअ आसिअं करिअ अमच्चं वञ्चेमि । (इति ध्यानारूढा तिष्ठति ।) (ग)

मन्त्री—(स्वगतम् ।) एषा खलु

कृत्वा स्वस्तिकमासनं करयुगं विन्यस्य जानुद्वये

नासाग्रार्पिततारका नतमृजुकृत्यावलग्नं दृढम् ।

निःश्वासोच्छ्वसितोपरोधघटितस्तैमित्यपीनस्तनी

चित्ते मे कृतसंयमेव कुरुते धूर्ता महत्कौतुकम् ॥ २३ ॥

(प्रकाशम् ।) परिनिष्ठितं योगाभासनं भवत्याः ।

(क) मां तापसीमेव ज्ञात्वा मम मुखात्प्रत्यर्थिराजप्रवृत्तिं श्रोतुमनुनय-प्रकार एषः । भवतु । अहमप्यजानतीव पृच्छामि ।

(ख) एषा विपक्षजनपक्षपतिनीति गोपनप्रकार एषः ।

(ग) कथमेतदापतितम् । भवतु । योगिन इवासिकां कृत्वा अमाल्यं वञ्चयामि ।

८

काव्यमाला ।

धारणा—(ध्यानाद्विरम्य सस्मितम् ।) जीवस्य राज्ञो मन्त्री विज्ञानशर्मा भवान् ।

मन्त्री—महाप्रभावा योगसिद्धिमती भवती । तथाहि ।

बुद्ध्या महत्या कृतसाहचर्या देवे निजे दर्शितभूरिभक्तिः ।

परप्रवृत्तिं विदती महिम्ना साधारणा त्वं त्वहिते हिते च ॥ २४ ॥

धारणा—(स्वगतम् ।) किं जाणिदं म्हि अमच्चेण जहत्थणामधेएण जं तावसीवण्णणव्याजेण अहं जेव्व वणिणदा । होदु । एव्वं भणामि । (प्रकाशम् ।) महान्खलु योगप्रभावः । (क)

मन्त्री—भगवति, तव न किञ्चित्प्राणिनामन्तर्गतमविदितमस्ति । अतस्त्वां प्रार्थये । कथमस्माकं राजनि यक्ष्मा मन्यते । योगिन्यास्तव दुःखितेषु कथमेषां दुःखविमुक्तिः स्यादिति चित्तपरिकर्मविशेषः करुणा भवत्येव । योगाङ्गेषु यमेषु बाह्यनसयोर्यथार्थत्वरूपः सत्यं नाम द्वितीयो यमोऽपि तथा । अत इदं निर्विशङ्कं प्रार्थनापूर्वं पृष्टासि ।

धारणा—(स्वगतम् ।) जक्खराजपक्खवादविसेसे वि जोइणीए पुच्छिदस्स जहत्थुत्तरं अभणिअ असक्कं ठादुं त्ति मण्णइ अमच्चो । (प्रकाशम् ।) किमन्यत् । पुरान्निष्क्रमयितव्योऽयमिति मन्यते । (ख)

मन्त्री—कथमेतदेतस्य संवटते सामादिषु चतुर्षूपायेष्वेकैकस्यापि प्रयोगेण सुसाधो हि रिपुमनोरथभङ्गः ।

धारणा—नन्विमं दुष्करं पश्यामि ।

यक्ष्मणि विभौ प्रयोगं वटयन्ति न सामभेददानानि ।

दण्डः प्रभवेत्तु कथं प्रबलतरे रिपुजने स्वस्मात् ॥ २५ ॥

मन्त्री—यथार्थमाह भवती । किं त्विदं पक्षपातवचनम् । केनेममसत्प्रबलतरं मन्यसे ।

(क) किं ज्ञातास्म्यमालेन यथार्थनामधेयेन यत्तापसीवर्णनव्याजेनाहमेव वर्णिता । भवतु । एवं भणामि ।

(ख) यक्ष्मराजपक्षपातविशेषेऽपि योगिन्या पृष्टस्य यथार्थोत्तरमभणित्वा न शक्यं स्थातुमिति मन्यतेऽमायः ।

१ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

९

धारणा—(स्वगतम् ।) एसो अत्तकेरअस्स पहुणो अमच्चो । ता पहुजअ-
विषअणीए मन्तविचारसिद्धीए परपक्खबलवड्ढिदि एदस्स जेव्व कहइस्सम् । (क)
(प्रकाशम् ।) सर्वरोगराजो यक्ष्मा निप्रतीकार इति सर्वजनविदितमेतत् ।
शृणु तावत् । परिवारा एतस्य रोगविशेषा भीमरूपा बहवः । तथाहि ।

ज्वरपाण्डुप्रमेहार्शः शूलगुल्मभगंदराः ।

कासश्वासावतीसारसंनिपाताश्मरीत्रणाः ॥ २६ ॥

किं च ।

रोगा मूर्ध्नि शतं चतुर्नवतिरेवाक्ष्णोस्तथा नासिकां
प्रत्याष्टादश कर्णयोरपि तथा वक्त्रे चतुःसप्ततिः ।

पञ्चैवं हृदि किं च सन्ति बहवः सर्वेऽप्यमी दुस्ताराः
प्राप्तौ कल्ककपायलेह्यवटकप्रायोपधानामपि ॥ २७ ॥

तस्माद्दुर्जयो युष्माभिः ।

मन्त्री—(स्वगतम् ।) इयं किल भीत्या निसर्गकातरा प्रबलपरबलप्रवे-
शहृदया मदीयप्रभावमजानती स्वबुद्ध्यनुरूपं किमपि प्रलपति । भवतु ।
किमनया वृथा संवादकदर्शनया । प्रस्तुतकार्यसाधनार्थमिमां तावदन्तर-
यामि । (प्रकाशं सोपहासम् ।)

आलोक्य शात्रवबलं बहुधारणे त्वं
भीतासि संप्रति रसं प्रतिपन्नधैर्या ।

जीवस्य जीवितसमे मयि सत्यमात्ये
भूयात्कथं वत विरोधिशिरोधिरोहः ॥ २८ ॥

धारणा—(विहस्य ।) कथं जाणिदहि अमच्चेण । ता कहेमि विस्सद्धं
जहत्यं सुणादु अमच्चो । अहं खु देईए बुद्धीए सहअरी रण्णा जीवेण
तावसीवेसं करिअ रत्तिम्मि पुरं पविसिअ जक्खराअस्स विआरणीओ व-

(क) एष आत्मीयस्य प्रभोरमात्यः । तत्प्रभुजनविषयिण्या मन्त्रविचारसिद्धेः
परपक्षबलस्थितिमेतस्यैव कथायिष्यामि ।

१०

काव्यमाला ।

वसाओ त्ति पेसिदह्मि । तह ज्जेव विचारिअ अज्जं पदारेदुं पच्छण्णे व ठिदह्मि । (क)

मन्त्री—युज्यत एतत् । अतो राजसमीपमेव गच्छावः ।

धारणा—तुमं जेव्व गदुअ इमं वुत्तन्तं भणाहि । रण्णो णिवेदणादो वि तुह पुरदो कज्जणिवेदणं अब्भहिदम् । अहं उण दुज्जणसंसग्गकिदं कलुसं पक्खालेदुं महाणदिं ण्हादुं गच्छेमि । (ख) (इति निष्क्रान्ता ।)

मन्त्री—(सविचारम् ।) यद्यपि कुटिलप्रकृतयः स्वामिनि निबद्धदृढभक्तयो दुर्जया एव परसैनिकास्तथापि किमसाध्यं बुद्धिविभवस्य । यतः ।

दुर्जाते सुमहत्स्यपि क्षितिपतेः शालीनतां संत्यज-

ञ्शत्रूञ्जेतुमथेप्सितं घटयितुं शक्नोत्युपायेन यः ।

प्रायो मन्त्रिपदं महोन्नतमतिः प्राप्तुं स एवार्हति

स्वोत्सेकी न तु पण्डितो भुवि जनो वाचा वदन्पौरुषम् ॥ २९ ॥

अत इदानीम् ।

संचिन्तयामि कंचन संप्रति समयोचितं जयोपायम् ।

येनास्माकं श्रेयो भविता सहसा पराजयो द्विषताम् ॥ ३० ॥

(इति ध्यानं नाटयन् ।) आः, चिन्तितोऽयमबाधितोपायः । तथाहि ।

प्रथन्ते यास्तिस्त्रः प्रबलजडतीक्ष्णाः प्रकृतयो

वशीकारे तासां जगति सदुपायाः परममी ।

क्रमात्स्नेहास्ते ते कुशलमतिभिः सद्भिरुदिता-

स्तथा तीक्ष्णोपाया नियतमुपचाराश्च मधुराः ॥ ३१ ॥

(क) कथं ज्ञातास्म्यमात्येन । तत्कथयामि विश्रब्धं यथार्थं शृणोत्व-
मात्यः । अहं खलु देव्या बुद्धेः सहचरी राज्ञा जीवेन तापसीवेपं कृत्वा
रात्रौ पुरं प्रविश्य यक्षमराजस्य विचारणीयो व्यवसाय इति प्रेषितास्मि । त-
थैव विचार्यार्यं प्रतारयितुं प्रच्छन्नेव स्थितास्मि ।

(ख) त्वमेव गत्वा इमं वृत्तान्तं भण । राज्ञो निवेदनादपि तव पुरतः
कार्यनिवेदनमभ्यर्हितम् । अहं पुनर्दुर्जनसंसर्गकृतं कलुषं प्रक्षालयितुं महा-
नदीं स्नातुं गच्छामि ।

१ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

११

तस्मात्प्रबलजडतीक्ष्णप्रकृतीनां वातपित्तकफानां मध्ये प्रबलो यो वातः
 स तु बहुविधस्नेहविशेषप्रयोगेण वशीकार्यः । तदनुगतस्य पित्तस्य मधुरो-
 पचारेणैव सुकरो वशीकारः । उभयविरुद्धो जडो यः कफस्तत्रेतरोपायस्या-
 प्रसरात्तीक्ष्णप्रयोगेणैव स वशमानेतव्यः । एवं च तत्तत्समुचितैरुपायैः सर्वा-
 मयनिदानेषु वातादिषु स्वाधीनेषु तज्जनितानामितरेषामुन्मेष एव दूर-
 तोऽपास्तः । किं च ।

सर्वस्मिन्विषये निरङ्कुशतया यदुर्निरोधं मनः

प्रायो वायुरिव प्रकृष्टबलवत्सर्वात्मना चञ्चलम् ।

तत्कामादिभिरुद्धतैरुपहतं संप्रेरितैर्यक्ष्मणा

तत्सौहार्दमुपेत्य यद्यपि पुनर्नः प्रातिकूल्यं चरेत् ॥ ३२ ॥

अतस्तदपि महाधिकारेण वशीकृत्य महति व्यापारे विनियोज्य तैरपि
 दुर्भेदं करिष्यामि । यद्यपि मद्विरोधिचेष्टोऽज्ञानशर्मा मदसंनिधाने राज्ञ
 उपजापेन कार्यभेदमेव जनयेत् तथापि जाग्रतिः फलकमैव (?) ।

सर्वानर्थनिदाने यक्ष्मणि तस्मिन्समूलमेव मया ।

उन्मूलिते ततो नः कर्तव्यं नावशिष्यते किञ्चित् ॥ ३३ ॥

तथाकर्तुमेव तावद्राजनिकटमेव गच्छामि । (इति कतिचित्पदानि गत्वा पुरो
 विलोक्य ।) इदं तद्राजभवनम् । यावत्प्रविशामि । कः कोऽत्र भोः ।

(प्रविश्य ।)

प्रतीहारः—मन्त्रिन्, किमाज्ञापयसि ।

मन्त्री—प्राण दौवारिक, संप्राप्तं मां राज्ञे निवेदय ।

प्राणः—तथा । (इत्यन्तःपुरं प्रविष्टः ।)

मन्त्री—(परितो विलोक्य ।) इह खलु

संमृज्य शोधिनीभिश्चत्वरवेदीतलेषु रम्येषु ।

रचयन्ति रङ्गवल्लीरन्तःपुरचारिका एताः ॥ ३४ ॥

गृह्णन्वेत्रलतां वसत्यवसरापेक्षो जरत्कञ्चुकी

राजा मामवलोकयेदिति समं वत्सेन गौस्तिष्ठति ।

१२

काव्यमाला ।

वादित्रध्वनिमण्डलीकृतगरुडह्रीं नटत्यङ्गणे

देव त्वं विजयीभवेति गुणयन्त्रास्ते शुकः पञ्जरे ॥ ३५ ॥

(प्रविश्य ।)

दौवारिकः—(मन्त्रिणं प्रति ।) स्वामिन्, भवन्तं द्रष्टुं बुद्ध्या सह देव्या
भद्रासनमधिवसति राजा ।

मन्त्री—

अतिपरिचयेऽपि राज्ञो विभेमि सहसोपगन्तुमभ्यर्णम् ।

येनाग्नेरिव तेजः स्फुरदस्यारान्निवर्तयति ॥ ३६ ॥

(विचिन्त्य ।) परपक्षं प्रति प्रतिविचारणाय प्रेषितां धारणां प्रतीक्षमाण
इव लक्ष्यते । भवतु तदेतदहं वक्ष्यामि ।

(ततः प्रविशति बुद्ध्या देव्या सह राजा जीवः ।)

मन्त्री—(उपसृत्य ।) विजयतां महाराजः ।

राजा—इतो निषीदतु भवान् । (इति मन्त्रिणे आसनं निर्दिशति ।)

मन्त्री—(आसने उपविश्य स्वगतम् ।) एष खलु

गण्डूषोदकशोधितेऽपि वदने ताम्बूलरक्ताधरः

स्नानापोहितचन्दनेऽपि वपुषि प्रोद्दामतत्सौरभः ।

निर्णिक्ते सिचये धृतेऽपि कनकाकल्पेन पीताम्बरः

सोऽयं सत्यपि न प्रमाद्यति सदाचारादतिप्राभवे ॥ ३७ ॥

(प्रकाशम् ।) महाराजेन प्रहिताया धारणाया मुखात्तत्रत्यः सर्ववृत्तान्तो
विदित एव । सा पुनर्दुर्जनसंसर्गदोषपरिहाराय नदीं स्नातुं गता । तया च
मयि संक्रमितस्तत्रत्यवृत्तान्तः ।

राजा—(सोत्कण्ठम् ।) कथमिव ।

देवी—अहं वि अवहिदक्षि । (क)

मन्त्री—(स्वगतम् ।) इयं हि देवी

किमपि नियमिताग्रैः कुन्तलैः स्निग्धनीलैः

परिलसदपराङ्गा धारयन्ती दुकूलम् ।

(क) अहमप्यवहितास्मि ।

१ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

१३

धवलमुपरि भर्तुश्चामरं धूयमानं

विरमयति करेण व्यक्तमाकर्णनाय ॥ ३८ ॥

(प्रकाशम् ।) श्रोतव्यमिदं धारणावचनम् । यक्षमहतकः पुरान्निष्कामणमेवा-
स्माकमिच्छतीति ।

राजा—किमत्र प्रतिविधातव्यम् ।

देवी—(सोद्वेगम् ।) दाणिं किं कुम्भो । (क)

मन्त्री—देवि, मा भैषीः । प्रतिविधानप्रकारोऽपि धारणया विदितः ।

राजा—कथमिव ।

मन्त्री—(कर्णे) एवमेवम् ।

राजा—कथमिदं धारणया निर्धारितम् ।

मन्त्री—रसगन्धकप्रयोगमन्तरेण सपरिवारोऽहमजय इति यक्षमराजस्य
हृदयं विश्वसनीयया तापसीवेषया धारणया गृहीतम् ।

देवी—(साश्वासम् ।) जइ एव्वं ता कहं अह्मेहिं रसगन्धआ संपा-
दणिज्जेत्ति । (ख)

राजा—

शंभोर्वीर्यं रसो नाम शर्वाण्या नाम गन्धकः ।

ताभ्यामेव प्रसन्नाभ्यां तौ ग्राह्याविति मे मतिः ॥ ३९ ॥

देवी—केण उण उवाएण ताणं पसादो संपादणिज्जो । (ग)

मन्त्री—उपासनयैव ।

राजा—युक्तमुक्तं भवता । श्रूयते हि पुरा मृकण्डुरुमापतिमुपास्य
पुत्रं लेभे । तत्पुत्रोऽपि तदुपासनया मृत्युमुखान्मुक्तो दीर्घमायुरलभतेति ।

मन्त्री—सम्यग्वगतं महाराजेन । यतः खल्वेष

पादाघातवृष्टितयमुनाभ्रान्तबाह्वन्तरोद्य-

द्रक्तस्त्रोतः समुपशमिताशेषशोकाश्रयाशम् ।

(क) इदानीं किं कुर्मः ।

(ख) यद्येवं तत्कथमस्माकं रसगन्धकौ संपादनीयौ इति ।

(ग) केन पुनरुपायेन तयोः प्रसादः संपादनीयः ।

१४

काव्यमाला ।

मार्कण्डेयं व्यतनुत यदा सर्वभूतैस्तदादि-

स्तुत्यं मृत्युञ्जय इति यशः स्फारमीशः प्रपेदे ॥ ४० ॥

राजा—पुरा खलु देवदानवैरमृतार्थिभिर्महोरगयोः क्रपरिवेष्टितविकृष्य-
माणमन्दरमन्थानदण्डैर्मध्यमाने दुग्धसागरे गरलमुद्भटमुत्थितमसहमानेषु
भुवनेषु विनष्टप्रायेषु पलायनाभिमुखे चतुर्मुखे विगलितौजसि बिडौजसि
भगवानेवैष विषमश्नन् जगदनुचकम्पे । तथाहि ।

मेघाक्रान्तदिगन्तदर्शरजनीमूर्च्छितमोमेचकं

तापद्रावितदेवदानवनरं यः कालकूटं गरम् ।

जग्ध्वा जम्बिव बालकस्त्रिभुवनत्राणं ततानाञ्जसा

तस्य द्वाब्जहिमा न बाञ्जनसयोः पन्थानमारोहति ॥ ४१ ॥

मन्त्री—किमुच्यते महिमेति । श्रूयतां तावत् । त्रिपुरविजयप्रसक्ताव-
सक्त इव स्वयं तदर्थं कतिचित्साधनानि संपाद्य तान्यपि वितथीकृत्य स
भगवान्निजमेव महिमानमभिव्यक्तवान् । तथाहि ।

सूर्याचन्द्रमसौ रथाङ्गयुगलं सूतो विधाता स्वयं

रथ्याश्वा निगमाश्च यस्य रथमारूढेन भूमीमयम् ।

मेरुं धन्वविषक्तवासुकिगुणं कृत्वा शरं चाच्युतं

तिस्त्रस्तेन पुरः स्मितेन तु परं दग्ध्वाः सुरद्वेपिणाम् ॥ ४२ ॥

राजा—एवमपरिमितान्याश्चर्यचरितानि देवस्य ।

देवी—किं अच्चरिअं । महेश्वरस्स जह जह जारिसो उपासनं करोदि
तह तह तारिसं सो तं तं फलं पावेदि । (क)

मन्त्री—एवमेतत् ।

राजा—एवमनिर्धारणीयनानास्वरूपा भगवतीपरमेतत् । परंतु भग-
वतो दयारूपैवेयम् । अत एव लोकरक्षणार्था प्रवृत्तिरेतस्याः । श्रूयतां
तावत् ।

(क) किमाश्चर्यम् । महेश्वरस्य यथा यथा यादृश उपासनं करोति तथा
तथा तादृशं स तं तं फलं प्राप्नोति ।

१ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

१९

भक्तिप्रद्वमहेन्द्रमुख्यमखभुक्प्रारब्धभूरिस्तव-

प्रादुर्भावितनिर्भरप्रमदया कारुण्यभाजा यया ।

निद्रामङ्गमवापितेन हरिणा दीप्तौजसा घातया-

मासाते मधुकैटभावतिबलौ सा केन वा वर्ण्यते ॥ ४३ ॥

मन्त्री—राजन्, तथ्यमेवाह भवान् । अस्याः किल भक्तवात्सल्यमन-
न्यतुल्यं पश्यामि ।

दूरोद्धूतविषाणकोटिवटनाचूर्णीकृताम्भोधरं

प्रेङ्खत्पादचतुष्टयीखुरपुटप्रक्षुण्णपृथ्वीतलम् ।

कल्पान्ताभ्रकठोरकण्ठनिनदत्रस्तत्रिलोकीजनं

विक्रान्तं महिषासुरं युधि पुरा चिच्छेद शूलेन या ॥ ४४ ॥

देवी—सा खु परमेसरी बहुविहदेवआसत्तिरूआवअवा पअण्डपरक्कम-
खण्डिअचण्डमुण्डधुम्मलोअणरत्तबीजप्पहुदिदाणवमण्डला सुणीअदि च-
ण्डिआणामधेएत्ति । (क)

राजा—तदपि ज्ञायते । यथा खलु ।

शस्त्रच्छिन्नसुरारिसैन्यपिशितग्रासग्रहप्रीतिम-

त्कङ्कक्रोष्टरि संगरे सुरवधूमुक्तप्रसूने स्थितम् ।

देव्या शुम्भनिशुम्भदानववधप्रक्लिन्नचित्तस्तुव-

द्रुद्रेन्द्राग्निकृतान्तनैर्ऋतजलाधीशानिलश्रीदया ॥ ४५ ॥

मन्त्री—राजन्, एवं भक्तवत्सलयोरनादिदंपत्योरुपासनया संपाद-
नीया सिद्धिः । किं च ।

सामर्थ्यसिद्ध्यै रसगन्धकानां संयोजनार्थं सकलौषधीश्च ।

संपादयामोऽथ तदाश्रितस्य सर्वौषधीशस्य विधोः प्रसादात् ॥ ४६ ॥

देवी—कदमं उण देसं पविसिअ उवासणिज्जा एदे । (ख)

(क) सा खलु परमेश्वरी बहुविधदेवताशक्तिरूपावयवा प्रचण्डपराक्रमख-
ण्डितचण्डमुण्डधूम्रलोचनरक्तबीजप्रभृतिदानवमण्डला श्रूयते चण्डिकाना-
मधेयेति ।

(ख) कतमं पुनर्देशं प्रविश्योपासनीयावेतौ ।

१६

काव्यमाला ।

मन्त्री—पुण्डरीकपुरं प्रविश्य ।

देवी—कहं तत्थ पवेसो । (क)

मन्त्री—देवि,

शक्यं तत्खलु पुण्डरीकनगरं गन्तुं मनोद्वारत-

स्तत्रास्ते शिवभक्तिरित्यनुपमा कापि प्रमोदास्पदम् ।

दृष्ट्वा तां प्रथमं तथा परिचयस्तस्या विधेयस्त्वया

चत्वारोऽपि भवन्ति ते करतलं प्राप्ताः पुमर्था यथा ॥ ४७ ॥

राजा—(सोत्कण्ठम् ।)

तामद्वैतां स्वरूपेण भक्तिं हृदयरञ्जिनीम् ।

स्वीकृत्याहं भविष्यामि प्राप्ताखिलमनोरथः ॥ ४८ ॥

देवी—(सासूयमिव स्वगतम् ।) कहं सन्वपुरुसत्थप्पसवित्तिआ सेत्ति सु-
णिअ सुदवणाघणगज्जिदो मोरो व्विअ उक्कण्ठिदो अज्जउत्तो । होदु । ता
मए वि सह गन्तव्वम् । (प्रकाशम् ।) अज्जउत्त, अहं वि आगमिस्सम् । (ख)

राजा—(स्वगतम् ।) कथमनयाप्यागन्तव्यम् । (विचिन्त्य ।) भवतु ।
(प्रकाशम् ।) अयि भद्रे, भक्तिपराधीनं साम्बमुपास्यावामभिलषितमर्थं साध-
यावः । (मन्त्रिणं प्रति ।)

राज्यं त्वयि समारोप्य योग्ये सर्वाङ्गसंहितम् ।

देव्या सह शिवं साम्बमुपास्तुं यामि तत्पुरम् ॥ ४९ ॥

मन्त्री—यथा रोचते देवस्य ।

(इति निष्क्रान्ताः सर्वे ।)

इति प्रथमोऽङ्कः ।

(क) कथं तत्र प्रवेशः ।

(ख) कथं सर्वपुरुषार्थप्रसवित्रिका सेति श्रुत्वा श्रुतघनाघनगर्जितो
मयूर इवोत्कण्ठित आर्यपुत्रः । भवतु । तन्मयापि सह गन्तव्यम् । आर्य-
पुत्र, अहमप्यागमिष्यामि ।

२ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

१७

द्वितीयोऽङ्कः ।

(ततः प्रविशति चेटः कासः ।)

कासः—अहं खलु स्वमन्त्रिहतकोपदिष्टं किमपि रहस्यं शृण्वञ्जीवो नाम प्रतिराजा स्वस्मिन्किमपि चेष्टितुमन्तर्मुखस्तिष्ठतीति चारमुखादवगत-
वता संभ्रान्तेन महाराजेन यक्षमणा किमयं वृत्तान्तः श्रुतस्त्वया न वेति युवराजं पाण्डुं पृष्ट्वागच्छेति प्रेषितोऽस्मि । अतस्त्वरन्नितो युवराजसमीपं गच्छामि । अहो महाराजस्य युवराजे महती प्रीतिः । यतः ।

यद्यज्ज्ञातं स्वयं तत्तद्युवराजोऽपि वेत्ति चेत् ।

तदा राज्याधिकारेऽस्य शक्तिः स्यादिति मन्यते ॥ १ ॥

(पार्श्वतो विलोक्य ।) कथमियं छर्दिः । यैषा

प्रवालमृदुलाधरप्रकरचारुबिम्बप्रभा-

हताहृतविलोचनाञ्जनविशेषदृश्यानना ।

मयूरपदकस्फुरत्कठिनतुङ्गपीनस्तनी

तरङ्गयति कौतुकं तरुणिमश्रिया चेतसि ॥ २ ॥

(स्मरणमभिनीय ।)

श्लथजलधरजालश्लिष्टशीतांगुबिम्बा-

नभिनवमुकुराविर्भूतमुक्ताकदम्बान् ।

दरतरलितचक्रद्वन्द्वखेलन्मृणाला-

न्विवशहृदयमस्या विभ्रमानन्वभूवम् ॥ ३ ॥

(सभयम् ।) तदियं मामवलोकयति चेदिदानीं विभ्रममूल्यमनुपयुज्य मां निरु-
न्धीत ततो गमनविघ्नः स्यात् । (इत्युत्तरीयपटेन मस्तकमवगुण्ठयन्नयतो गच्छति ।)

(प्रविश्य)

छर्दिः—अए सठ, रत्तिम्मि मुक्ताफलं परिपणीकदुअ पुरुसाइदं मए
कारविअ दाणिं मं पेक्खिअ ओगुण्ठितसीसो बद्धकटी कुदो पलाएसि । (क)
(इति कासं हस्ते गृह्णाति ।)

(क) अये शठ, रत्तां मुक्ताफलं परिपणीकय पुरुषायितं मया कारयित्वा
इदानीं मां प्रेक्ष्यावगुण्ठितशीर्षो बद्धकटिः कुतः पलायसे ।

१८

काव्यमाला ।

कासः—मुञ्च मुञ्च । (इति हस्तं धुनोति ।)

छर्दिः—(दृढं हस्तमवलम्ब्य ।) हदास, मह पडिणादं दाऊण गच्छे-
हि । (क)

कासः—हञ्जे, यावदागत्य दास्यामि ।

छर्दिः—कुदो आगमिअ । (ख)

कासः—धिञ्जूर्खे, नायमवसरः । पश्चात्कथयिष्यामि ।

छर्दिः—जइ दाणि ण कहेसि अहं वि ण मुञ्जेमि । (ग)

कासः—तर्हि गृहाण मुक्ताफलस्य प्रतिनिधिमिमामूर्भिकाम् । (इत्यङ्गु-
लीयकं विमुच्य प्रयच्छति ।)

छर्दिः—इदं होदु । कुदो आगमिअ त्ति कहेहि । (घ)

कासः—किं मम वधमिच्छसि । यतः ।

कार्यं राज्ञां मन्त्रिभिर्मन्त्रितं यत्सर्वेषां तत्सर्वथा गोपनीयम् ।

येऽभिव्यञ्जन्त्येतदुद्यत्प्रमादाः शीर्षच्छेद्यास्तन्वते तान्नरेन्द्राः ॥ ४ ॥

छर्दिः—जह तह होदु । एदं दाव कहेहि । (ङ)

कासः—(स्वगतम् ।) अहो दास्याः स्नेहपरिपाकः । यः परमनर्थाय
संपद्यते । तथा हि ।

स्त्रियः स्वार्थपराः प्रायः परदुःखं न जानते ।

अप्रष्टव्यं यदप्राक्षीद्रुहिणी कैकयाधिपम् ॥ ५ ॥

(प्रकाशम् ।) राजकौलीनमेतदिति न कथयामि । मुञ्च । (इति त्वरयति ।)

छर्दिः—मा भयाहि तुमं । जं मञ्जूसा कखु अहं राजकज्जाणं । अदो
ण पआसेमि । (च)

(क) हताश, मम प्रतिज्ञातं दत्त्वा गच्छ ।

(ख) कुत आगत्य ।

(ग) यदीदानीं न कथयसि अहमपि न मुञ्चामि ।

(घ) इदं भवतु । कुत आगत्येति कथय ।

(ङ) यथा तथा भवतु । इदं तावत्कथय ।

(च) मा विभेहि त्वम् । यन्मञ्जूषा खल्वहं राजकार्याणाम् । अतो न
प्रकाशयामि ।

२ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

१९

कासः—(विहस्य ।) छर्दिका किल त्वं प्रकृत्या । तत्कुतो न प्रकाशयसि ।

छर्दिः—(विहस्य ।) भसणशीलस्स कुकुरस्स विअ तुह जाआ अहम् । होदु । एदं कहेहि पत्थुदम् । (क)

कासः—(स्वगतम् ।) इयं राजकार्यकथननिर्वन्धान् मुञ्चति माम् । का गतिः । (प्रकाशम् ।) हञ्जे, कथयामि । शृणु तावत् ।

छर्दिः—ओहिदम्हि । (ख)

कासः—मया कटकप्रवेशः कर्तव्यो युवराजस्य पाण्डोर्दर्शनाय ।

छर्दिः—ता किं विचारीअदि । अम्हकेरभडकन्ते सुगमो सत्तुणो पुरे मग्गो तुज्झ । सान्दणक्खत्ते णहे इन्दुणो व्विअ । (ग)

कासः—त्वं पुरोपरोधमात्रं जानासि । तत एवं ब्रवीमि ।

छर्दिः—किं अण्णं वि तत्थ कडए पउत्तं जं मए ण जाणीअदि । (घ)

कासः—श्रूयताम् ।

अस्मत्सैन्यैर्निरोधं कृतमगणयता स्वे पुरे सूपदिष्टं

जीवोऽमात्येन योगं स किल निशमयन्प्रापदन्तर्मुखत्वम् ।

इत्यस्माकं निशम्य प्रभुरतिविशदं चारवक्त्रात्कुमारं

गत्वा पृच्छ त्वयेदं विदितमथ न वेत्याकुलः प्राहिणोन्माम् ॥ ६ ॥

छर्दिः—जुवराएण पण्डुणा विदिदं ण वेत्ति णत्थि संदेहो । जेण एदं एव्व सुणिअ सअलसामन्तचक्रेण सह सिद्धसेणिओ रहस्सागारे णिद्दा-भङ्गकसाइदलोअणो चिन्तापज्जाउलो जुवराओ चिट्ठदि । तुए वि तत्थ

(क) भषणशीलस्य कुकुरस्येव तव जायाहम् । भवतु । एतत्कथय प्रस्तुतम् ।

(ख) अवहितास्मि ।

(ग) तर्किं विचार्यते । अस्मदीयभटाक्रान्ते सुगमः शत्रोः पुरे मार्गस्तव । सान्द्रनक्षत्रे नभसि इन्दोरिव ।

(घ) किमन्यदपि तत्र कटके प्रवृत्तं यन्मया न ज्ञायते ।

२०

काव्यमाला ।

गच्छीअद् । गाह, पञ्च वि तुह वअस्सा सासा सेवातप्परा तह जेव्व वट्ठन्दि । (क)

कासः—कथमिदं ज्ञातं त्वया ।

छर्दिः—तुह पुव्वगिहिणीए कण्ठकण्डूए परिदेवणमुहेण देइए विसूचीए संणिहाणे सव्वं राअकज्जं णिवेदिदम् । तहिं संणिहिदथम्भन्तरिदाए मए सुदम् । (ख)

कासः—कुतः कीदृशं च परिदेवनं तस्याः ।

छर्दिः—जं तुए मं कामअन्तेण पुव्वगिहिणीए ताए पणअभङ्गो किदो तेण कादव्वं परिदेवणं वखु ताए । तह खु कण्ठकण्डू देवीए कहिदवदी जं किल भट्ठिणि, एदं मह दुज्जादं पण्डुगिहिणीए णिवेदिदं गदम्हि । सा उण कालन्तरे एदं होदुत्ति जह तह मह अस्सुप्पमज्जणं किदवदी । तं जह—(ग) (स्मरणमभिनीय मभयम्, संस्कृतमाश्रित्य ।)

अस्यात्याहितकर्मणो व्यपगमे कासेन भर्त्रा समं

संधास्येत्यवती (?) तु तत्प्रियसखान्संप्रेषयन्ती रहः ।

(क) युवराजेन पाण्डुना विदितं न वेति नास्ति संदेहः । येनैतदेव श्रुत्वा सकलसामन्तचक्रेण सह सिद्धसैनिको रहस्यागारे निद्राभङ्गकषायितलोचनश्चिन्तापर्याकुलो युवराजस्तिष्ठति । त्वयापि तत्र गम्यताम् । नाथ, पञ्चापि तव वयस्याः श्वासाः सेवातप्परास्तत्रैव वर्तन्ते ।

(ख) तव पूर्वगृहिण्याः कण्ठकण्डूयाः परिदेवनमुखेन देव्या विषूचिकायाः संनिधाने सर्वं राजकार्यं निवेदितम् । तत्र संनिहितस्तम्भान्तरितया मया श्रुतम् ।

(ग) यत्त्वया मां कामयमानेन पूर्वगृहिण्यास्तस्याः प्रणयभङ्गः कृतस्तेन कर्तव्यं परिदेवनं खलु तया । तथा खलु कण्ठकण्डूर्देव्यै कथितवती यत्किल भट्टिनि, एतन्मम दुर्जातं पाण्डुगृहिण्यै निवेदितुं गतास्मि । सा पुनः कालान्तरे एतद्भवत्विति यथा तथा ममाश्रुप्रमार्जनं कृतवती । तद्यथा ।

२ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

२१

इत्थं श्वासविलासिनीरूपगताः पञ्चापि हिक्काः सुखी-

कृत्य द्रागुपसान्तव्य पाण्डुदयिता मां प्राहिणोत्कामला ॥ ७ ॥

तत्थ वि मन्दभाङ्गी अहं हृदमणोरहा जादेत्ति । (क)

कासः—(विचिन्त्य ।) मा बिभेहि । ज्ञातस्तव भावः । त्वयि प्रणयस्य भङ्गे कण्ठकण्ठा यत्नः क्रियत इति गच्छामि तत्रैव तानपि वशीकुर्याम् ।
तेऽपि मद्बुद्धौव पुष्टाः कथं मह्यं द्रुह्येयुः ।

छर्दिः—गच्छेहि कज्जसिद्धीए अहं वि देईए सकासं गमिस्सम् ।

(इति निष्क्रान्तौ ।)

प्रवेशकः ।

(ततः प्रविशति रहस्यागारस्थः सुप्तोत्थितः सचिन्तः पाण्डुः ।)

पाण्डुः—कः कोऽत्र भोः ।

(प्रविश्य)

दौवारिकः—विजयतां देवः ।

(पाण्डुर्निद्रालसो जृम्भते ।)

दौवारिकः—(आत्मगतम् ।) एष किल

आरक्तसंकुचदपाङ्गमुदग्रदंष्ट्रं

व्यादाय वक्रमुरुपाटलदीर्घजिह्वम् ।

उच्चैर्भुजौ बलियितौ ग्रथिताङ्गुलीकौ

कुर्वन्सशब्दमिह जृम्भणमातनोति ॥ ८ ॥

अपि च ।

जृम्भावसरे दारुणमाननबिम्बं सजिह्वमेतस्य ।

निपतितदीर्घकपाटं पातालद्वारमिव हि पश्यामि ॥ ९ ॥

(प्रकाशम् ।) देवस्य कीदृशो मयि नियोगः ।

पाण्डुः—गलगण्ड, सेनापतीनाहूय मम निकटं प्रवेशय ।(गलगण्डो निष्क्रम्य त्रयोदशप्रकारान्संनिपातान्प्रवेशयति । सर्वे प्रविश्य प्राञ्जलय-
स्तिष्ठन्ति ।)

(क) तत्रापि मन्दभागिन्यहं हृतमनोरथा जाता ।

२२

काव्यमाला ।

तत्र एकः—सविचार इव दृश्यते युवराजः । तत्क्षणं जोषमास्य-
ताम् । यदेषः

खट्वामङ्गविवर्तनेन लुलितक्षौमास्तरामावस-

न्वीटीं भृत्यकरार्पितामगमयन्वक्रं गृहीतामपि ।

उत्तानस्तिमिते दृशावपि चिरादुच्चैर्वितानेऽर्पय-

न्नत्यर्थं श्वसितोद्गमैर्विवृणुते चिन्तां निजान्तर्गताम् ॥ १० ॥

किं च पूर्वमपि ।

न स्नाति वारिषु चिरं त्वरितं दुकूलं

वस्ते विलम्बसहनो न कदापि भुङ्क्ते ।

भूषागणं वहति किं च विपर्ययेण

राजा युवैष हृदि कार्यविचारकृष्टः ॥ ११ ॥

गलगण्डः—(दण्डेन भूमिमाघट्टयन् ।) देव, सेनापतयः प्राप्ताः ।

पाण्डुः—(विलोक्य ।) भो भोः संनिपाताः, प्रतिराजस्य जीवस्य सकाशा-
दस्मदीयराजस्य यक्ष्मणोऽधुना पराभवः संभावयिष्यत इति श्रूयते । स
यथा न भवेत्तथा सैन्यैः सह संनद्धव्यं भवद्भिः ।

संनिपाताः—

अस्मादृशेषु बलशालिषु सैनिकेषु

राजन्नलं प्रभुपराभवचिन्तया ते ।

स्यात्किं वसन्तदिवसेषु विसृत्वरेषु

पद्माकरस्य तुहिनाभिभवप्रसक्तिः ॥ १२ ॥

कति कत्यस्मदीयाः सैनिकाः । तत्रैकैकस्य पराक्रमवतो युद्धाय न प-
र्याप्तमखिलं शत्रुसैन्यम् । किं पुनः सर्वेषाम् । श्रूयन्तां तावदस्मदीयाः ।

अष्टौ कुष्ठा दश च बलिनः स्त्रीहगुल्मास्तथाष्टौ

षट् चोन्मादा वसति दशकं पञ्चकं च व्रणानाम् ।

अशोभेदाः षडतिधृतयो विंशतिश्च प्रमेहाः

किं चाश्मर्यो दश दश पुनः सन्ति सप्तातिसाराः ॥ १३ ॥

१. अतिधृतय एकोनविंशतिः.

२ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

२३

(गलगण्डं प्रति ।) स्वामिनः कुमारस्य संनिधिं प्रापय सर्वानपि सैनिकान् ।

गलगण्डः—तथा । (इति निष्क्रम्य सर्वैः सह प्रविशति ।)

(सर्वे पाण्डुं प्रणम्य प्राञ्जलयस्तिष्ठन्ति ।)

पाण्डुः—एवं प्रवृत्ते राजकार्ये किं भवन्तो मन्यन्ते ।

तत्रादौ कुष्ठाः—

कार्या न चेतसि कुमार कदापि चिन्ता

स्थास्यन्ति के वद पुरः प्रतिगर्जतां नः ।

शत्रोः प्रविश्य पुरमीक्षितुमप्ययोग्यं

कुर्मो वयं तनुभृतामतिकुत्सनीयम् ॥ १४ ॥

उन्मादाः—सर्वे सैनिकास्तिष्ठन्तु । ज्ञायतामस्माकमभिप्रायः ।

कोपाध्मातककुत्स्थपुंगवकरव्याकृष्टगर्जद्धनु-

ज्यानिर्गत्वरमार्गणानलशिखादीने नदीने भृशम् ।

पाठीनान्कमठैः समं विलुठतः सर्वेऽनुकुर्वन्तु ते

शार्दूल इव शैम्बरान्सरभसं यानद्य गृहीमहे ॥ १५ ॥

व्रणाः—स्वामिन्कुमार, प्रथमं पुरमेव वाधितव्यम् । तद्वाधया शिथि-
लीभविष्यत्यन्तर्मुखतापि जीवस्य । अत इदानीम्

प्रचण्डमदपाण्डवप्रहितकाण्डवर्गवृष्ट-

त्तरक्षुकरिकेसरिप्रियकशल्यशार्दूलकम् ।

अरण्यमिव खाण्डवं वनसरण्यतीतं द्रुम-

व्रजं दहनहेतयः पुरमरेर्दहामो वयम् ॥ १६ ॥

सर्वेऽपि अशोभेदाः—स्वामिन्, यदुक्तं व्रणैस्तदस्मभ्यमपि रोचते ।
तेन वयं च निरुद्धमूलद्वाराः ।

गृहीयाम व्यथयितुमरेस्तत्पुरं येन सर्वं

व्याघ्राकृष्टा इव हि पशवः प्राणिनोऽसद्रूढाः ।

२४

काव्यमाला ।

स्थातुं गन्तुं शयितुमशितुं यातुमाभाषितुं वा
नापेक्षन्ते मनसि दधतो दुःखमात्रानुभूतिम् ॥ १७ ॥

प्रमेहाः—स्वामिन्, अस्मासु विधेयेषु पुरोवर्तिषु किमर्थमन्येषां प्रस्तु-
तकार्यं प्रति प्रेषणम् । तत्क्रियतामस्मदुक्तिश्रवणादरः ।

पाण्डुः—वक्तव्यानि वो विवक्षितानि ।

प्रमेहाः—

संप्रस्वावात्परिणतिमसृज्ज्ञांसभेदोऽस्थिमज्ञां

व्यातन्वन्तो वयमनुदिनं तत्पुरं शोषयामः ।

कान्तर्वक्त्रो भवतु विधुरीभूय जीवः क मन्त्री

तत्साहाय्यं कलयतु भवांस्तद्विषादं जहातु ॥ १८ ॥

अश्मर्यः—सर्वे सैनिकाः स्वस्वबलानुरूपं गर्जन्ति । स्वामिन्, न वयं
गर्जनपराः । किं तु भूतार्थवादित्यः ।

वर्धिष्यते न यावत्स हितः सर्वैर्भटैर्निजैर्वैरी ।

तावन्निग्रहणीयः श्रेयस्कामेन पुरुषेण ॥ १९ ॥

तथा हि ।

बेलालङ्घिप्रसर्पत्तटविटपिसमुत्पाटनाटोपमूर्ध-

त्कल्लोलाक्रान्तपृथ्वीवलयजनलयोल्लेखसंत्रस्तलेखः ।

अम्भोधिर्मा जनीति प्रतिकलमुदयद्वारिभूरीभविष्य-

चूषत्यद्वाय वह्निर्विघटितवडवावक्ररन्ध्रादुदञ्चन् ॥ २० ॥

पाण्डुः—युक्तमुक्तं भवद्भिः ।

अतीसाराः—स्वामिनः कृपयैव भुजप्रतापं दर्शयन्तो वयं विजेष्या-
मह इति किमत्र चित्रम् । अतः किमपि ब्रूमः । विदांकरोतु स्वामी ।

नेत्रे मज्जयितुं मुखं ग्लपयितुं जत्रुद्वयं व्यञ्जितुं

पाश्चाश्चां गणनीयतां गमयितुं सत्त्वं भृशं लुण्ठितुम् ।

सप्तत्वेऽपि निजे स्थिते वदयितुं पञ्चत्वमेवाङ्गिनां

शक्तान्नः ग्रहिणोऽपि यत्र तरसा तत्साधयामो वयम् ॥ २१ ॥

२ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

२९

पाण्डुः—(सबहुमानम् ।)

अतिसारा इति स्पष्टं विष्टपत्रयविश्रुतम् ।

युष्मन्नामैव युष्माकं ब्रूतेऽतिशयितं बलम् ॥ २२ ॥

गुल्मप्लीहानः—श्रूयतां स्वामिना ।

अस्मासु प्रविशत्सु शात्रवपुरं पीडाकरेषु द्रुतं

कार्याकार्यविवेक एव न भवेदल्पोऽपि तस्मिन्क्षणे ।

आस्तामेतदिदं वचो निशमय क्षन्तुं व्यथामक्षमो

विज्ञानेन च मन्त्रिणा सह पुराज्जीवः पलायिष्यते ॥ २३ ॥

पाण्डुः—अस्मत्सैनिकोपरुद्धे पुरे पिपीलिकापि न प्रसरीसरीति, कुतः

पुनरियं तस्य पलायनशङ्का । परंतु सर्वैरिदमाकर्णनीयम् । नीतिशास्त्रा-
नुसारिणि मन्त्रिणि तदनुरक्ते विक्रमाभिमानरक्षणैकपरे द्विजदेवपोषणैक-
तानमानसे राजनि तस्मिन्निपुणं किमपि प्रतिविधानमनुसंधेयम् । अतः
प्रागेवातर्कयं किंचिदत्याहितहेतुस्तदीयान्तर्मुखतेति ।

कुष्ठेष्ट्वेकः—(स्वगतम् ।) प्रागस्माभिः प्रेषितः शत्रुशिबिरं प्रविष्टः क-
र्णमूलोऽद्यापि नागतः किं तैर्गृहीतः स्यात् ।

(ततः प्रविशत्यध्वश्रान्तः कर्णमूलः ।)

कर्णमूलः—(दृष्ट्वा ।) एतत्स्वलु

तत्तत्कार्यनिवेदनार्थमिलितान्योन्यानभिज्ञस्यैश-

प्राप्तव्यावसरप्रतीक्षणकृतद्वाःपार्श्ववेद्यासिकम् ।

अन्तर्मन्दिरनिःसरज्जनवचोविज्ञाप्यमानप्रभु-

व्यापारश्रवणेप्सुबाह्यमनुजं पश्यामि पाण्डोर्गृहम् ॥ २४ ॥

(द्वाःस्थं प्रति ।) गलगण्डः, कथय कर्णमूलं संप्राप्तं माम् ।

(गलगण्डः प्रविश्य निष्क्रम्य कर्णमूलेन सहान्तः प्रविशति ।)

कर्णमूलः—(आत्मानं दृष्ट्वा स्वगतम् ।)

श्रमाम्भःसंसिक्तालिकललितपुण्ड्राङ्गवदनो

द्रवच्चर्मोपानहृदपिहितपार्श्वीञ्चलपटः ।

१. स्पशश्चरः.

४

२६

काव्यमाला ।

समुद्यन्निःश्वासप्रसरपरिशुष्काधरपुटो

विलङ्घ्याहं दीर्घा सरणिमगमं पाण्डुसविधम् ॥ २५ ॥

(पाण्डुं दृष्ट्वा ।) कुमार, विजयी भव ।

पाण्डुः—भद्र, किम् । किञ्चिदुपलब्धं तत्र भवता प्रविष्टेन ।

कर्णमूलः—किं सफलो न भविष्यति कुमारनियोगो विशेषोपलम्भेन ।

पाण्डुः—कथय ।

कर्णमूलः—श्रूयताम् । उपरुद्धमस्मत्सैनिकैः पुरम् ।

पाण्डुः—किमेतत्परिज्ञानाय प्रेषितोऽसि । विदितं खल्विदं सर्वेषाम् ।

कर्णमूलः—(सर्वतो विलोक्य ।) एतदेव प्रस्तोतुमयमवसरः ।

पाण्डुः—विस्त्रब्धं कथय । किं न जानासि अस्मच्छरीराण्येव कीलैते ।

कर्णमूलः—देव, भवदाज्ञया प्रविष्टोऽसि पुण्डरीकपुरम् । तत्राद्राक्षं च सन्निरीक्षणैकपरे ईक्षणे । निगमार्थश्रवणप्रसिते श्रवसी । शिवनिर्माल्यगन्धसंतर्पितं घ्राणम् । विघसामृतास्वादनैकतानां रसनाम् । त्रेताभस्मावगुण्ठितां त्वचम् । धर्मार्थसंग्रहीतारौ करौ । तदर्थं कृतसंचरणौ चरणौ । चिरंतनसरस्वतीचिकुरपरिमलामोदसदनं वदनं च । तद्दर्शनेन क्वचिदपि स्थलमलभमानः स्थातुमपि नाशक्नुवम्, किं पुनर्देवस्याज्ञां परिपालयितुम् ।

कुष्ठः—(विहस्य ।) अनासारवर्षणमजागलस्तनसमवस्थं तव गमनागमनं च ।

संनिपातः—कुष्ठ, सावशेषमिव तव वचनम् ।

कुष्ठः—स्वामिपोषितस्वकलेवरनिरर्थकता च ।

कर्णमूलः—जाग्रति मच्छिरसि महाराजपादपङ्कजरेणौ कथमेतद्भविष्यति ।

पाण्डुः—ततस्ततः ।

कर्णमूलः—ततश्च ।

तस्मिन्पुरे स्थानमहं विवेक्तुं चरन्समन्तात्क्वचिदप्यपश्यम् ।

त्रिष्वाशयेषु स्थितिमत्स्वशङ्कं संचारितं केन च पङ्क्त्युग्मम् ॥ २६ ॥

२ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

२७

पाण्डुः—(स्वगतम् ।) वायुसंचार्यमाणं कफपित्तयोर्युगं तद्भवेत् । (प्रकाशम् ।) ततस्ततः ।

कर्णमूलः—तस्मादन्तःपुरचारिणः पङ्कयुग्मात्तत्संचारयतः पुरुषाच्च प्रवृत्तिरूपलब्धुं शक्येति तच्च तं चोपासर्पमहम् । स च तच्च मयि दृष्टमात्रे भद्र गच्छ परिसर्प मा कुतो देशतस्त्वमसि नन्विहागतः ।

कस्य वा वद परिग्रहो भवानित्यपृच्छदथ सोऽपि तच्च माम् ॥ २७ ॥

भो भो भद्रमुखाः परिग्रहतया कस्यापि नाहं स्थितो

रात्रि नेतुमिहागतोऽस्मि नियतं सायाह्नि भिक्षामटन् ।

स्थानं मे यदि शक्यतेऽपगतये प्रान्त(?)स्तदादीयता-

मित्युक्ते तु मया तदन्तरुदभूदन्योन्यमालोचना ॥ २८ ॥

अनन्तरं च कार्यान्तरव्यापृते च राजनि नूतनपुरुषपरिमार्गणपरे च नागरिके, भिक्षो, रात्रौ नावसरस्त्वादृशामत्र शयितुमित्युक्तवत्सु तेषु, क कार्ये राजा व्याप्रियते कुत एवं भिक्षुकाणामप्युपरोध इति पृष्ठवानस्मि ।

पाण्डुः—ततस्ततः ।

कर्णमूलः—तेऽपि मां भद्रेत्यामन्त्रय समकथयन् ।

पुण्डरीकपुरे मन्त्रिप्रेरितः परमेश्वरम् ।

आराद्धं गतवान्राजा मनोद्वारेण तिष्ठति ॥ २९ ॥

किं च ।

शत्रुनिरुद्धे च पुरे परिसर्पाशङ्कया नगरगुप्त्यै ।

नागरिकशिक्षणमिति प्रावोचन्मां तदानीं ते ॥ ३० ॥

अत्रान्तरे विजृम्भमाणं यामिककलकलमश्रृणवम् । श्रुत्वा च कथंचिल्लब्धावकाशः स्वामिकार्यगौरवादागतोऽस्मि ।

पाण्डुः—(आकाशे लक्ष्यं बद्धा सोपहासम् ।) रे रे मन्त्रिहतक, अस्मज्जयार्थं सहजवैरिणं रसं साधयितुं किल तव प्रयत्नः । तर्हि पश्य ।

साधितोऽपि स किं कुर्याद्रसः पथ्यक्रमं विना ।

जिह्वाचापलमुद्भाव्य स एव ध्वंसयिष्यते ॥ ३१ ॥

किं च । भक्त्या त घटयित्वा चतुरोऽपि पुमर्थास्तस्य साधयितुं किलाय-
मपरो यन्नस्तत्रापि प्रतिविधास्यते ।

कर्णमूलः—(सप्रश्रयम् ।) देव, युगविगमसमयसमसमुदितमार्तण्डमण्डल-
स्येवाखण्डितप्रतापस्य तवापि कियान्स रसः शोषण इव तस्य (?) तव किं
महिमातिशयः । तथाहि ।

दृष्ट्वा वैरिचमूसमूहमवशादुद्वेलमुज्जृम्भित-

क्रोधात्संगररङ्गसीमनि भवत्यद्धा निबद्धादरे ।

जीवः कः क च तस्य मन्त्रिहतको विज्ञानशर्मा पुन-

र्दृश्येरन्क तृणाग्नि तुल्यमहसस्तस्याल्पसारा रसाः ॥ ३२ ॥

पाण्डुः—आः, अस्त्वेतत् । भद्र, कथय कीदृशी प्रकृतीनां प्रवृत्तिः ।

के स्वामिनि दृढभक्ता के प्रबलाः के च दुर्बला नगरे ।

अरिमित्रोदासीनाः के पुनरङ्ग त्वया दृष्टाः ॥ ३३ ॥

कर्णमूलः—कथयामि देव, श्रूयताम् ।

तत्र प्रकृतयस्तिस्त्रो वातपित्तकफात्मकाः ।

तत्र यः प्रबलो वातः स तु स्नेहैर्वशीकृतः ॥ ३४ ॥

किं च ।

तदनुगतं यत्पित्तं मधुरमयैस्तद्विजेयमुपचारैः ।

पङ्कुर्यस्तत्र कफस्तीक्ष्णोपायैर्वशं स चानीतः ॥ ३५ ॥

पाण्डुः—अथ कीदृशो मनसो वृत्तान्तः ।

कर्णमूलः—

उद्दामबुद्धिविभवेन मनस्तु तत्र

विज्ञानशर्मसचिवेन वशीकृतं सत् ।

कार्ये महत्यधिकृतं हितकारिराज्ञः

सर्वात्मनाप्यनुसरत्यधुना तमेव ॥ ३६ ॥

पाण्डुः—अथ विज्ञानशर्मस्पाधिना ज्ञानशर्ममन्त्रिणः कीदृशः प्रकारः ।

२ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

२९

कर्णमूलः—

विज्ञानमन्त्रिमन्त्रैर्विविधैरसकृद्विधूतनिजशक्तिः ।

स ज्ञानशर्ममन्त्री तिष्ठति केवलमसौ स्वरूपेण ॥ ३७ ॥

एवंविधविविधविचित्रचरित्रविस्मापितसकललोकस्य स्वामिहितकरणै-
कतानस्य मन्त्रिणः पारे खलु वाङ्मनसोश्चरिताद्भुतानि । तथाहि ।

तत्तद्दुर्घटराजकार्यघटनाव्यापारपारीणया

शक्त्या दुष्प्रसहस्य तस्य वचनैर्नानोपपत्त्यन्वितैः ।

निर्द्वन्द्वोऽपि स निर्गुणोऽपि च निराकारोऽपि निर्लेपनो-

ऽप्याः कष्टं प्रतिपक्षतामुपगतो जीवो विचेष्टेत नः ॥ ३८ ॥

तस्मादेवंस्थिते प्रकृतिमण्डले दुर्भेद्ये च शत्रुपक्षे महदत्याहितमाप-
तिष्यति । (इति भयं नाटयति ।)**पाण्डुः—**(विचिन्त्य ।) मा बिभिहि । तत्रापि काचिदस्त्यबाधिता नीतिः ।**कर्णमूलः—**कीदृशी ।**पाण्डुः—**श्रूयताम् ।

यच्चञ्चलं प्रकृत्या विषयेषु मनो निसर्गदुर्दान्तम् ।

तत्कामादिभिरेतैर्भेदयितुं शक्यते शनकैः ॥ ३९ ॥

तस्मिन्सर्वविषयाधिष्ठाने मनसि स्वाधीने सुकर एव कार्यशेषः । किं
च याः किलाद्यास्तत्र तिस्रः प्रकृतयस्तासु यस्तीक्ष्णोपायैः संयमितवृद्धिः
श्लेष्मा तस्योपचयं केनाप्युपायेन विधाय तेनैव तावपि क्षोभयितुं शक्येते ।

विज्ञानोऽयं यद्यपि स्वामिभक्तस्तत्राप्यस्यासंनिधाने विविक्षेत् ।

भेदो राज्ञस्तस्य तैस्तैरुपायैः शक्यः कर्तुं ज्ञानशर्मोपजापैः ॥ ४० ॥

एवं राजमन्त्रिणोर्विरोधेन विस्मृष्टे प्रकृतिमण्डलेऽचिरादेव हस्तगता
महाराजस्य यक्ष्मणो जयलक्ष्मीः ।**कर्णमूलः—**(सहर्षम् ।) साधु चिन्तिता मन्त्रिवर्येण राजतन्त्रनीतिः ।**पाण्डुः—**भद्र, नाद्यापि महाराजनिकटगतोऽत्रायाति कासः ।

(प्रविश्य)

गलगण्डः—देव, महाराजपादमूलात्कासः प्राप्तः ।**पाण्डुः—**त्वरितं प्रवेशय ।

३०

काव्यमाला ।

(ततः प्रविशति गलगण्डेनानुगम्यमानः कासः ।)

(कासो जानुभ्यां प्रणम्य किञ्चिदुपसर्पति ।)

पाण्डुः—भद्र, कीदृशो मयि राजनियोगः ।**कासः**—(करपिहितमुखः । कर्णे ।) एवमेवम् ।**पाण्डुः**—भद्र, तदर्थमेवेयं बद्धपरिकरता । तिष्ठ त्वमत्रैव । राजानमि-
ममुदन्तमन्यमुखेन प्रापयिष्ये ।

(नेपथ्ये यामप्रहारध्वनिः ।)

पाण्डुः—(श्रुत्वा सैनिकान्प्रति ।) तदहमिदानीं कार्यशेषं निर्वर्त्य प्रकृत-
कार्यार्थं संनह्यामि । भवन्तोऽपि तावत्

बिभ्राणास्तान्युपमितमहाभोगिभिर्बाहुदण्डै-

र्येषां येषां दधति निजतां यानि यान्यायुधानि ।

स्वस्वस्थानेष्ववहितमनोवृत्तयस्त्यक्तशङ्काः

सर्वे तिष्ठन्त्वरिपुरमभिव्याप्य सैन्याः प्रवीराः ॥ ४१ ॥

(इति निष्क्रान्ताः सर्वे ।)

इति द्वितीयोऽङ्कः ।

तृतीयोऽङ्कः ।

(ततः प्रविशति पश्चाद्बद्धं पुरुषं किकरेण विकर्षन् विचारो नागरिकः ।)

नागरिकः—अङ्ग गद, कस्त्वमसि ।**पुरुषः**—(स्वगतम् ।) किमहं ज्ञातोऽस्म्यनेन गद इति ।**नागरिकः**—किं विचारयसि । यदि सत्यं गदोऽसि ततो मोक्ष्यसे ।**पुरुषः**—(स्वगतम् ।) नाहमनेन ज्ञातः ।

बिभ्राणो मुखबाहुवक्षसि कृतं पुण्ड्रत्रयं भस्मना

हस्तोपात्तविशुद्धताम्रकलशो रुद्राक्षमाली गले ।

धृत्वा वैदिकवेषमाविशमिह स्वस्वामिना प्रेरितो

हृद्रोगोऽहमरेरवेक्षितुमना जीवस्य राज्ञः स्थितिम् ॥ १ ॥

अनन्तरमनेन नागरिकेण संयमितः । भवतु । एवं ब्रवीमि । (प्रकाशम् ।)

आर्य, मुञ्च माम् । विप्रश्रिकतामुपजीव्येदं जठरहतकं पुष्णामि ।

३ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

३१

नागरिकः—अस्त्वेतत् । कुतो रात्रिसंचारः ।

पुरुषः—यस्यकस्यचिद्यत्किंचिद्भाविफलमुक्त्वा पारितोषिकं गृह्णामीति ।

नागरिकः—किं दिवसस्ते तत्कर्मणो न पर्याप्तः ।

पुरुषः—बाढम् । श्रूयताम् ।

यामो यात्यविलम्बितं दिनमुखे स्नानादिभिः कर्मभिः

पश्चाद्भिक्षितुमारभे प्रतिदिनं धान्यानि वा तण्डुलान् ।

तैरन्नाद्युपपाद्य धूर्जटिमुखान्देवान्निवेद्यातिथी-

न्संतर्प्याश्रत एव याति दिवसः शेषः कुतः संचरः ॥ २ ॥

किंकरः—अये, युक्तमिदम् । इह तु यामादूर्ध्वं रुध्यते नगरसंचारः ।

पुरुषः—यदीदानीं यामादूर्ध्वं कालस्तर्हि न संचरामि स्वप्स्यामि ।

किंकरः—कुत्र निद्रास्थानम् ।

पुरुषः—धर्मशालायाम् ।

नागरिकः—किमिदं राजमन्दिरं तव धर्मशाला । अत्र हि

नौकारः पुवते न गीतिरटति स्वाहेति न श्रूयते

न न्यायव्यवहारतारवचसः संघीभवन्ति द्विजाः ।

नात्युच्चैः पृषदाज्यहोमसुरभिर्धूम्या जरीजृम्भते

भक्ताः पञ्चजनाः स्वपन्ति परितो न स्त्री कुमारो न च ॥ ३ ॥

पुरुषः—अस्त्विदं राजमन्दिरं तथापि सुप्रवेशमस्मादृशामिति श्रु-
तमस्ति ।

नागरिकः—सुप्रवेशमिति कस्मात्त्वया श्रुतम् ।

पुरुषः—आर्यमिश्रेभ्य एव ।

नागरिकः—हन्त, किमस्माभिरिदं कथितम् ।

पुरुषः—नहि नहि । अन्यजनैः ।

नागरिकः—कैस्ते कथितम् । यदिदं परिचितजनस्यापि राजशासन-
मन्तरेण दुष्प्रवेशम्, किं पुनरपरिचितस्य ते ।

किंकरः—विसंस्थुलेवास्य वचनव्यक्तिः गृहीत इव चोरस्तरलतारक-
विलोचनः पश्यन्नयं वक्तुं न शक्तः प्रत्युत्तरं ततश्चर इव लक्ष्यते ।

३२

काव्यमाला ।

नागरिकः—तर्हि शिक्षयतु भवानिमम् ।

किंकरः—अरे, कथय तथ्यम् । मृष्टावादिनस्तव वैदिकता राजशासनस्य न प्रतिरोधिनी । (इति कशामुद्यच्छति ।)

पुरुषः—मा ताडय । तथ्यं वदामि ।

नागरिकः—यदि तथ्यं वदसि तदा विज्ञानमन्त्रिणं दर्शयित्वा संभावयिष्यामि ।

किंकरः—प्रतीहार्या धारणया सह प्रासादमधिरूढो मन्त्री । तत्संनिधौ त्वमपि नेप्यसे ।

पुरुषः—(स्वगतम् ।) तथा चेन्मम दुर्लभमेव जीवितम् । (प्रकाशं भीतिमभिनीय ।) अमयं मे दीयतां यदि तथ्यमेव श्रोतव्यम् । (इति प्रणमति ।)

नागरिकः—दत्ताभयोऽसि । कथयात्मानम् ।

पुरुषः—(उत्थाय प्राञ्जलिः ।) हृद्रोगोऽस्मि । विसृज मां दयया ।

नागरिकः—चार एवायं वैदिकवेषमवलम्ब्यागतो दत्ताभयश्च ।

किंकरः—तर्हि किं कर्तव्यम् ।

नागरिकः—‘सर्वमिदं राजकार्यं त्वया कस्मैचिदपि न कथनीयम्’ इति शपथं गृहीत्वा पुराह्वहिर्विसृज्यताम् । अथवा किमनेन वराकेण कथनीयम् । दत्ताभयोऽयमिति मन्त्रिणे निवेद्य कथंचिन्मोचयितव्यः ।

किंकरः—तथा करोमि । (इति निष्क्रान्तः ।)

(नेपथ्ये कुक्कुटध्वनिः ।)

नागरिकः—(आकर्ण्य ।) कथं रजनीविरामः ।

(पुनर्नेपथ्ये)

वैतालिकः—

पत्यावस्तं व्रजति विगलच्चञ्चरीकाञ्चनाश्रु-

त्रासान्मीलद्दलदशमितो रागमर्कक्रमेण ।

द्रागालिङ्गेदपि कुमुदिनीमित्यपन्यायशङ्की

कूकूशब्दं विसृजति जवात्कुक्कुटः पूर्वमेव ॥ ४ ॥

३ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

३३

द्वितीयो वैयालिकः—

रागं मुखेन दरदर्शिततारकेण

मां व्यञ्जतीमपि समेत्य करेण गाढम् ।

आलिङ्ग्यते कुमुदिनीति रुषापराद्रि

यातां निशां द्रुतमनुव्रजतीव चन्द्रः ॥ ५ ॥

अपि च ।

प्रातर्जातमिति द्रुतं प्रशिथिलं बद्धा दुकूलं दृढं

धम्मिल्लं च्युतमाल्यमप्युपवनान्निर्गत्वरीरित्वरीः ।

आकृष्टांशुकपल्लवे कठिनयोरालिङ्ग्य वक्षोजयो-

राघ्रायाननपङ्कजे च कथमप्युज्जन्त्यहो कामिनः ॥ ६ ॥

नार्गारिकः—तदधुना राजकार्ये चावहितस्तिष्ठामि । (इति निष्क्रान्तः ।)

शुद्धविष्कम्भकः ।

(ततः प्रविशति प्रासादाधिरूढः प्रतीहार्या धारणया दर्शितमार्गो मन्त्री ।)

मन्त्री—संप्रति हि

सोपानानि हिरण्मयानि परितः प्रत्युत्तरन्नान्यहं

पादाभ्यां समतीत्य किंकरगणालम्ब्री स्वयं पाणिना ।

भित्तिष्वालिखितैर्वृतं खगमृगस्त्रीपुंसवृक्षाचलै-

रारुक्षं निटिलाक्षशैलधवलं प्रासादमभ्रंलिहम् ॥ ७ ॥

(विचिन्त्य खगतम् ।) अहो दुरन्तता राजधर्माणाम् ।

आत्मानं परिरक्ष्य दुष्करतपोवृद्धद्विजाराधनै-

र्दानीयेषु च भक्तिपूर्वमसकृद्दानप्रदानैरपि ।

दण्डं दण्डयितव्यमात्रविषयं कृत्वा धरित्रीतले

राज्ञा धर्मपथे मतिं क्रमयता संरक्षितव्याः प्रजाः ॥ ८ ॥

किं बहुना ।

स्वश्रेयसार्थं यततेऽनिशं यां राज्ञा किलानेन पृथग्विमर्शः ।

स्वस्मिन्नमाल्येषु सुहृत्सु राष्ट्रे दुर्गेषु कोपेषु बलेषु कार्यः ॥ ९ ॥

३

३४

काव्यमाला ।

निज्ञातसर्वतन्त्रेषु विगूढामोघमन्त्रेषु मन्त्रिषु विन्यस्तसमस्तकार्यभरस्य तु राज्ञो निश्चिन्ततैव । परंतु तेषां व्याकृष्यन्ते दुरन्तया चिन्तया हृदयानि ।

सामन्ताविनमेयुरित्युपचयः कोषस्य सिद्धेदिति

स्थानेषु द्विषतां स्थितीरपि चराः पश्येयुराप्ता इति ।

स्यादायोपगमो यथेति विभवैस्तुष्टाः प्रवीरा भटा

वर्तेरन्निति मा मलिम्लुचगणाद्भूरुद्विजेतेति च ॥ १० ॥

अहमपि राज्ञा विन्यस्तसमस्तकार्यभारतया यत्सत्यं व्याकुल एव ।
तथा हि ।

कार्येषूक्तेषु राज्ञा कतिचिदपि मया साधितान्येव पूर्वं

साधिष्यन्ते परस्तात्कतिचन कतिचिच्चापि साध्यन्त एव ।

किंचानुक्तेषु सद्यः किमपि किल कुशाग्रीययात्मीयबुद्ध्या

पर्यालोच्यैव तत्तत्समयसमुचितं कर्तुमुत्कण्ठितोऽस्मि ॥ ११ ॥

अत एव सर्वत्र तत्रतत्र व्यापृते मया पुरगुह्यै मत्सदृश एव कोऽपि
विनियुक्तो विचारनामा नागरिकः । तत्प्रकृतकार्ये व्यापृतव्यम् । कः को-
ऽत्र भोः ।

(प्रविश्य ।)

दौवारिकः—विजयतां देवः ।

मन्त्री—भद्र, मद्रचनेनानुशासनीयाः पौरा नगरालंकाराय ।

आलिम्पन्तां सुधाभिः पुरसदनगता भित्तयो भृत्यवर्गै

रम्भास्तम्भाः क्रियन्तां कपिशफलभृतः पार्श्वयोर्द्वारभूमेः ।

बध्यन्तां तोरणानि श्रितनवमणिभिर्दामभिः सन्तु रथ्याः

संमृष्टाश्चाम्बुसिक्ताः प्रतिगृहमुपरि ग्रथ्यतां केतनाली ॥ १२ ॥

यतः संप्रत्येव सिद्धप्रतिज्ञो राजा समागमिष्यति ।

दौवारिकः—यदाज्ञापयत्यार्यः । (इति निष्क्रान्तः ।)

मन्त्री—(सदृष्टिक्षेपं परिवृत्यावलोक्य च ।) अहो रिपूणां पुरावस्कन्दन-
प्रकारः । तथा हि । प्राण्डुना प्रेरिता रोगाः,

३ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

३९

मूर्धनं व्याप्तुकामाः शतमथ नवतिर्लोचने चाधित्वा

नासामष्टादशास्यं खलु चतुरधिका सप्ततिर्ह्येव पञ्च ।

वक्षोजौ पञ्च शूलैः सह समगणनैः कुक्षिमष्टौ च गुल्माः

स्वार्हस्थानान्युपेतं त्रिगुणगणनया पञ्चकं च त्रणानाम् ॥ १३ ॥

अथ च स्वयमेव मन्त्रिभूतस्य युवराजस्य पाण्डोः पुरोपरोधवैचित्र्यं
वाचामतिवर्तते पन्थानम् । (सामर्थं सावहित्यं चाकाशे ।) साधु मन्त्रिधुरीण,
साधु । अनया गुप्तप्रयोगप्रकारगौरवया धिषणया शौर्येण च दैत्यगुरुं
वृषपर्वाणं चाधिशेषे । (सोपहासम् ।) मयि—(इत्यर्धोक्ते विरमति ।)

धारणा—(सस्मितम् ।) अमच्चस्य वाक्यसेसेण तक्कीअदि धीरोद-
त्तत्तणम् । (क)

अमात्यः—अस्खलितासाधारणकार्यावधारणधौरेयस्खलितानि तव म-
नीषितानि भवन्ति । (इति पुरो विलोक्य ।) अहो नगरालंकारचातुरी पौराणाम् ।

कीर्णान्यम्बुपृषन्ति किंकरगणैरभ्यन्तरे ताडिता-

न्यातोद्यानि निकेतकेकिनटनप्रारम्भमूलानि च ।

बद्धा मन्दिरमार्गसीमसु हसन्नाथापनीतांशुक-

व्यक्तोरोजसलज्जसिद्धयुवतिव्याकृष्टचेलध्वजाः ॥ १४ ॥

अपि च ।

मन्ये रम्भाः पुरमृगदृशामूरुसौभाग्यचौर्या-

द्वद्धा भृत्यैः प्रतिगृहमपि द्वारपार्श्वद्वयेषु ।

अम्भोदुर्गात्कथमपि हता यन्त्रितोच्चैर्विताने

तासां वक्त्राम्बुजपरिमलग्राहिणी पद्ममाला ॥ १५ ॥

किं च । सुधालेषधवलीकृतसौधवसतयः पौरयुवतयः शारदाभ्रगतपर-
माद्भुततडिलताविभ्रममुद्धावयन्ति । किं च, चञ्चरीकगणश्चित्रलिखितसह-
कारमञ्जरीकलितोत्कलिकया संचरमाणोऽपि कदर्यमवनीपतिमुपगतो वनी-
पकलोक इव निष्फल एव निवर्तते । कतिचन निकेतनानि च नूतनालि-

(क) अमात्यस्य वाक्यशेषेण तर्क्यते धीरोदात्तत्वम् ।

३६

काव्यमाला ।

खितेनाहिनकुलेनाश्रमहिषेण गोव्याघ्रेण च भित्तिषु निर्वैरसत्त्वान्यनुकुर्वन्ति
चत्वरणि तपोधनाश्रमपदस्य । (अन्यतोऽवलोक्य सदासम् ।)

दृष्ट्वाकृष्टकचामुदस्तचिबुकां पत्या कराभ्यां बला-

त्कामप्येणदृशं करौ विधुवतीमास्वाद्यमानाधराम् ।

आलेख्ये पुरशिल्पिना विरचितां भित्तौ बहिर्मन्दिरा-

न्नायः सस्मितनम्रवक्त्रकमलाः कर्षन्ति यूनां मनः ॥ १६ ॥

नन्विदानीमत्र नगरालंकारदर्शिनो राज्ञः समागमं प्रतीक्षमाणाः पौरा-
स्तस्य परमुपचाराय संनह्यन्ति । तथा हि ।

स्थाप्यन्ते गृहवासवेदिषु घटाः संवेष्टितास्तन्तुभिः

प्रत्यग्राभ्रदलप्रसाधितमुखा विप्रैः पयःपूरिताः ।

कन्याभिर्घृतसिक्तवर्तिनिकरैर्नीराजनाभाजनैः

साध्यन्ते सममेव लाजसुमनश्चित्राणि पात्राणि च ॥ १७ ॥

(विचिन्त्य ।) कथमसौ राजा लिप्सितं फलं लब्ध्वा समायास्यति । कथ-
मस्य साम्बशिवप्रसादमन्तरेण लिप्सितफललाभः । कथं वा कठोराणि त-
पांसि विनानेन सुलभः शिवप्रसादः । कथमनेन स्वकालविकस्वरशिरीषद-
लकोमलशरीरेण सुकरा कठोरा तपश्चर्या । न चैतस्य तादृशतपश्चरणादृ-
तेऽखिलपुरुषार्थसाधनं भगवतश्चन्द्रकलावतंसस्य निरन्तरध्यानं संभाव्यते ।
नलिनीदलान्तरालतरलोदविन्दुसमस्यन्दा दुर्निरोधा हि चित्तवृत्तयः । तदि-
दानीं मदीयमन्तःकरणं दुरन्तचिन्तोदधौ निमज्ज्य पुनरुन्मज्जति । अथवा
कस्य किमसंभावितमनुकूलतामुपगते दैवे । (दक्षिणभुजस्पन्दमभिनीय ।) कथ-
मस्थाने मम विचारः । सर्वं सुघटितं भविष्यति ।

(नेपथ्ये)

वैतालिकः—

वातं प्रावृषिकं निरुध्य सहसा गात्रप्रकम्पप्रदं

संफुल्लानि विधाय चारुकमलान्यासाद्य हंसागमम् ।

दिष्ट्या लब्धवता प्रसादमधिकं वापीजलाधारयोः

सद्यः शारदवासरेण धवलो मेघोऽम्बरं प्रापितः ॥ १८ ॥

३ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

३७

मन्त्री—(श्रुत्वा सहर्षम् ।) समद्युत(?) प्राणनिरोधेन निर्धूतसकलतपोवि-
घ्नेन विशुद्धाद्वैतज्ञानसाधनेन समाराधितयोर्धूर्जटिधरराजकन्ययोः प्रसादेन
राज्ञा रसो हस्तगतः कृत इत्यनेन वैतालिकवचनेन सूच्यते ।

(पुनर्नेपथ्ये ।)

दिङ्मण्डलस्य विमलीकरणे प्रवीणा-

न्निर्विघ्नमुत्सृजति नीरजबन्धुरं शून् ।

पङ्कश्च पान्थपदयोगममृष्यमाणः

संशोषमेत्य शकलीभवति क्षणेन ॥ १९ ॥

मन्त्री—(श्रुत्वा ।) एतेनापि वचसा निरोगीकरणसमर्थान् रसान् प्रयोक्तुं
राज्ञस्तस्य च यक्षमहतकस्य विनशितुं प्राप्तः कालोऽयमिति च सूच्यते ।
(सबहुमानम् ।) साधु रे वैतालिक, साधु । यदधुना गूढाभिप्रायेण भवता
बोधितव्यं बोधितम् । तदेव वृत्तं सप्रकारमवगमयितुं राजानं प्रत्युद्गमनेन
बहुमन्तुं च तत्रैव गच्छामि । (इत्युत्थाय आकाशे ।) अरे यक्षमहतक, भव-
दीयमतः परं पश्यामि शौण्डीर्यम् । (पुरो विलोक्य ।) कथमागत एव देवः ।
यतो देवी पुरोमार्गप्रदर्शिनी पुरो दृश्यते । यैषा

धम्मिल्ले वनसंनिभे सिततडिद्वह्येव मल्लीस्रजा

वक्त्रेन्दो रुचिरेण नाभितिलकव्याजात्कलङ्केन च ।

हारेण स्तनकोकयोरपि विस्रस्वच्छेन चायामिना

पादाम्भोरुहयोश्च हंसकयुगेनाराविणा राजते ॥ २० ॥

अयमपि महाराजस्तस्या अनुपदमागच्छति । संप्रति हि एतस्य

विचारविगमादिदं विलसति प्रसन्नं मुखं

गृहीतमुपमं हिमव्यपगमादिवाम्भोरुहम् ।

विषाणिन इव प्रतिद्विरददर्शनामर्षिणो

गतिश्च किल मेदिनीं नमयतीव धीरोद्धता ॥ २१ ॥

(ततः प्रविशति जीवो बुद्धिश्च ।)

जीवः—अहो श्रुतिस्मृतिविहितानां कर्मणां प्रभावः । यानि मया
समयेषु समनुष्ठितानि मदीयमन्तःकरणमशोधयन् । शोधिते च तस्मिन्म-

३८

काव्यमाला ।

गवद्भक्तिर्नाम कापि कल्पलता प्रथममङ्कुरिता पश्चादुपचितपरिचया च सा मम हृदयानुरञ्जनी क्रमेण भगवन्तौ परमेश्वरौ साक्षाद्दर्शितवती । अनित-
रसाधारणया च तया प्रसन्नौ भगवन्तौ संप्रत्यभिलषितान् रसगन्धकादीन् प्रसा-
दीकृत्यार्पितवन्तौ । अग्रेऽपि तस्या एव महिम्ना सकलमप्यभिलषितं पुमर्थं
लप्स्यामहे ।

बुद्धिः—अज्जउत्त, किं एदे रसगन्धआ अण्णणिव्वेक्खा सअं जेव्व
विवक्खक्खवणं णिव्वहन्दि । (क)

राजा—देवि, दिव्यौषधीभिः शोधिताः सन्तो विविधरसायनद्वारा उक्त-
सामर्थ्या ह्येते ।

देवी—ता एवं संविहाणसमर्थेण केण वि होदव्वम् । (ख)

राजा—विज्ञानशर्मैवात्र निर्वोढा । यतः ।

ऋषिरेव विजानाति द्रव्यसंयोगजं गुणम् ।

विज्ञानशर्मणः कोऽन्यः सर्वज्ञाननिधिर्ऋषिः ॥ २२ ॥

किं च ।

महेशतेजःसंभूतो रसः कारुणिकाग्रणीः ।

यः स्वानिष्टमुरीकृत्य परं पीडां व्यपोहति ॥ २३ ॥

तदुक्तम्—

‘मूर्छित्वा हरति रुजं बन्धनमनुभूय मुक्तिदो भवति ।

अमरीकरोति हि मृतः कोऽन्यः करुणाकरः सूतात् ॥ २४ ॥’

‘सुरगुरुगोद्विजहंसापायकलापोद्भवं किलासाध्यम् ।

श्चित्रं महदपि शमयति कोऽन्यस्तस्मात्पवित्रतरः ॥ २५ ॥’

गन्धकस्यापि माहात्म्यमुक्तम्—

‘ये गुणाः पारदे प्रोक्तास्ते गुणाः सन्ति गन्धके ।

(क) आर्यपुत्र, किमेते रसगन्धका अन्यनिरपेक्षाः स्वयमेव विपक्षक्षपणं
निर्वहन्ति ।

(ख) तदेवं संविधानसमर्थेन केनापि भवितव्यम् ।

३ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

३९

शुद्धो गन्धो हरेद्रोगान्कुष्ठमृत्युजरादिकान् ।

अग्निकारी महानुष्णो वीर्यवृद्धिं करोति च ॥ २६ ॥'

किं च प्रतिदिनं निषेव्यमाणैरेतैः प्रियरतीनां युवतीनामनभिमतानां
पुंसां जरामुपरुध्य तासामभिमते यौवने तेषां स्थापनं भवति ।देवी—(सलजं सदृष्टिप्रेषं च ।) संपत्तो एसो विण्णाणणामहेओ अमच्चो ।
ता णम्मालावस्स ण एसो समओ । (क)

राजा—(विलोक्य ।) अये, मन्त्रिवृहस्पतिः संप्राप्तः । (सानुशयम् ।)

कर्तव्यो विधिरित्थमित्थमिति मामुक्त्वा जिगीषुद्विषं

स्वस्यैवोपरि राज्यतन्त्रमखिलं द्रष्टव्यमासज्य च ।

अद्येदं क्रियते करिष्यत इदं पश्चादकारि त्विदं

प्रागेवेति दुरन्तया कृशतनुं पश्याम्यमुं चिन्तया ॥ २७ ॥

एतदनुज्ञयैव निर्विचारमानसेन मया कृतं भगवदाराधनम् ।

मन्त्री—(उपसृत्य ।) स्वस्ति सफलमनोरथाभ्यां स्वामिभ्याम् ।

जीवः—भवत्साहाय्यमेवात्र हेतुः ।

बुद्धिः—एवमप्यमत्तेण चित्तवावारेण सहायत्तणं कुणन्तो दीहाऊ
होइ । (ख)

राजा—अत्र निषीदतु भवान् ।

मन्त्री—(उपविश्य ।) निर्विघ्नेन कार्यसिद्धिर्जातेति मनोरथानामुपरि व-
र्तामहे ।

राजा—तदेव वक्तुकामोऽस्मि ।

मन्त्री—अवहितोऽस्मि ।

राजा—त्वदुक्तमार्गेण प्रथमं पद्मासनं बद्ध्वा तथैवोपविष्टोऽहम् ।

शुद्धान्तःकरणेन संततपरिध्यातार्ककोटिप्रभ-

प्रालेयद्युतिकोटिशीतलशिवारूढाङ्गगङ्गाधरः ।

(क) संप्राप्त एष विज्ञाननामधेयोऽमात्यः । तन्त्रमालापस्य नैष समयः ।

(ख) एवमप्यमात्येन चित्तव्यापारेण सहायत्वं कुर्वन्दीर्घायुर्भव ।

सानन्दाश्रुकणो दृशोः सपुलको गात्रेषु सप्रश्रय-

स्तुत्युक्तिर्वदने कृताञ्जलिपुटो मूर्धन्यभूवं चिरम् ॥ २८ ॥

तदनु मयि प्रसादाभिमुखः प्रज्वलदग्निशिखाकलापकपिलजटामण्डला-
टवीविलुठज्जाह्वीचरबालहंसायमानचन्द्रलेखः कण्ठगतकालकूटद्युतियमुनो-
भयपार्श्वनिःसरन्निर्झरायमाणरुद्राक्षमालिकः परिहितशार्दूलचर्मसंदर्शनभीत-
मिव मृगमेकं संरक्षितुं करे बिभ्राणः करान्तरे च प्रणतजनदुरदृष्टशिलाभ-
ञ्जनं टङ्कं च कंचन भगवान्काञ्चनगिरिधन्वा गिरिकन्यासमेतो मामेतद-
वोचत—

ध्यानेन ते प्रसन्नोऽस्मि वृणीष्व वरमर्पये ।

इत्युक्तवन्तं तं देवमयाचे रसगन्धकान् ॥ २९ ॥

ततस्तेन दीयमानान् रसगन्धकान् ग्रहीषम् । पुनश्च प्रणम्य सप्रश्रयमया-
चिषम् । देवदेव,

फलिन्यः फलहीना याः पुष्पिण्यो या अपुष्पिकाः ।

गुरुप्रसूतास्ता मुञ्चन्त्वं हसो न इति श्रुतिः ॥ ३० ॥

यस्मै ददासि तं रुग्भ्यः सर्वाभ्यः पारयामहे ।

इति सोमेनौषधयः संवदन्तीति च श्रुतिः ॥ ३१ ॥

अतः सर्वास्ताः सिद्धौषधयः सोमायत्ताः स च भगवतः शिरोभूषणम-
त्रैव संनिहितः । अतः ।

शोधयितुं रसगन्धान्कर्तुं च रसौषधानि विविधानि ।

दिव्यौषधीश्च सर्वा दापय मौलिस्थितेन चन्द्रेण ॥ ३२ ॥

ततश्च भगवदाज्ञया तेन सोमेन सर्वास्ता मह्यं दत्ताः । (इति मन्त्रह-
स्तेऽर्पयति ।)

मन्त्री—(सहस्रं गृहीत्वा दृष्ट्वा च ।) सप्तकञ्चुकादिदोषनिराकरणेन शुद्धा-
नेतानोषधीभिः सह शत्रुजयाय प्रयोक्ष्यामहे ।

देवी—कित्तिआ ते सत्तुजणा किं नामहेआ अ कस्सि समए पुरोपरोहं
किदवन्तो । (क)

(क) कियन्तस्ते शत्रुजनाः किं नामधेयाश्च कस्मिन्समये पुरोपरोधं कृतवन्तः ।

३ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

४१

मन्त्री—श्रूयतां तावत् ।

पुण्डरीकपुरं राज्ञि प्रविष्टे रन्ध्रलाभतः ।

स्वराजानुज्ञया पाण्डुररुधत्सैनिकैः पुरम् ॥ ३३ ॥

यक्षमहतकस्यासच्छत्रोर्बहवः सैनिकाः ।

ग्रहण्यश्मर्यतीसारशूलार्शःपाण्डुकामलाः ।

विषूचिकाकुष्ठगुल्मसंनिपातज्वरादयः ॥ ३४ ॥

देवी—अमच्च, एत्तिअं पुरोपरोहसंरम्भं कुणन्तेण सहसैणिण्ण तेण जक्खहदएण अम्हाणं किं अच्चाहिदं कादव्वम् । (क)

मन्त्री—देवि, पुरान्निष्क्रमयितव्या वयमित्येव तस्य हताशस्य दुरा-
शामिनिवेशः ।देवी—अहो अणत्तणीणत्तणं जक्खहदअस्स । जो अम्हेसु पुरादो णि-
क्कन्तेसु सअं कहिं ठाइस्संति अप्पणो वि णासं ण गणेदि । (ख)

मन्त्री—सत्यमुक्तं देव्या ।

महापातकसंभूतेस्तस्य पापस्य यक्ष्मणः ।

वैरायितमिदं चित्रं स्वविनाशमपीच्छतः ॥ ३५ ॥

यदुक्तमभियुक्तैः—

‘अपथ्यसेविनश्चौरा राजदाररता अपि ।

जानन्त एव स्वानर्थमिच्छन्त्यारब्धकर्मतः ॥ ३६ ॥’ इति ।

ये निघ्नन्ति निरर्थकं परहितं ते के न जानीमहे

ह्येवं या समभाणि भर्तृहरिणा काष्ठा परा पापिनाम् ।

तामेतामतिशेत् एष सपरीवारस्य नाशं निज-

स्योत्पश्यन्नपि निष्क्रमाय यतते यो नः पुरात्पातकी ॥ ३७ ॥

(क) अमाल्य, एतावन्तं पुरोपरोधसंरम्भं कुर्वाणेन सहसैनिकेन तेन य-
क्ष्महतकेनास्माकं किमत्याहितं कर्तव्यम् ।(ख) अहो अनात्मनीनत्वं यक्ष्महतकस्य । योऽस्मासु पुरान्निष्क्रान्तेषु
स्वयं कुत्र स्थास्यामीत्यात्मनोऽपि नाशं न गणयति ।

अस्त्यत्र लौकिकोऽप्याभाणकः—‘स्वनाशाछेदेन शत्रोरमङ्गलमापादयत्य-
नात्मनीनो मूर्खः’ इति ।

देवी—ता कहिं दाणिं एत्तिआणं रोगाणं णिग्गहो सुअरो । (क)

मन्त्री—देवि, मा मैषीः । निखिलरोगनिसर्गवैरिणि रसे स्वाधीने कः
शत्रुजये संदेहः ।

राजा—तर्हि कुतो विलम्बयते ।

मन्त्री—अहं पुनरधुना रसमोषधीभिः सह संयोजयितुं गच्छामि । दे-
वेनापि विश्रम्यताम् ।

(इति निष्क्रान्ताः सर्वे ।)

इति तृतीयोऽङ्कः ।

चतुर्थोऽङ्कः ।

(ततः प्रविशति विदूषकः ।)

विदूषकः—उत्तं खु दोआरिण पाणेण रण्णो रसगन्धअवरप्पदाणं सु-
णिअ बलिअं रोसवसंगदेण जक्खहदएण पण्डुणा सह किंवि मन्तूण सपरिवा-
रस्स अम्हाणं रण्णो उवरि वइक्कमं किंवि काटुं उज्जोओ करीअदित्ति सुदव-
न्देण विण्णाणणामहेएण मन्तिणा कज्जगदिं आवेदिअमाणो अन्तेउरवेदिअ-
न्तरे चिट्ठदित्ति । ता राअसमीपं गमिस्सम् । (इति परिक्रम्योदरं करतलेन परामृष्य ।)
अहो, मुहुत्तादो पुव्वं खादिदं मातुलुङ्गफलप्पमाणानं मोदआणं सदं विजिणं
जादम् । जं तस्सिं समए धण्णकुम्भीपीणुत्तुङ्को मह पिचण्डो ठिदो । दाणिं उण
तिण्णकिदो कटो विअ तणूहोदि । (विमृष्य ।) णं मज्झण्णो वट्ठदि । तह 'हि ।

पत्तगदं घरहरिणो तिह्माए पिवइ सीअलं सलिलम् ।

गन्धेण कुणइ सुहिदं घाणं विदमिस्ससक्करापूवो ॥ १ ॥

अहो पमादो । राअसमीवं गमिस्सं ति महाणससमीवं गदो ह्वि । अदो
एव्व तह वत्तुलतणुअरगोधूमापूवसंहितसरावेहिं माहिसदहिमण्डमिस्सिद-
मासविरइअभक्खविसेसणिबिडिअभाअणेहिं परितत्तम्बरिसभज्जिदचणअच-
अपूरिअपिण्डएहिं फाणिअसंकलिअजवघाणासमुल्लसिदविसालामत्तेहिं दुद्ध-
दहिसक्करासलिलभाविदविविहपिथुअरासिसंपुण्णविसङ्कडचसअविसेसेहिं म-
ल्लिअमुउलपुञ्जधवलसालितण्डुलन्नसमुच्चअविराजिदतम्ममअभण्डगणब्भन्त-
रट्ठाविदसुवण्णसवण्णसूपणिहाणपिठरेहिं कित्तपरिवक्कवन्ताककारइल्लपडोल-

(क) तत्कथमिदानीमेतावतां रोगाणां निग्रहः सुकरः ।

३ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

४३

कोसातईणिप्पावराअमासकदलीपणसकुब्भण्डप्पमुहसलाटुखण्डमयशाकष-
ण्डमण्डिदबहुविधभाअणविसेसेहिं अ परिसोहमाणस्स महाणस्स विसमरो
गन्धो । घुमघुमाअदि मे णासाबिलम् । सिलसिलाअदि तालुरसणामूले
सुणिग्गतं लालजलम् । पज्जलदिव्व हणूमन्तवालमगलमगिसिहागहिद-
घरपरम्परं लङ्काउरं विअ बुभुक्खाउरं मे उदरम् । (किंचित्पुरतो विलोक्य ।)
इह खु महाणसदुवारदेसे अवणदपुव्वकाओ विलोईअदि चुह्णिपावअपज्जल-
णत्थफुक्कारपवणविकिण्णमसितलेशपुञ्जधूसरमुखो णिडिलदीसन्तविरलसेद-
म्बुकणिओ करङ्गुलीलगहिङ्गुपरिमलसंतप्पिदसमीवगदजणघाणेन्दिओ ईस-
संकमिदेङ्गाललज्जिदपरिधाणपडो दक्खिणकरगहीददव्वीसिहरतणुतरदी-
सन्तविलोलिअसाअपाअवप्फो अण्णकरलम्बितेन्धणसअलो भद्दमुहो णाम
पौरोगवो । ता एणं एव्व पुच्छामि । अए भद्दमुह, तुए पक्केसु भक्खवि-
सेसेसु किं वि किं वि मह हत्थे दादव्वं जं भक्खिअ एदं सुट्ठु एदं णेत्ति
विआरिअ कहेमि जं सुट्ठु तं परिवेसिअ रण्णो हत्थादो पारितोसिअं गे-
ह्हुदु भवम् । (सामर्थम् ।) कहं एसो दासीएपुत्तो 'जइ तुह बुभुक्खा तदो
रण्णो समीपं गदुअ भोअणं दादव्वं ति पुच्छ । अहं उदरंभरिणो तुह
किं वि ण दाइस्सं' ति भणिअ महाणसव्वन्तरं गदो । होदु । राअसमीपं
गमिस्सम् । (इति परिक्रम्यावलोक्य च ।) कहं एत्थ राअसमीवे विअणे अल-
गद्देण गिह्णिअ बिलं पवेसिदो मण्डूओ विअ किं वि अणक्खरं पलवन्तो
अमच्चो वेधवेओ (?) चिट्ठइ । ता समअं पडिवालइस्सम् । (इति तिष्ठति ।) (क)

(क) उक्तं खलु दौवारिकेण प्राणेन राज्ञो रसगन्धवरप्रदानं श्रुत्वा ब-
लवद्रोषवशंगतेन यक्षमहतकेन पाण्डुना सह किमपि मन्त्रयित्वा सपरिवार-
स्यास्माकं राज्ञ उपरि व्यतिक्रमं किमपि कर्तुमुद्योगः क्रियत इति श्रुतवता
विज्ञाननामधेयेन मन्त्रिणा कार्यगतिमावेद्यमानोऽन्तःपुरवेदिकान्तरे ति-
ष्ठतीति । तद्राजसमीपं गमिष्यामि । अहो, मुहूर्तापूर्वं खादितं मातुलुङ्गफल-
प्रमाणानां मोदकानां शतमपि जीर्णं जातम् । यत्तस्मिन्समये धान्यकुम्भी-
पीनोत्तुङ्गं मम पिचण्डं स्थितम् । इदानीं पुनस्तृणकृतः कट इव तनूभवति ।
ननु मध्याह्नो वर्तते । तथाहि ।

(ततः प्रतिशति राजा मन्त्री च ।)

राजा—(कर्णं दत्त्वा ।) कार्यपर्यालोचनयातिक्रान्तोऽप्यर्धदिवसो न ज्ञातः ।
यत इदानीम्

पात्रगतं गृहहरिणस्तृष्णया पिबति शीतलं सलिलम् ।

गन्धेन करोति सुखितं घ्राणं घृतमिश्रशर्करापूपः ॥

अहो प्रमादः । राजसमीपं गमिष्यामीति महानससमीपं गतोऽस्मि । अत एव तथा वर्तुलतनुतरगोधूमापूपसंहितशरावैः माहिषदधिमण्डमिश्रितमाषविरचितभक्ष्यविशेषनिविडितभाजनैः परितप्ताम्बरीषभर्जितचणकचयपूरितपिण्डकैः फाणितसंकलितयवधानासमुल्लसितविशालामत्रैः दुग्धदधिशर्करासलिलभावि-
तविविधपृथुकराशिसंपूर्णविषङ्कटचषकविशेषैः मल्लिकामुकुलपुञ्जधवलशालित-
ण्डुलान्नसमुच्चयविराजितताम्रमयभाण्डगणाभ्यन्तरस्थापितसुवर्णसवर्णसूपनिधा-
नपिठैः कृत्तपरिपक्वन्ताककारवेष्टपटोलकोशातकीनिष्पावराजमाषकदलीप-
नसकूष्माण्डप्रमुखशलाटुखण्डमयशाकषण्डमण्डितबहुविधभाजनविशेषैश्च परि-
शोभमानस्य महानसस्य विसृमरो गन्धः । घुमघुमायते मे नासात्रिलम् । सि-
लसिलायते तालुरसनामूले सुनिर्गन्धं लालाजलम् । प्रज्वलतीव हनूमद्बालाग्र-
लग्नाग्निशिखागृहीतगृहपरम्परं लङ्कापुरमिव बुभुक्षतुरं मे उदरम् । इह खलु म-
हानसद्वारदेशेऽवनतपूर्वकायो विलोक्यते चुह्नीपावकप्रज्वलनार्थफूत्कारपवनावि-
कीर्णभसितलेशपुञ्जधूसरमुखो निटिलदृश्यमानविरलस्वेदाम्बुकणिककराङ्गुलि-
लग्नहिङ्गुपरिमलसंतर्पितसमीपगतजनघ्राणेन्द्रियः ईषत्संक्रमितेङ्गालालाञ्छित-
परिधानपटो दक्षिणकरगृहीतदर्वीशिखरतनुतरदृश्यमानविलोलितशाकपाक-
बाष्पः अन्यकरलम्बितेन्धनशकलो भद्रमुखो नाम पौरोगवः । तदेनमेव पृ-
च्छामि । अये भद्रमुख, त्वया पक्षेषु भक्ष्यविशेषेषु किमपि किमपि मम हस्ते
दातव्यं यद्वक्षयित्वा इदं सुष्ठु इदं नेति विचार्य कथयामि यत्सुष्ठु तत्परि-
वेष्य राज्ञो हस्तात् पारितोषिकं गृह्णातु भवान् । कथमेष दास्याःपुत्रः 'यदि
तव बुभुक्षा तदा राज्ञः समीपं गत्वा भोजनं दातव्यमिति पृच्छ । अहमुदरं-
भरेस्तव किमपि न दास्यामि' इति भणित्वा महानसाम्बन्तरं गतः । भ-
वतु । राजसमीपं गमिष्यामि । कथमत्र राजसमीपे विजने अलगर्देन गृहीत्वा

३ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

४९

प्रासादोदरपुञ्जितप्रतिरवप्राग्भारदीर्घीकृतं

सद्यः पञ्जरगर्भ एव चकितानुद्धामयन्तं शुकान् ।

कार्यव्याप्रियमाणमानवमुखं कर्षन्तमात्मोन्मुखं

मध्याह्नागमसूचनाय पटहो धत्ते ध्वनिं ताडितः ॥ २ ॥

संप्रति हि घोरातपसंतापमसहमानाः प्राणिनः प्रायेण प्रच्छायशीतलं
प्रदेशमावासाय प्रार्थयन्ते । तथा हि ।

आसीदन्ति विशालशैलशिखरभ्रश्यन्नदीनिर्झरां

शुक्लापाङ्गकुलानि सूर्यकिरणैः शून्यामरण्यावनीम् ।

आवर्तस्फुटपुण्डरीकमुकुलप्रेङ्खोलनोद्गन्धिना

तृप्यन्तो मरुता स्वपन्ति च नदीतीरे बिलेष्टूराः ॥ ३ ॥

मन्त्री—अहो यौवनश्रियं पुष्पात्येष दिवसः । यतः ।

छायाशीतलमध्वनि द्रुमतलं चण्डातपोपप्लुताः

शौरिं दानवपीडिता इव सुराः पान्था भजन्ति द्रुतम् ।

दुष्कीर्तिं क्षितिपा इव प्रकृतिभिर्लोभावधूतार्थिनो

गाहन्ते च करेणुभिः सह नदीमारण्यका वारणाः ॥ ४ ॥

अपि चेदानीम्

धर्मम्भःकणलुप्यमानमकरीपत्राङ्कुरालंक्रियं

भूयिष्ठोद्गतफूत्क्रियानिलगलन्मासृष्यबिम्बाधरम् ।

ताम्यल्लोचनतारकालसगतिव्याख्यातनिद्रागमं

प्रच्छाये पथि रोचते स्थितवते पान्थाय कान्तामुखम् ॥ ५ ॥

राजा—(स्वगतम् ।) नन्वस्मिन्नवसरे

स्नातव्यं जपितव्यं वसितव्यं नमसितव्यमत्तव्यम् ।

अ.....मनुकूलं दैवतमत्र क्रमेण मया ॥ ६ ॥

(प्रकाशम् ।) किमतःपरमाचरितव्यम् ।

बिलं प्रवेशितो मण्डूक इव किमप्यनक्षरं प्रलपन्नमात्यो.....तिष्ठति ।
तत्समयं प्रतिपालयिष्यामि ।

४६

काव्यमाला ।

मन्त्री—मध्याह्न इति बुभुक्षिताः परिजनाः । ततः स्नानार्थमुत्तिष्ठतु महाराजः ।

(राजा उत्तिष्ठति मन्त्री च ।)

विदूषकः—(श्रुत्वा ।) एवंवादिणो मन्त्रिणो होदु पुण्णलोओ । (उपसृत्य ।) जेदु जेदु महाराओ । (क)

राजा—वयस्य, कथमागतोऽसि ।

विदूषकः—(मन्त्रिणं प्रति ।) अवि कुसलं अमच्चस्स । (ख)

मन्त्री—कथमभ्यवहारसमय इति प्राप्तोऽसि ।

विदूषकः—दाणिं जेव्व णिअघरे भोअणं कदुअ आअदेण अज्जेण वि किं ण विण्णादं मज्झहो वट्टदित्ति । (ग)

मन्त्री—विज्ञातमेव । श्रूयतामिदानीम् ।

यूना सस्पृहदृश्यमानकबरीभारोरुपीनस्तनी

पान्थेनाध्वनि शालिगोपवनिता शून्ये स्फुरद्यौवना ।

आसन्नां.....वारणवुसापन्नापनीतातपा-

मारामक्षितिमापगातटगतां साकूतमालोकते ॥ ७ ॥

विदूषकः—(समुखभङ्गम् ।) अण्णस्स पुरिसस्स अण्णाए इत्थिआए संपक्कसूअणं णाम अणुइदं किं ति वण्णीअदु अज्जेण । जइ मज्झहो वण्णणीओ त्ति आगहो तदो माणवाणं संभाविदं पाणभोअणं वण्णीअदु । जेण सुदमेत्तेण वि मह संतोसो होदि । (घ)

(क) एवंवादिनो मन्त्रिणो भवतु पुण्यलोकः । जयतु जयतु महाराजः ।

(ख) अपि कुशलममात्यस्य ।

(ग) इदानीमेव निजगृहे भोजनं कृत्वा आगतेनार्येणापि किं न विज्ञातं मध्याह्ने वर्तत इति ।

(घ) अन्यस्य पुरुषस्यान्यया स्त्रिया संपर्कसूचनं नामानुचितं किमिति वर्ण्यते आर्येण । यदि मध्याह्ने वर्णनीय इत्याग्रहस्तदा मानवानां संभावितं पानभोजनं वर्णयतु । येन श्रुतमात्रेणापि मम संतोषो भवति ।

३ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

४७

मन्त्री—(विहस्य ।) भोजनेन तत्प्रकारस्य तत्साधनस्य च श्रवणे कुतूहली भवान् ।

(प्रविश्य)

दौवारिकः—महाराज, उवाअणहत्था सामन्तभूवाला संपत्ता मए वि तिदीअकच्छं पवेसिदा महाराओ पेक्खिदव्वोत्ति चिट्ठन्ति । (क)

(राजा मन्त्री च तद्दर्शनप्रदानाय निर्गमनं नाटयतः ।)

विदूषकः—(आत्मगतम् ।) अए दासीएपुत्तेहिं सामन्तराएहिं मम ऊसाहभङ्गो किदो । (ख)

(इति तदनुसरणं नाटयति ।)

मन्त्री—एते स्वामिनं प्रणमन्ति ।

राजा—(आकाशे ।) अपि कुशालिनो यूयम् ।

मन्त्री—एते 'स्वामिनः कुशलप्रश्नेन कृतार्थाः स्मः' इति वदन्ति ।

विदूषकः—(स्वगतम् ।) बुभुक्खिदस्स मह अकुसलं ति ण जाणादि वअस्सो । (ग)

मन्त्री—

कश्चित्स्वर्णौघमेको मणिगणमपरो भूषणव्रातमन्यः

क्षौमस्तोमं परोऽश्वात्रयकुलमितरो बालमातङ्गसंघम् ।

सामन्तक्षोणिपालेष्वहमहमिकयोपाहरदृष्टिपातै-

र्देवस्यानुग्रहीतुं सकरुणमुचितं सर्वमित्यर्थयेऽहम् ॥ ८ ॥

अपि च ।

हंसाश्चित्रगताः शुकाः स्फुटगिरो लावा मिथोऽमर्षिणः

श्येनाः शीघ्रजवाः शिखण्डिन उपारोहत्कलापोच्चयाः ।

आनीतास्तपनीयपञ्जरगता भूपैरमीभिर्मुदा

किं चावेक्षितविक्रमाश्च मृगयाकालेषु कौलेयकाः ॥ ९ ॥

(क) महाराज, उपायनहस्ताः सामन्तभूपालाः संप्राप्ता मयापि तृतीय-
कक्षां प्रवेशिता महाराजः प्रेक्षितव्य इति तिष्ठन्ति ।

(ख) अये, दास्याःपुत्रैः सामन्तराजैर्ममोत्साहभङ्गः कृतः ।

(ग) बुभुक्षितस्य ममाकुशलमिति न जानाति वयस्यः ।

राजा—मन्त्रिन्,

दत्तानि भूपतिभिरेभिरुपायनानि

तेषां वशे कुरु मयाधिकृता नरा ये ।

एतान्सभाजयितुमर्पय तत्तदर्हा-

न्युष्णीषकञ्चुकदुकूलविभूषणानि ॥ १० ॥

मन्त्री—यथाज्ञापयति देवः ।

विदूषकः—णं वअस्स, मए वि विजई होइत्ति वाआमेत्तेण तुह उ-
वाअणं दिण्णं तदो बुभुक्खिदं मं किं त्ति ण संभावेसि । (क)

मन्त्री—राजन्, श्रोतव्यः कार्यशेषः ।

विदूषकः—हुं, चिट्ठदु दासीए वच्छो कज्जसेसो । वअस्स, किं मह
पडिवअणम् । (ख)

राजा—मन्त्रिन्, ब्राह्मणस्य प्रथमं भोजनं निर्वर्तयेति अन्तःपुरं
गत्वा देवीं वद । अतः प्रागेव संभाव्यात्र सामन्तभूपान्स्वस्थानं प्रेषय ।
वयस्य, त्वमपि मन्त्रिणा सह गच्छ ।

विदूषकः—दीहाओ होइ । (ग)

मन्त्री—विजयी भवतु देवः । (इति विदूषकेन सह निष्क्रान्तः ।)

राजा—कः कोऽत्र भोः ।

(प्रविश्य)

दौवारिकः—आणवेदु महाराओ । (घ)

राजा—मज्जनगृहमार्गमादेशय ।

दौवारिकः—इदो इदो भवं । (ङ) (परिक्रम्यावलोक्य च संस्कृतमाश्रित्य ।)

(क) ननु वयस्य, मयापि विजयी भवेति वाचामात्रेण तवोपायनं दत्तं
तद्विभूषितं मां किमिति न संभावयसि ।

(ख) हुं, तिष्ठतु दास्या वत्सः कार्यशेषः । वयस्य, किं मम प्रतिवचनम् ।

(ग) दीर्घायुर्भव ।

(घ) आज्ञापयतु महाराजः ।

(ङ) इत इतो भवान् ।

४ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

४९

स्नातुं ते परिचारिकाः स्तनभरश्रान्ताः शनैः सांप्रतं
काथोष्णानि जलानि मज्जनगृहे कुम्भीषु संगृह्यते ।

आयान्तीव तृषा जलार्थनमिषादासां विलासाद्गतं

हंसाः केशभरश्रियं च शिखिनः स्नेहादिमा याचितुम् ॥ ११ ॥

अत्र च हिरण्मयस्य गृहस्थूणस्य पार्श्वभागे

अभ्यङ्गाय सुवर्णपात्रनिहितं तैलं चलत्सौरभं

विस्तीर्णस्फुटकर्णिकारकुसुमे येनाभिभाव्यं मधु ।

न्यस्तं चन्दनदारुनिर्मितमिदं कूर्मासनं चासितुं

यत्पृष्ठे पृथिवीव च त्रिगुणिता कौशेयशाटी स्थिता ॥ १२ ॥

अपि च नवाम्बुदश्यामलायां विपुलायतायामिन्द्रनीलमणिनिर्मितायां हर्म्य-
भित्तौ प्रतिफलितवपुश्चेटीजनस्तडिलताविन्यासमवलम्बते । अत्रैव

कञ्चुल्या दृढसंयतस्तनभरा हारं गले कुर्वती

पश्चालम्बितमम्बरं च जघने काश्या दृढं बध्नाती ।

स्वेदाम्भःकणमञ्जरीं च भजती चेलाञ्चलेनानने

चेटीष्वेकतमेयमत्र यतते कर्तुं तवाभ्यञ्जनम् ॥ १३ ॥

राजा—दौवारिक, मन्त्री विदूषकश्च कृतोचितव्यापारो न वेति वि-
चार्यताम् । अहमप्यत्र स्नात्वा कृतशिवार्चनो भोजनाय यतिष्ये ।

दौवारिकः—तह । (क) (इति निष्क्रान्तः ।)

राजा—(स्मृतिमभिनीय ।) अये महानुभावा शिवभक्तिः, यस्याः प्रसा-
दाद्भगवन्तं साम्बं साक्षात्कृत्य तदीयकरुणाकटाक्षामृतनिःप्यन्दकन्दलिता-
खिलपुमर्थोऽपि सन्संप्रति प्राकृतानर्थनिवर्तकान्तरसगन्धकानासाद्य तावतैव
कृतकृत्यमन्यो मूढोऽहं विस्मृतवानस्मि तां भगवतीं शिवभक्तिम् । अहो
धिक् प्रमादम् । नूनं सा भगवती मां कृतघ्नं मन्येत । (निःश्वस्य ।)

दृष्ट्वात्रदर्शितनिजप्रथितप्रभावा

प्रह्लादभूमसुरभूरुहमूलभूता ।

(क) तथा ।

जन्मान्तरीयतपसां परिपाकतः सा

प्राप्तापि दैवहतकेन मया विमुक्ता ॥ १४ ॥

तामेव हा स्मितसुधामधुराननेन्दुं

भक्तिं तथा निरुपमामसकृद्विचिन्त्य ।

स्नातुं च भोक्तुमशितुं शयितुं विहर्तुं

शक्नोमि नाहमधुना परितप्यमानः ॥ १५ ॥

हृदयानन्दविधार्त्रीं भक्तिं तामन्तरा न मे सौख्यम् ।

आसारेण विना किं वर्मम्लानस्य शालिनस्तृप्तिः ॥ १६ ॥

तत्कथमहं प्राकृतमिमं व्यासङ्गं परित्यज्य तामेव परमानन्दलीलामनुभूय
कृतार्थो भूयासम् । (इति सचिन्तस्तिष्ठति ।)

(ततः प्रविशति स्मृतिः ।)

स्मृतिः—अम्मो, भववदीए शिवभक्तीए विओएण बलिअं उक्क-
ण्ठिदो राआ संपदं ण्हाणभोअणव्वावारं वि णाणुमण्णेदि । ता तुरिअं
गदुअ भववदीए इमं वुत्तन्तं णिवेदिअ ताए णं संयोजइदुं यतिस्सं ति पु-
ण्डरीअपुरं गदुअ तत्थ सद्धाए सेविज्जन्तीं भववदिं दिट्ठुण सद्धामुहेण तह
संविधाणं कदुअ आअदह्मि । ता राअसमीवं गदुअ एदं णिवेदेमि । (इति
परिक्रम्योपसृत्य ।) जेदु जेदु देवो । (क)

राजा—(दृष्ट्वा ।) अये, कथमियं स्मृतिः । सखि, दिष्ट्या चिरादागतासि ।

स्मृतिः—देव, भववदिं शिवभक्तिं उद्दिसिअ तुह एआरिसीं बलिअं
उक्कण्ठं दिट्ठुण—(ख) (संस्कृतमाश्रित्य ।)

(क) अम्मो, भगवत्याः शिवभक्तेर्वियोगेन बलवदुत्कण्ठितो राजा सांप्रतं
स्नानभोजनव्यापारमपि नानुमन्यते । तत्त्वरितं गत्वा भगवत्या इदं वृत्तान्तं
निवेद्य तथैनं संयोजयितुं यतिष्ये इति पुण्डरीकपुरं गत्वा तत्र श्रद्धया सेव्य-
मानां भगवतीं दृष्ट्वा श्रद्धामुखेन तथा संविधानं कृत्वा आगतास्मि । तद्राज-
समीपं गत्वा इदं निवेदयामि । जयतु जयतु देवः ।

(ख) देव, भगवतीं शिवभक्तिमुद्दिश्य तवैतादृशीं बलवदुत्कण्ठां दृष्ट्वा—

४ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

११

यातं देव मया जवेन महता तत्पुण्डरीकं पुरं
 श्रद्धायै विनिवेदितं च भवदीयौत्कण्ठ्यमेतादृशम् ।
 तां त्वद्विस्मृतिकोपितामिव मुहुः संप्रार्थ्य भक्तिं तयै-
 वागत्यानुजिघृक्ष्यसे न तु यथा श्रद्धा समाधात्तथा ॥ १७ ॥

राजा—(सहर्षम् ।) कथमेतावदनुगृहीतः । अहो प्रसादातिशयो मयि
 भगवत्याः । कथय सखि, किमत्रैवागमनानुग्रहं करिष्यति भगवती ।

स्मृतिः—अध इं । (क)

(ततः प्रविशति श्रद्धया सह भक्तिः ।)

भक्तिः—सखि श्रद्धे, सहजनिःसङ्गनिर्मलस्वभावोऽपि देवो जीवस्तथा
 सर्वपुमर्थप्रसवित्रीमपि मां विस्मृत्य बुद्धिपारवश्यमापन्नो विरसविषयाभि-
 मुख एव संवृत्तः ।

श्रद्धा—अम्ब, देईए गुणमईए दुरच्चआए माआए कुडिलाए एसो
 अणादिसिद्धो सहावो जं विवेइणं वि पुरिसं मोहिअ विरसविसअप्पवणं
 करेइ । तह अ कदिदं अहिजुत्तेहिं । (ख) (संस्कृतमाश्रित्य ।)

जरठापि काचिदसती संदर्भ्य गुणान्परस्य पुरुषस्य ।
 सङ्गं विनैव हसितैः सर्वस्वं हरति हन्त किं ब्रूमः ॥ १८ ॥

भक्तिः—भवतु । अतस्तस्मिन्मम दृढः प्रेमातिशयः ।

सत्यज्ञाननिधिः सदैव सहजानन्दस्वभावोऽप्ययं
 देवो बुद्धिवशं गतः पुरमिदं त्रातुं व्यवस्यत्यहो ।
 अस्त्वेतद्व्यपयुक्तमात्मकलने तस्मान्निरस्तामयं
 निश्चिन्तं पुनरीशतत्परममुं कुर्यामभीष्टाप्तये ॥ १९ ॥

(क) अथ किम् ।

(ख) अम्ब, देव्या गुणमग्या दुरत्ययाया मायायाः कुटिलाया एषोऽना-
 दिसिद्धः स्वभावो यद्विवेकिनमपि पुरुषं मोहयित्वा विरसविषयप्रवणं करोति ।
 तथा च कथितमभियुक्तैः ।

१२

काव्यमाला ।

श्रद्धा—जुज्जइ एदं गिरुपधिगिरवधिकरुणाए भवदीए । ता एहि तं जेव्व अणुग्गहीदुम् । (क)

राजा—अहो अमृतासारमयः कोऽप्यालापः कर्णविवरमाप्याययति । सखि, किमागतवती भगवती ।

स्मृतिः—को संदेहो । (ख)

राजा—(पुरोऽवलोक्य ।) अहो ।

निरुपाधिकनिःसीमकरुणामृतवारिधिः ।

दिष्ट्या दृष्टा भगवती पुमर्थघटनापटुः ॥ २० ॥

(उत्थाय सरभसं प्रत्युद्रच्छति । श्रद्धाभक्ती परिक्रम्योपसर्षतः । राजा साष्टाङ्गं प्रणमति ।)

भक्तिः—सकलाभीष्टभाजनं भूयाः ।

श्रद्धा—जेदु जेदु देवो । (ग)

राजा—(उत्थाय ।) देवि निरुपधिकरुणानिधे, अपराधिनमपि मामेव-
मनुगृहीतवत्यसीति सकलमनोरथानामुपरि वर्तमहे ।

अवने हि निरागसां जनानां भजतां जाग्रति दैवतान्तराणि ।

अवनाद्विहितागसोऽपि मेऽस्तु प्रथितं ते निरुपाधिवत्सलत्वम् ॥ २१ ॥

उक्तं चात्राभियुक्तैः ।

प्रवहन्ती तु दया तव परिहृतनीचोच्चवस्तुवैषम्या ।

पततु मयि स्फुटमधुना पङ्कोरुपरीव गगनगङ्गोर्मिः ॥ २२ ॥

भक्तिः—देव, भवान्मामनुसृत्य बलवदुत्कण्ठितः प्रकृतकार्यविमुखः
संवृत्त इति श्रुत्वा तत्रभवन्तं सान्त्वयितुमागतासि । संप्रति विज्ञानमन्त्रि-
मतानुसारेणैव प्रकृतशत्रुविजयाय व्याप्रियस्व । तदनन्तरम्

निर्जितनिखिलविपक्षं नीरुजमुखसुस्थमपगतातङ्कम् ।

अहमागत्य विधास्ये परमानन्दाब्धिमाप्तकामं त्वाम् ॥ २३ ॥

(क) युज्यत एतन्निरुपधिनिरवधिकरुणाया भगवत्याः । तदेहि तमे-
वानुग्रहीतुम् ।

(ख) कः संदेहः ।

(ग) जयतु जयतु देवः ।

४ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

९३

राजा—(सप्रश्रयम् ।) परमनुगृहीतोऽस्मि । इदं तु प्रार्थये ।

या प्रीतिरविवेकानामिति न्यायात्सदा मम ।

हृदयान्मापसर्प त्वं प्रसीद करुणानिधे ॥ २४ ॥

भक्तिः—तथा भवतु । (स्मृतिं प्रति ।) अयि वत्से, एतत्त्वदायत्तम् ।

स्मृतिः—भअवदि, अवहिदहि । (क)

भक्तिः—तथा भवतु । (इति निष्क्रान्ता ।)

राजा—(सोत्कण्ठम् ।) कथं गतवती भगवती । (स्मृतिं प्रति ।) सखि, सर्वदा हृदि संनिहिता भव ।

स्मृतिः—तह । (ख) (इति निष्क्रान्ता ।)

(प्रविश्य)

दौवारिकः—देव, एसो अमच्चो भुक्तवन्तेण विदूसण्ण अणुगदो आअच्छदि । (ग)

(ततः प्रविशति मन्त्री विदूषकश्च ।)

मन्त्री—भोः, साधु भुक्तं भवता ।

विदूषकः—देवीए बुद्धीए साहुपडिवेसणं किदं जहमणोरहं उदरं पूरिअम् । (घ) (सहर्षं संस्कृत्यमाश्रित्य ।)

भूमौ साधु वितत्य गारुडमणिश्यामं कदल्या दलं

शाल्यन्यं घृतपक्वफाणितमथापूपैः सहात्रार्पितम् ।

धन्या एव हि सूपायसमधुक्षीराज्यदध्यन्वितं

नानाशाकयुतं फलैश्च मधुरैरेवं सदा भुञ्जते ॥ २५ ॥

मन्त्री—भुक्तवतोऽप्येवमिहादरश्चेत्किमुत बुभुक्षितस्य । (राजानमुपसृत्य ।)

विजयतां देवः । देवानुज्ञया सर्वेऽपि सामन्ता यथार्हं संभाविताः । अयमपि बटुराकण्ठमभीप्सिताभ्यवहार्येण भोजितो देव्या । तद्देवेनापि स्नानपूजनभोजनादिविधिनिर्वर्त्यताम् ।

(क) भगवति, अवहितास्मि ।

(ख) तथा ।

(ग) देव, एषोऽमात्यो भुक्तवता विदूषकेणानुगत आगच्छति ।

(घ) देव्या बुद्ध्या साधुपरिवेषणं कृतं यथामनोरथमुदरं पूरितम् ।

राजा—तर्ह्यत्रैवावस्थीयतां भवता । अहमपि प्रकृतमाह्निकं निर्वर्त्यागच्छामि । (इति दौवारिकेण सह निष्क्रान्तः ।)

(नेपथ्ये ।)

अभ्यक्तः स्नापिताङ्गः शुचिवसनधरो जप्यमन्त्राञ्जपित्वा
देवानभ्यर्च्य भक्त्या धुमधुमितवपुश्चन्दनैश्चन्द्रमिश्रैः ।

रज्यत्ताम्बूलपूर्णाननसरसिरुहो रम्यमारामभागं

साकं देव्यैष राजा प्रविशति सुलभो यत्र दोलाविहारः ॥ २६ ॥

मन्त्री—(आकर्ण्य ।) यत्र महाराजस्तिष्ठति तत्रैव गच्छामः । (इति विदुषकेण सह परिक्रामति ।)

(ततः प्रविशति देव्या सह राजा ।)

राजा—देवि, पश्य पश्य रामणीयकमारामस्य ।

क्रीडचिक्रीडदन्तक्षतविवरगलन्नालिकेराम्बुधारा-

संपूर्णावालपुष्प्यत्फलडुहुकदलीदाडिमीमातुलङ्गा ।

संपुष्प्यत्पूगपाली परिमलमिलितोत्फुलमालत्युदञ्च-

त्सौरभ्योच्छ्रायलभ्यश्रमशमपथिका सेयमारामसीमा ॥ २७ ॥

देवी—मलयपवनचलिततरुलतापुष्पगन्धा दिशासु विसर्पन्ति । इदो तदो परिभ्रमन्तो भ्रमरा कलं कूजन्ति । (क)

राजा—युक्तमाह भवती ।

कुरबककलिका विलोकमाने तरुणपिके मृदु गायति द्विरेफे ।

नटति किल मुहुः कृतोपदेशा मलयमहीध्रभवेन मारुतेन ॥ २८ ॥

देवि, सर्वतश्चारय चारुसरोरुहदलसयमुषी चक्षुषी ।

कन्दर्पागममन्त्रपाठमुखरे पुंस्कोकिले कानन-

श्रीपाणिग्रहमङ्गले सति मधोर्देवस्य दीप्तौजसः ।

वह्नौ पाटलकान्तिपल्लवमये स्मेरप्रसूनोत्करः

प्रक्षिप्तस्य मतिं न किं वितनुते लाजव्रजस्याधुना ॥ २९ ॥

(क) मलयपवनचलिततरुलतापुष्पगन्धा दिशासु विसर्पन्ति । इतस्ततः परिभ्रमन्तो भ्रमराः कलं कूजन्ति ।

४ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

५५

मन्दारबकुलचम्पककुरबकसहकारमञ्जरीलोलः ।

अलिनिकरः केलिश्रुथवनलक्ष्मीकेशपाश इव लसति ॥ ३० ॥

देवी—पेक्खदु भवं । (क)

किअमाले टिट्ठिभओ रसालरुक्खम्मि कोइलो वसइ ।

णीवविडवे सिंहण्डी जम्बूसिहरे सुओ एक्को ॥ ३१ ॥

विदूषकः—(उपसृत्य ।) जेतु वअस्सो । देवि, सोत्थि भोदीए । (ख)

मन्त्री—देव, विजयी भव । देवि, जयतु भवती ।

राजा—अत्र निषीदतु वयस्यः । इहास्यताममात्येन ।

मन्त्री—(उपविश्य उद्यानभूमिमभितो विलोक्य ।) आश्चर्यमाश्चर्यम् ।

इहोद्याने तादृक्पशुपतिदयासादितमहा-

महिम्नस्ते सेवारसपरवशाः सर्वत इमे ।

यथास्वं पुप्प्यन्तो युगपदृतवः संनिदधते

प्रसङ्गादत्राहं कतिचन वदाम्यार्तवगुणान् ॥ ३२ ॥

राजा—अवहिताः शृणुमस्तावत् । (पुरो विलोक्य ।) मन्त्रिन्, पश्य पश्य ।

स्फुटकुटजमन्दहासा कदम्बमुकुलाभिरामरोमाञ्चा ।

नीलाम्बुदकुचविगलद्धनपुष्पा विहरतीव वनलक्ष्मीः ॥ ३३ ॥

मन्त्री—राजन्, तर्हि वर्षा एताः । पित्तसंचयोऽत्र भवति । एवं हि ऋतुचर्या भिषजो भाषन्ते ।

राजा—कथमिव ।

मन्त्री—

शंसन्ति भाद्रपदमाश्रयुजं च वर्षा-

स्तास्वौषधिप्रचुरता सुदृशोऽल्पवीर्याः ।

(क) पश्यतु भवान् ।

कृतमाले टिट्ठिभको रसालवृक्षे कोकिलो वसति ।

नीपविटपे शिखण्डी जम्बूशिखरे शुक एकः ॥

(ख) जयतु वयस्यः । देवि, स्वस्ति भवत्यै ।

९६

काव्यमाला ।

वीर्यं प्रसन्नमसुमत्सु च शीतवाता-

विष्टेषु तत्र शिखिनोदयते विदाहः ॥ ३४ ॥

स एव पित्तसंचयमापादयति ।

राजा—शरदि कथम् ।

मन्त्री—

मासौ शरत्कार्तिकमार्गशीर्षौ तत्राभ्रकार्श्ये सति पङ्कशोषः ।

विलापितः पित्तचयोऽर्कभासा सपैत्तिकं व्याधिकुलं प्रसूते ॥ ३५ ॥

राजा—हेमन्ते कीदृशो रोगः ।

मन्त्री—श्रूयताम् ।

हेमन्तः पौषमाघाविह भवति बलं वीर्यमप्यौषधीनां

स्निग्धाश्चापः प्रसन्ना भृशगरिमभृतो याः पिबन्त्यङ्गभाजः ।

मन्दांशुत्वाच्च भानोः सहिममरुदुपस्तम्भिताङ्गेषु देहि-

प्वेषु स्नेहाद्विदग्धाद्भवति हिमभराच्छ्लेष्मणः संचयश्च ॥ ३६ ॥

राजा—कदा पुनरयं श्लेष्मिकान्व्याधीञ्जनयति ।

मन्त्री—फाल्गुनचैत्रमासरूपे वसन्ते यतोऽर्करश्मिप्रविलापितः श्लेष्मसंचयोऽस्मिन्नृतौ भवति । एवं च

निःसारा रौक्ष्यभाजो दधति च लघुतामौषधीनां समूहाः

सर्वे ते ग्रीष्मसंज्ञां भजति किल ऋतौ ज्येष्ठवैशाखरूपे ।

तस्मिन्सूर्यप्रतापग्लपिततनुभृतां लाघवाच्चापि रौक्ष्या-

जन्तूनां पीयमानं जनयति सलिलं संचयं मारुतस्य ॥ ३७ ॥

स संचयः प्रावृषि शीतवातवर्षेरितो वातिकरोगकारी ।

क्लिन्नाङ्गभाजां पयसैव नित्यं प्रकोपहेतुस्त्रयसंचयस्य ॥ ३८ ॥

राजा—कौ मासौ प्रावृट् ।

मन्त्री—आषाढश्रावणौ तथा भिषग्भिरुच्यते ।

राजा—कदा पुनरेषामुपशमः ।

४ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

९७

मन्त्री—सोऽप्येतेषां ज्ञातव्य एव स्वामिना । तद्यथा—

हेमन्ते किल पैत्तिकामयशमो ग्रीष्मे कफोद्यद्भुजः

शान्तिर्वातिकरोगशान्तिरुदयेद्वर्षात्यये केवलम् ।

एवं षडृतुषु स्वभावजतया व्याख्यायि तुभ्यं मया

पित्तश्लेष्मनभस्वतां सह चयेनापि प्रकोपः शमः ॥ ३९ ॥

अपि च ।

रजनीमुखार्धरात्रप्रत्यूषा नक्तमहह पूर्वाह्नः ।

मध्याह्नोऽप्यपराह्नो वर्षाद्याः षट् प्रकीर्तिता ऋतवः ॥ ४० ॥

एष्वपि पित्तश्लेष्मवातानां संचयप्रकोपशमाः प्राग्वदेव ज्ञातव्याः ।

राजा—अस्त्वेतत् । दौवारिक, आन्तःपुरिकं जनं प्रवेशय ।

विदूषकः—किं उक्कण्ठिदो भवं दोलाविहारस्स । (क)

राजा—सारितं भवता । तथैव क्रियते । मन्त्रिविन्यस्तसमस्तकार्यभरस्य मम विहारादृते कोऽन्यो व्यापारः ।

मन्त्री—देव्या सह दोलामधिरोहतु महाराजः । दौवारिक, पद्ममुखीं चन्द्रमुखीं च चेटीमानय ।

दौवारिकः—तथा । (इति निष्क्रम्य चेटीभ्यां सह प्रविशति ।)

(राजा देवा च दोलाधिरोहणं नाटयतः ।)

मन्त्री—(चेट्यां प्रति ।) गायन्त्यौ दोलयतं भवत्यौ ।

प्रथमा—

जअइ महुतुन्दिरगुणो सुरहिसरो महरकम्मुओ वीरो ।

जस्स खु वि जअपताआ सामारुणवामदक्षिणाववा ॥ ४१ ॥ (ख)

विदूषकः—(सकोपम् ।) आः दासीए पुत्ति, वालिसा क्खु तुमं । जह अत्थबोधो ण होदि तह पढिदम् । (ग)

(क) किमुत्कण्ठितो भवान्दोलाविहाराय ।

(ख) जयति मधुतुन्दिरगुणः सुरभिःशरो मधुरकार्मुको वीरः ।

यस्य खल्वपि जयपताका श्यामारुणवामदक्षिणावयवा ॥

(ग) आः दास्याः पुत्रि, वालिशा खलु त्वम् । यथार्थबोधो न भवति तथा पाठितम् ।

९८

काव्यमाला ।

राजा—वयस्य, जयति भ्रमरगुणः पुष्पवाण इक्षुचापो मन्मथः
यस्यार्धनारीश्वररूपा विजयपताकेति पद्यार्थः ।

विदूषकः—(सशिरःकम्पम् ।) जुज्जइ । (क)

द्वितीया—

कैरवणिद्राभङ्गे चओरतिह्माणिवारणे अ पडु ।

सो को वि जअउ देवो पेक्खन्तणिडालपुरुसमौलिमणी ॥४२॥ (ख)

विदूषकः—एदस्स पज्जस्स अत्थो वण्णीअदि । (ग)

राजा—कथमिव ।

विदूषकः—कैरवविआसआरी चकोरतित्तिआरी भअवं तस्म तिण-
त्तस्स सिहामणी चन्दो जअइ त्ति । (घ)

मन्त्री—सम्यगुक्तः पद्यार्थो भवता ।

विदूषकः—(सगर्वम् ।) पुव्वपज्जस्स वि मह अत्थवोधो जादो जेव्व ।
वअस्सेण अत्थो वण्णीअदि ण वेति तुह्णि ठिदम् । (ङ)

मन्त्री—(विहस्य ।) कः संदेहः ।

विदूषकः—अमच्च, किं उवहससि मं । एदं सुणादु भवं । धरणीए
विअ मह धरणीए अनक्खराए वाआए वि मह अत्थवोधो होइ । (च)
(सर्वं हसन्ति ।)

(क) युज्यते ।

(ख) कैरवनिद्राभङ्गे चकोरतृष्णानिवारणे च पटुः ।

स कोऽपि जयति देवः पश्यन्निडालपुरुषमौलिमणिः ॥

(ग) एतस्य पद्यस्यार्थो वर्ण्यते ।

(घ) कैरवविकासकारी चकोरतृप्तिकारी भगवान् तस्य त्रिनेत्रस्य शि-
खामणिश्चन्द्रो जयतीति ।

(ङ) पूर्वपद्यस्यापि ममार्थबोधो जात एव । वयस्येनार्थो वर्ण्यते न वेति
तूष्णीं स्थितम् ।

(च) अमात्य, किमुपहससि माम् । एतच्छृणोतु भवान् । धरण्या इव मम
गृहिण्या अनक्षराया वाचाया अपि ममार्थबोधो भवति ।

९ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

९९

(नेपथ्ये)

वैतालिकः—

गन्धेन स्फुटकैरवाकरभुवा विष्वग्विकर्षन्नली-

न्स्वच्छन्दं दिवसावसानपिशुनो मन्दानिलः स्यन्दते ।

भावी नौ विरहाधिरित्यविदितेऽप्यन्तः शुचा स्वीयते

कोकेन प्रियया सहैकनलिनीनालाधिरूढेन च ॥ ४३ ॥

द्वितीयः—

मोक्तुं तापमिव प्रतीचिजलधौ मज्जत्ययं भानुमा-

नरागः कोऽपि विजृम्भते घनपथे चित्ते बधूनामपि ।

आर्द्रागाः कुपितामुपासिसिषते कान्तां विलासी जनो

भक्त्या कर्मठभूमिदेवपरिषत्संध्यां च सायंतनीम् ॥ ४४ ॥

मन्त्री—अहमपि संध्योपासनार्थं गच्छामि ।

विदूषकः—अहं पि । (क)

राजा—अहमप्यन्तःपुरमेव गच्छामि ।

(इति निष्क्रान्ताः सर्वे ।)

इति चतुर्थोऽङ्कः ।

पञ्चमोऽङ्कः ।

(ततः प्रविशति धावन्मत्सरः ।)

मत्सरः—(विचिन्त्य ।)

जीवे साधयितुं रसं पशुपतेर्ध्यानस्य सिद्धौ स्थिते

तद्विघ्नाचरणाय षट् प्रणिहिताः कामादयः पाण्डुना ।

ते गत्वापि वयं परैरभिभवं प्राप्ता यथा पूर्वजाः

पञ्चापि व्यगलन्नहं च चकितः पष्ठः पलाययागतः ॥ १ ॥

इतःपरं किं करोमि मन्दभाग्यः ।

किं पाण्डोर्निकटं व्रजामि धृतिमानेवं कृते भ्रातृभि-

स्तस्याग्रे कथमस्तकार्यनिकरः संदर्शयिष्ये मुखम् ।

(क) अहमपि ।

६०

काव्यमाला ।

राजानं यदि वानुवर्तितुमये किं राजतन्त्रेऽमुना

पृष्ठे चोत्तरयामि हन्त शरणं कं वा करिष्येऽधुना ॥ २ ॥

तत्सर्वथा नास्ति दैवानुकूल्यम् । (त्रिचिन्त्य ।) भवतु । वनमेव गत्वा तप-
श्चरणेनात्मानं कृतार्थयामि । यतः ।

अश्रान्तप्रवहत्तुषारतटिनीशीतालुशातोदरी-

संवायासगृहीतशोषितसमित्संवर्धिताग्नित्रयाः ।

प्रालेयाचलकाननोटजगता विप्रास्तृतीयाश्रमे

स्थित्वापुः कति वाञ्छितानि तपसामाश्चर्यया चर्यया ॥ ३ ॥

(पुरो विलोक्य ।)

समन्तादालोके सवितुरुपगच्छत्युपशमं

गुरोर्दिष्ट्या लब्धे महत इव सेवापरिचये ।

तमः सर्वामुर्वीं स्थगयति खलानामिव मतिं

तदस्यामत्यर्थं न भवति विवेकः सदमतोः ॥ ४ ॥

तथापि पश्यतो मम द्वावपि पुरुषौ गृह्येते । (कतिचित्पदानि गत्वा निपुणं नि-
रूप्य ।) हन्त, सर्किंकरः कुष्ठोऽयमागच्छति । स्वजनेनाप्यनेनाहमिदानीं
संभाषणाय जिह्मेमि । तदस्य दर्शनं परिहरणीयम् । मार्गोऽपि न दृश्यते
निलीय गन्तुम् । भवत्वत्रैव स्थाणुतामवलम्ब्य तिष्ठामि । गते चैतस्मि-
स्त्वरितपदं व्रजेयम् । (इति तथा स्थितः ।)

(ततः प्रविशति किंकरेणानुगम्यमानः कुष्ठः ।)

कुष्ठः—(सदृष्टिक्षेपम् ।) किमिदं दृश्यते पश्य ।

किंकरः—(सान्द्रे तमसि न्यञ्चितपूर्वकायः पश्यन् ।)

पश्यामि न करचरणं न चात्र पश्यामि चलनमपि किञ्चित् ।

वैशिष्ट्यमूर्ध्वतायाः पश्यामि स्थाणुरयमतो भवति ॥ ५ ॥

कुष्ठः—भद्र, वदन्ति खल्वेवं नीतिशास्त्रविदः ।

आक्रान्ते रिपुभिः पुरेऽन्नसलिलादीनामभावाद्बहि-

स्तान्यानेतुमशब्दकल्पितपदन्यासास्तमस्यागताः ।

९ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

६१

संप्राप्ते सति संनिधिं परिजने द्राग्विभ्रतः स्थाणुतां

लीनत्वं दधतोऽथवाधिसरणि स्वं साधयन्तीप्सितम् ॥ ६ ॥

अतः सम्यङ्गिरूपय ।

(किंकरो गत्वा मत्सरं हस्ते गृह्णाति ।)

मत्सरः—(स्वगतम् ।) मम खलु माशब्दकीयमवस्था संप्राप्ता । यद्यहं शब्दं कुर्यां ततः स्वरेण मां जानीयुरतोऽविकटं प्रविष्टेन मलिम्लुचेन गृहीत उरध्व इव तूष्णीमासिप्ये । (इति हस्तं विधुनोति ।)

किंकरः—चोर, दृढं गृहीतोऽसि । वृथा ते हस्तधूननम् । (कुष्ठं प्रति ।) आवुक, पुरुषः पुरुषः । गृहीत एष दृढं मया ।

कुष्ठः—सफलो मे तर्कः । दृढबद्धमेनमत्रैवानय ।

किंकरः—एहि रे चोर, एहि । रक्तकरवीरमालामामुच्य कण्ठे त्वां संभावयामि । अहो तव तपःप्रभावः । गङ्गाचन्द्रादिपरिकरं विना शूली भविष्यसि ।

मत्सरः—(स्वगतम् ।)

दग्धो मनोरथो मे बत चिन्तितमन्यदापतितम् ।

(दृष्टमभिनीय ।)

मोक्ष्याम्यथवा शोकाद्देहवियोगेन भाविना दैवात् ॥ ७ ॥

(किंकरो बलान्मत्सरमाकृष्य कुष्ठनिकटं गमयति ।)

कुष्ठः—भद्र, दीपिकासमीपमानय क एष इति पश्यामि । साधारण-श्चेन्मोक्ष्याम एनम् ।

किंकरः—आर्य, ज्ञातचर इव दृश्यते । (इति दीपिकासमीपमानयति ।)

कुष्ठः—(निरूप्य ।) अहो रूपमिदं मत्सरस्येव लक्ष्यते, वेषस्तु कापालि-कस्य । तथाहि ।

भस्मानुलेपधवलीकृतसर्वगात्रः

श्वेतां वहञ्छिरसि नारकपालमालाम् ।

एकेन शूलमितरेण दधत्कपालं

हस्तेन तिष्ठति पुरो मृगचर्मवासाः ॥ ८ ॥

भवतु । एनं संबोधयामि । सखे, कीदृशीयमवस्था ते संप्राप्ता ।

६२

काव्यमाला ।

मत्सरः—(आत्मगतम् ।) हन्त, ज्ञातोऽस्म्यनेन मन्दभाग्यः । ज्ञात-
स्याधुना ममात्मापलापोऽनुचितः । (प्रकाशम् ।) तस्यैवेयं दशा दैवहतकस्य ।

कुष्ठः—(किंकरं प्रति ।) भद्र, सखायं मे मत्सरः । तन्मुञ्चैनम् । (किंकर-
स्तथा करोति ।)

कुष्ठः—सखे मत्सर, कथं गृहीता भवता कापालिकतापिशाचिका ।

मत्सरः—सखे, सत्यमाह भवान् कापालिकतापिशाचीति । या खलु
मामाकृष्य मरणसुखादुरवस्थामिमां प्रापितवती ।

कुष्ठः—

सुखं मरणमप्येवंविधं तव भविष्यति ।

संगतिः स्वजनेनापि कथं तद्गुर्देशा परम् ॥ ९ ॥

(मत्सरस्तूष्णीमधोमुखस्तिष्ठति ।)

कुष्ठः—सखे,

न वदसि किमुत्तरं मे कथय कथयितुं क्षमं यदि तवेदम् ।

श्रुत्वा विचारयिष्ये त्रपया चालं भिया चालम् ॥ १० ॥

मत्सरः—सखे, मम किमुपरोधेन । किमन्यद्वनगमनादृते कर्तव्यम् ।

कुष्ठः—

कापालिकताद्य कुतः कुतस्तरां ते वने गमनम् ।

मत्सरः—

सख्युपरोधेऽरिकृते सर्वे संभाव्यतेऽभिमानजुषाम् ॥ ११ ॥

कुष्ठः—किं शत्रुषूपजापार्थं प्रवृत्ताः सखायस्ते निरुद्धाः ।

मत्सरः—अथ किम् ।

कुष्ठः—कथय कीदृशो वृत्तान्तः ।

मत्सरः—(स्वगतम् ।)

कथयामि किं रहस्यं पर्यालोचितममात्यवर्येण ।

उपजापस्य कथं वा जातामाकाशचित्रतामरिषु ॥ १२ ॥

अथवा तपसितुमिच्छन्सख्युः कुष्ठस्य गोपयामि यदि ।

तद्गोहस्य न किं स्यादास्थानाय स्वहस्तदानमिदम् ॥ १३ ॥

१ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

६३

अतः सर्वमस्मै निवेदयामि । यदयमपि तस्य पाण्डोर्विश्वासस्थानमेवेति ।
(प्रकाशम् ।) सखे, तवाप्यकथनीयं नाम किमस्ति श्रूयताम् ।

विज्ञानप्रहितेन राजहतकेनास्मन्निसर्गद्विषो

यावत्साधयितुं रसं कथमपि ध्यानस्य सिद्ध्या क्रमात् ।

स्वच्छन्देन च पुण्डरीकनगरीं गत्वा मनोद्वारतः

साम्बस्यैव महेश्वरस्य दृढया भक्त्या प्रसादात्स्थितम् ॥ १४ ॥

तदिदमाकर्ण्य मन्त्रिणा पाण्डुना एतस्य विद्याचरणं मनसः पारतन्त्र्यं विना
नोपपद्यत इति तदर्थं कामादयः षडेव प्रभवन्तीति त एव वयं प्रेषिताः ।
अस्माभिश्च तत्र सखिस्नेहवशादङ्गीकृतं मनसः पारतन्त्र्यकरणम् ।

कुष्ठः—ततस्ततः ।

मत्सरः—ततश्च तेष्वहमेको मन्दभाग्य इमां दुरवस्थामनुभवामि ।

कुष्ठः—अथ कामस्य कावस्था ।

मत्सरः—सखे, किं कथयामि मन्त्रिहतकस्य दुर्बुद्धिविलसितम् ।

श्रुत्वा पित्तकफात्मपङ्क्त्युगलस्पष्टोपजापं तथा

हृद्रोगस्य विमोचनं च सचिवः स्वात्तिककराद्विसितः ।

(आकाशे लक्ष्यं वद्धा ।)

पाण्डो साधु भवान्यदैव परमेशाराधने साधनं

चेतःस्थैर्यवदुद्यतस्तदरिणा तद्भेत्तुमित्यब्रवीत् ॥ १५ ॥

इतःपरमपि स बुद्धिमान्पाण्डुर्मम रसौषधसेनासंधानव्यापृततां तां राज्ञ
एकाकितां मनसश्चञ्चलतां निरूप्य प्रबलांस्तद्भेदिनः कामादीन्प्रेषयिष्यतीति
मत्वा किंकरमुखेनैव स्वनागरिकाय विचाराय नगरपर्यटनमपहाय तत्रैव
कामादिभेदने सावधानेन स्थेयमिति विज्ञानमन्त्रिणा समादिष्टम् ।

कुष्ठः—ततो विचारेण किं कृतम् ।

मत्सरः—तेन च तत्सदृशबुद्धिना कामः कामपि योगकलामुत्पाद्यो-
पजापेन ध्यानविषयतामापादितः ।

कुष्ठः—हा कामस्यापि परिणतिः । अथ क्रोधस्य को वृत्तान्तः ।

६४

काव्यमाला ।

मत्सरः—

कमपि प्रदर्श्य दोषं विचारहतकेन सोऽपि च क्रोधः ।

अस्मास्वेव प्रत्युत झटिति परावृत्तिमेव नीतोऽभूत् ॥ १६ ॥

कुष्ठः—हा क्रोध, त्वमपि सखीनेवाभिद्रोशं प्रवृत्तः । अथ लोभः कथम् ।

मत्सरः—यादृशः कामः ।

कुष्ठः—

साधु लोभ सखे साधु सम्यगव्यवसितं त्वया ।

यादृशीं प्रापितोऽवस्थां कामस्त्वमपि तादृशीम् ॥ १७ ॥

अथ दम्भः क्व ।

मत्सरः—

उपजतोऽपि बहुधा तैरस्माकं स केवलम् ।

सौहार्दमुपरुन्धानः शस्त्रघातहतोऽजनि ॥ १८ ॥

कुष्ठः—धन्योऽसि दम्भ, धन्योऽसि । यतः सख्युरनृणतां गतोऽसि ।

अथ कथय किमध्यवसितं मदेन ।

मत्सरः—मदस्तु निगृह्य कारागारे स्थापितः ।

कुष्ठः—ततः ।

मत्सरः—निर्गते च पुण्डरीकनगराद्राजनि नर्मकर्मण्येनमुपयोक्ष्या-
मह इति ।

कुष्ठः—मत्सर, एवंस्थिते शत्रुमण्डलादेक एव त्वं कथं निर्गतोऽसि ।

मत्सरः—शृणु तावत् । नहि मम स्वेच्छया ततो निर्गमो जातः ।

यतो रससिद्ध्यनन्तरं संनद्धे च सैन्ये इममेव मत्सरमत्रत्यवृत्तान्तहारिणं
करिष्याम इति निगृह्य स्थापितोऽसि ।कुष्ठः—तर्हि सखे, तवागमनमिदानीं तत्र रससिद्धिं सेनासंनाहं च
सूचयति ।

मत्सरः—एवमेतत् । समनन्तरमेव

राज्ञः संनिधिमृच्छ भद्र कथय त्वं पाण्डुमाविष्कुरु

स्वामिप्रीतिमुपेहि मन्त्रकलनाकौशल्यमप्यश्रयम् ।

१ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

६९

मा ग्लासीरिति मास्तु भीतिरिति मामुक्त्वा चमूनायका-
नामग्राहमपि प्रदर्श्य नगरान्निःसारितोऽहं शनैः ॥ १९ ॥

कुष्ठः—

प्रज्ञोन्मदः स सचिवस्तदनर्थो भविष्यति ।
गत्वा निवेद्यतां राज्ञे मन्त्रिणेऽहं निवेदये ॥ २० ॥

मत्सरः—

तप्स्यमानस्तपः सख्युरविकीर्त्यमिदं तव ।

कुष्ठः—

फलप्यति तपः किं ते न चेत्सख्यमजीगणः ॥ २१ ॥
ग्लानिर्मनस्तपसे प्रवर्तयति शक्तिमन्तमपि पुरुषम् ।
अग्लानिस्तस्य यदि क्रमाहतस्यापि साधयति कार्यम् ॥ २२ ॥
तस्मादग्लानिरेव क्रियताम् ।

मत्सरः—का गतिः । (इति कुष्ठेन किंकरेण च सह निष्क्रान्तः ।)

शुद्धविष्कम्भकः ।

(ततः प्रविशति पाण्डुः कुष्ठश्च ।)

पाण्डुः—(सामर्थम् ।)

अग्राह्यमल्पमतिभिः सचिवस्य तस्य
वैयात्यमूर्जितमहो किमिति ब्रवीमि ।

यः प्रेषयन्किमपि तादृशवाचिकं द्रा-
गुन्मस्तकं निजमसूचयदूष्मलत्वम् ॥ २३ ॥

जीवसमाधिभङ्गाय प्रेषितेषु कामादिष्वपि तथाभूतेषु भक्तिमूला खल्वे-
तस्याभिमतसिद्धिरिति तद्विघाताय प्रेषितो व्याक्षेपो नाम गूढचारः । स ग-
तोऽपि तत्सख्या श्रद्धयापहतो व्यर्थयत्नोऽभूत् । किमतः प्रतिविधातव्यम् ।

कुष्ठः—मम त्वेवं प्रतिभाति ।

मन्त्रिणामूष्मलत्वं हि पश्यद्भिः प्रतिमन्त्रिभिः ।

शौर्येण प्रतिकर्तव्यं तथा चेदुचितं भवेत् ॥ २४ ॥

पाण्डुः—मैवं वादीः । परस्य मन्त्रशक्तिः स्वस्य मन्त्रशक्त्यैव प्रतिह-

६६

काव्यमाला ।

न्तव्या । यथा खलु शास्त्रविद आचक्षते । यो यादृशेन साधनेन प्रहरति स तादृशसाधनेनैव प्रतिहन्तव्य इति । अतो मन्त्रकृतं संविधानमुपायान्तराभावे शौर्येण प्रतिक्रियतामित्यन्तिममिदमौपयिकम् । अहमिदानीं तदुचितं प्रतीकारमालोचयामि ।

कुष्ठः—आलोचयतु भवान् ।

आकर्णयिष्यति यदा वृत्तान्तमिदं स मत्सरमुखेन ।

दीपितरोषो हृदये देवोऽपि समागमिष्यति तदैव ॥ २९ ॥

तस्य पुरस्तादस्सदायत्तमुपायं सफलीकरिष्यामः ।

पाण्डुः—अस्त्वेवम् । भवानवहितस्तिष्ठतु ।

कुष्ठः—तथा । (इति निष्क्रान्तः ।)

पाण्डुः—कः कोऽत्र भोः ।

(प्रविश्य ।)

गलगण्डः—आज्ञापय करणीयम् ।

पाण्डुः—भद्र, अपश्यतां प्रवेशय ।

गलगण्डः—(निष्क्रम्य पुनस्तथा सह प्रविश्य ।) आर्य, कटकसीमनि देवः

प्राप्त इति वल्लभपालो विज्ञापयति ।

पाण्डुः—(अपश्यतां प्रति । अपवार्य ।) अये, त्वं क्वचिन्महति राजकार्ये नियोजयितव्यासि ।

अपश्यता—अवहिदक्षि । (क)

पाण्डुः—जीवं प्रविश्य तमपश्येष्वाहारविहागदिषु नियोजय ।

अपश्यता—तह । (इति निष्क्रान्ता ।)

पाण्डुः—(पुरोऽवलोक्य ।) अये, देवः प्राप्तः । गलगण्ड, गच्छाग्रतः ।

(ततः प्रविशति राजयक्ष्मा मत्सरश्च ।)

पाण्डुः—(प्रणम्य ।) राजन्, कथमेतत् ।

तन्वन्पुनः पुनरपि भ्रुकुटिं ललाटे

निःसीमनिःश्वसितमुच्चलिताधरोष्ठम् ।

(क) अवहितास्मि ।

९ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

६७

देवस्य शंसति मुखाम्बुजमन्तरङ्गे

रूढां रुषा रिपुजने सहसैव चिन्ताम् ॥ २६ ॥

राजा—पाण्डो, विजने प्रासादे समुपविश्य सर्वं बोधयिष्यामि ।

पाण्डुः—गलगण्ड, प्रासादमार्गमादेशय ।

गलगण्डः—इत इतो देवः ।

पाण्डुः—(विलोक्य ।) राजन्, आरुह्यतामयम् ।

श्रीकण्ठक्षितिधरशृङ्गभङ्गदायी प्रासादः शिखरविराजिहेमकुम्भः ।

सोपानैः स्फटिकमयैः सुखेन गम्यो रम्योऽयं भवति कलस्वनैः कपोतैः ॥ २७ ॥

(सर्वे प्रासादारोहणं नाटयित्वोपविशन्ति ।)

राजा—पाण्डो, किं न त्वया श्रुतो मत्सरात्परवृत्तान्तः ।

पाण्डुः—श्रुतं कुष्ठमुखात्पुरवृत्तं तं विशेषतः श्रोतुमिच्छामि ।

राजा—पाण्डो, श्रूयतां मत्सरमुखात् । ततः समुचितं प्रतीकारं विधा-
स्यसि । मत्सर, कथय ।

मत्सरः—

संनद्धैः पुररक्षणे परिगतं प्राणादिभिः पञ्चभि-

स्तत्तद्देशगतैश्च यत्ननिचयैस्तद्गुप्त्रवेशं पुरम् ।

रन्ध्रान्वेषितया कथं कथमपि प्राप्ताः स्म देवाज्ञया

यत्रान्तर्मुखतामुपेत्य नियतं जीवस्तपोऽतप्यत ॥ २८ ॥

राजा—के ते प्राणादयः कतिविधाः कुत्र गताः किनामधेयाश्च ।
कानि च तानि यत्नानि कीदृशानीति सप्रकारमावेदय ।

मत्सरः—

हृदयसततावासः प्राणो महाबलविक्रमः

सकलमपि तद्यस्यायत्तं पुरं सपरिच्छदम् ।

कलितनिलयोऽपानो मूलस्थले हितकृद्विभो-

र्वसति च समानाख्यो गुल्फे बली घनशूलभृत् ॥ २९ ॥

किं च ।

कण्ठोपकण्ठे निवसन्नुदानः करोत्यकुण्ठां किल राजभक्तिम् ।

व्यानस्तु सर्वत्रचरः पुरेऽस्मिन्करोति जीवे सकलानुभूतिम् ॥ ३० ॥

६८

काव्यमाला ।

शल्यानि यानि किल देहभृतां शरीरं
 नानाङ्गकेषु महतीं प्रथयन्ति बाधाम् ।
 तेषां समुद्धरणकर्मणि साधनानि
 यन्त्राणि कानिचन संघटितानि तत्र ॥ ३१ ॥

यानि किल

अर्शोभगंदरमुखस्य रुजां गणस्य
 क्षाराग्निशस्त्रपरियोजनमङ्गरक्षाम् ।
 वस्त्यादिकर्मघटकादि च कार्यजातं
 कुर्वन्त्यपायरहितानि च तत्र तत्र ॥ ३२ ॥

अपि च ।

यद्धर्यक्षसदृक्षरूक्षवदनं तत्सिंहवक्राभिधं
 यच्चर्क्षस्य मुखाभभीषणमुखं भङ्गकवक्रं हि तत् ।
 तत्कङ्कानननामकं प्रतिभयं यत्कङ्कतुल्याननं
 यन्त्रं काकमुखं तदेव यदपि ध्वाङ्घ्रातितीक्ष्णाननम् ॥ ३३ ॥
 विस्तीर्णानि नवद्वयाङ्गुलपरीणाहानि कण्ठे परं
 संनद्धानि च कीलकैः सुघटितैर्मूलेऽङ्गुशाभानि च ।
 पर्यन्तेषु पुनर्मसूरसदृशाकाराणि तिष्ठन्त्यहो
 तत्र स्वस्तिकनामकानि कतिचिद्यन्त्राणि घोराणि च ॥ ३४ ॥
 तान्येव सुदृढान्यस्थिलग्नशल्यापकर्षणम् ।
 कुर्वन्ति स्वस्तिकाख्यानि यन्त्राणि हि शरीरिणाम् ॥ ३५ ॥

अपि च ।

एकान्येकमुखान्यपि नाडीयन्त्राणि सूक्ष्मसुषिराणि ।
 स्रोतोगतशल्यानां दर्शनचूषणविधौ समर्थानि ॥ ३६ ॥
 एवमादिभिर्बहुविधैर्यन्त्रनिवहैरन्यैरपि परिगुप्ततया दुर्गममपि पुरं कथंचन
 प्रविश्य मनसः पारतन्त्र्यकरणाय वयं यावदितस्ततः संचरितुं प्रवृत्तास्ता-
 वदेव विज्ञानविधेयेन विचारनाम्ना नागरिकहतकेन परिज्ञाताः ।

पाण्डुः—ततस्ततः ।

९ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

६९

मत्सरः—ततः कामादिषु तत्र तादृशीं दुरवस्थां प्रपन्नेष्वहमेक एव हतभाग्यतया वैरिवशं गतस्तत्कृतमवमानजातमशरणतया सहमानस्तदीयभटैरितस्ततो विकृप्यमाणस्तदुदितवाचिकमपि निशमयंश्चारवधविमुखैस्तैरेव कृपया विमुक्तः प्रज्वलदवमानाग्निसंतप्यमानः स्वजनमुखावलोकने कृतलज्जतया क्वचन विजनकाननसीमनि कठोरतपश्चर्यया विनिपातिततनुर्भर्तुरानृण्यं भजेयमिति पुरान्निःसरन्नन्तरा सकिंकरेण कुष्ठेन देवपादमूलं प्रापित इत्येतदवसानं प्रवृत्तेः श्रुत्वा देवः प्रमाणम् ।

राजा—कुमार, श्रुतं खलु निरवशेषमस्य मुखात् । किमत्र प्रतिविधेयम् ।

पाण्डुः—(विचिन्त्य ।) देव, किमन्यत् ।

सन्तु यन्त्राण्यनेकानि सन्तु वा सैनिकाः परे ।

त्वत्कोपाग्नौ पतङ्गत्वं भजेरन्निति मे मतिः ॥ ३७ ॥

राजा—पाण्डो, सत्यमेव किं कालविलम्बेन । सर्वथा प्रविश्यान्तःकोशागारम्

शस्त्रेण सर्वमपि खण्डश एव कृत्वा

गृध्रव्रजाय निखिलं बलिमर्पयामि ।

येनौदनो दिविषदां विकलीकृतोऽभू-

त्किं तस्य मे भयममी कितवा विदध्युः ॥ ३८ ॥

अपि च ।

अमृतनिधिरयं यः सोऽपि मत्पीडितः स-

न्न विसृजति मदीयेनाधिनाद्यापि कार्यम् ।

निजविकटजटालीकाननस्थापितस्य

प्रभवति स महेशोऽप्यस्य किं पूरणाय ॥ ३९ ॥

हन्त हन्त ।

स ददाति नाम गिरिशो रसमेतेषामुपासनपराणाम् ।

लब्धेनैतेनास्मानेते नाम प्रशमयन्ति ॥ ४० ॥

(विहस्य ।) अहो विचारचातुरी विज्ञानहतकस्य ।

७०

काव्यमाला ।

(आकाशे ।)

अरे विज्ञानहृत्क,

आश्रित्य यं सततमुत्पतसि स्मयेन

निर्वापयामि तमहं सहसैव जीवम् ।

पश्चाद्विनङ्गयति भवानपि चाश्रयस्य

नाशान्न सिध्यति किमाश्रयिणोऽपि नाशः ॥ ४१ ॥

राजा—कः कोऽत्र भोः, शस्त्रम् । (इत्युत्थातुमिच्छति ।)

पाण्डुः—ननु संनिहितमेव शस्त्रम् । तथापि किञ्चिद्विज्ञापयामि ।

अस्त्येवायमन्तिमः प्रकारः । अपि तु

त्रिषूपायेषु सत्स्वन्त्यो न युक्त इति तान्त्रिकाः ।

उपायमिममेवातो मनो मे प्रयुयुक्षते ॥ ४२ ॥

राजा—कोऽयमुपायः ।

पाण्डुः—(कर्णे ।) एवमेवम् ।

राजा—भवतु तथा । अस्त्येवैतदनन्तरकर्तव्यम् ।

पाण्डुः—देव, मार्गश्रम इव दृश्यते सिद्धं च सर्वं शयनादि ।

राजा—त्वमपि स्वकार्येऽवहितस्तिष्ठ । अहमपि भुक्त्वा निद्रास्थानं गच्छामि ।

(इति निष्क्रान्ताः सर्वे ।)

इति पञ्चमोऽङ्कः ।

षष्ठोऽङ्कः ।

(ततः प्रविशति कर्मणा सह कालः ।)

कालः—वत्स कर्मन्, जीवस्य राज्ञः पुरबाधनार्थं यक्षमराजमन्त्रिणा पाण्डुना प्रयुक्तान् रोगरूपान् भटान् प्रति युधा जेतुं विज्ञानमन्त्रिणा नियुक्तं सर-
सतत्प्रतिभटजातं किं करोतीति जिज्ञासते मे हृदयम् ।

कर्म—भगवन्, सर्वानुस्यूतस्य तव किं नामाविदितमस्ति ।

कालः—भवानपि तादृश एव । महान्बलु तव प्रभावः । तथाहि ।

६ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

७१

त्वामज्ञातमनुग्रहाय जगतां देवी विधत्ते श्रुति-

लोकः साधयतीप्सितं भवदनुष्ठानादिहामुत्र च ।

किं चायं समनुष्ठितेन भवता चित्तस्य शुद्धिं गत-

स्तत्त्वं वेदितुमात्मनः प्रभवति त्रय्यन्तसंदर्शितम् ॥ १ ॥

अपि च ।

त्वं नित्यनैमित्तिककाम्यभेदात्स्थित्वा त्रिधानेकफलानि दत्से ।

इन्द्रत्वमिन्द्रस्य विधेर्विधित्वं हरेर्हरित्वं च फलं त्वदीयम् ॥ २ ॥

कर्म—आर्य, अवाञ्जनसगोचरस्तव महिमा ।

सुमतिभिरनुमेयस्त्वं सहस्रांशुगत्या

(सविनयम् ।) भवति भवदधीनं मद्विधानं जनानाम् ।

भगवन्, किमन्यद्भवीमि ।

परिणमयसि पुंसां दातुमर्थात्मना मां

त्वयि कृतिमति पोढा विक्रियन्ते च भावाः ॥ ३ ॥

किं च ।

त्रैधं जनः शंसति वर्तमानं भूतं भविष्यन्तमहं पुनस्त्वाम् ।

ऐक्यमापन्नमखण्डरूपमाधारमेषो जगतामवैमि ॥ ४ ॥

निमेषकाष्ठे च कलाक्षणौ च मुहूर्तरात्रिदिवपक्षमासान् ।

भवत्तनूभृत्त्वयने तथाब्दं युगं च मन्वन्तरमप्यवैमि ॥ ५ ॥

कालः—तदिदानीं पाण्डुविज्ञानमन्त्रिभ्यां युद्धाय नियुक्तानां भटानां विक्रमविलासानवलोक्य चक्षुषी कृतार्थयिष्यावः । पाण्डुना खलु जीवराजे प्रयुक्तो भविष्यतो रोगस्य पुरो भावी बुभुक्षाजनको भस्मकरो रोगस्तद्रहीतो राजेति जानामि ।

आवां यथा न विद्युः सर्वेऽपि दिविस्थितावुच्चैः ।

उभयेषामपि युद्धं पश्यावः संलपावश्च ॥ ६ ॥

किं च, ज्ञानशर्मणोपजापितोऽपि राजा भूयो विज्ञानशर्मणा प्रत्यावृत्य पर्यवस्थापितः ।

७२

काव्यमाला ।

कर्म—भगवन्, कीदृशो ज्ञानशर्मणोपजापः ।

कालः—वत्स, श्रूयताम् ।

तत्तत्कार्यविशेषसाधनविधावुक्त्वेतिकर्तव्यतां

जीवस्यास्य विभोः स्वकीयपृतनासंनाहमालोकितुम् ।

निष्क्रान्ते सचिवे कदाचन भजत्येकाकितां राजनि

श्रुत्वा तत्समयं तदन्तिकभुवं स ज्ञानशर्मा ययौ ॥ ७ ॥

अनन्तरमायान्तमवलोक्य दूरादेव

अथ सुचिरवियोगात्संदिहानः सखित्वे

किमपि विवशचेता निर्भरैर्हर्षभारैः ।

कथमपि समुदश्रुर्बाष्पसंरुद्धकण्ठो

वचनमिदमवोचन्मत्तहंसस्वरेण ॥ ८ ॥

चेतः शीतलतामुपैति नयने विस्तारिणी कौतुका-

न्निर्मर्यादमुपैत्यमानिव तनौ कोऽप्यन्तरानन्दधुः ।

बाहू मां परिरम्भणे त्वरयतस्त्वां वीक्ष्य कस्त्वं सखे

पुण्यैः पूर्वकृतैश्चिरान्मम दृशोः पन्थानमारोहसि ॥ ९ ॥

कर्म—ततस्ततः ।

कालः—ततोऽसौ जीवस्य वचनमिदमाकर्ण्य ज्ञानशर्माकथयत् ।

सोऽहं जीव विभो चिरन्तनसखस्ते ज्ञानशर्मा तथा

प्राणेष्वन्यतमो मुहुस्तव हिताकाङ्क्षी च सर्वात्मना ।

विज्ञानस्य कुमन्त्रितैः परवति त्वय्यव्यवस्थस्थितौ

शान्तस्त्वन्नगराद्विरक्तहृदयः प्रास्थामनास्थावशात् ॥ १० ॥

संप्रति हि ।

दुःसामाजिकबोधनैः कुपदवीसंचारमासेदुष-

स्तेनापज्जलधौ निराश्रयतया राज्ञो वृथा मज्जतः ।

ब्रूते यो न हितं वचोऽप्रियमपि स्वेष्टं निगृह्याग्रहा-

त्स्वामिभ्यः स तु बुद्धिमत्पशुरिति प्राप्नोति मन्त्री प्रथाम् ॥ ११ ॥

६ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

७३

अतः किल

विज्ञानशर्महतकस्य वृथा कुमन्त्रै-

र्वोरामिमां सुमहतीं गतमापदं त्वाम् ।

आकर्ण्य देव हितवागुपदेशहेतो-

रद्यान्तिकं तव गतोऽस्थनृणो बुभूषुः ॥ १२ ॥

कर्म—ततस्ततः ।

कालः—ततश्च राजा सरलप्रकृतितया 'सखे ज्ञानशर्मन्, चिरेण दृष्टोऽसि । त्वत्तोऽपि मे श्रेयःसंपादकः कोऽन्योऽस्ति । तत्कथय प्रस्तु-
तोचितं हितम्' इति तमन्वयुङ्क्त ।

कर्म—ततस्ततः ।

कालः—ततो ज्ञानशर्मा राजानमुपद्वरे स्वैरमित्थं बोधयामास ।

शश्चक्षश्चरमेव विश्वविदितं पापप्ररोहस्थलं

मेदोमज्जवसास्थिमांसरुधिरत्वग्रोमकूपं वपुः ।

एतस्मिन्मलमूत्रभाण्डकुहरे हेये मनीषावतां

दुःखे न्यायविदो विमोहमिह के तन्वन्ति नन्वन्तिमे ॥ १३ ॥

जगत्प्रोतं यस्मिन्निविध इव सूत्रे मणिगणः

समस्तं यद्भासा तदपि च विभाति स्फुटमिदम् ।

अखण्डानन्दं यन्निरवधिकसच्चित्सुखमयं

निराकारं यत्तत्त्वमसि परमं ब्रह्म न पुमान् ॥ १४ ॥

तत्तादृशः सुखघनस्य निरञ्जनस्य

सर्वात्मनापि ननु हेयतरे पुरेऽस्मिन् ।

विज्ञानशर्मवचनैर्विपरीतवृत्ते-

र्मन्ये न युक्त इव ते ममताभिमानः ॥ १५ ॥

इत्यादिभिर्बहुविधैरुपपत्तिपूर्वै-

रैर्तैर्वचोभिरथ तेन रहः प्रयुक्तैः ।

कोषे बले रिपुवधे च बभूव सद्यो

जीवो विरक्तहृदयो विगताभिमानः ॥ १६ ॥

७४

काव्यमाला ।

कर्म—भगवन्, इत्थं ज्ञानशर्मणोपजसस्यापि जीवस्य राज्ञः कथमधुना रिपुवधे प्रवृत्तिः ।

कालः—श्रूयताम् । इत्थं ज्ञानशर्मा राज्ञो रहस्युपजापं कुर्वन्सेनासं-
निवेशादागतस्य विज्ञानशर्मणो वचनमाकर्ण्य न नः परमिह स्थातव्यमिति
राजानमामञ्चय जगाम ।

कर्म—ततस्ततः ।

कालः—ततश्च निष्क्रान्ते ज्ञानशर्मणि प्रविश्य विज्ञानशर्मा राजान-
मालोक्य अये, किमयमपूर्वं इव राजा पुरादिषु परित्यक्ताभिमान इव
दृश्यते । तद्वहुधा ज्ञानशर्मणोपजापितः स्यात् । भवतु । सर्वमिदं स्वय-
मेव व्यक्तीभविष्यति । (इति राजसमीपं गतः ।)

कर्म—ततस्ततः ।

कालः—राजा च तमालोक्य सावहित्थस्तमनुसरन्निव सादरमपृ-
च्छत् । 'मन्त्रिन्, कथय कीदृशः पुरवृत्तान्तः परवृत्तान्तश्च' इति ।

कर्म—ततस्ततः ।

कालः—

इति राज्ञा समाज्ञप्तो नयज्ञो मन्त्रिशेखरः ।

प्रत्युत्तरं तदादत्त प्रज्ञावज्ञातवाक्पतिः ॥ १७ ॥

स्वायत्तं पुरमेव नः समजनि स्वामिन्भवच्छासना-

त्तत्तद्देशनिविष्टपत्रनिचयव्यापारसंरक्षितम् ।

निर्दग्धा भवतः प्रतापमहसा नूनं पतङ्गा इव

प्रत्यर्थिप्रकरा भवेयुरधुना नामावशेषाः क्षणात् ॥ १८ ॥

कर्म—ततस्ततः ।

कालः—इत्याकर्ण्य राजा ज्ञानशर्मवचोऽनुस्मरन्नुभयोर्मतयोरपि दोला-
यमानमानस इतिकर्तव्यतामव्यवसन्निधमाक्षेपमुखेन व्याजहार ।

निसर्गतो ये रिपवो हि रोगा वातादिभिस्तज्जनकैः समन्तात् ।

अधिष्ठितेऽस्मिन्कुटिलैः प्रवृत्त्या स्वायत्तता हन्त कथं पुरे नः ॥ १९ ॥

६ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

७५

किं च ।

संरक्ष्यते निजवशंवदसेवकेन

यः पाण्डुना विमतखण्डनपण्डितेन ।

सोऽयं प्रतापपरिदग्धपुरो विसर्प-

ज्जेयः कथं कथय संप्रति राजयक्ष्मा ॥ २० ॥

कर्म—ततस्ततः ।

कालः—इति राज्ञो वचनमाकर्ण्य समञ्जसयुक्तिकं वचोऽब्रवीत् । राजन्, श्रूयताम् ।

वातादिजा यद्यपि सर्वरोगास्तथापि तानेव विनाशयन्ति ।

यथारणेर्वह्निरुद्विह्वल्यन्दहत्ययत्नादरणिं तमेव ॥ २१ ॥

अपन्थानं त्विति न्यायादात्मद्रोहिषु तेष्वमी ।

आत्मजेष्वपि न स्नेहमातन्वन्त्यधुना प्रभो ॥ २२ ॥

अतस्तदधिष्ठितमपि पुरं स्वाधीनमेवेति निश्चिनु । किं च ।

स्वायत्ते नगरे तस्मिन्स्वामिपादप्रसादतः ।

जयश्रियं हस्तगतां जानातु भगवान्क्षणात् ॥ २३ ॥

कर्म—ततस्ततः ।

कालः—इत्थं मन्त्रिवरवचननिशमनेन किञ्चिदिव निर्वृतचेतसा राज्ञा मन्त्रिन्, 'इयतापि कालेन पुरस्य स्वायत्तत्वे किमनेन फलं पश्यसि' इति पृष्ठो मन्त्री कथयामास—

पुरस्य दाढ्ये योगस्य सिद्धिः सर्वार्थसाधिनी ।

अखण्डानन्दसिद्धिश्च फलं तेनैव जायते ॥ २४ ॥

कर्म—ततस्ततः ।

कालः—इत्याकर्ण्य क्षुद्राभिमानेन न भवतीष्टसिद्धिः । प्रत्युत हानिरेव फलम् । अतः स्वयमेव त्यक्तेष्वेतेषु सिद्धैवात्मनो दृढयोगसिद्धिरखण्डानन्दता च । कुत एतावान्यत्न इति वदति राजनि पुनरपीत्थं समाहित-
वान्मन्त्री—

७६

काव्यमाला ।

प्रारब्धरहितस्यैवं भवेदेव न संशयः ।

प्रारब्धपरतन्त्रं त्वां ते मुञ्चन्ति कथं पुनः ॥ २५ ॥

किं च ।

श्लथाभिमाने पुरि हन्त देवे क्षोभो भवेत्त्वत्प्रकृतिष्वकस्मात् ।

ततोऽवकाशं प्रतिलक्ष्य सर्वे प्रत्यर्थिनस्ते प्रवला भवेयुः ॥ २६ ॥

किं च ।

यक्ष्मणि जाग्रति तस्मिन्पाण्डुज्वरसंनिपातपरिवारे ।

देवस्य कथं भविता स्थितिरिह यत्नादपि स्वरूपेण ॥ २७ ॥

इममर्थमप्रतिहतया प्रतिभया स्वयमेव विचारयतु देवः ।

कर्म—ततस्ततः ।

कालः—तत इत्यात्मनीनानि वचनान्याकर्णयन्कुतूहलाकुलितहृदयः
समरयत्नकृतत्वरः मुहुर्मुहुस्तमित्थं प्रशंसन्नवोचत्—

त्वयि दत्तभरस्य मेऽधुना किं बहुनानेन विचारणश्रमेण ।

भवते ननु रोचते यथा वा यतितव्यं हि तथैव निर्विशङ्कम् ॥ २८ ॥

कर्म—ततस्ततः ।

कालः—ततश्च किल यदेवं देवस्य मनसो व्याकुलीभावः स सर्वोऽपि
शत्रूपजाप इति मन्तव्यम् । अतो विज्ञापयामि । तिष्ठतु दार्ढ्यं मद्वचसि
इति राजानं पर्यवस्थाप्य स्वकार्य एव व्याप्रियते ।

कर्म—भगवन्, ज्ञानविज्ञानयोरेकरूपयोरिव सतोः कुत इयान्विरोधः ।

कालः—वत्स,

मोक्षे धीर्ज्ञानमन्यत्र विज्ञानं शिल्पशास्त्रयोः ।

तयोर्विरोध इत्येतत्किमाश्चर्यकरं तव ॥ २९ ॥

कर्म—भवतु नाम तयोर्विरोधः । तदेवान्तरमुपलभ्य क्रियतां च द्वि-
षद्भिरुपजापः । ज्ञानशर्मणा तु स्थामिहितैषिणा विपक्षानुकूलं पुराभिमान-
शैथिल्यं कथमुपदिष्टम् ।

कालः—नहि विपक्षानुकूलमिति न च तदीयोपजाप इति वा प्रवृत्तिरे-
तस्य । किं तु वस्तु तत्त्वमुपदेष्टव्यमित्येव तस्य स्वभावः ।

६ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

७७

ज्ञानमद्वैतसन्मात्रं विपक्षस्तत्र को वद ।

स्वरूपस्थितिरेतस्य स्मारिता पारमार्थिकी ॥ ३० ॥

मूढवद्देहतादात्म्यं राजा न प्रतिपद्यताम् ।

बाधितं तद्गन्धपटन्यायेनास्त्विति तस्य धीः ॥ ३१ ॥

तदुक्तमभियुक्तैः—

‘बाधितं दृश्यतामक्षैस्तेन बाधो न शक्यते ।

जीवन्नाखुर्न मार्जारं हन्ति हन्यात्कथं मृतः ॥ ३२ ॥

किं च ।

मायया बहुरूपत्वे सत्यद्वैतं न नश्यति ।

मायिकानां हि रूपाणां द्वितीयत्वमसंभवि ॥ ३३ ॥

कर्म—भगवन्, युज्यत एतत् ।

कालः—एवं च ज्ञानशर्मणोपजप्तोऽपि विज्ञानशर्ममन्त्रिमन्त्रवशात्प्रो-
त्साहितो राजा यदाचरिष्यति तदालोकयिष्यावहे । (भुवमवलोक्य ।) कथं
विदूषकेण सहायमागच्छति राजा तत्रैव गच्छावः ।

(इति परिक्रामतः ।)

(ततः प्रविशति राजा विदूषकश्च ।)

राजा—

संख्यापेततया रसानपि भृशं पट्टसेवमानस्य मे

तेष्वेवातिबुभुक्षुता प्रतिमुहुर्हाहा सखे जायते ।

एवं व्यावृत्तिरैच्छिकी मम यतो भुञ्जेऽन्नराशीनहं

पीयन्ते च रसालमाक्षिकदधिक्षीराज्यकुल्या मया ॥ ३४ ॥

अन्नान्येव निरन्तरं विवृणुतां सर्वाणि सस्यानि भू-

र्वारि प्रावृषि कोऽपि वर्षतु दधिक्षीरात्मकं वारिदः ।

सर्वोऽयं लवणाम्बुराशिरपि चेद्गुग्धाम्बुधिर्जायतां

भुञ्जानस्य तथापि हन्त पिबतो न क्षुत्पिपासाशमः ॥ ३५ ॥

तदतिशयेन संपादनीयो मम पानभोजनविधिरिदानीम् ।

विदूषकः—(सहर्षम् ।) अज्ज एव्व एदं करणिज्जं । जेण अहं वि ए-
दस्सिं कज्जे तुअ सहाअत्तणे दक्खो होमि । जम्मेण तु विण्णाणेण भवं
मिदभोअणे सब्बदा सिक्खीअदि तेण विण्णत्तो वि तुमं तस्स वअणं
मा करेहि । (क)

राजा—साधु सखे, साधु । सम्यगुपदिष्टम् । तथा करिष्ये ।

कालः—वत्स, श्रुतं भवता ।

कर्म—श्रुतमेव । एष पाण्डुना प्रहितामपथ्यताजननीं स्वस्य बहु वु-
भुक्षां न जानाति विदूषकोऽप्यजानन्नेवं भाषते ।

राजा—कः कोऽत्र भोः ।

विदूषकः—सिक्खिदो वि मए किं तुमं पडिऊलकारिणो अमच्चस्स
आआरणत्थं दोआरिअं आमन्तेसि । (ख)

राजा—वयस्य, मा विभिहि । तव मतमेवानुसरामि ।

विदूषकः—जइ एव्वं थिरपडिण्णो होहि । एदस्स अविह्वरणत्थं
वसणन्ते मए बद्धो गण्ठी । अहं जेव्व तं आणेमि । (ग) (इति निष्क्रम्यामो-
त्यन सह प्रविशति ।)

अमात्यः—सति दौवारिके राज्ञा किमर्थं त्वं प्रहितः ।

विदूषकः—एत्थ कज्जे अहं जेव्व दोवारिओ । (घ)

अमात्यः—कीदृशे कार्ये ।

(क) अयैवैतत्करणीयम् । येनाहमप्येतस्मिन्कार्ये तव सहायत्वे दक्षो भ-
वामि । जालमेन तु विज्ञानेन भवान्मितभोजने सर्वदा शिक्ष्यते तेन विज्ञप्तोऽपि
त्वं तस्य वचनं मा कुरु ।

(ख) शिक्षितोऽपि मया किं त्वं प्रतिकूलकारिणोऽमात्यस्याकारणार्थं
दौवारिकमामन्त्रयसि ।

(ग) यद्येवं स्थिरप्रतिज्ञो भव । एतस्याविस्मरणार्थं वसनान्ते मया बद्धो
ग्रन्थिः । अहमेव तमानयामि ।

(घ) अत्र कार्येऽहमेव दौवारिकः ।

६ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

७९

कालः—कर्मन्, मन्त्रिणापि न विज्ञाता औपाधिकी राज्ञो बुभुक्षा ।

कर्म—बाढम् ।

विदूषकः—अमच्च, रण्णो दाणिं बहुभक्खणणामहेए उवट्ठिदे कज्जे । (क)

मन्त्री—कीदृशी बहुभक्षणता ।

विदूषकः—किमण्णं । बुभुक्खिदो वग्घो विअ सव्वपकिदीणं अह्माणं जीवणं भक्खिदुकामो राआ मा खु णं णिवारेहि जं पलअकालकुविदो रुद्धो विअ चिट्ठिदि । (ख)

मन्त्री—(विहस्य । स्वगतम् ।) राज्ञः पानभोजनसंपादने स्वस्यापि तद्भविष्यतीत्येतस्य हृदयम् । (प्रकाशम् ।) गच्छाग्रतः । अहमप्यागमिष्यामि । (आकाशे दत्तदृष्टिः ।) किं न्वेतत्स्यात् ।

कार्यान्ववेक्षणविधौ सदसि स्थितेन

येन क्षमाजनि चिरं सहितुं बुभुक्षा ।

भुक्त्वा च यस्य कियदप्यशनं नितान्तं

तृप्तिर्भवेत्स कथमीदृशबुद्धिमेति ॥ ३६ ॥

कालः—अहं खलु प्राणिनामव्यवस्थितामवस्थां करोमि ।

कर्म—बाढम् । अलमिदम् । अन्यदप्यचिन्तनीयं बुद्धिविलसितमिति जानामि । यत्किल

दृष्ट्वा दक्षकृतापराधजनितक्रोधोज्झिताङ्गीं सतीं

यः शान्तस्तपसि स्थितः स गिरिशः स्वं प्रत्युपात्तायुधम् ।

कोपोद्धाटितनैटिलेक्षणपुटप्रोद्दामधूमज्वल-

ज्वालाजालविजृम्भणेन सहसा भस्मीचकार स्मरम् ॥ ३७ ॥

कालः—(विहस्य ।) शृणु तावत् ।

(क) अमात्य, राज्ञ इदानीं बहुभक्षणनामधेये उपस्थिते कार्ये ।

(ख) किमन्यत् । बुभुक्षितो व्याघ्र इव सर्वप्रकृतीनामस्माकं जीवनं भक्षितुकामो राजा मा खल्वेनं निवारय यत्प्रलयकालकुपितो रुद्र इव तिष्ठति ।

८०

काव्यमाला ।

मारुतं यः पिबन्नेव महर्षिस्तपसि स्थितः ।

तमहं कुम्भजन्मानं तोयराशिमपाययम् ॥ ३८ ॥

मन्त्री—अतिबुभुक्षया राज्ञः किमप्याशङ्कते मे हृदयम् । यथा-
हुनीतिज्ञाः—‘अतिबुभुक्षा राज्ञो राज्यच्युतिसूचिका’ इति । (राजानं
निरूप्य ।)

शुष्यन्त्या धृतशोषणे रसनया शश्वल्लिहन्सृक्किणी

किञ्चिन्मग्नविलोचनः श्रमजलक्लिद्यत्कपोलालिकः ।

आरूढभ्रुकुटीभयंकरमुखो निःश्वासदूनाधरो

दृष्ट्या कूणितया विलोकयति मामायान्तमेवान्तिके ॥ ३९ ॥

(उपसृत्य ।) जयतु जयतु देवः ।

राजा—उपविश्यताम् । (इत्यासनं निर्दिशति ।)

विदूषकः—वअस्स, मए गहिदत्थो किदो अमच्चो । (क)

राजा—अमात्य, सज्जीक्रियतामनेनोक्तं सर्वमपि ।

मन्त्री—

किमियमपूर्वा बुद्धिर्देवस्य विजृम्भते ससंरम्भम् ।

ननु कुर्वे यदिदानीमनेन दुर्मेधसा कथितम् ॥ ४० ॥

विदूषकः—दाणिं वअस्स, तुमं जेव्व मह सरणं, जं कुविदो अमच्चो । (ख)

राजा—अलं चापलेन ।

मन्त्री—तिष्ठ तूष्णीम् । जानामि ते दौष्ट्यम् ।

(विदूषको लज्जितस्तिष्ठति ।)

मन्त्री—(स्वगतं विचिन्त्य ।)

स्यादेतत्किं नात्र पश्यामि हेतुं राज्ञो न क्षुद्राज्यविभ्रंशचिह्नम् ।

अस्य श्रेयः सिद्धये बद्धकक्षः किं नाहं स्यां किं न मे स्वामिभक्तिः ॥ ४१ ॥

परं त्वेवं निश्चिनोमि द्विषद्राजमन्त्रिणा पाण्डुना कृतमिदं वैकृतमिति ।

(क) वयस्य, मया गृहीतार्थः कृतोऽमात्यः ।

(ख) इदानीं वयस्य, त्वमेव मम शरणम् । यत्कुपितोऽमात्यः ।

६ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

८१

भवतु । अस्य चित्तं बहुभक्षणायत्तमन्यत्र व्याक्षिपामि । स एवास्य प्रतीकारः । (प्रकाशम् ।) प्रासादस्योपरि चलतु देवः । तत्रैव संपाद्यते म-
हती तृप्तिः ।

राजा—बाढम् ।

(सर्वे प्रासादाधिरोहणं नाटयन्ति ।)

विदूषकः—(सर्वतो विलोक्य ।) भो वअस्स, किं एदं भासिणीपाआरे
अपुव्वं किं वि दीसइ । (क)

राजा—अमात्य, किमिदम् ।

कर्म—भगवन्काल, सन्ति खलु शरीरे भासिनीप्रभृतयः सप्तत्वचः
तत्र त्वग्रूपप्रथमप्राकारे सिध्मकपद्मककण्टका नाम त्रयो रोगाः पाण्डुना
प्रहिता दृश्यन्ते । तान्विदूषको राजा च न वेत्ति, अतः पृच्छति ।

कालः—सत्यमेवेदम् ।

मन्त्री—राजन, सिध्मकपद्मककण्टकाः ।

विदूषकः—(समयम् ।) वअस्स, एदाणं एदे भटा पहारं कुणन्ति तदो
ते वि अह्माणं उवरि पडिस्सन्ति । ता अस्सदो सिग्घं पलाअणं करेह्म । (ख)

मन्त्री—विदूषक, मा भैषीः ।

गुञ्जाफलाग्निलेपः प्रतियोद्धा सिध्मपद्मयोः समरे ।

एष हरिद्राक्षारः कण्टकहृतये मया प्रहितः ॥ ४२ ॥

राजा—मुष्ट कृतममात्येन ।

कालः—गुञ्जाफलाग्निलेपहरिद्राक्षारानौषधिविशेषान्प्रहरतो दृष्ट्वा वि-
दूषको ब्रवीति ।

कर्म—एवमेतत् ।

विदूषकः—अज्ज, को एसो । (ग)

(क) भो वयस्य, किमेतद्भासिनीप्राकारेऽपूर्वं किमपि दृश्यते ।

(ख) वयस्य, एतेषामेते भटाः प्रहारं कुर्वन्ति तदा तेऽप्यस्माकमुपरि
पतिष्यन्ति । तदस्माच्छीघ्रं पलायनं कुर्मः ।

(ग) आर्य, क एषः ।

८२

काव्यमाला ।

मन्त्री—व्यङ्गनामा रोगः ।

अभिमुखमवेक्षमाणः शशरुधिरालिप्ततनुरिमं हन्तुम् ।

तिष्ठति मुखमावृण्वन्मञ्जिष्ठाप्रमुखसाधनो लेपः ॥ ४३ ॥

विदूषकः—किं एदं मल्लानं आजोहणं विअ जं रत्तप्पवाहो दी-
सइ । (क)**मन्त्री—**

वैधेय शस्त्रधाराक्षुण्णं प्रवहति पुरो न रत्तं यत् ।

तव मूढतां धिगेष प्राकारो लोहिनी नाम ॥ ४४ ॥

कालः—त्वमूष एष द्वितीयः ।**कर्म—**तथैव ।**विदूषकः—**अहो प्रमादो । सुवेदाए उपरि सव्वत्थ गअकण्णा
वित्थिण्णा । (ख)**कालः—**कर्मन्, श्वेतनाम्नि तृतीयत्वक्प्राकारे चर्मदलं नाम रोगं
पृच्छति विदूषकः ।**राजा—**क एते संवर्तन्ते श्वेतायाम् ।**मन्त्री—**

देव योधेन तत्रापि नियुक्तेन मया पुरा ।

आम्रपेक्ष्यभिधानेन लेपेनाक्रम्य भूयते ॥ ४५ ॥

विदूषकः—वअस्स, पेक्ख एत्थ का वि दुद्धतरङ्गिणी विअ वहइ ।
ता अञ्जलीहिं गेह्णिअ पिव । (ग)**मन्त्री—**धिगौदर्यं, सर्वत्राभ्यवहारभ्रान्तिः । भ्रान्तं,

नेयं दुग्धतरङ्गिणी प्रवहति श्रित्रोऽयमिन्दुप्रभः

प्राकारं किल तुर्यतामुपगतं ताम्राख्यमाकामति ।

(क) किमेतन्मल्लानामायोधनमिव यद्रक्तप्रवाहो दृश्यते ।

(ख) अहो प्रमादः । श्वेताया उपरि सर्वत्र गजकर्णा विस्तीर्णाः ।

(ग) वयस्य, पश्यात्र कापि दुग्धतरङ्गिणीव वहति । तदञ्जलिभिर्गृ-
हीत्वा पिव ।

६ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

८३

संरम्भो भवतो वृथा सरयसि त्वं किं तृषं विस्तृतां

पातुं शक्यत एष किं तव ततो मौढ्यं त्वयाविष्कृतम् ॥४६॥

(इति सञ्चक्षेपं तर्जयते ।)

राजा—क एनमभिसरति ।

मन्त्री—एष मया नियुक्तो महातालेश्वरः ।

कालः—कर्मन्, औषधविशेषोऽयम् ।

विदूषकः—अथ वेदिणीलोहिदाणं उवरि के वि उल्लुठअन्तो विअ दीसन्ति । (क)

मन्त्री—सर्वेऽपि कुष्ठा गलगण्डादयश्च नृत्यन्ति ।

कर्म—भगवन्, वेदिनीलोहिते पञ्चर्माषष्ठ्यौ त्वचौ । तत्र कुष्ठादे-
रुत्पत्तिः ।

कालः—अस्त्येतत् ।

विदूषकः—एत्थ उण थूलाणाम्मि सत्तमे पाआरे को वि लोह-
आरभत्थिआ विअ पूरिज्जमाणसरीरो दीसइ । (ख)

मन्त्री—स्थूलायां विद्रधिरेष शत्रुमलः ।

विदूषकः—(सभयम् । संस्कृतमाश्रित्य ।)

प्राकारसप्तकमपि प्रसभं गृहीत्वा

स्वेद्यानि सप्त च विशोष्य तथैव कोषान् ।

उल्लुण्ठयिष्यति रिपोर्निवहो भटानां

म्लायंस्त्वमन्ध इव मूढ इव स्थितोऽसि ॥ ४७ ॥

राजा—धिक् प्रमादम् । हन्त विज्ञानशर्मन्, आक्रान्तमेवारि-
भिरान्तरम् ।

(क) अथ वेदिनीलोहितयोरुपरि केऽप्युल्लुठन्त इव दृश्यन्ते ।

(ख) अत्र पुनः स्थूलानाम्नि सप्तमे प्राकारे कोऽपि लोहकारभस्त्रिकेव
पूर्यमाणशरीरो दृश्यते ।

८४

काव्यमाला ।

मन्त्री—देव, धीरो भव । यदि नाहं प्राणिप्यस्तदिदमभविष्यत् ।

विदूषकः—(सकोपोपहासम् ।) एदं पच्चक्खं खु वड्ढइ । तुमं उण अणु-
माणेण एदं णत्थित्ति वण्णेसि । ता अच्छरिअं तक्को विण्णाणसम्ममन्तिणो ।
वअस्स, आकण्णेहि मे वअणं । एसो अमच्चो एव्व सब्बदुवारेसु सत्तुहिं आ-
क्कन्तेसु भिक्खुवेसं गेह्मिअ पलाइस्सदि । तुह पुणो दुल्लहो मोक्खो । ता
एहि । सुरङ्गादुवारेण तुमं णइस्से । (इत्युत्थाय सर्वतो विलोक्य ।) हद्धी हद्धी ।
किं करेमि मन्दभागो । जलमत्तं वि कहिं वि ण दीसइ । सत्तापि जं परि-
हाओ रिक्ताओ विअ दीसन्ति । (पुनर्दृष्ट्वा ।) वअस्स, किं एदं इन्दजालं
विअ दीसइ जं सत्तावि परिहाओ दाणिं एव्व सुक्काओ पुणो वि अपरि-
मिदरसाओ दीसन्ति । कथं इमाओ उत्तरिअ गच्छह्य । (क)

राजा—अमात्य, श्रुतमेतस्य वचनम् ।

मन्त्री—

एतन्न किंचन ततस्तव माम्नु भीति-

रोजायितं रिपुजनस्य निरीक्ष्य किञ्चित् ।

यत्वेयपूरणविशोषणयोः समर्थं

तन्मूलमेव हि विजृम्भणमप्यरीणाम् ॥ ४८ ॥

अपि च ।

रिपवो लब्ध्वा मार्गं रसादिपरिखाः प्रकोप्य तन्मूलम् ।

देव भवन्ति यथेष्टं पुरमुल्लुण्ठयितुमीशानाः ॥ ४९ ॥

(क) एतत्प्रत्यक्षं खलु वर्तते । त्वं पुनरनुमानेनैतन्नास्तीति वर्णयसि । त-
दाश्चर्यं तर्को विज्ञानशर्ममन्त्रिणः । वयस्य, आकर्ण्य मे वचनम् । एषोऽमात्य
एव सर्वद्वारेषु शत्रुभिराक्रान्तेषु भिक्षुवेपं गृहीत्वा पलायिष्यते । तव पुनर्दु-
र्लभो मोक्षः । तदेहि । सुरङ्गाद्वारेण त्वां नेष्ये । हा धिक् हा धिक् । किं करोमि
मन्दभाग्यः । जलमात्रमपि कुत्रापि न दृश्यते । सत्तापि यत्परिखा रिक्ता इव
दृश्यन्ते । वयस्य, किमेतदिन्द्रजालमिव दृश्यते यत्सत्तापि परिखा इदानी-
मेव शुष्काः पुनरप्यपरिमितरसा दृश्यन्ते । कथमिमा अवतीर्य गच्छामः ।

६ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

८९

कालः—रसरक्तमांसमेदोस्थिमज्जशुक्ररूपाः परिखात्वेन निरूपिताः ।

कर्म—एषां वृद्धौ श्लेष्मविद्रधिरक्तविसर्पादयो भवन्ति । काश्चिन्तु रौक्ष्यश्रमशोषादयः ।

कालः—युक्तं भवतोक्तम् ।

मन्त्री—एवमेते स्वामिकार्ये वद्धपरिकरा यतन्तु नाम । सन्त्येवैषां प्रतीकारशस्त्राण्यस्मदायत्तानि ।

विदूषकः—किं एसा वादाली विअ मह अक्खीहिं आउलेदि । (क)

राजा—अहो प्रचण्डोऽयमनिलः । तथाहि ।

ताराश्चावयितुं घनान्विकिरितुं कृत्वार्कतूल्योपमा-

न्मित्वा पातयितुं भुवि क्षितिभृतां तुङ्गानि शृङ्गाणि च ।

मद्यः शोषयितुं समुद्रमवनीकर्तुं तु पांखात्मना

द्रागुन्मूल्य च भूरुहान्भ्रमयितुं शक्तो भवत्यम्बरे ॥ ९० ॥

मन्त्री—अयमेव वृद्धिशोषहेतुः परिखाणाम् । एनमुपजीव्योत्कुप्यन्ति शुप्यन्ति च सर्वतः परिखाः ।

विदूषकः—किं मूढो विअ पेक्खसि । करोहि एदाणं पडीआरं । (ख)

मन्त्री—अहट्ठा किमेवं प्रलपसि ।

विदूषकः—(उत्प्रेष्यविक्रया विलोक्य ।) अच्चरिअं अच्चरिअं । एत्थ सत्ता-
सत्ति वट्ठइ । वड्डन्तेसु सत्तुसु एदे वीरा रोअउलं पहरन्दि । (ग)

मन्त्री—तत्र श्लेष्मप्रभृतीन् रक्तपुत्रांश्चन्द्रप्रभा प्रहरति ।

विदूषकः—कधं इत्थिआ वि सूराअदि । (घ)

मन्त्री—रक्तपुत्राणां विसर्पस्त्रीहप्रभृतीनाममृतगुग्गुलुच(तृ?)णपञ्चका-

(क) किमेसा वातालीव ममाक्षिणी आकुलयति ।

(ख) किं मूढ इव पश्यसि । कुर्वतेषां प्रतीकारम् ।

(ग) आश्चर्यमाश्चर्यम् । अत्र शस्त्राशस्त्रि वर्तते । वर्धमानेषु शत्रुषु एतं वीरा रोगकुलं प्रहरन्ति ।

(घ) कथं स्त्री अपि शूरायते ।

८६

काव्यमाला ।

दयः प्रहर्तारः । तथा मांसपुत्राणां शाखोटकतैलप्रभृतयः । मेदसः पुत्राणां कफकेसरिप्रभृतयः ।

कालः—कर्मन्, एवं वातपित्तकफेषु वात एको रसरक्तमांसादिधातूनां शोषकः पोषकश्च ।

कर्म—एवमेवैतत् । धातूनां प्रकोपे धातुकाश्यं च भिषजो वदन्ति 'कटुकादयो मांसवृद्धिहेतवः' इति ।

'कटुकाद्वर्धते मांसं कषायाच्छोणितो रसः ।

लवणाद्वर्धते ह्यस्थि मज्जा त्वम्ल्यात्प्रवर्धते ।

मधुराद्वर्धते शुक्रं तिक्तान्मेदः प्रवर्धते ॥'

विदूषकः—(परिश्रुत्यावलोकनकेन ।) अज्ज एदं हाटु जुज्झदंसणम् । पेक्खदु भवं पुरट्ठिदं अच्चरिअं । (क)

राजा—आर्य, किमेतत्पश्यसि ।

मन्त्री—(विहस्य ।) पश्याम्येतत् ।

एतत्पङ्क्तद्वितयमनिलश्चारयत्याशयेषु

त्रिष्वश्रान्तं जरठगणिका काचिदेषा पुरस्तात् ।

आजान्वग्रप्रविततकुचा लोभयन्ती प्रसृते

हन्तानर्थाङ्कुरमनुगता सर्वदा देहभाजाम् ॥ ९१ ॥

कालः—सम्यगुक्तं मन्त्रिणा यत्पित्तकफौ पङ्क्त इति भिषक्प्रसिद्धिः । आशयेष्विति कफपित्तवातानामाशया विवक्षिताः । अपश्यतां जरठगणिकेति निरूपयन्ति । अनर्थाङ्कुर इति च तत्प्रभवरोगममुदायम् ।

कर्म—साधु निरूपितम् ।

राजा—किमिदमप्यरिभिरेवं कृतम् ।

मन्त्री—कः संदेहः । श्रूयताम् ।

पाण्डुः स्वस्य निशम्य मत्सरमुखात्तूलायितं विक्रमं

सेप्यो मामकवाचिकेन हृदये राज्ञा निषिद्धोऽपि सन् ।

(क) अद्यैतद्भवतु युद्धदर्शनम् । पश्यतु भवाम्पुरःस्थितमाश्चर्यम् ।

६ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

८७

प्रज्ञागर्ववशान्मदीयविजये जाताभिलाषोऽब्रवी-

दित्थं सान्त्वमपश्यतां निजकुले स्नेहप्रकर्षान्विताम् ॥ ५२ ॥

विदूषकः—कहं सन्तं उत्तवन्तो पाण्डू । (क)

मन्त्री—एवम्

अप्यस्मत्कुलपक्षपातिनि पथा कामोपभोगप्रदे

किं नात्मप्रभवं कुलं गणयसि प्रक्षीयमाणं शनैः ।

औदासीन्यमिदं कुतस्तव विनोपेक्षां यदि व्यावृता

त्वं नालं बलवानपि प्रभुररिः स्थातुं कुतोऽस्यानुगाः ॥ ५३ ॥

अतस्त्वां विज्ञापयामि । संप्रति शत्रुपुरं प्रविशन्ती तत्तदभिमतेन तेन तेन रसेनाशयगतानस्मत्कुलकारकान् रसवाहिनीभिर्नाडीभिश्च पोषयन्ती राजानमपि स्ववशं नयन्ती भेदय विज्ञानहतकात् इत्युपदिश्य मन्दाग्निना सह प्रेषितवान् ।

विदूषकः—अच्चरिअं एदाए दूतत्तणं जाए पङ्गुणो वि चालिदा । पेक्ख दाणिं वि किं वि मन्तअन्ती चिट्ठदि । सुणाहि दाव तूळीओ भविअ । (ख)

(ततः प्रविशन्त्यपश्यताया सह मन्दाग्निवातकफपित्ताः ।)

मन्दाग्निवातकफपित्ताः—अयि रसवति, किमु वक्तव्यमस्मदीया रोगा इति । यतस्त्वत्संततिः खल्वेते । त्वयैव वशीकृतेऽस्मिन् राजनि एतत्पुरे सुकरस्तेषां प्रवेशः । वयं तु तत्र निमित्तमात्रम् ।

कालः—कर्मन्, रसवतीत्यपश्यताया नामान्तरेण भवितव्यम् ।

कर्म—रुचिमतीत्यप्येतस्या नाम ।

विदूषकः—एसा ताडआ विअ भीसणा अणुवट्ठदि । (ग)

(क) कथं सान्त्वमुक्तवान्पाण्डुः ।

(ख) आश्चर्यमेतस्या दूतत्वं यया पङ्गवोऽपि चालिताः । पश्येदानीमपि किमपि मन्त्रयन्ती तिष्ठति । शृणु तावत्तूष्णीको भूत्वा ।

(ग) एषा ताडकेव भीषणानुवर्तते ।

८८

काव्यमाला ।

मन्त्री—राजा चाहं च रामलक्ष्मणाविव वर्तावहे ।

विदूषकः—अहं वि कोसिओ विअ । (क)

राजा—(विहस्य ।) तादृक्प्रभावो महर्षिः खलु भवान् ।

विदूषकः—भो वअस्म, एसो अमच्चो एदाए मं बलिं दाऊण अ-
प्पाणं मोचेदुं अहिलसन्तो विअ दीसइ । दाणिं भवं जेव मह सरणम् । (ख)

मन्त्री—वैधेय, क्षणं तूष्णीं तिष्ठ । शृणुमः शेषमपि वचनमेषाम् ।

वातादयः—अयि रुचिमति,

त्वां वीक्ष्य जागरूकां तस्यां तस्यां रुचिप्रविष्टायाम् ।

मृत एव भिद्यतेऽसौ विज्ञानादञ्जसा राजा ॥ ९४ ॥

राजा—

आलापादेतेषां कुलालदण्डावघट्टनादिव मे ।

हृदयं भ्रमतीदानीं सहसा चक्रमिव किं न्वेतत् ॥ ९५ ॥

विदूषकः—अण्णं किम् । दिहं खु णिगिहीदो सि तुमं एदाए अप-
त्थदापिसाचिआए । अहं उण ळवेदो बह्मणो होमिति मज्झसेण इमाए
विसज्जिदो हि । (ग)

मन्त्री—(विहस्य ।) षड्वेदा इत्यनया संख्ययैव सूचितं वेदविज्ञानम् ।

राजा—किं विस्मृतं त्वया यत्प्रागेव मम मनीषितार्थं विदूषकेण बो-
धितोऽसि ।

मन्त्री—(स्वगतम् ।) अहो वृद्धिसंघटिताया दास्या विलसितं यदि-
यन्तं कालं विस्मृतापि बुभुक्षा स्मृता सती राज्ञो हृदयमाकुलयति ।
(प्रकाशम् ।) तदप्यग्रे भविष्यति । देवेन तु एतद्वैरिप्रयुक्तमिति निश्चित्य
तद्वशे न भवितव्यमिति बहुशः प्रार्थये ।

(क) अहमपि कौशिक इव ।

(ख) भो वयस्य, एषोऽमात्य एतस्या मां बलिं दत्त्वा आत्मानं मोक्षयि-
तुमभिलषन्निव दृश्यते । इदानीं भवानेव मम शरणम् ।

(ग) अन्यत्किम् । दृढं खलु निगृहीतोऽसि त्वमेतया अपथ्यतापिशाचि-
क्रया । अहं पुनः षड्वेदो ब्राह्मणो भवामीति साध्वसेनानया विसर्जितोऽस्मि ।

६ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

८९

राजा—(सबहुमानम् ।) तथ्यं पथ्यं चाह भवान् । तदहमवहितोऽस्मि ।

विदूषकः—को एसो विज्जपुञ्जो विअ धगधगगअमाणो सव्वदो वि मह अच्छी आउलेदि । (क)

मन्त्री—परिवारपरिवृतो ज्वरराज एषः । यमेनमुपरुध्य सर्वेऽपि रोगाः प्रहरन्ति । अत एवायं राजपदभागिति भिषग्व्यवहारः ।

कर्म—युक्तमाह मन्त्री । तथाहि ।

ज्वरो रोगपतिः पाप्मा मृत्युरोजोशनोऽन्तकः ।

क्रोधो दक्षाध्वरध्वंसी रुद्रोर्ध्वनयनोद्भवः ॥ ९७ ॥

जन्मान्तर्यो मोहमयः संतापात्मापचारजः ।

विविधैर्नामभिः क्रूरो नानायोनिषु वर्तते ॥ ९८ ॥

कालः—कर्मन्, नानायोनिष्विति सुष्ठुक्तं त्वया ।

पाकलस्तद्यथेभानामभितापो ह्येषु च ।

वान्तादानामलर्कः स्यान्मत्स्येष्विन्द्रमदः स्मृतः ॥ ९९ ॥

ओषधीषु तथा ज्योतिश्चूणपा धान्यजातिषु ।

जलेषु नीलिका भूमावूषो नृणां ज्वरो मतः ॥ ६० ॥

राजा—पश्य सखे, पश्य ।

त्रिकूटाद्रेः कूटैस्त्रिभिरिव शिरोभिः प्रतिभयो

दिशः पश्यन्दग्भिः शशरुधिरसोदर्यरुचिभिः ।

त्रयाणां पादानां तृणतरुसमुच्छ्रायजयिना-

मयं न्यासैर्भूमिं नमयति गदानामधिपतिः ॥ ६१ ॥

कालः—कर्मन्, पश्यायं यस्मिन्नुदेप्यति तस्य जनम्य ।

आलस्यमश्ममयतां पुलकोद्गमं च

गात्रे करोति न रतिं कचिदातनोति ।

जाताश्रु नृम्भयति सप्तिविघूर्णमल्प-

प्राणं तमम्बु च पिपासयतेऽनुवेलम् ॥ ६२ ॥

(क) क एष विद्युत्पुञ्ज इव धगधगायमानः सर्वतोऽपि ममाक्षिणी आकुलयति ।

९०

काव्यमाला ।

कर्म—एवमेतत् । अपि चानेनाविष्टः ।

यद्भक्ष्यमम्लकटुतिक्तमपेक्षते त-

न्न स्वादु खादति च सूक्ष्मयते हितोक्तम् ।

जङ्घां विवेष्टयति हुंकृतिमादधाति

बालेषु न कचन दर्शयते रुचिं च ॥ ६३ ॥

विदूषकः—दिट्ठी वि ण पहुवदि णं पेक्खिदुं । (क)

मन्त्री—एष ज्वरोऽपि यक्षमराजसखः ।

क्रोधनारोचकाध्मानैस्त्रिभिः पुत्रैरुपैषते ।

भार्यया पञ्चविधया ग्रहण्यभिधया सह ॥ ६४ ॥

विदूषकः—(अन्यतो विलोक्य समयकम्पम् ।) वअस्स, अहं दाणिं ण जी-
विस्सं, जदो खु करगहिदखग्गखेडअसरकम्मुअपरिघसूलगदा पच्चत्थिरा-
असेणा अभिवड्डुइ साअरो विअ । (ख)

मन्त्री—(विलोक्य ।) एते व्रणराजपुत्रा अष्टविधा भगंदराः । एते च ष-
ड्विधा मूलाधिष्ठानमभिव्याप्नुवन्ति । एते च कफसंभवा दश मेहाः पित्तसं-
भवैः षड्विर्वातसंभवैश्चतुर्भिश्च सह विंशतिसंख्याका यक्षमराजपुत्राः । अप-
रत्र च त्रयोदश मूत्रघाताः प्रसज्जन्ते । एतान्यपि च वातपित्तकफसंनिपा-
तभुक्तविटधात्वश्मरीकृच्छ्राणीत्यष्टौ कृच्छ्राणि चतसृभिरश्मरीभिः सह स-
ज्जीभवन्ति । एष गुल्मोऽपि शूलमवलम्ब्य विजृम्भते तथाष्टविधशूलाश्च
निरुन्धन्ति ।

कालः—कर्मन, समर्थोऽयं मन्त्री रोगविशेषपरिज्ञाने ।

मन्त्री—तथान्येऽप्यत्र बहवः प्रभवन्ति । ये किल

मन्दाग्न्युत्थोदरस्थामयसुहृद उदावर्तभेदा अशीति-

र्वातोत्थाः पित्तजा विंशतियुगगणिता विंशतिः श्लेष्मजाश्च ।

(क) दृष्टिरपि न प्रभवत्येनं प्रेक्षितुम् ।

(ख) वयस्य, अहमिदानीं न जीविष्ये, यतः खलु करगृहीतखड्गखेटक-
शरकार्मुकपरिघसूलगदा प्रत्यर्थिराजसेनाभिवर्धते सागर इव ।

६ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

९१

चत्वारोऽक्ष्णोर्वसन्तो नवतिरपि चतुःसप्ततिर्वक्रनिष्ठा

मूर्धस्थाः पङ्क्तिसंख्याः किमिगदनिवहोऽप्यस्ति नैके च शोफाः ॥६५॥

तथा भूतोन्मादा विंशतिः ।

आमवात इति कोऽपि चतुर्धा जायते निखिलरोगनिवासः ।

वातपित्तकफशोणितमद्यक्ष्वेडजा षडुदयन्ति च मूर्छाः ॥ ६६ ॥

अपि च ।

एते षोढा भिन्ना उन्मादाश्च प्रवर्तन्ते ।

अभिवर्तन्ते चार्मा हृद्रोगाः पञ्चधा भिन्नाः ॥ ६७ ॥

विदूषकः—पमादो पमादो । एदेहिं अरिहिं दुवाराइं पाआरा प-
रिग्वा कोसाआराइं अ सव्वं वि अकत्तम् । किं बहुजम्पिदेण । हृदयं
गुम्भं करिअ अधिद्धिदं । तिलप्पमाणो वि देसो अणक्कन्तो ण दीसइ ।
(अत्रालि बद्धा ।) वअस्स, अदो वरं णत्थि मे जीविदासा । मम बह्मणीए वि-
हुराए अन्धकूवणेत्ताए तुमं एव्व सुमरिअ जोअक्खेमं वहेहि । पढमं एव्व
एसो अणत्थो सुणाविदो सि मए । तुमं उण दुम्मन्तिणो से वअणवीस-
म्भेण इमं दुरवत्थं पावदो सि । पेक्ख दाव तस्स फलं एदं संवुत्तं । (क)

राजा—अमात्य, संवदत्येव विदूषकवचनम् ।

त्वद्वृद्धिप्रसरोऽत्र धिग्विफलितो निक्षिप्य सर्वामपि

त्वय्येवात्मधुरां मया निवसता संप्राप्तमीदृक्फलम् ।

वैयग्र्यं हृदि सर्वथासि गमितो द्वाराणि कोषालयाः

प्राकाराः परिखाश्च हा निखिलमप्याक्रान्तमेवारिभिः ॥ ६८ ॥

(क) प्रमादः प्रमादः । एतैरिभिर्द्वाराणि प्राकाराः परिखाः कोषागा-
राणि च सर्वमप्याक्रान्तम् । किं बहुजल्पितेन । हृदयं गुल्मं कृत्वा अधिष्टि-
तम् । तिलप्रमाणोऽपि देशोऽनाक्रान्तो न दृश्यते । वयस्य, अतः परं नास्ति
मे जीविताशा । मम ब्राह्मण्या विधुराया अन्धकूपनेत्रायास्त्वमेव स्मृत्वा यो-
गक्षेमं वह । प्रथममेव एषोऽनर्थः श्रावितोऽस्ति मया । त्वं पुनर्दुर्मन्त्रिणो-
ऽस्य वचनविश्रम्भेणमां दुरवस्थां प्रापितोऽसि । पश्य तावत्तस्य फलमिदं
संवृत्तम् ।

९२

काव्यमाला ।

एवं स्थिते किमन्यद्भवीमि ।

गात्रं मे परितप्यते पदयुगं शक्नोति न स्पन्दितुं

स्तब्धं चोरुयुगं भुजौ च भजतः कम्पं मुखं शुष्यति ।

नास्त्यक्ष्णोर्विषयग्रहः श्रवणयोरप्येवमेव त्वचो-

ऽप्यन्यत्किं चलतीव हृन्निजपदादाशा भ्रमन्तीव च ॥ ६९ ॥

अपि च ।

ननु मे दुःखभागात्मा न धैर्यमवलम्बते ।

काठिन्यमिव मृत्पिण्डो वनवारिसमुक्षितः ॥ ७० ॥

किं च मया भवत्संविहितरसगन्धकौषधवटितरसायनप्रत्याशया

त्वदुपदेशवशंवदचेतसा वपुषि नश्वरके ममता वृथा ।

विदधता शिवभक्तिरसायनं शिवशिवान्तरितं परमार्थदम् ॥ ७१ ॥

मन्त्री—सत्यमेतच्छिवभक्तिरसायनं परमार्थदमिति सकलैहकसंकटवि-
धटनं च । किं तु

पुराभिमानो न वृथा तद्दार्ढ्येन विना कथम् ।

चित्तस्वास्थ्यं विना तच्च शिवभक्तिर्दृढा कथम् ॥ ७२ ॥

अतो विज्ञापयामि ।

कृच्छ्रेऽपि धैर्यग्रहणं राज्ञो विजयसाधनम् ।

इति नीतिविदः प्राहुर्धैर्यमालम्ब्यतां ततः ॥ ७३ ॥

किं च तव निदर्शयामि तादृशमितिहासम् । यथा ।

श्रेयः प्रापदगस्तिना स नहुषः शप्तोऽपि धैर्यग्रहा-

न्नन्वालम्ब्य वृत्तिं शुभं नलहरिश्चन्द्रावपि प्रापतुः ।

कृत्वा छद्मकृतेऽरिणा प्रणयिनीचौर्येऽपि धैर्यं वह-

न्वद्धा सेतुमुदन्वदम्भसि न किं रामो विजिग्ये रिपून् ॥ ७४ ॥

विदूषकः—वअस्स, सुदं किं दाणिं वि एदस्स मन्तिणो एदं एव्व वअ-

६ अङ्कः]

जावानन्दनम् ।

९३

णम् । संपदं एसो अत्ताणं वि ण जाणादि राजकज्जं कुदो उण उम्मादं
वा उवजावं वा सत्तुकिदम् । (क)

मन्त्री—(विहस्य ।) वैधेय, किं वृथा प्रलपसि । देव, अलं धैर्यत्यागेन ।
एते च मत्संनिहिता रसौषधिविशेषा भवत्सेवनमेव प्रतीक्षमाणा विपक्षक्षप-
णाय सज्जीभवन्ति तानेताननुगृहाण । (नेपथ्ये ।) देव, एते वयम्

शिवभक्तिप्रसादेन लब्धा मन्त्रिवरेण च ।

सम्यक्संविहिताः सर्वे विपक्षान्विजयामहे ॥ ७५ ॥

पुरस्तादचिरादेवास्माभिर्बोध्यमानं यक्षमाणं सामात्यं सपुत्रकलत्रं ससैन्यं
च पश्य ।

राजा—(दृष्ट्वा ।) प्रियं प्रियम् । सर्वे यूयमप्रमत्ता विपक्षक्षपणाय
यतध्वम् ।

(ततः प्रविशति यक्षमा पाण्डुश्च ।)

यक्षमा—पाण्डो, क पुनरस्मीया भटाः प्रहारार्थं वर्तन्ते ।

पाण्डुः—देव, पश्य । केचिदनुगच्छन्ति, केचित्पुरो गच्छन्ति ।

कालः—कर्मन्, यदुक्तं पाण्डुना तत्तथैव । यतः,

अनेकरोगानुगतो बहुरोगपुरोगमः ।

राजयक्षमा क्षयः शोषो रोगराडिति यः स्मृतः ॥ ७६ ॥

कर्म—जानामि यादृश एष इति ।

नक्षत्राणां द्विजानां च राजाभूद्यो विधुः पुरा ।

तं प्रजग्राह यक्षमासौ राजयक्षमा ततः स्मृतः ॥ ७७ ॥

देहेषु यः क्षयकृतेः क्षयस्तत्संभवाच्च सः ।

रसादिशोषणाच्छोषो रोगराडोगरञ्जनात् ॥ ७८ ॥

यक्षमा—सखे पाण्डो, प्रबलेषु सामदानभेदा न प्रसरन्ति, अतोऽन्तिम
एव प्रयोगः संप्रतिपत्तव्यः । तदत्र किं विलम्बेन ।

(क) वयस्य, श्रुतं किमिदानीमप्येतस्य मन्त्रिण इदमेव वचनम् । सांप्रत-
मेव आत्मानमपि न जानाति राजकार्यं कुतः पुनरुन्मादं वा उपजापं वा
शत्रुकृतम् ।

९४

काव्यमाला ।

शस्त्राशस्त्रि प्रसह्याथ प्रवृत्ते रणवैशसे ।

अजीवकमरोगं वा पुरमेतद्भविष्यति ॥ ७९ ॥

तदेहि । तत्क्षमां भूमिमेव गच्छामः । (इति पाण्डुना सह निष्क्रान्तः ।)

कालः—कर्मन्, पश्य पश्य विपक्षविजयाय विज्ञानमन्त्रिप्रयुक्ता-
न्मयान् ।

राजा—वयस्य, मन्त्रिणा दर्शितेन विक्रमव्यापारेण हृदयं मम नि-
वृणोति । यतः ।

भूपतिरससिन्दूरज्वराङ्कुशानन्दभैरवैः साकम् ।

चिन्तामणिश्च शत्रून् राजमृगाङ्कश्च जेतुमुद्युक्ते ॥ ८० ॥

पश्य चात्रारोग्यचिन्तामणेरुत्तरेण ।

कृतसिद्धरसेश्वरः पुरस्तात्करमालम्ब्य च वातराक्षसस्य ।

समराङ्गणमेति पूर्णचन्द्रोदय एषोऽग्निकुमारदर्शिताध्वा ॥ ८१ ॥

प्रतापलङ्केश्वर एष यश्च प्रतापयत्यत्र निजप्रतापात् ।

गदान्वधनुर्वीतमुखानशेषालङ्केश्वरः शत्रुभिरप्रसह्यः ॥ ८२ ॥

वसन्तकुसुमाकरः सरभसं विधत्ते रणं

सुवर्णरसभूपतिर्विशयते रुजां मण्डलम् ।

प्रसह्य वडवानलाभिधमिदं च चूर्णं जवा-

द्विशोषयति सर्वतः प्रबलमग्निमान्द्यारुचिम् ॥ ८३ ॥

सुदर्शनं चक्रमिवामरारीन्सुदर्शनं चूर्णमिदं रणाग्रे ।

निहन्ति जीर्णज्वरमाशु पित्तजन्या रुजश्चूर्णयति प्रसह्य ॥ ८४ ॥

प्रबलानलसंकुलितं गदगहनं दुरवगाढमन्येन ।

हन्ति धुरि तीक्ष्णसारो वातकुठारः समूलमुन्मूल्य ॥ ८५ ॥

असकृत्स्खलतः किञ्चिद्भूतिमान्द्यविधायिनः ।

प्रमेहान्माद्यतो हन्ति मेहकुञ्जरकेसरी ॥ ८६ ॥

गतिमन्थरताधायिवर्ष्मवैपुल्यशालिनः ।

सर्वान्वातगजान्हन्ति वातविध्वंसनो हरिः ॥ ८७ ॥

६ अङ्कः)

जीवानन्दनम् ।

९९

विदूषकः—देव, अचेतणा वि एदे चिन्तामणिपहुदिणो संपदं संप-
हारं कुणन्ति त्ति अच्चरिअम् । ता इन्द्रजालं विअ एदं मे पडिभादि । (क)

राजा—धिञ्छूर्ख, अनभिज्ञोऽसि शास्त्रतत्त्वस्य । अचिन्त्यो हि मणि-
मन्त्रौषधीनां प्रभावः । अभिमानीदेवताश्चैषां सचेतनाः श्रूयन्ते । (कण
दन्वा ।) मन्त्रिन्, कोऽयं कलकलाविर्भावः ।

मन्त्री—पश्यतु देवः ।

शस्त्राशस्त्रि गदागदि प्रथमतो निर्वर्तिते संयुगे
मुष्टीमुष्टि तलातलि प्रववृते पश्चादिदं भीषणम् ।

जित्वारीनिह देव तावकमैटरापूर्यते काहला

शङ्खः संप्रति शब्दयते दृढतरं संताड्यते दुन्दुभिः ॥ ८८ ॥

अपि च ।

आस्फालयन्ति दृढमूरयुगं कराग्रैः

कुर्वन्ति कुण्ठितघनारवमन्दहासम् ।

जीवोऽयमस्मदधिपो जितवानमित्रा-

नित्युद्धतं युधि भटास्तव पर्यटन्ति ॥ ८९ ॥

विदूषकः—कहं एत्थ एव भग्गमणोरहदाए परुण्णो विअ जक्ख-
राओ लक्खीअदि । (ख)

राजा—वयस्य, सम्यङ्ङिरूपितं भवता ।

गण्डस्थलप्रसुमराश्च करं करेण

निष्पीडयन्कटकटाकृतदन्तपङ्क्तिः ।

यक्ष्मा ललाटघटितभ्रुकुटिः किलाय-

मन्तःस्पृशं रूपमभीक्ष्णमभिव्यनक्ति ॥ ९० ॥

मन्त्री—न केवलां रूपं शुचं च ।

(क) देव, अचेतना अप्येते चिन्तामणिप्रभृतयः सांप्रतं संप्रहारं कुर्व-
न्तीत्यार्थम् । तदिन्द्रजालमिवैतन्मे प्रतिभाति ।

(ख) कथमत्रैव भग्गमनोरथतया प्ररुदित इव यक्ष्मराजो लक्ष्यते ।

९६

काव्यमाला ।

विदूषकः—एसो सोएण पलवन्तो विअ दीसइ । (क)

सत्री—शृणुमस्तर्हि प्रलापमेतस्य । विषूचीमत्सरावप्येनमनुवर्तेते ।

(ततः प्रविशति विषूचीमत्सराभ्यां सहितो यक्ष्मा ।)

यक्ष्मा—हन्त कथं तादृशानामपि मत्सैन्यानामीदृशीयं दुरवस्था ।
आश्चर्यमाश्चर्यम् ।

जीवस्य ध्वजिनीचरानतिबलाञ्शक्नोति कः शासितुं

दुर्वारैर्युधि पातितानि मम यैः सर्वाणि सैन्यानि च ।

पाण्डुर्यं सचिवः परैरवधि वा भीतः पलायिष्ट वा

नो जाने मम जीवतो बत हताः पुत्रास्तथा बान्धवाः ॥ ९१ ॥

(सशोकावेगम् ।)

भो भोः सुताः क्व नु गताः स्थ विना भवद्भि-

र्जीर्णादवीव जगती परिदृश्यते मे ।

आक्रम्यते च तमसा हरिदन्तरालं

शोकाग्निसंवलितमुत्तपते वपुश्च ॥ ९२ ॥

(इति मूर्च्छति ।)

मत्सरः—समाश्वसिहि समाश्वसिहि ।

यक्ष्मा—(समाश्वस्य ।)

वत्सा हे वदनाम्बुजानि मुदितो द्रक्ष्यामि केषामहं

केषां माक्षिकमाक्षिपन्ति वचनान्याकर्णयिष्ये मुदा ।

मर्त्यानां तनुषु प्रविष्टमचिरान्मां वर्धयिष्यन्ति के

यूयं यत्समरे परैरतिबलैर्नीमावशेषीकृताः ॥ ९३ ॥

कालः—

पुत्रप्रविलयाद्दुःखं न सोढुं शक्यते जनैः ।

वसिष्ठोऽपि महान्येन ववाञ्छ पतनं भृगोः ॥ ९४ ॥

तदिमं पुत्रशोकसंतप्तं यक्षमाणमवेक्षितुं न शक्नोमि ।

(क) एष शोकेन प्रलपन्निव दृश्यते ।

६ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

९७

कर्म—अहमप्येवमेव ।

(इत्युभौ निष्क्रामतः ।)

मत्सरः—

देवालं शोकेन द्विषि जीवति न खलु धर्मोऽयम् ।

यावच्छक्ति ततोऽरीन्हत्वा शोचन्ति नैव तान्वीराः ॥ ९९ ॥

अत इदानीं पुनरानीय परिभवमरिहतानामसदीयानामानृष्यमृच्छतु भवान् ।

विषूची—

दाणिं खु एव दिष्टा राजकुमारा कहिं गदा तुल्ये ।

दज्जइ हिअअं सोओ अग्गी विअ मुक्कतिणजालम् ॥ ९६ ॥ (क)

यक्षमा—

गण्डद्वयेऽपि गलितैर्नयनाम्बुपूरै-

रामृष्टपत्रलतमाकुलकेशपाशम् ।

पाणिद्वयप्रहतपाटलबाहुमध्य-

मस्या वपुर्मम शुचं द्विगुणीकरोति ॥ ९७ ॥

मत्सरः—राजन्, धैर्यमवलम्ब्यताम् । कृतं शोकेन । संप्रति हि क-
तिपथे देवपादमूलोपजीविनः सैन्याः केनापि दुरपनेयप्रवृत्तयः ।

यक्षमा—ततः किम् ।

मत्सरः—ततश्च तत्प्रयोगेण कुण्ठितशक्तिर्भविष्यति विज्ञानमन्त्रिह-
तकः । तथा च वैरनिर्यातनं कर्तुमुचितमिति प्रतिभाति ।यक्षमा—(सविमर्शम् ।) अवन्ध्योऽयं प्रयत्नः । तदर्थमेव शत्रून्मूलनाय
गच्छामः । (इति विषूचीमत्सराभ्यां सह निष्क्रान्तः ।)

मन्त्री—मत्सरेण कर्णेऽस्मज्जयार्थं किमप्युपदिष्टो यक्षमा निष्क्रान्तः

(क) इदानीं खल्वेव दृष्टा राजकुमाराः कुत्र गता यूयम् ।

दहति हृदयं शोकोऽग्निरिव शृङ्खलतृणजालम् ॥

९८

काव्यमाला ।

तद्वयमपि तदिङ्गितानुमितं पर्यालोच्य तत्प्रतिविधानाय व्याप्रियमाणा इष्टं
साधयामः ।

(इति निष्क्रान्ताः सर्वे ।)

सप्तमोऽङ्कः ।

(ततः प्रविशति जीवराजो विज्ञानमन्त्री च)

जीवराजः—(सहर्षम् ।)

मन्त्रिस्त्वदीयमतिकौशलनौबलेन

तीर्णो रणाम्बुधिरभूदतिदुस्तरोऽपि ।

यस्मिन्भयंकरगतिर्ज्वरपाण्डुमुख्यो

रोगव्रजः किल तिमिगिलतामयासीत् ॥ १ ॥

किं ब्रवीमि संकुलयुद्धेऽस्मदीयानां तदीयेषु प्रवृत्तमोजायितम् ।

एकत्र मण्डभेदो गुटिकाभेदः परत्र मन्दाग्निम् ।

निखिलामयजननकरं निजपानं प्रथममिदमहमदर्शम् ॥ २ ॥

अथ गुलूच्यादिपञ्चभद्रकषायं निकषा यन्नवं (?) तमवलोक्य पला-
यन्त पित्तसमीरज्वराः । तदनन्तरं जगदन्तरप्रसिद्धः स्वयमनश्चरसारो य-
क्ष्मपरिक्षणदक्षिणः सन्नपि संननाह स्वयं त्रैलोक्यचिन्तामणिर्विनिपाताय
संनिपातेन साकमष्टविधानामपि ज्वराणाम् ।

स्थावरजङ्गमगरलं ज्वरसामोत्थं व्रणोपजातं च ।

आरोग्यपूर्वचिन्तामणिरपि निघ्नन्मया रणे दृष्टः ॥ ३ ॥

ततः सर्वज्वरानपि निगृहीतवन्तं ज्वराङ्कुशमुत्तरेण गुल्मार्शः संग्रहिणी-
र्विपाटितवतो ग्रहिणीकपाटस्य पूर्वभागे

या पञ्चामृतपर्पटी ग्रहिणिकायक्ष्मातिसारज्वर-

स्त्रीरुक्पाण्डुगदाम्लपित्तगदरुक्क्षुन्मान्द्यविध्वंसिनी ।

तामद्राक्षमहं रणे स्त्रियमपि व्यातन्वतीं पौरुषं

चामुण्डामिव चण्डमुण्डसमरप्रक्रान्तदोर्विक्रमाम् ॥ ४ ॥

७ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

९९

पश्चाद्भागे तस्याः

अरुचिप्लीहवमिज्वरकासार्षःश्वासशूलानाम् ।

सूक्ष्मैलादिमचूर्णं निरवर्णयमाशु युधि निहन्तारम् ॥ ९ ॥

तदनु जलजाक्ष इव दनुजलोकस्य सिद्धवसन्तः शुक्रदोषस्य गोक्षुरका-
दिचूर्णमिश्रितपयःपानविधिः पुंस्त्वदोषस्य त्रिविक्रमरसो मूत्रकृच्छ्राश्मर्यो-
र्विष्यन्दनतैलयोगो भगंदरस्य लघुलङ्केश्वरः कुष्ठस्य नित्योदितरसो मूलानां
विद्याधररसो गुल्मानां त्रिनेत्ररसः शूलानां महावहिरस उदररोगाणां गि-
रिकर्ण्यादिविधिर्गुञ्जातैललेपश्च शिरोरोगस्य चन्द्रोदयवर्तिश्च चक्षुरोगस्य
सौवीरादिपक्वतैलनिषेकः कर्णरोगाणां सिद्धार्थत्रिफलाद्यौषधयोगविशेषपा-
नविधिः कृत्योन्मादविषज्वरसर्वग्रहाणां मधुसर्पियुतचूर्णविशेषलेहनविधिः
पाण्डुहृद्रोगभगंदरशोफकुष्ठोदरार्शसां मेहकुञ्जरकेसरीप्रमेहाणां च विज-
यमहोत्सवेन समुत्सारितसर्वरोगखेदाः समरजनैरप्यस्तूयन्त । ततः किम-
प्यवशिष्यते कार्यमस्माकम् ।

मन्त्री—स्वामिन्, श्रूयताम् ।

जन्यार्णवोऽरिजनितः सुमहानिदानीं

तीर्णोऽप्यतीर्ण इति निश्चिनुते मनो मे ।

यन्मत्सरेण रणभुव्युपदिष्टकार्यः

कर्णे स तत्परमितो विदधीत यक्ष्मा ॥ ६ ॥

राजा—विज्ञानसचिव यथार्थनामधेय, मत्सरेण यक्ष्मणः कर्णे किमुक्तं
भवेत् । यक्ष्मा च तदाकर्ण्य किं विदध्यात् । तद्विधानेन चास्माकमुत्तिष्ठेत
कीदृशमत्याहितम् ।

मन्त्री—(क्षणं विचिन्त्य ।) किमन्यद्भवीमि । केचिदसाध्यरोगा यक्ष्माणसु-
पासते तैरस्मान्बाधितुं यक्ष्माणं प्रति मत्सरेण संकेतितमिति शङ्के ।

राजा—(सवितर्कम् ।) एवमेवास्मासु यक्ष्मा यदि वक्रं विधिमुपक्रंस्यते
तत्र कमुपायं पश्यति भवान् ।

मन्त्री—‘भक्ताय भवते कदापि मया दर्शयिष्यते साम्बः’ इति भग-
वत्या तुभ्यं जातुचिदावेदितं भक्त्या इति कदाचित्कथान्तरे देवेनैव मां

१००

काव्यमाला ।

प्रति प्रागुक्तम् । तदिदानीं तामेव भगवतीं भक्तिं हृदि दृढमवलम्ब्य भगवद्दर्शनार्थं संनिधानानुग्रहः प्रार्थ्यताम् । तत एवासाध्यरोगाभिभवः सुलभः प्रतिभाति ।

राजा—यद्येवमनुध्याय विध्यादिविवुधकृतनिषेवणं करोमि मनसा शरणं शंकरम् । (इत्यनुध्यायति ।)

मन्त्री—आश्चर्यमाश्चर्यम् । भक्तवत्सला भगवतश्चन्द्रचूडस्य परां कोटिमवलम्बते । यदनुध्यानमात्रमनुतिष्ठति स्वामिनि तदाधिर्भावसूचनमेतदालक्ष्यते । यत्किल

शैलस्थूलशिरोभिरुग्रभुजगप्रायश्रवोभूषणै-

र्जानुस्पर्शिवृहत्पिचण्डचटुलैस्तालद्रुदीर्घाङ्गिभिः ।

प्रावृणैश्चतस्रिणीलतनुभिर्भस्मत्रिपुण्ड्राङ्गितैः

शूलोद्भासिभुजैः समावृतमिदं भूतैरभूद्भूतलम् ॥ ७ ॥

राजा—(ध्यानाद्विरम्य कर्णं दत्त्वा ।) अहो भाग्यप्रकर्षो जीवलोकस्य । यतः ।

‘जय विश्वपते जयेन्दुमौले जय शंभो जय शंकरेति शंसन् ।

परितः श्रुतिगोचरो जनानां कलुषं लुम्पति काहलीनिनादः ॥ ८ ॥

मन्त्री—(सहर्षम् ।) राजन्, फलितस्ते मनोरथः । पश्य ।

आरूढः स्फाटिकक्षमाधरनिभवृषभं सार्धमद्रीन्द्रपुत्र्या

वीतावष्टम्भकुम्भोदरकरयुगलोदस्तमुक्तातपत्रः ।

गायद्वन्धर्वनृत्यत्सुरगणिकपुरोभागवोषन्मृदङ्गो

गङ्गाभृत्युत्तमाङ्गे शशिशकलधरः शंकरः संनिधत्ते ॥ ९ ॥

अपि च ।

मौलिन्यस्ताञ्जलीनां दरमुकुलितदृङ्गिर्यदानन्दवाप्स-

क्लिद्यद्गण्डस्थलानामविरलपुलकालंकृतस्वाकृतीनाम् ।

वेदान्तप्रायभूरिस्तुतिमुखरमुखाम्भोजभाजामृषीणां

पङ्कजा पाश्चात्यभागो झटिति निविडितो दृश्यतामस्य शंभोः ॥ १० ॥

राजा—मन्त्रिन्, इतः परं प्रणिपातादिना भगवन्तं प्रसाद्य स्वार्भाष्टमर्थं प्रार्थयिष्ये ।

७ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

१०१

मन्त्री—अनितरसाधारणमेतस्य भक्ताभीप्सितप्रदानचातुर्यम् । यः प्रसादितवते पार्थाय पाशुपतमखं प्रतिपादितवान् । येन च निखिलक्षत्रियकुलजिघृक्षवे भार्गवाय प्रसादीकृतः परशुः ।

राजा—उपपन्नमिदम् । एवमपरिमितानि महान्त्याश्चर्यचरितानि देवस्य । यच्च कपिलभस्मीकृतप्रपितामहसंधसमुत्तारणकृतप्रयत्नभगीरथ-प्रसादितायाः सुरापगाया भुवमुत्तरन्त्या गर्वभञ्जनं नाम मृत्युंजयस्य चरितं तदपि परमाद्भुतमेव ।

मन्त्री—जगत्प्रसिद्धमेवेदम् । तथाहि ।

वेगाकृष्टोडुचक्रानुकरणनिपुणश्चेतडिण्डीरखण्ड-

श्छिष्टोर्मिनिर्मितोर्वीवलयविलयनाशङ्कसातङ्कदेवा ।

विभ्रम्याकाशगङ्गा विधिभुवनभुवः सर्वदुर्वारगर्वा

निर्विण्णा धूर्जटीयोद्धटघटितजटाजूटगर्भे निलिल्ये ॥ ११ ॥

किं च । अध्वरविधावपराधिनो दक्षप्रजापतेः शिक्षणावसरे रोषसंधुक्षितेन नीललोहितेन विसृष्टः स्वांशभूतः प्रभूतकोपविधूतविनयमुद्रो वीरभद्र एव किं न कृतवान् । तथाहि ।

शूलाग्रक्षतदक्षकण्ठरुधिरैः शोणे रणप्राङ्गणे

कीर्णो दन्तगणश्चपेटदलितादर्कस्य वक्रान्तरात् ।

वीरश्रीकरपीडनोत्सवविधावेतस्य वैश्वानर-

प्रक्षिप्तोज्ज्वललाजविभ्रमकरो नालोकि लोकेन किम् ॥ १२ ॥

राजा—किमिति वर्ण्यतामयमाश्चर्यचर्यो भगवान् ।

क्रोधारूढभ्रुकुटिरलिके क्रूरखड्गप्रहार-

श्छिन्नग्रीवात्रिदशनिकरच्छन्नसङ्ग्रामभूमिः ।

शक्रश्रीशत्रुहिणशरणालाभविद्राणविद्या-

दानोत्तिद्रः प्रणतजनताभद्रदो वीरभद्रः ॥ १३ ॥

ऋः पुनरस्य स्वरूपं तत्त्वतः शक्तोत्यवधारयितुं यदन्तर्वाणयः सर्वेऽपि स्वच्छन्दानुरोधात्कलयन्ति स्वरूपमेतस्य । तथाहि—

१०२

काव्यमाला ।

कर्तारं कतिचित्किलानुमिमते कार्यार्थमुर्व्यादिभिः

केऽप्याहुः पुरुषस्य यस्य पुरतः सृज्यं प्रकृत्या जगत् ।

क्लेशैः कर्मभिराशयैश्च सकलैरस्पृष्टरूपोऽखिल-

प्रज्ञोऽनादिगुरुः स ईश्वर इति व्याख्यन्ति केचित्तु यम् ॥ १४ ॥

अपि च ।

श्रुतमिति निगमान्तेष्वेकमेवाद्वितीयं

निरवधि परिपूर्णं ब्रह्म सच्चित्सुखात्म ।

विलसति किल यस्मिन्विश्वमेतत्तमिस्त्रे

स्वजि फणिवदबोधादित्थमाहुः किलान्ये ॥ १५ ॥

मन्त्री—तत्तादृशमेनमवाञ्जनसगोचरमहिमानं पङ्कजासनपाकशासनप्र-
भृतयो देवाः प्रणमन्ति भगवन्तम् । अतः सेवावसरं प्रतिपालय क्षणमात्रम् ।

राजा—सम्यङ्गिरूपितममात्येन ।

नमदमरसहस्रमौलिमालापरिगलितैर्भुवि पारिजातपुष्पैः ।

अलिकुलमनवाप्तदिव्यगन्धग्रहणकुतूहलि कृप्यते समन्तात् ॥ १६ ॥

मन्त्री—अवसरोऽयमखिलसुरासुरगुरोः सरोरुहाकरसंवेशविद्यादेशिक-
कलाशेखरस्य सेवनाय देवस्य । अत एव

संभ्रान्तनन्दिकरघूर्णितवेत्रपात-

भीतापगत्वरगणव्रजवर्जितेन ।

एतेन कीर्णकुसुमेन पथा महेशं

सेवस्व भक्तिमददुर्लभसंनिधानम् ॥ १७ ॥

(ततः प्रविशति यथानिर्दिष्टः परमेश्वर्या सह परमेश्वरः ।)

परमेश्वरः—अयि गिरीन्द्रसुते,

अनितरसाधारणया भक्त्या जीवस्य मामनुस्मरतः ।

सपदि मयास्य पुरस्तत्संनिहितं सपरिवारेण ॥ १८ ॥

देवी—देव, तुरिअं तुह आगमणं एव्व दंसेदि अणण्णतुहे भत्ति-
मत्तणम् । (क)

(क) देव, त्वरितं तवागमनमेव दर्शयत्यनन्यतुल्यं भक्तिमत्त्वम् ।

७ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

१०३

राजा—(मन्त्रिणा सह त्वरितमुपसृत्य ।)

विधिहरिविषमेक्षणात्मकः सन्सृजति विभर्ति निहन्ति यो जगन्ति ।

तदहममलमेकमेव सच्चित्सुखवपुषं परमेश्वरं नतोऽस्मि ॥ १९ ॥

(इति प्रणमति ।)

भगवान्—वत्स, मन्त्रिणा सममभिमतेन युज्यस्व ।

जीवः—(मन्त्रिणा सहोत्तिष्ठन् । शिरस्यञ्जलिं बद्ध्वा ।)

जय जय जगदीश देवासुरावध्यतादर्पवेगोद्धृतत्वत्पदाङ्गुष्ठनिष्पीडन-
स्तब्धकैलासमूलात्तदोर्वैशतिप्रस्तुतस्तोत्रपुण्यद्वयारक्षितोन्मुक्तलङ्कापते नि-
ष्प्रपञ्चाकृते

जननमरणलाभपौनःपुनोदीततद्भञ्जनारब्धघोरव्रतप्रीणितत्वक्कठोरश्रवःप्रा-
र्थनाजातकोपोत्थशापामिषाशीभवत्तापसत्राणकृद्रामरूपग्रह स्वेषु सानुग्रह ।

अनुपमितगृहीततारुण्यलक्ष्मीनिरीक्षोन्मिषद्दारुकारण्यनारीव्रतभ्रंशकुप्य-
न्मुनीन्द्राभिचारोत्थितं तुङ्गनादं कुरङ्गं ज्वलज्ज्वालमग्निं कराभ्यां वहन्ह-
श्यसे सद्भिरामृश्यसे

कलशभवमहर्षिवातापिनिर्वापणादक्षिणोर्वीभरापादनाविन्ध्यसंस्तम्भनासि-
न्धुनाथाम्बुनिःशेषनिष्पानशक्तिप्रदायिस्वपादाम्बुजध्यानमाहात्म्य शंभो
नमस्ते नमस्ते ॥ २० ॥

पुनः

प्रसूनशरदाहिने प्रबलकालकूटाशिने

कृतान्तपरिपन्थिने त्रिपुरगर्वनिर्वासिने ।

जटापटलयन्त्रितामरतरङ्गिणीस्रोतसे

प्रपन्नभयहारिणे प्रमथनाथ तुभ्यं नमः ॥ २१ ॥

निष्क्रियस्यापि देवस्य जगत्सृष्ट्यादिकर्मणि ।

प्रवृत्तिं कुर्वतीं देवीं प्रपद्ये भक्तवत्सलाम् ॥ २२ ॥

देवी—णाह, इमस्स मणोरहं पुच्छिअ झत्ति तं णिवत्तेहि ।(क)

(क) नाथ, अस्य मनोरथं पृष्ट्वा झटिति तं निर्वर्तय ।

१०४

काव्यमाला ।

भगवान्—प्रिये, किमत्र प्रष्टव्यम् । विदितमेव । यक्ष्मराजः कैश्चि-
दसाध्यरोगैः सहानुगतो विकुर्वाणो निर्मूलं छेत्तव्य इत्येतस्य मनोरथ इति
तत एतस्मै योगसिद्धिमुपदिश्य निर्जितनिखिलरोगं ब्रह्मरन्ध्रस्थितचन्द्रम-
ण्डलनिःष्यन्दमानामृताप्लुतशरीरं निजानन्दानुभवतुच्छीकृताखिलप्राकृतमु-
खान्तरं सफलमनोरथमेनं कृतार्थयिष्यामि ।

देवी—(सहर्षम् ।) सरिसं खु एदं तुम्हकेरस्स भत्तवच्छलम्स । (क)

भगवान्—वत्स जीव, योगसिद्धिमुपदिशामि ते ।

जीवः—भगवन्, को नाम योगः कीदृशी वा तस्य सिद्धिः ।

भगवान्—वत्स, श्रूयताम् । योगश्चित्तवृत्तिनिरोधः । चित्तं नामा-
न्तःकरणम् । यच्चक्षुरादिकरणद्वारा बहिर्निगच्छद्विषयाकारेण परिणमति ।
यत्तादात्म्यापन्नो द्रष्टापि तद्रूपाकार एव परिभाव्यते । तदुक्तम्—

‘ध्यायन्त्यां ध्यायतीवात्मा चलन्त्यां चलतीव च ।

बुद्धिस्थे ध्यानचलने कल्प्येते बुद्धिमाक्षिणि ॥’ इति ।

‘ध्यायतीव लेलायतीव’ इति श्रुतिः । तस्य वृत्तयो नाम कामः संकल्पो
विचिकित्सा श्रद्धाश्रद्धा धृतिरधृतिर्हीर्षीर्भीरित्याद्याः श्रुतीरिता आन्तराः,
बाह्याश्च शब्दस्पर्शादिविषयग्राहिण्यः । सत्त्वरजस्तमोरूपगुणत्रयात्मिकानां
च तासां देवासुरसंपद्भूतत्वेन द्वेधा विभाग उक्तो गीतायाम्—

‘अभयं सत्त्वसंशुद्धिर्ज्ञानयोगव्यवस्थितिः ।

दानं दमश्च यज्ञश्च स्वाध्यायस्तप आर्जवम् ॥’

इत्यादिदैवी संपत् । ‘दम्भो दर्पोऽभिमानश्च क्रोधः पारुष्यमेव च’
इत्यादिरासुरी संपत् । तत्र दैवी संपत्मात्त्विकी । आसुरी तु रजस्तमःप्र-
धाना । ‘दैवी संपद्विमोक्षाय निबन्धायासुरी मता’ । तासां च सर्वासामान्त-
रीणां बाह्यानां च चित्तवृत्तीनां निरोधो नाम स्वविषयेभ्यः प्रतिनिवर्त्य
क्वचित्सगुणे निर्गुणे वा वस्तुनि चित्तस्य समवस्थानम् । तच्च दृढतरवै-
राग्यसत्कारनिरन्तरसेवनाभ्यां सबलेन लभ्यते । तदुक्तम्—

(क) सदृशं खल्वेतद्युष्मादशस्य भक्तवत्सलस्य ।

७ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

१०६

‘असंशयं महाबाहो मनो दुर्निग्रहं चलम् ।

अभ्यासेन तु कौन्तेय वैराग्येण च गृह्यते ॥’ इति ।

एतादृशस्य योगस्य सिद्धिर्नाम ध्येयवस्तुसाक्षात्काररूपावस्थितिः ।

मन्त्री—भगवन्,

एवंभूताः क इव घटते चित्तवृत्तीर्निरोद्धुं

वैराग्येणाभ्यसनविधिना स्याच्चिरात्तन्निरोधः ।

जेयः शीघ्रं रिपुरपरथा न स्थितिर्नः पुरेऽतो

योगे सिद्धिर्भवति च यथानुग्रहस्ते तथास्तु ॥ २३ ॥

जीवः—भगवन्,

स्मृतिस्ते सकलाभीष्टं दत्ते किमुत दर्शनम् ।

तत्प्राप्तममितैः पुण्यैः सद्यः सिद्धिं ददातु मे ॥ २४ ॥

देवी—(सदयम् ।) देव, संकल्पादो जेव्व से जोअसिद्धी होदु त्ति
अणुगेह्मीअदु एसो । (क)भगवान्—वत्स, देव्यैवमनुगृहीतोऽसि । संकल्पादेव ते योगसि-
द्धिर्भवतु ।मन्त्री—राजन्, भगवत्या भगवता च संकल्पादेवाखिलयोगसिद्धिर-
नुगृहीता । तत्सर्वथा कृतार्थाः स्मः ।

राजा—(सप्रणामम् ।) अनुगृहीतैवेयम् । यतः ।

या प्रत्यक्षपदार्थमात्रविषया सा योगसंस्कारतः

संस्कारान्प्रतिवध्नतीतरकृतान्धीः कापि मे नृम्भते ।

सूक्ष्मं यत्तु विदूरमव्यवहितं सर्वान्विशेषान्स्फुटं

पश्याम्येष यथावदद्य परमार्थोद्भूतया प्रज्ञया ॥ २५ ॥

आश्चर्योऽयं भगवत्प्रसादमहिमा ।

भगवान्—देवि, एवं संप्रज्ञातसमाधिरेतस्य प्रादुर्भूतः, य एवमाल-
म्बनामनुभवति ऋतंभरां नाम प्रज्ञाम् । अतः परं निर्बीजयोगसंज्ञमसंप्र-
ज्ञातसमाधिमस्यानुगृह्णामि ।

(क) देव, संकल्पादेवास्य योगसिद्धिर्भवत्वित्यनुगृह्यतामेषः ।

१०६

काव्यमाला ।

देवी—अणुगेलीअदु अप्पणिविसेसो एसो । (क)

जीवः—(सहपौद्धासरोमाच्चम् ।) आश्चर्यमाश्चर्यम् ।

भगवन्करुणासमित्समिद्धे दृढनिर्वीजसमाधियोगवद्भौ ।

प्रविलापितसर्वचित्तवृत्तिः परमानन्दधनोऽस्मि नित्यतृप्तः ॥ २६ ॥

भगवान्—देवि, झटिति विघटिताखिलपराग्वृत्तिः प्रत्यगात्मैक्यानु-
भवरूपोऽसंप्रज्ञातसमाधिराविर्भूतो वत्सस्य । यत एवमनुभूतमर्थमनुवदति ।

देवी—देव, किदत्थो खु एसो जो एवंविधस्स देवाणुगहस्स भ-
अणं जादो । (ख)

भगवान्—संप्रत्येनं व्युत्थाप्य प्रकृतकार्यप्रवणं करोमि । (जीवं प्रति ।)
वत्स, अन्यदपि किञ्चिदनुशासनीयोऽसि ।

जीवः—(व्युत्थाय ।) भगवन्, अवहितोऽस्मि ।

भगवान्—

प्राचीनः सचिवः प्रियस्तव सुहृद्यो ज्ञानशर्मा मुनिः

सोऽन्यस्यापि सुदुर्लभः स भवता मान्यः सदाहं यथा ।

श्रेयःसंघटनाय हन्त भवतः सत्यं स एवार्हति

प्रेयस्त्वेहिकमातनोतु सततं विज्ञानशर्मापि ते ॥ २७ ॥

शश्वञ्ज्ञानादभिन्नः सन्विज्ञानमपि मानय ।

एवं सति घटेयातां भुक्तिमुक्ती करे तव ॥ २८ ॥

राजमन्त्रिणौ—(साष्टाङ्गं प्रणम्योत्थाय ।) अनुगृहीतौ स्वः ।

देवी—सुमरणमेत्तसंणिहिदं णाणसम्भाणं सचिवं विण्णाणेण
मुत्तविरोहं करिअ दुवे वि मन्तिणो रण्णो हत्थे समप्पअन्तेण भअवदा
बहुलीकिदं भत्तवत्सलत्तणम् । (ग)

(क) अनुगृह्यतामात्मनिविशेष एषः ।

(ख) देव, कृतार्थः खल्वेष य एवंविधस्य देवानुग्रहस्य भाजनं जातः ।

(ग) स्मरणमात्रसंनिहितं ज्ञानशर्माणं सचिवं विज्ञानेन समं मुक्तविरे-
कत्वा द्वावपि मन्त्रिणौ राज्ञो हस्ते समपर्यता भगवता बहुलीकृतं भक्तवत्सलत्वं

७ अङ्कः]

जीवानन्दनम् ।

१०७

(नेपथ्ये ।)

जीवे शिवप्रापितयोगसिद्धौ कालो जनान्ध्येन समं तमोवत् ।

पापो विषूच्या सह राजयक्ष्मा गदैरसाध्यैः सह नाशमेति ॥ २९ ॥

ईशानस्य निदेशात्प्राप्ता साप्यत्र शांकरी भक्तिः ।

चत्वारोऽपि पुमर्थाः पुंभिर्यस्याः प्रसादतो लभ्याः ॥ ३० ॥

मन्त्री—(आकर्ष्य ।) प्रियं नः प्रियम् । भगवान्काल एष एवं नः प्रि-
यमाचष्टे ।

राजा—(सहर्षोऽसम् ।)

मूर्धन्यमण्डलनिकेतयुधांशुबिम्ब-

निःप्यन्दिशीतलमुधास्तुतिनिर्वृताङ्गः ।

मेघावृतिव्यपगमे गगनं यथाच्छं

चैतन्यमावरणवर्जितमस्मि तद्वत् ॥ ३१ ॥

मन्त्री—एवमेवायं जीवो राजा भगवतोः प्रसादान्नीरोगो नित्यमुक्तो
निराबाधो बहुकालं जीयादिति प्रार्थये ।

भगवान्—तथैवास्तु ।

देवी—तह होदु । (क)

राजा—(सहर्षविस्मयं मन्त्रिणं प्रति ।)

मन्त्रिञ्जन्मैव दोषः प्रथममथ तदप्याधिभिर्व्याधिभिश्च-

ज्जुष्टं कष्टं वतातः किमधिकमपि तु त्वन्मतेर्वैभवेन ।

देव्या भक्त्याः प्रसादात्परमशिवमहं वीक्ष्य कृच्छ्राणि तीर्णः

सर्वाणि द्राक्तदत्यद्भुतमिह शुभदं संविधानं तवेदम् ॥ ३२ ॥

मन्त्री—राजन्,

बहुजन्मार्जितैः पुण्यैस्तावकैरेष तोषितः ।

सर्वाभीष्टं ददातीशः संविधानं किमत्र मे ॥ ३३ ॥

भगवान्—वत्स, किमतः परमन्यत्तव प्रियं कुर्मः ।

(क) तथा भवतु ।

१०८

काव्यमाला ।

राजा—देवदेव भगवन्, सर्वमपि प्रियमाचरितमेव ।

सर्वेऽपि मे प्रशमिता रिपवः पुरेऽभू-

दारोग्यमैक्षिषि भवन्तमुमासहायम् ।

योगं ततस्त्वदुपदिष्टमवाप्य जीव-

न्मुक्तोऽस्मि ते करुणया किमतः प्रियं मे ॥ ३४ ॥

तथापीदमस्तु भरतवाक्यम् ।

पर्जन्यः समयेऽभिवर्षतु फलं वाञ्छानुरूपं महीं

प्रौढामात्यनिरूपिते पथि महीपालाः पदं तन्वताम् ।

कर्णालंकृतये भवन्तु विदुषां कान्ताः कवीनां गिरो

भूयादस्य कवेश्विरायुररुजो भक्तिश्च शैवी दृढा ॥ ३५ ॥

(इति निष्क्रान्ताः सर्वे ।)

कृतिरियं श्रीमद्भारद्वाजकुलजलधिकौस्तुभस्य श्रीनरसिंहरायमन्त्रिवरनन्दनस्य

श्रीमदानन्दरायमखिनः ।

समाप्तोऽयं ग्रन्थः ।

१. अयं जीवनानन्दनप्रणेता श्रीमदानन्दरायमखी नृसिंहरायाध्वरिसूनुख्यम्बकदीक्षितस्य
प्रातव्यस्तज्जैननगरमहीपतेरेकक्षितिपालवंशतिलकस्य शरभापरपर्यायस्य श्रीशाहराजस्य म-
न्त्रिप्रवर आसीदित्यादि सर्वे जीवनानन्दनस्यैतत्प्रणीतस्यैव विद्यापरिणयनाटकस्य च प्रस्ताव-
नातः प्रतीयते. स च शरभमहीपतिः ख्रिस्ताब्दीयसप्तदशशतकपूर्वार्धे आसीदिति स
एवास्य समयः. एतत्कृतिषु जीवनानन्दनं विद्यापरिणयं चेति नाटकद्वयमस्माभिरुपलब्धम्.
जीवानन्दने यद्यपि नास्ति कवित्वचमत्कारस्तथापि संविधानकमनुच्छिष्टं चिकित्साशा-
स्त्रानुकूलमिति कृत्वैवास्य काव्यमालायां प्रवेशः. तत्र जयपुरराजगुरुकुलप्रसूतभट्टश्री-
कृष्णकुमाराणां संप्रहोदकमेवास्य शुद्धं पुस्तकमुपलब्धम्. चिरं विहितेऽप्यन्वेषणे पुस्त-
स्तकान्तरालाभात्तस्मादेव पुस्तकादेतन्मुद्रणमकारीति भद्रम्.

